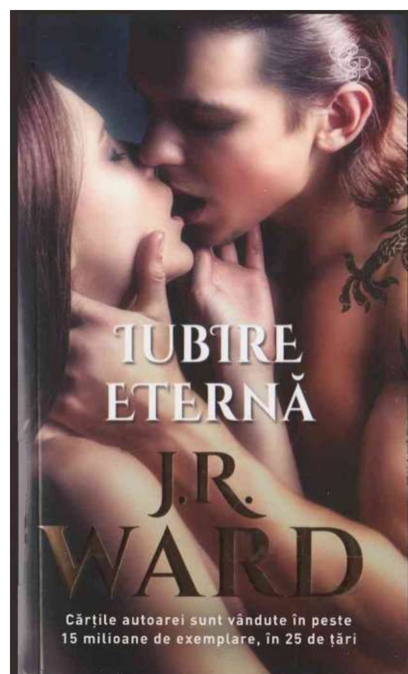

C A R Ţ I   R O M A N T I C E

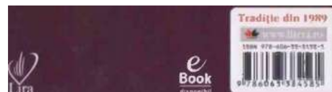
–––––––––––– –––––––––––––––

SERIA „FRĂŢIA PUMNALULUI NEGRU"

Frăţia Pumnalului Negru are un singur scop: să apere rasa vampirilor de ucigaşii care îi pândesc la fiecare colţ întunecat din Caidwell, New York. Iar cel mai de temut şi mai periculos dintre fraţi este Rhage, cel care nu lasă în

viaţă nici un vânător de vampiri. Dar Rhage nu a avut această putere incredibilă dintotdeauna, ci din clipa în care Fecioara Scrib l-a blestemat să poarte în el o bestie feroce care, când se trezeşte la viaţă, ii poate răni chiar şi pe cei din Frăţie. Şi pentru a nu-şi pierde controlul şi a ţine în frâu dragonul interior, Rhage este sclavul impulsurilor sexuale, căutând seară de seară altă aventură pentru a-şi descărca energia de nestăpânit. Însă totul se schimbă când o cunoaşte pe Mary Luce, o tânără obişnuită din lumea oamenilor, care pare să-i trezească sentimente necunoscute până atunci. În schimb, Mary, când intră fără voia ei în lumea vampirilor, îşi dă seama că trebuie să se bazeze **pe protecţia lui Rhage pentru a nu fi ucisă, dar să nu se lase dominată de farmecul lui. Curând, însă, este subjugată de aceeaşi dorinţă de nestăpânit pe care o au toate femeile în preajma celui mai dorit vampir şi cedează în faţa seducţiei. Dar cum îşi pot consuma iubirea Mary şi Rhage când fiara din interiorul lui ameninţă să distrugă totul?**

J.R. WARD este autoarea a peste 30 de romane, toate bestselleruri *New York Times* **şi** *USA Today.*

Lover Eternal

Lira şi *Cărţi* romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro
Ne puteţi vizita pe www.litera.to/lirabooks.ro
iubire eternă
J.R. Ward

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Daniela Nae Corector: Emilia Achim Copertă: Mariana Manolache Tehnoredactare şi prepress; Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României WARD, J.R.
Iubire eternă / J.R. Ward
trad. din lb. engleză: Oana Barbu - Bucureşti: Litera, 2021 ISBN 97&606-334458-5 [. Barbu, Oana (trad.)
621.11

1J.R. WARD Iubire eternă

Traducere din limba engleză Oana Barbu
LITERA
Bucureşt

iDedicată ţie.
La început nu *ne-am înţeles prea* bine, nu-i *aşa? Apoi* am înţeles cum eşti cu *adevărat şi m-am îndrăgostit.*
Mulţumesc că m-ai lăsat *să văd prin* ochii *tăi şi să mă pun* în pielea *ta.*
Ejti *pur şi* simplu... minunat!

Glosar de termeni şi nume proprii

Frăţia Pumnalului Negru: războinici vampiri bine antrenaţi, care îşi protejează specia de Lessening Society. Ca rezultat al reproducerii selective în cadrul speciei, fraţii posedă o forţă fizică şi mintală imensă, precum şi capacitatea de vindecare rapidă. Cei mai mulţi nu sunt fraţi de sânge şi sunt introduşi în frăţie în urma nominalizării făcute de membrii acesteia. Agresivi, încrezători în propriile puteri şi discreţi prin natura lor, aceştia îşi duc traiul departe de civili, având un contact redus cu membrii altor clase, cu excepţia situaţiei în care trebuie să se hrănească. Sunt subiectul legendelor şi obiectul veneraţiei în lumea vampirilor. Pot fi ucişi numai de cele mai grave răni, ca de exemplu un glonţ sau o înjunghiere în inimă etc.
sclav de sânget vampir bărbat sau femeie care a fost înrobit pentru a satisface nevoile de sânge ale altuia. Practica de a avea sclavi de sânge a fost întreruptă o perioadă lungă, deşi nu a fost scoasă în afara legii.

Aleselet femei vampir care au fost crescute pentru a o servi pe Fecioara Scrib. Sunt considerate membre ale aristocraţiei, deşi sunt concentrate mai degrabă pe latura spirituală decât pe cea lumească. Interacţionează foarte puţin cu bărbaţii sau nu o fac deloc, dar se pot împerechea cu războinici la ordinele

Fecioarei Scrib pentru a-şi perpetua clasa socială. Au abilitatea de a proroci, în trecut, obişnuiau să servească nevoile de sânge ale membrilor frăţiei care nu aveau pereche, dar practica a fost abandonată de fraţi

.**doggens** membru al clasei servitorilor din lumea vampirilor. Doggerm au tradiţii vechi, conservatoare în privinţa modului în care îşi servesc superiorii, urmând un cod vestimentar şi comportamental formal. Sunt capabili să iasă pe timpul zilei, dar îmbătrânesc relativ repede. Speranţa de viaţă este de aproximativ 500 de ani.
Exitus: tărâm atemporal unde cei decedaţi se reunesc cu cei dragi şi îşi petrec eternitatea.
Prima Familie: regele şi regina vampirilor şi copiii acestora.
hellrent vampir bărbat care s-a împerecheat cu o femeie. Bărbaţii pot avea mai mult de o femeie ca parteneră.
leelan: termen de alint ce poate fi tradus prin „cel/ cea mai drag/dragă"
Lessening Societyi ordin al vânătorilor convocat de Omega în scopul eliminării speciilor de vampiri.
lessen fiinţă umană fără suflet care ţinteşte vampirii în vederea exterminării, în calitate de membru al Lessening Society. *Lesserii* trebuie să fie înjunghiaţi în piept pentru a fi ucişi; altfel, aceştia nu îmbătrânesc. Nu mănâncă, nu beau şi sunt impotenţi. De-a lungul timpului, părul, pielea şi irisurile lor îşi pierd pigmentul până când devin blonzi, palizi şi cu ochii spălăciţi. Miros ca pudra de talc. Introduşi în Lessening Society de Omega, păstrează un vas ceramic în care le este conservată inima după ce le-a fost scoasă.**perioada de imperecheret** perioada fertilă a femei- lor vampir, care durează de obicei două zile şi care este însoţită de pofte carnale intense. Survine la aproximativ cinci ani după tranziţia unei femei, apoi o dată la un deceniu. Toţi bărbaţii răspund într-o oarecare măsură dacă se află în preajma unei femei în perioada de împerechere. Poate fi o perioadă periculoasă, în care între bărbaţi pot avea loc

conflicte şi lupte, mai ales dacă femeia nu s-a împerecheat.
Omega: un personaj malefic, mistic, care doreşte exterminarea vampirilor din cauza resentimentelor faţă de Fecioara Scrib. Există în tărâmul atemporal şi are puteri impresionante, deşi nu are puterea de a crea.
princepst cel mai înalt nivel al aristocraţiei vampirilor, după Prima Familie sau Aleasa Fecioarei Scrib. Deţinătorul se naşte cu titlul, acesta nu poate fi conferit.
pyrocanti se referă la o slăbiciune critică a individului. Slăbiciunea poate fi internă, precum o dependenţă, sau externă, precum un iubit.
rythe: ceremonie ritualică de apărare a onoarei în faţa ofensatorului. Dacă ritualul este acceptat, cel ofensat alege o armă şi îl loveşte pe ofensator, care se prezintă fără apărare.
Fecioara Scribi forţă mistică, sfătuitoarea regelui, păstrătoarea arhivelor vampirilor şi cea care oferă privilegii. Există în tărâmul atemporal şi are puteri impresionante. Este capabilă să creeze o singură dată, drept de care s-a folosit pentru a-i crea pe vampiri.
shellant femeie vampir care s-a împerecheat cu un bărbat. În general, femeile nu au mai mult de un bărbat din cauîa naturii posesive a acestuia.
Mormântul: criptă sacră a Frăţiei Pumnalului Negru. Este folosită pentru ceremonii, dar şi pentru depozitarea vaselor tesserilor. Ceremoniile care au loc acolo includ înscăunări, funeralii şi acţiuni disciplinare împotriva fraţilor. Nimeni nu poate intra, cu excepţia membrilor frăţiei, a Fecioarei Scrib sau a candidaţilor la înscăunare.
tranziţie: moment culminant din viaţa unui vampir, când se transformă în adult. Ulterior, acesta trebuie să bea sângele sexului opus pentru a supravieţui şi nu suportă lumina

soarelui. Are loc, în general, în jurul vârstei de 25 de ani. Unii vampiri nu supravieţuiesc tranziţiei, în special bărbaţii. Înaintea tranziţiei, vampirii sunt slabi din punct de vedere fizic, lipsiţi de pofte carnale şi incapabili să se dematerializeze.
vampiri membru al unei specii separate de Homo *sapiens*. Vampirii trebuie să bea sângele sexului opus pentru a supravieţui. Sângele uman îi ţine în viaţă, deşi puterea lor nu rezistă mult. În urma tranziţiei, care se petrece în jurul vârstei de 25 de ani, nu pot ieşi pe timpul zilei şi trebuie să se hrănească în mod regulat din venă. Vampirii nu pot „converti" oamenii prin muşcătură sau transfer de sânge, deşi, în situaţii rare, pot procrea cu alte specii. Vampirii se pot dematerializa după bu- nul-plac, dar trebuie să fie capabili să se calmeze şi să se concentreze pentru a face acest lucru şi nu pot transporta nimic greu cu ei. Sunt capabili să îi priveze pe oameni de amintiri, cu condiţia ca acele amintiri să fie pe termen scurt. Unii vampiri pot citi gândurile. Speranţa de viaţă este de până la 1000 de ani, iar în unele cazuri, chiar mai mult.
wahlken un individ care a murit şi s-a întors la viaţă din Exitus. Acestora li se arată un respect deosebit şi sunt veneraţi datorită celor îndurate.

capitolul 1

- Ah, la dracu', V, mă omori/

Butch O'Neal cotrobăia prin sertarul lui cu şosete, căutând unele negre şi mătăsoase, dar găsind doar albe din bumbac.
„Nu, stai!" Scoase nişte ciorapi lungi. Nu erau tocmai ce căuta.

- Dacă voiam să te omor, copoiule, să fii sigur că nu ţi-ar mai fi stat gândul la şosete!

Butch aruncă o privire spre colegul lui de apartament. Tovarăşul lui, fânul echipei Red

Sox. Ei bine, unul dintre cei doi cei mai buni prieteni ai lui.
Amândoi, aşa cum se dovedise, erau vampiri.
Revigorat după duş, Vishous avea un prosop înfăşurat în jurul taliei, etalându-şi muşchii pieptului şi braţele groase. Trăgea pe braţ o mânuşă din piele neagră pentru condus, acoperindu-şi tatuajul de pe mâna stângă.
- **ChiaT trebuia să-mi iei ciorapii?**
V rânji, lăsând să i se vadă colţii peste barba scurtă.
- Sunt confortabili.
- De ce nu-i ceri lui Fritz să-ţi cumpere?
- Este prea ocupat să-ţi satisfacă pasiunea pentru haine, la naiba!
Bine, poate că Butch tocmai îşi descoperise latura mondenă. Cine ar fi zis că în adâncul lui exista aşa ceva? Dar cât de greu era ca în casa aceea să se cumpere în plus o duzină de perechi de şosete de mătase?
- îi voi cere eu în locul tău.

Ce gentleman eşti!
V îşi dădu pe spate părul negru. Tatuajele de pe tâmpla stângă se iviră, dar apoi fură din nou acoperite.
Ai nevoie de

Escalade în seara asta

- ?Mda, mersi.
Butch încă lţă pantofii Gucci.
- Deci vei merge să te vezi cu Marissa?
Butch încuviinţă.
-Trebuie să aflu. într-un fel sau altul.
Şi avea sentimentul că avea să fie aitwi.
- Este o femeie de treabă.
Desigur că era şi probabil acesta era motivul pentru care nu-i răspundea la telefon. Foştii poliţişti cărora le plăcea whisky-ul nu erau tocmai buni în relaţia cu femeile, fie ele oameni, fie vampiri. Şi nu-l ajuta nici faptul că el nu făcea parte din aceeaşi specie.
- Ei bine, copoiule, eu şi Rhage mergem să bem ceva la One Eye. Când termini, ne găseşti acolo...
Un ciocănit, de parcă cineva lovea uşa de la intrare cu un berbec, îi făcu să-şi întoarcă brusc capetele.
V ridică prosopul.
-La dracu', zburdalnicul ăsta va trebui să înveţe să folosească soneria!
- încearcă să vorbeşti tu cu el. Pe mine nu mă ascultă.
- Rhage nu ascultă pe nimeni.
V aleргă pe hol.
Când bătaia se domoli, Butch îşi analiza colecţia din ce în ce mai mare de cravate. Alese o cravată Brioni, de un albastru pal, îşi ridică gulerul alb şi aranjă în jurul gâtului bucata de mătase. Indreptându-se spre salonul de zi, îi auzi vorbind pe Rhage şi pe V peste melodia lui 2Pac RU still douW
Butch râse. La naiba, viaţa îl dusese în multe locuri, multe dintre ele urâte, dar niciodată nu crezuse că avea să sfârşească locuind cu şase războinici vampiri! Sau că avea să asiste la lupta lor pentru protejarea speciei lor ascunse şi diminuate. Cumva, simţea că locul lui era

alături de Frăţia Pumnalului Negru. Iar el, Vishous şi Rhage formau un trio fantastic. Rhage locuia în casa care se afla în cealaltă parte a curţii, alături de restul frăţiei, dar trioul se aduna în conac, acolo unde dormeau V şi Butch. Groapa, aşa cum era numit locul, era un lux pe lângă coşmeliile în care trăise Butch. El şi V aveau două dormitoare, două băi, o bucătărie mică şi un salon cu televizor cu plasmă de rezoluţie înaltă, o masă de foosball şi genţi sport peste tot.
Când Butch intră în salon, observă costumaţia lui Rhage din acea seară: un trenci din piele neagră lung până la glezne. Maioul negru era băgat în pantalonii din piele. încălţările cu platformă îl făceau să atingă 1,90 metri. Vampirul era mortal în acea ţinută. Chiar şi pentru un hetero înverşunat precum Butch. Nemernicul practic ignora legile fizicii, atât de atractiv era. Părul lui blond era tuns scurt la spate şi mai lung în faţă. Ochii de un albastru azuriu aveau culoarea apelor din Bahamas. Iar chipul lui îl făcea pe Brad Pitt sa arate ca un candidat pentru R*ăţuşca cea urâtă.*
Dar nu era băiatul mamei, în ciuda farmecului. în spatele exteriorului strălucitor se ascundea ceva întunecat şi letal, lucru ce devenea evident în secunda în care îl întâlneai. îţi dădea senzaţia că era un tip care zâmbea în timp ce punea pe cineva la punct, chiar dacă îşi scuipa dinţii în timp ce se ocupa de asta.
-Care-i treaba, Hollywood? întrebă Butch.
Rhage zâmbi, scoţând în evidenţă doi splendizi canini lungi şi perlaţi.
- E timpul de plecare, copoiule!
-La dracu[1], vampirule, nu ţi-a ajuns aseară? Roşcata aia părea o treabă serioasă. La fel sora ei.
- Mă ştii doar! Mi-e foame mereu.

Mda, din fericire pentru Rhage, exista un număr nesfârşit de femei bucuroase să-i satisfacă nevoile. Şi, Cerule, tipul avea destule! Nu bea. Nu fuma.

Dar Butch nu văzuse pe nimeni căruia să-i placă atât de mult femeile.

Şi nu era ca şi cum Butch cunoştea prea mulţi băieţi din corul bisericii.

Rhage privi spre V.

- Du-te să te îmbraci! Sau aveai de gând să mergi la One Eye în prosop?
- Nu mă mai grăbi, frate!
- Atunci mişcă-ţi fundul!

Vishous se ridică de la o masă pe care se afla suficient echipament informatic încât să-l excite pe Bill Gates. De la centrul de comandă, V administra sistemul de securitate şi de monitorizare al sediului Frăţiei, inclusiv al casei principale, al zonei subterane de pregătire, al Criptei şi al Gropii, precum şi sistemul de tuneluri care conectau clădirile. Controla totul: obloanele retractabile din oţel care fuseseră instalate la fiecare fereastră, încuie- torile uşilor din oţel, temperatura din camere, luminile, camerele de supraveghere, porţile.

V instalase singur tot echipamentul înainte ca Frăţia să se mute acolo, în urmă cu trei săptămâni. Clădirile şi tunelurile fuseseră construite încă de la începutul anilor 1900, dar în mare parte fuseseră nefolosite. Totuşi, după evenimentele din iulie, se luase decizia de a consolida operaţiunile Frăţiei, astfel încât se mutaseră toţi acolo.

în timp ce V se îndrepta în dormitorul lui, Rhage scoase din buzunar o acadea, îi desfăcu ambalajul roşu şi o băgă în gură. Butch îl putea simţi pe individ hol- bându-se. Şi nu fu surprins când fratele începu să se îndrepte spre el.

-Nu-mi vine să cred că te aranjezi aşa pentru o ieşire la One Eye, copoiule! E cam exagerat

chiar şi pentru tine. Cravată, butoni... Toate sunt noi, nu?
Butch îşi aranjă cravata Brioni pe piept şi luă sacoul Tom Ford care se potrivea cu pantalonii negri. Nu voia să discute despre Marissa. Fusese suficient să ocolească subiectul când vorbise cu V despre asta. în plus, ce putea spune?
„M-a dat pe spate când am întâlnit-o, dar în ultimele trei săptămâni m-a ignorat. Aşa că, în loc să înţeleg ce vrea să spună, mă duc să o implor ca un fraier disperat."
Mda, sigur voia să verse asta în faţa Domnului Perfecţiune, chiar dacă individul era un prieten bun.
Rhage învârti acadeaua în gură.
- Spune-mi ceva! De ce-ţi baţi capul cu hainele, omule? Nu faci nimic cu farmecul tău. La bar te-am văzut tot timpul refuzând femei. Te păstrezi pentru căsătorie?
- Mda. Exact. Mă ţin în frâu până ce ajung la altar.
- Haide, chiar sunt curios! Te păstrezi pentru cineva? Când se lăsă tăcerea, vampirul râse cu blândeţe. O cunosc?
Butch miji ochii, întrebându-se dacă discuţia avea să se încheie mai repede dacă îşi ţinea gura. Probabil nu. Odată ce Rhage începea, nu renunţa până când nu decidea el că discuţia era terminată. Vorbea la fel cum omora.
Rhage clătină din cap îndurerat.
- Nu te **VTea?**
- Vom afla în seara asta.
Butch îşi verifică banii. Cei 16 ani ca detectiv criminalist nu-i umpluseră buzunarele. Acum însă, când umbla cu Frăţia? Avea atât de mulţi verzişori încât era imposibil să-i cheltuiască suficient de repede.
- Eşti norocos, copoiule!
Butch aruncă o privire.

-Cum ţi-ai dat seama?
-Mereu m-am întrebat cum ar fi să te aşezi la casa ta cu o femeie care să merite.
Butch râse. Tipul era un zeu al sexului, o legendă erotică în rasa lui. V spusese că poveştile despre Rhage se transmiteau din tată în fiu când venea vremea potrivită. Ideea că el avea să devină soţul cuiva era absurdă.
- Bine, Hollywood, care-i replica? Haide, loveşte-mă!
Rhage tresări şi privi în altă parte.
Rahat, tipul vorbise serios!
- Uau! Ascultă, nu am vrut să...
- Hm, este în regulă. Zâmbetul reapăru, dar ochii îi erau serioşi. Se avântă spre coşul de gunoi şi aruncă băţul acadelei. Acum, putem să plecăm? Am obosit să vă aştept!
Mary Luce parcă în garaj, opri maşina Civic şi se holbă la lopeţile de zăpadă care atârnau de cârligele din faţa ei.
Era obosită, deşi ziua nu fusese extenuantă. Nu era epuizant nici fizic, nici psihic să răspundă la telefon şi să completeze acte la un birou de avocatură. Deci nu ar fi trebuit să fie obosită.
Dar poate că asta era problema. Nu era o sarcină, aşa că o făcea fără vlagă.
Oare venise vremea să se întoarcă la copii? La urma urmelor, pentru asta se pregătise. Asta iubea. Asta o hrănea. Să lucreze cu pacienţii ei autişti şi să-i ajute să găsească modalităţi de comunicare - asta îi adusese tot felul de satisfacţii personale şi profesionale. Iar pauza de doi ani nu fusese alegerea ei.
Poate că ar fi trebuit să sune la centru ca să vadă dacă aveau vreun loc liber. Chiar dacă nu ar fi avut, putea face voluntariat până ce se găsea ceva disponibil.
Da, a doua zi avea să facă asta. Nu exista nici un motiv să aştepte.

Mary îşi luă geanta şi coborî din maşină. în timp ce uşa garajului se închidea, ea merse în faţa casei şi-şi luă corespondenţa. Căutând printre facturi, se opri pentru a adulmeca aerul rece de octombrie. Sinusurile ei şuierară. Toamna ştersese urmele verii cu mai bine de o lună în urmă, schimbarea anotimpurilor aducând înapoi aerul rece dinspre Canada.
Iubea toamna. Şi, după părerea ei, zona rurală a statului New York îi făcea cinste.
Caldwell, din New York, oraşul în care se născuse şi în care probabil avea să moară, era la mai bine de o oră distanţă, la nord de Manhattan, deci practic era considerat oraş de provincie. Despărţit în două de râul Hudson - Cald ie, aşa cum îl numeau nativii -, era un oraş tipic american de dimensiune medie. Zone bogate, zone sărace, zone rău famate, zone normale. Cu Wal-Mart, Target şi McDonald's. Muzee şi biblioteci. Malluri suburbane care sufocau periferia. Trei spitale, două colegii şi o statuie din bronz a lui George Washington în parc.
işi lăsă capul pe spate şi privi stelele, gândindu-se că nu i-ar fi venit niciodată în gând să plece. Însă nu era sigură dacă asta vorbea despre loialitate sau despre lipsă de imaginaţie.
Poate că era vorba despre casa ei, se gândi când se îndreptă spre uşa de la intrare. Hambarul adaptat era situat la marginea unei vechi ferme. Iar ea făcuse o ofertă după cincisprezece minute petrecute cu agentul imobiliar. înăuntru, spaţiile erau confortabile şi mici. Era... încântător.
De aceea îl cumpărase în urmă cu patru ani, imediat după moartea mamei sale. Pe atunci avea nevoie de ceva drăguţ, dar şi de o schimbare completă de decor. Hambarul ei era tot ce nu fusese casa copilăriei. Aici, podelele

din pin aveau culoarea mierii şi erau lustruite, nu erau pătate. Mobila era de la Crate & Barrel, toată nouă, nimic uzat sau vechi. Iar covoarele erau din sisal, scurte şi tivite cu piele întoarsă. Şi totul, de la huse la draperii, de la pereţi la tavan, era de un alb cremos.

Aversiunea faţă de întuneric fusese designerul ei interior. Şi, chiar dacă era o variaţie de bej, lucrurile se asortau, nu?

îşi lăsă cheile şi geanta în bucătărie şi îşi luă telefonul. „Aveţi două mesaje noi."

- Bună, Mary! Sunt Bill. Ascultă, voi accepta oferta ta. Dacă mă poţi înlocui în seara asta pentru aproximativ o oră, ar fi minunat. Dacă nu primesc veşti de la tine, voi presupune că încă eşti liberă. Mulţumesc din nou!

îl şterse, după care urmă un bip.

- Mary, sun de la biroul doctoriţei Della Croce. Am dori să revii pentru consultaţia trimestrială. Vrei să suni pentru a face o programare după ce asculţi acest mesaj? Vom avea grijă de tine! Mulţumesc, Mary!

Lăsă telefonul jos.

Tremuratul puse stăpânire pe genunchii ei, urcând până în muşchii coapselor. Când ajunse în stomac, se gândi să alerge la baie.

„Consultaţie. Vom avea grijă de tine!"

„A recidivat", se gândi ea. Leucemia recidivase.

capitolul 2

- Ce dracului îi vom spune? Ajunge aici în douăzeci de minute!

Domnul O privi cu plictiseală dramatismul colegului său, gândindu-se că, dacă *lesserul* avea să mai sară atât de mult, idiotul putea fi cu uşurinţă numit un băţ pogo.

La dracu', E era un ratat! Era un mister motivul pen- **tru** care iniţiatorul lui îl adusese în Lessening Society. Tipul nu era foarte motivat. Era distrat. Şi nici nu putea suporta noua

direcţie a războiului lor împotriva rasei vampirilor.
-Ce vom...
- Noi nu îi vom spune nimic, zise O în timp ce aruncă o privire în jur în subsol.
Cuţite, lame şi ciocane era împrăştiate pe bufetul ieftin din colţ. Din loc în loc erau băltoace de sânge, dar nu şi sub masă, acolo unde ar fi trebuit. Roşul era amestecat cu un negru sclipicios din cauza rănilor lui E.
- Dar vampirul a scăpat înainte să-l putem stoarce de informaţii!
- Mersi că mi-ai amintit.
Cei doi începuseră să-l chinuie pe vampir când O fusese chemat să dea cuiva o mână de ajutor. Până să se întoarcă, E pierduse controlul asupra vampirului, fusese sfâşiat în vreo două locuri şi lăsat să sângereze într-un colţ. Nemernicul lor şef avea să înnebunească şi, chiar dacă O îl dispreţuia pe individ, el şi domnul X aveau un lucru în comun: considerau că stângăcia era pentru proşti.
O îl mai privi puţin pe E agitându-se, găsind în mişcările dezlânate soluţia atât pentru problema lor imediată, cât şi pentru cea pe termen lung. Când O zâmbi, prostul E păru uşurat.
- Nu-ţi face griji, şopti O. ti voi spune că am scos cadavrul afară şi l-am lăsat la soare în pădure. Nu este mare lucru!
- Vei vorbi tu cu el?
- Desigur! Însă ar fi mai bine să pleci. Va fi nervos!
E încuviinţă şi se îndreptă spre uşă.
- Pe curând!
„Mda, spune noapte bună, fraierule!", se gândi O în timp ce începu să cureţe subsolul.
Dărăpănătura în care lucrau nu se vedea de pe stradă, fiind flancată de o clădiTe arsă care

fusese cândva restaurant şi de o pensiune prăpădită. Această parte a oraşului, un amestec de locuinţe sordide şi de spaţii comerciale primitive, era perfectă pentru ei. Pe acolo, oamenii nu ieşeau după lăsarea întunericului, focurile de armă erau la fel de comune ca alarmele maşinilor şi nimeni nu zicea nimic dacă ţipa cineva.

De asemenea, era uşor să se intre şi să se iasă din locaţie. Datorită durilor din cartier, toate felinarele fuseseră sparte, iar lumina ambientală a altor clădiri era neglijabilă. Ca un beneficiu în plus, casa avea o intrare printr-un perete exterior spre subsol. Nu era o problemă să intri sau să ieşi cu un cadavru.

Şi, chiar dacă ar fi văzut cineva ceva, ar fi fost o chestiune de secunde ca să elimine martorul. Nici asta nu era o surpriză în comunitate. Lichelele ajungeau cu uşurinţă în groapă. Pe lângă violenţa asupra nevestelor şi consumul de bere, să moară era probabil abilitatea lor principală.

O scoase cuţitul şi şterse sângele negru al lui E de pe lamă.

Subsolul nu era mare, iar tavanul era jos, dar era suficient loc pentru o masă veche pe care o foloseau drept masă de lucru şi de un bufet uzat în care îşi ţineau instrumentele. Totuşi, O nu credea că era o locaţie bună. Era imposibil să ţină în siguranţă şi în secret un vampir acolo, iar asta însemna că pierdeau o metodă de convingere importantă. Timpul slăbea capacităţile fizice şi psihice. Dacă era folosită corect, trecerea zilelor era la fel de puternică precum orice alt instrument cu care ai fi rupt vreun os.

O îşi dorea un loc în pădure, ceva suficient de departe **pentTU** a putea să-şi ţină captivii o perioadă. Cum vampirii se transformau în scrum în zori, trebuiau să fie feriţi de soare. Dar, dacă îi închideai într-o încăpere, riscai să

se dematerializeze în mâinile tale. Avea nevoie de ceva din oţel pentru a-i ţine captivi...
Deasupra lui, se deschise uşa din spate şi se auziră paşi pe scări.
Domnul X păşi direct sub un bec.
Lfsserul suprem avea 1,80 metri şi constituţia unui fundaş. Asemenea tuturor vânătorilor care făceau parte din Lessening Society de mult timp, şi el pălise. Părul şi pielea aveau culoarea făinii, iar irisurile erau la fel de transparente şi incolore precum fereastra. La fel ca O, era îmbrăcat în uniforma de *lesser:* pantaloni negri, he- lancă neagră şi arme ascunse sub geaca din piele.
- Deci, spune-mi, domnule O, cum merge treaba?
Ca şi cum haosul din subsol nu era un răspuns evident.
- Sunt responsabil de această casă? întrebă O.
Domnul X se deplasă relaxat spre bufet şi luă o daltă.
- Oarecum, da.
- Deci mi se permite să mă asigur că asta - făcu semn către debandadă - nu se mai repetă?
- Ce s-a întâmplat?
- Detaliile sunt plictisitoare. A scăpat un civil.
- Va supravieţui?
-Nu ştiu.
- Erai aici când s-a petrecut?
-Nu.
- Spune-mi totul! Domnul X zâmbi în timp ce se lăsă tăcerea. Ştii, domnule O, loialitatea ta ar putea avea de suferit. Nu vrei să pedepsesc persoana potrivită?
- Vreau să mă ocup singur de asta.
-Sunt convins. Numai că, dacă nu îmi spui, va trebui să te pedepsesc pe tine pentru eşec. Merită?
- Dacă mi se va permite să fac ce doresc cu cel responsabil, da.

Domnul X râse.
- Pot doar să-mi imaginez ce anume intenţionezi.
O aşteptă, privind capătul ascuţit al dălţii care strălucea în timp ce Domnul X se plimba prin încăpere.
-Te-am cuplat cu persoana nepotrivită, nu? bolborosi domnul X în timp ce ridică de pe podea o pereche de cătuşe. Le aşeză pe bufet. Credeam că domnul E se va ridica la nivelul tău. Nu a făcut-o. Şi mă bucur că ai venit la mine înainte să-l disciplinezi. Ştim amândoi cât de mult îţi place să lucrezi singur. Şi cât mă enervează pe mine asta. Domnul X privi peste umăr, fixându-l pe O cu o privire letală. În lumina acestor lucruri, dar mai ales pentru că ai venit mai întâi la mine, îl poţi avea pe domnul E.
-Vreau să o fac cu audienţă.
- Cu detaşamentul tău?
- Şi cu ceilalţi.
- încerci să te evidenţiezi din nou?
- Ridic standardul.
Domnul X zâmbi glacial.
- Eşti un nemernic mic şi arogant, aşa-i?
- Sunt la fel de înalt ca tine.
Brusc, O îşi dădu seama că nu-şi mai putea mişca braţele sau picioarele. Domnul X mai apelase la rahatul cu paralizia, aşa că nu fusese complet neaşteptat. Dar tipul încă avea dalta în mână şi se apropia.
O se zbătea în strânsoarea lui, transpirând în timp ce se opunea, dar fără rezultat.
Domnul X se apropie suficient încât piepturile să li se atingă. O simţi ceva atingându-i fundul.
-Distracţie plăcută, fiule, şopti bărbatul la urechea lui O. Dar fă-ţi o favoare! Aminteşte-ţi că, indiferent cât de lungi îţi sunt pantalonii, nu îmi semeni. Ne vedem mai târziu!

îndată ce putu să se mişte, O îşi verifică buzunarul de la spate.
Domnul X îi dăduse dalta.
Rhage coborî din Escalade şi aruncă o privire spre întunericul din jurul barului One Eye, sperând să sară la ei vreo doi lesseri. Nu se aştepta să aibă noroc. El şi Vishous hoinăriseră ore întregi în noaptea aceea şi nu se aleseseră cu nimic. Nici măcar nu zăriseră unul. Era al dracului de ciudat.

Iar pentru cineva ca Rhage, care depindea de Lupte din motive personale, era al dracului de frustrant.Ca toate lucrurile, războiul dintre Lessening Society şi vampiri era ciclic, aşa că acum era în declin. Ceea ce avea sens. în iulie, Frăţia Pumnalului Negru distrusese centrul de recrutare local, alături de zece dintre cei mai buni oameni ai lor. în mod cert, lesserii se aflau în misiune de recunoaştere.
Slavă Domnului că existau şi alte modalităţi de a se descărca!
Aruncă o privire spre cuibul larg de depravare, locul în care ieşea Frăţia în prezent, şi anume barul R&.R. Barul One Eye se afla la marginea oraşului, aşa că tipii care îl frecventau erau biciclişti şi bărbaţi care lucrau în construcţii, tipi duri, care păreau mai degrabă ţărani decât şmecheraşi. Era genul obişnuit de bar în care veneai să bei. Era o clădire cu un singur nivel, înconjurată de asfalt. Camionete, maşini sedan americane şi motociclete Harley erau parcate în faţă. De la ferestrele mici, reclamele luminoase cu bere străluceau în culori de roşu, albastru şi galben, cu logourile Coors, Bud Light şi Michelob.
Nu aveau parte de Corona sau de Heineken. închizând uşa maşinii, trupul începu să-i tremure, pielea să îl înţepe, muşchii să-i zvâcnească. îşi întinse braţele, încercând să se relaxeze puţin. Nu fu surprins să constate că fusese inutil. Blestemul lui se activa, du- cându-l pe un teritoriu periculos. Dacă nu avea să se elibereze în curând, putea avea o problemă serioasă. La dracu', *el* avea să devină o problemă serioasă!
„Mulţumesc mult, Fecioară Scrib!"
Nu fusese suficient de rău că se născuse ca un butoi de pulbere, înzestrat cu prea multă putere fizică, cu darul blestemat al unei forţe pe care

nu o apreciase şi nu o modelase. Pe deasupra, o enervase pe femeia care domnea peste rasa lor. Iar ea fusese încântată să mai pună un strat peste grămada de rahat cu care se născuse. Acum, dacă nu avea să se elibereze în mod regulat, putea deveni mortal.

Luptele şi sexul fuseseră singurele mijloace care îl calmaseră, iar de obicei le folosea cum folosea un diabetic insulina. O doză constantă din ambele îl ţineau pe linia de plutire, dar nu de fiecare dată. Iar când îşi pierdea controlul, situaţia se complica pentru toată lumea, inclusiv pentru el.

Dumnezeule, obosise să fie ţinut captiv în propriul trup, să îşi controleze nevoile, să încerce să nu cadă pradă unei uitări brutale! Desigur, chipul lui frumos şi forţa erau de apreciat. Dar le-ar fi dat pe amândouă pentru un sfrijit urât dacă asta i-ar fi adus puţină linişte. La dracu', nici măcar nu-şi mai putea aminti cum se simţea liniştea! Nici măcar nu-şi mai putea aminti cine era.

începuse să se dezintegreze foarte repede. După numai vreo doi ani de la blestem, încetase să mai spere la o uşurare adevărată şi, pur şi simplu, încerca să trăiască fără să rănească pe cineva. Atunci începuse să moară pe interior, iar acum, după mai bine de o sută de ani, era în mare parte amorţit, nimic mai mult decât o vitrină strălucitoare şi un farmec lipsit de conţinut.

Renunţase complet să se mai considere altceva decât o ameninţare. Adevărul era însă că nimeni nu se afla în siguranţă când el era prin preajmă. Asta era ceea ce-l omora de fapt, chiar mai mult decât încercările fizice prin care trebuia sâ treacă atunci când blestemul se activa. Trăia cu teama că avea să-şi rănească fraţii. Şi, de vreo lună, pe Butch.

Rhage ocoli SUV-ul şi îl privi pe bărbat prin parbriz. Frate, cine ar fi crezut că avea să se înhăiteze cu un Homo *sapiens!*
- Ne vedem mai târziu, copoiule?
Butch ridică din umeri.
- Nu ştiu.
-Succes, omule!
-Vedem ce va fi.
Rhage înjură încet când Escalade porni, iar el şi Vishous se îndreptară spre parcare.
-Cine este ea, V? Este una de-a noastră?
- Marissa.
- *Marissa?* Adică fostul jhettan al lui Wrath?
Rhage clătină din cap uluit. Oh, frate, dă-mi detalii! V, trebuie să mă pui la curent!
-Nu-l descos în privinţa asta. Nici tu nu ar trebui să o faci.
- Nu eşti curios?
V nu-i răspunse, apoi ajunseră amândoi în faţa intrării barului.
-Oh, corect! Tu deja ştii, nu? zise Rhage. Ştii ce se va întâmpla.
V ridică din umeri şi se îndreptă spre uşă.
Rhage puse mâna pe uşă, oprindu-l.
- Hei, V, mă visezi vreodată? îmi vezi vreodată viitorul?
Vishous clătină din cap. în lumina strălucitoare a lo-
goului Coors, ochiul lui stâng, cel înconjurat de tatuaje, se înnegri tot. Pupila se dilatase atât de mult încât îi acoperise irisul şi albul ochiului, rămânând doar o gaură.
Era ca şi cum priveai infinitul. Sau poate Exitus când erai în pragul morţii.
- Chiar vrei să ştii? zise fratele.
Rhage îşi retrase mâna.
- îmi pasă de un singur lucru. Voi trăi suficient pentru a scăpa de blestem? Voi avea vreo clipă de pace?

Uşa se deschise şi un beţiv ieşi ca un camion cu o roată spartă. Tipul se îndreptă spre tufe, vomită, apoi se aşeză pe burtă pe asfalt.
Moartea era o cale sigură de a-ţi găsi pacea, se gândi Rhage. Şi toţi mureau. Chiar şi vampirii, în cele din urmă.
Nu mai întâlni privirea fratelui său.
- Laso baltă, V! Nu vreau să ştiu!
Fusese deja blestemat o dată şi mai avea nouăzeci şi unu de ani până să fie eliberat de el. Nouăzeci şi unu de ani, opt luni şi patru zile până când pedeapsa lui avea să se încheie, iar bestia urma sâ nu mai facă parte din el. De ce să afle de bunăvoie că nu avea să trăiască suficient pentru a se elibera de nenorocirea asta?
- Rhage!
-Ce e?
-Îţi spun un singur lucru. Destinul tău se îndreaptă spre tine. Şi ea va ajunge curând.
Rhage râse.
-Oh, da? Şi cum arată femeia? Le prefer...
- E virgină.
Rhage simţi un fior pe şira spinării, până la fund.
-Glumeşti, nu?
- Priveşte-mă în ochi! Crezi că îmi bat joc de tine?
V se opri o clipă, apoi deschise uşa, eliberând mirosul de bere şi de trupuri umane cu pulsul unui cântec vechi al celor de la Guns N'Roses.
Când intrară, Rhage şopti:
- Eşti un ciudat, frate! Chiar eşti.

capitolul 3

Pavlov avea dreptate, se gândi Mary în timp ce conducea spre periferie. Reacţia ei de panică după ce citise mesajul primit de la biroul doctoriţei Della Croce era unul indus, nu era ceva logic. „Investigaţii amănunţite" puteau

însemna multe lucruri. Doar pentru că asocia orice fel de veşti de la doctor cu o catastrofă nu însemna că putea să prevadă viitorul. Nu ştia ce era în neregulă - asta dacă era ceva. La urma urmelor, fusese în remisie vTeme de aproape doi ani şi se simţea destul de bine. Desigur, obosea, dar cine nu obosea? Meseria ei şi munca de voluntar o ţineau ocupată. Dimineaţă, primul lucru pe care îl făcuse fusese să sune pentru a face o programare. Momentan avea să îi ţină locul lui Bill la telefonul verde pentru ajutorarea celor În pragul suicidului. Cum anxietatea i se mai risipi, ea inspiră adânc. Următoarele 24 de ore aveau să fie un test de rezistenţă, căci emoţiile îi transformau trupul într-o trambulină, iar mintea într-un vârtej. Secretul era să aştepte să treacă fazele de panică şi să se întărească atunci când se ivea frica.

Lăsă maşina într-o parcare deschisă pe Tenth Street şi merse repede spre o clădire veche cu şase etaje. Aceasta era partea mizerabilă a oraşului, reziduul unui efort din anii '70 de a crea o zonă nouă în ceea ce reprezenta pe atunci un cartier rău famat. Optimismul nu funcţionase, iar acum spaţiul de birouri închise zăcea printre locuinţe care se închiriau la preţuri mici.

Se opri la intrare şi salută doi poliţişti care treceau în maşina de patrulare.

Sediul Liniei Telefonice de Prevenire a Suicidului se afla la etajul al doilea, în faţă. Ea aruncă o privire spre ferestrele luminate. Primul ei contact cu organizaţia nonprofit fusese în rol de apelant. Trei ani mai târziu, se afla la telefon în joi, vineri şi sâmbătă seara. Acoperea, de asemenea, zilele de sărbătoare şi îi înlocuia pe ceilalţi când aveau nevoie.

Nimeni nu ştia că şi ea sunase. Nimeni nu ştia că avusese leucemie. Şi dacă trebuia să se războiască din nou cu sângele ei, avea să ţină asta pentru ea.
Pentru că îşi văzuse mama murind, nu-şi dorea să stea cineva lângă patul ei, plângând. Cunoştea deja furia neputincioasă care apărea când salvarea divină nu vindeca la comandă. Nu era interesată să retrăiască drama când se lupta să respire şi când înota într-o mare de organe care cedau.

Perfect. Emoţiile reveniseră.Mary auzi un foşnet în stânga şi observă o mişcare, de parcă s-ar fi ascuns cineva în spatele clădirii. Atrăgându-i atenţia, ea tastă codul de acces, intră şi urcă treptele. Când ajunse la etajul doi, sună la interfonul biroului.
Trecând pe lângă recepţie, o salută pe directoarea executivă, Rhonda Knute, care vorbea la telefon. îi salută apoi pe Nan, Stuart şi pe Lola, care se aflau pe tură în seara aceea, şi se aşeză la un birou liber. După ce se asigură că avea suficiente formulare, vreo două pucuri şi agenda telefonică în care erau numerele celor care necesitau intervenţie, scoase din geantă o sticlă cu apă.
Aproape imediat una dintre liniile telefonului ei sună, iar ea verifică ecranul unde apărea numărul apelantului. Cunoştea numărul. Iar poliţia îi spusese că era un telefon public. De la periferie.
Era apelantul ei.
Telefonul sună a doua oară, iar ea răspunse, urmând scenariul telefonului verde.
- Linia Telefonică de Prevenire a Suicidului, sunt Mary. Cum te pot ajuta?
Tăcere. Nici măcar respiraţia nu se auzea. Auzi vag motorul unei maşini care apoi dispăru pe fundal. Conform verificării apelurilor primite efectuate de poliţie, persoana suna mereu de pe stradă, iar locaţia varia pentru a nu putea fi urmărită.
- Sunt Mary. Cum te pot ajuta? Coborî vocea, nerespectând protocolul. Ştiu că eşti tu şi mă bucur că suni din nou în seara asta. Dar, te rog, nu vrei să-mi spui cum te numeşti şi ce este în neregulă?
Aşteptă. Apelul se încheie.
Mary închise.
- încă unul de-ai tăi? întrebă Rhonda, luând o înghiţitură din ceaiul de plante.

Mary închise.
- De unde știi?

Femeia făcu semn peste umăr.-Am auzit sunând multe telefoane, dar nici unul nu ¡1 trecut mai departe de salut. Apoi, brusc, erai aplecată peste telefon.
-Mda, bine...
- Ascultă, astăzi poliţia m-a contactat. Nu pot face mai mult decât să pună câte un poliţist lângă fiecare telefon public din oraş şi momentan nu sunt dispuşi să meargă atât de departe.
-Ţi-am spus. Nu simt că sunt în pericol.
- Dar nici nu eşti sigură că nu eşti.
- Haide, Rhonda, durează deja de nouă luni, nu? Dacă avea de gând să mă atace, ar fi făcut-o deja. Şi eu chiar vreau să ajut...
-Acesta este alt lucru pentru care îmi fac griji. Simţi că trebuie să protejezi, indiferent cine este apelantul. Te implici prea mult.
- Nu, nu o fac. Ei sună aici dintr-un anumit motiv, iar eu ştiu că pot să am grijă de ei.
- Mary, încetează! Tu te auzi? Rhonda trase un scaun, se aşeză şi vorbi în şoaptă. Mi-e greu să spun asta... Dar cred că ai nevoie de o pauză.
Mary se dădu pe spate.
- De la ce?
-Stai prea mult aici.
- Lucrez la fel de multe zile ca toţi ceilalţi.
- Dar rămâi aici ore întregi după ce ţi se încheie tura şi înlocuieşti tot timpul pe cineva. Eşti prea implicată. Ştiu că acum îl înlocuieşti pe Bill, dar, când se va întoarce, vreau să pleci. Şi nu vreau să te întorci mai devreme de două săptămâni. Ai nevoie de o privire de ansamblu. Este o muncă grea, epuizantă, iar tu trebuie să te detaşezi.
- Nu acum, Rhonda. Te rog, nu acum! Acum, mai mult ca oricând, am nevoie să fiu aici.
Rhonda strânse cu blândeţe mâna încordată a lui Mary.

-Nu este un loc potrivit ca să-ţi rezolvi propriile probleme, iar tu ştii asta. Eşti unul dintre cei mai buni voluntari pe care i-am avut şi vreau să te întorci. Dar numai după ce îţi iei puţin timp ca să-ţi pui ordine în gânduri.

- S-ar putea să nu mai am prea mult timp, şopti Mary printre dinţi.

- Poftim?

Mary se încurajă şi se forţă să zâmbească.

-Nimic. Desigur, ai dreptate. Voi pleca de îndată ce Bill se întoarce.

Bill ajunse o oră mai târziu, iar Mary ieşi din clădire în două minute. Când ajunse acasă, închise uşa şi se sprijini de ea, ascultând liniştea ce o înconjura. Liniştea oribilă, zdrobitoare.

Dumnezeule, îşi dorea să se întoarcă la birou! Simţea nevoia să audă vocea caldă a celorlalţi voluntari. Şi telefoanele sunând. Şi bâzâitul luminilor fluorescente din tavan...

Fără ceva care să o distragă, mintea ei scotea la suprafaţă imagini oribile: paturi de spital, ace, pungi cu perfuzii. Una dintre aceste imagini oribile o arăta cheală, cu pielea gri şi cu ochii adânciţi în orbite până când nu mai arăta ca ea, până când nu mai era ea.

Şi îşi amintea cum se simţea să înceteze să mai fie o persoană. După ce doctorii începuseră să o trateze cu chimioterapie, ea se scufundase repede în subclasa fragilă a celor bolnavi, a muribunzilor, devenind nimic mai mult decât o amintire demnă de milă, înspăimântătoare a mortalităţii oamenilor, un simbol al sfârşitului vieţii.

Mary se plimbă prin living, prin bucătărie, apoi deschise uşa glisantă. Ieşind în noapte, teama îi luă respiraţia, dar şocul produs de aerul rece îi încetini plămânii.

„Nu ştii că este ceva în neregulă. Nu ştii ce este..."

Repetă mantra, încercând să arunce o plasă în panica aceea chinuitoare în timp ce se îndrepta spre piscină.
Piscina nu era altceva decât o cadă mare, cu apa vâscoasă şi încremenită de frig, semănând cu petrolul în lumina lunii. Se aşeză, îşi scoase încălţările şi şosetele şi îşi băgă picioarele în apa rece. Le ţinu scufundate chiar şi când îi amorţiră, dorindu-şi să aibă curajul să sară în ea şi să înoate până la fund. Dacă avea să rămână aşa mult timp, poate că reuşea să se anestezieze complet.
Se gândi la mama ei. La felul în care Cissy Luce murise în propriul pat în casa pe care cele două o numiseră mereu *acasă.*
Imaginea dormitorului era atât de clară: modul în care lumina pătrundea prin perdelele din dantelă şi în care cădea pe obiecte, de parcă erau fulgi de zăpadă peste tot. Acei pereţi de un galben pal şi covorul crem care acoperea toată suprafaţa. Cuvertura pe care mama ei o iubise, cea cu trandafiraşi roz pe un fond crem. Mirosul de nucşoară şi de ghimbir emanat de un amestec aromat. Crucifixul de deasupra tăbliei curbate şi icoana mare cu Fecioara Maria de pe podea, în colţ.
Pentru că amintirile o ardeau, Mary se forţă să vadă încăperea aşa cum era după ce se terminase totul - boala, moartea, curăţenia, vânzarea casei. O văzuse chiar cum era înainte de a se muta. Curată. Ordonată. Cârjele mamei ei împachetate, urma vagă lăsată de crucea de pe perete acoperită de un poster înrămat cu Andrew Wyeth.
Lacrimile nu rămaseră la locul lor. Se iveau încet, necontenit, căzând în apă. Le privea lovind suprafaţa şi dispărând.
Când ridică privirea, nu era singură.
Mary se ridică în picioare şi se dezechilibră, dar se opri, ştergându-şi ochii. Era doar un băiat.

Un adolescent. Cu părul negru şi cu pielea pală. Era atât de sfrijit încât părea slăbit şi atât de frumos, încât nu părea om.
-Ce faci aici? intrebă ea, fără să se teamă. Era greu să te temi de ceva atât de angelic. Cine eşti?
El doar clătină din cap.
-Te-ai pierdut?
Cu siguranţă aşa părea. Era prea frig ca el să se afle afară doar în blugii şi în tricoul pe care le purta.
- Cum te numeşti?
El ridică mâna la gât şi o mişcă înainte şi înapoi, în timp ce clătina din cap. Ca şi cum ar fi fost un străin frustrat de bariera lingvistică.
- Vorbeşti engleză?
El încuviinţă, apoi mâinile lui începură să se mişte. Limbajul semnelor american. Folosea LSA.
Mary rememoră vechea ei viaţă, când îşi pregătise pacienţii autişti pentru a-şi folosi mâinile să comunice.
- Citeşti *pe buze sau poţi auzi?* îl întrebă ea prin semne.
El încremeni, ca şi cum ultimul lucru la care s-ar fi
aşteptat era ca ea să îl poată înţelege.
- Pot auii *foarte* bine. Doar *că* nu *pot vorbi.*
Mary îl privi îndelung.
-Tu eşti cel care suna.
El ezită. Apoi încuviinţă cu o mişcare a capului.
- Nu am intenţionat niciodată *să te sperii.* Şt nu am sunat pentru a *te enerva.* Mie... îmi *plăcea să ştiu că eţti acolo. Dar,* sincer, nu este nimic biiar în *toată situaţia. Jur!*
Privirea lui o întâlni pe a ei.
- Te cred.
Dar ce făcea ea acum? Telefonul verde îi interzicea să intre în contact cu apelanţii.

Ei bine, nu avea să-l alunge pe bietul băiat de pe proprietatea ei.
-Vrei ceva de mâncare?
El clătină din cap.
- Aş *putea să stau lângă* tine o vreme? Voi *sta de cealaltă parte a* piscinei.
Ca şi cum el era obişnuit ca oamenii să îi spună să stea departe de ei.
- Nu, zise ea.
El încuviinţă şi se întoarse.
- Am vrut să spun să stai aici. Lângă mine.
El se apropie încet, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să se răzgândească. Când ea se aşeză şi îşi scufundă din nou picioarele în piscină, el îşi scoase adidaşii uzaţi, îşi suflecă pantalonii largi şi alese un loc la aproape un metru distanţă de ea.
Dumnezeule, era atât de mic!
îşi băgă picioarele în apă şi zâmbi.
- Este *rece,* gesticulă el.
- Vrei un pulover?
El dădu din cap dezaprobator şi făcu cercuri cu picioarele.
- Cum te cheamă?
-Jofin MattKeu'.
Mary zâmbi, gândindu-se că aveau ceva în comun.
- Doi dintre profeţii din Noul Testament.
- *Călugăriţele* mi *Uiu dat.*
- Călugăriţele?
Urmă o pauză lungă, ca şi cum el se gândea ce să îi spună.
-Ai fost la orfelinat? insistă ea blând. îşi aminti că mai era unul în oraş, patronat de Asociaţia Fecioara Maria a Milostivirii.
- M-am ndscut într-o *toaletă publică* dincr-o *staţie de autobuz. îngrijitorul care m-a* g&it nva dus *la Asociaţia Fecioara* Maria a Milostivirii. *Călugăriţele yau gândit la nume.*
Ea tresări, dar nu lăsă să se vadă.

- Ah, şi unde locuieşti acum? Ai fost adoptat?
El dădu din cap dezaprobator.
- Ai fost dat în plasament'
„Te rog, Doamne, să fi fost dat în plasament! La o familie amabilă. Care să-l hrănească şi să-l încălzească.
Oameni buni care să-i fi spus că el era important chiar dacă părinţii lui l-au abandonat."
Când el nu răspunse, ea se uită la hainele lui vechi şi la expresia îmbătrânită de pe chip. Nu părea să fi cunoscut multă amabilitate.
În cele din urmă, mâinile i se mişcară.
- Stau pe Tenth Strict.
Ceea ce însemna că era fie un om al străzii care stătea într-un adăpost, fie un locatar al unei coşmelii pline de şobolani. Era un miracol că reuşise să rămână atât de curat.
- Locuieşti lângă birou, nu? Aşa ai ştiut că eram de serviciu în seara asta chiar dacă nu era tura mea.
El încuviinţă.
- *Apartamentul* meu este *peste* drum. Te privesc venind şi plecând, *dar* nu într-un mod *viclean. Cred că* mă *gândesc la tine ca la un prieten. Când* am sunat prima *dată...* Ştii, eram pe cale *să fac ceva.* Tu ai răspuns şi... mki plăcut cum a sunat vocea ta.
El avea mâini frumoase, se gândi ea. Ca ale unei fete. Graţioase. Delicate.
- Şi în seara asta m-ai urmărit acasă?
- Aproape în *fiecare seară.* Am o bicicletă, iar tu conduci încet. M-am gândit că te-aş putea proteja, *că vei fi* în siguranfă. Stai până atât *de târziu, iar asta* nu este o jonâ sigură a oraşului pentru o *femeie singură.* Nici chiar *dacă este* în maşină.
Mary clătină din cap, gândindu-se că era un tip ciudat. Arăta ca un copil, dar cuvintele erau ale unui adult. Şi, având în vedere situaţia, ar fi

trebuit să fie speriată. Tipul ăsta o urmărea, gândindu-se că era un fel de protector, deşi el era cel care trebuia să fie salvat.
-Spune-mi de *ce plângeai,* gesticulă el.
Ochii lui erau foarte direcţi şi era ciudat ca acea privire masculină să fie ancorată pe chipul unui copil.
- Pentru că s-ar putea să nu mai am timp, bolborosi ea.
- Mary? Eşti gata pentru vizită?
Mary privi peste umărul drept. Bella, singura ei vecină, traversase cei doi acri de pajişte care le despărţea proprietăţile şi se afla la marginea peluzei.
- Bună, Bella! Ah, vino să ţi-l prezint pe John!
Bella aruncă o privire spre piscină. Femeia se mutase în vechea casă de fermier, una destul de mare, În urmă cu un an, şi se obişnuiseră să stea de vorbă seara, înaltă de 1,80 metri şi cu un păr negru şi ondulat, care îi cădea pe spate, Bella era foarte atrăgătoare. Chipul ei era atât de frumos, încât Mary avusese nevoie de luni întregi pentru a înceta să se mai holbeze, iar trupul femeii parcă era scos de pe coperta revistei Sfwrts *Illustrated,* ediţia dedicată costumelor de baie.
Aşa că, evident, John păru uluit.
Mary se gândi absentă cum ar fi fost să stârnească o astfel de reacţie unui bărbat, chiar şi unui adolescent. Nu fusese niciodată frumoasă, fiind în schimb în categoria femeilor care nu erau nici urâte, nici frumoase. Iar asta fusese înainte ca şedinţele de chimioterapie să îi afecteze părul şi pielea.
Bella se apropie cu un zâmbet discret şi îi întinse mâna băiatului.
- Bună!
John se aplecă şi el şi o strânse pentru scurt timp, ca şi cum nu era sigur că era reală. în mod ciudat, Mary simţise la fel în privinţa

femeii. Era ceva prea... mult la ea. Părea prea plină de viaţă, mai vie decât alţi oameni pe care îi întâlnise Mary. Cu siguranţă, era ceva nemaipomenit.
Bella însă nu avea aere de femeie fatală. Era liniştită, modestă şi locuia singură, lucrând aparent ca scriitoare. Mary nu o văzuse niciodată pe timp de zi şi nimeni nu părea să intre sau să iasă din vechea fermă.
John o privi pe Mary, iar mâinile îi gesticulară:
- Vrei *să pled*
Apoi, ca şi când ar fi anticipat răspunsul ei, îşi scoase picioarele din apă.
Ea îşi aşeză mâna pe umărul lui, încercând să ignore oasele ascuţite de sub cămaşă. -Nu, rămâi!
Bella îşi scoase tenişii şi şosetele şi îşi băgă picioarele în apă.
- Da, haide, John! Stai cu noi!

capitolul 4

Rhage o văzu pe prima pe care o voia în seara aceea. Era o femeie blondă, interesată de sex şi gata să plece cu el. Precum celelalte femei din bar, îi trimisese semnale: îşi etalase fundul, îşi umfla părul frumos.
- Ai găsit pe cineva care să-ţi placă? zise absent V. Rhage încuviinţă şi îi făcu femeii semn cu degetul să
vină. Ea veni când el o chemă. îi plăcea asta la oameni.
li observa mişcarea şoldurilor când priveliştea îi fu blocată de alt trup suplu de femeie. Ridică privirea şi se abţinu să îşi dea ochii peste cap. Caith era din rasa lui şi era suficient de frumoasă, cu părul şi ochii ei negri. Dar era genul care îi urmărea pe fraţi, mereu dându-le târcoale, oferindu-se. El avea senzaţia că ea îi vedea ca pe nişte premii, ceva cu care să se laude. Şi cât de mult îl enerva asta! Pentru el era întruchiparea unei scorpii.

- Bună, Vishous, zise ea cu o voce discretă şi sexy. -Seară bună, Caith! V luă o înghiţitură din Grey
Goose. Care-i treaba?
- Mă gândeam ce mai faci.
Rhage privi după şoldurile lui Caith. Slavă Domnului că blonda nu fusese descurajată de puţină competiţie! Incă se îndrepta spre masă.
- Nu mă saluţi, Rhage? insistă Caith.
- Doar dacă te dai din drum. îmi blochezi vederea.
Femeia râse.
- încă una dintre miile tale. Ce norocoasă este!
-Ai vrea tu, Caith!
- Da, aş vrea! Ochii ei fierbinţi şi feroce alunecară asupra lui. Ai vrea să ieşi cu mine şi cu Vishous?
Când se aplecă să-i mângâie părul, el o prinse de încheietură.
-Să nu îndrăzneşti!
- De ce preferi atâtea femei oameni, iar pe mine mă refuzi?
- Pur şi simplu, nu mă interesezi.
Ea se aplecă, vorbindu-i la ureche.
- Ar trebui să încerci la un moment dat.
El o îndepărtă, strângând-o de încheietură.
- Aşa, Rhage, strânge mai tare! îmi place când mă doare. El îi dădu drumul imediat, iar ea zâmbi, frecându-şi încheietura. Deci eşti ocupat, V?
- Acum mă acomodez cu atmosfera. Dar poate mai târziu.
- Ştii unde să mă găseşti.
Când plecă, Rhage aruncă o privire spre fratele lui.
- Nu ştiu cum o suporţi.
V dădu pe gât vodca, privind-o pe femeia cu ochii întunecaţi.
- Are calităţile ei.

Blonda ajunse, oprindu-se în faţa lui Rhage şi etalân- du-se. O cuprinse de şolduri şi o trase spre el, astfel încât ea îl încalecă.

- Bună, zise ea, mişcându-se în strânsoarea lui.

Era ocupată să-l analizeze, cercetându-i hainele şi Rolexul din aur masiv care se ivea de sub mâneca hainei lui. Calculul din ochii ei era la fel de rece precum centrul pieptului lui.

Dumnezeule, dacă ar fi putut pleca, ar fi făcut-o! Era sătul de rahatul ăsta! Dar trupul lui trebuia să se elibereze, i-o cerea. Putea simţi pofta crescându-i şi, ca de obicei, arsura aceea oribilă care îi transforma inima moartă în pulbere.

-Cum te cheamă? întrebă el.

- Tiffany.

- încântat de cunoştinţă, Tiffany, zise el, minţind.

La mai puţin de 16 km, la piscina din curtea lui Mary, ea, John şi Bella trăiau, în mod surprinzător, nişte clipe plăcute.

Mary râdea tare, privindu-l pe John.

- Nu vorbeşti serios!

- Este *adevărat*. Am *făcut* maraton la sdlile *de cinema.*

- Ce a zis? întrebă Bella, zâmbind.

- A văzut Matrtx de patru ori în ziua în care a avut loc premiera.

Femeia râse.

-John, îmi pare râu să ţi-o spun, dar este ridicol!

El îi zâmbi, înroşindu-se puţin.

-Te-a prins la fel şi Stâpdnwl inelelor? îl întrebă ea.

El clătină din cap, gesticula şi o privi pe Mary.

- Zice că îi plac artele marţiale, traduse ea. Nu elfii.

- Nu-l pot învinui. Toată treaba aia cu picioare blă- noase? Nu o suport!

Se simţi o adiere de vânt, îndreptând spre piscină frunzele care căzuseră, în timp ce pluteau, John se întinse şi luă una.
- Ce ai la încheietură? îl întrebă Mary.
John întinse mâna ca ea să analizeze brăţara din piele. Pe ea erau nişte semne înşirate, un fel de cruci între nişte hieroglife şi caractere chinezeşti.
-Este minunată!
- Eu am *făcut-o!*
- Pot să văd? întrebă Bella, întinzându-se spre el. Zâmbetul îi dispăru, mijind ochii către chipul lui John. De unde ai luat asta?
-A zis că a facut-o el.
- De unde zici că eşti?
John îşi trase mâna, evident puţin enervat de interesul brusc al Bellei.
- Locuieşte aici, zise Mary. S-a născut aici.
- Unde sunt părinţii lui?
Mary se întoarse cu faţa spre prietena ei, curioasă să afle de ce Bella era atât de insistentă.
- Nu are. -Nici unul?
- Mi-a zis că a crescut în plasament, nu, John?
John încuviinţă, lipindu-şi mâna de stomac şi prote-
jnndu-şi brăţara.
- Acele semne, insistă Bella, ştii ce înseamnă? Băiatul clătină din cap, apoi clipi, frecându-şi tâmplele. După o clipă, începu să gesticuleze.
- Zice că nu înseamnă nimic, bolborosi Mary. Le-a visat şi i-a plăcut cum arătau. Bella, las-o mai moale!
Femeia păru să-şi revină.
-îmi pare rău. Eu... Ah, îmi pare rău!
Mary îl privi pe John şi încercă să alunge tensiunea.
- Deci ce alte filme îţi mai plac? Bella se ridică şi se încâlţâ. Fără şosete.

- Mă scuzaţi puţin? Mă întorc imediat.
înainte ca Mary să poată spună ceva, femeia alergă spre pajişte.
- Mă simt *de parcă* am mdncat *îngheţată foarte repede.*
- Când ai luat cina? El ridică din umeri.
- Nu ştiu.
Bietul băiat probabil suferea de hipoglicemie. - Ascultă, ce-ar fi să intri şi să mănânci cu mine? Ultima oară am mâncat fast-food la prânz, iar asta s-a întâmplat acum opt ore.
El clătină cu mândrie din cap.
- Nu îmi *este foame.*
-Atunci stai cu mine cât timp iau o cină târzie? Astfel, Mary l-ar fi putut atrage să mănânce. John se ridică şi întinse mâna, ca şi cum ar fi vrut să o ajute să se ridice. El îi acceptă palma micâ şi se sprijini de el suficient ca el să simtă ceva din greutatea ei. Se îndreptară împreună spre uşa din spate, cu încălţările în mână şi picioarele goale, lăsând urme umede pe pavajul rece din jurul piscinei.
Bella dădu buzna în bucătărie şi se opri. Când plecase, nu avusese vreun plan anume. Ştia numai că trebuia să facă totuşi ceva.
John era o problemă. O problemă serioasă.
Nu-i venea să creadă că nu recunoscuse imediat ce era. Dar, la urma urmelor, încă nu trecuse prin tranziţie. Şi de ce pierdea vremea un vampir în curtea din spate a lui Mary?
Bella aproape că izbucni în râs. Şi ea pierdea vremea în curtea din spate a lui Mary. Aşa că de ce nu ar fi putut şi alţii să facă acelaşi lucru? Punându-şi mâinile în şolduri, se holbă la podea. Ce dracului avea sâ facă? Când îi citise gândurile lui John, nu găsise nimic despre rasa, oamenii sau tradiţiile lui. Băiatul nu ştia nimic, nu avea nici o idee cine era sau în ce avea să se transforme. Şi chiar nu ştia semnificaţia acelor simboluri.

Ea ştia. însemnau Therror în vechea limbă. Numele unui războinic.
Cum era posibil să fi fost pierdut în lumea oamenilor? Şi cât timp mai avea până la tranziţie? Părea să aibă vreo 20 de ani, ceea ce însemna că mai avea un an sau doi. Dar, dacă ea se înşela, iar el se apropia de 25 de ani, s-ar fi putut afla într-un pericol iminent. Dacă nu avea o femeie vampir să-l ajute în timpul tranziţiei, putea să moară.
Primul ei gând fusese să-şi sune fratele. Rehvenge ştia mereu ce să facă, indiferent de situaţia. Problema era că, odată ce se implica, prelua complet controlul. Şi avea rendinţa de a-i speria de moarte pe toţi.
Havers - îi putea cere ajutorul lui Havers. Ca doctor, i-ar fi putut spune cât timp mai avea băiatul până la tranziţie. Şi poate că John ar fi putut rămâne la clinică până când viitorul lui avea să devină mai clar.
Da, numai că nu era bolnav. Era un individ în perioada de pretranziţie, aşa că era slăbit din punct de vedere fizic, dar nu simţea că ar fi suferit de vreo boală. Iar Havers conducea o unitate medicală, nu vreun hotel.
În plus, era şi numele lui. Era un războinic...
„Bingo!"
Ieşi din bucătărie şi intră în living, îndreptându-se spre cartea de telefon pe care o ţinea pe birou. Pe spate, pe ultima pagină, scrisese un număr care circulase în ultimii zece ani. Se zvonea că, dacă sunai, puteai da de Frăţia Pumnalului Negru. Rasa războinicilor.
Aceştia ar fi fost interesaţi să ştie că exista un băiat care purta unul dintre numele lor şi care era lăsat să se descurce singur. Ei îl puteau lua pe John.
Palmele i se umeziră când ridică receptorul, fiind pe jumătate convinsă fie că numărul avea

să fie greşit, fie că urma să-i răspundă cineva, trimiţând-o la plimbare, în schimb, tot ce auzi fu un robot care repetă ce formase ea, urmat de un bip.
-Eu... Numele meu este Bella. Caut Frăţia. Am nevoie de... ajutor.
îşi lăsă numărul şi închise, gândindu-se că tot era ceva. Dacă fusese informată greşit, nu voia să lase un mesaj detaliat în căsuţa vocală a vreunui om.
Privi pe fereastră, văzând pajiştea şi lumina casei lui Mary în depărtare. Nu ştia cât avea să dureze până să o contacteze cineva şi *dacă* avea să o contacteze. Probabil ar fi trebuit să se întoarcă şi să afle unde locuia băiatul. Şi cum se făcea că o cunoştea pe Mary.
„Dumnezeule, Mary!" Acea boală groaznică recidivase. Bella simţise că revenise şi dezbătea cum să gestioneze ce ştia când Mary ii menţionase că avea să meargă la controlul medical trimestrial. Asta se întâmplase în urmă cu câteva zile, iar în acea seară Bella plănuise să întrebe cum mai mergeau lucrurile. Poate reuşea să o ajute cât de puţin pe femeie.
Mişcându-se repede, se întoarse spre uşa în stil franţuzesc care dădea spre pajişte. Avea să afle mai multe despre John şi...
Sună telefonul.
Atât de curând? Nu se putea.
Se îndreptă spre bufet şi ridică receptorul telefonului din bucătărie.
-Alo?
-Bella?
Vocea masculină era gravă. Autoritară.
-Da.
-Ne-ai sunat.
Sfinte Sisoe, funcţionase!
Ea îşi drese vocea. Ca orice civil, ştia totul despre Frăţie: le ştia numele, reputaţia, victoriile şi legendele. Nu întâlnise însă nici

unul. Şi îi venea puţin cam greu să creadă că vorbea cu un războinic din bucătăria ei.
„Treci la subiect", îşi zise ea.
- Eu... Ah, am o problemă! zise, apoi îi explică bărbatului ce ştia despre John.
Se lăsă tăcerea preţ de o clipă.
- Mâine-seară îl vei aduce la noi.
Oh, la naiba! Şi cum avea să iacă ea asta?
-Ah, dar el nu vorbeşte. Poate auzi, dar are nevoie de un translator pentru a fi înţeles.
-Atunci adu unul cu el.
Se întreba cum avea să se simtă Mary dacă urma să fie introdusă în lumea lor.
- Femeia pe care o foloseşte în seara asta este om.
- Ne vom ocupa de amintirile ei.
- Cum ajung la voi?
-Vom trimite o maşină pentru voi. La ora 21.00.
-Adresa mea este...
-Ştim unde locuieşti.
Când apelul se sfârşi, ea tremură puţin.
Bun. Acum trebuia să-i convingă pe John şi pe Mary să meargă să se întâlnească cu Frăţia.
Când se întoarse la hambarul lui Mary, John stătea la masa din bucătărie, în timp ce femeia mânca nişte supă. întoarseră amândoi privirile când ea se apropie, aşa că încercă să pară relaxată când se aşeză. Aşteptă puţin, apoi deschise subiectul.
- Deci, John, ştiu nişte tipi cărora le plac artele marţiale. Ceea ce nu era neapărat o minciună. Auzise că fraţii se pricepeau la toate tipurile de lupte. Şi mă întrebam dacă ai fi interesat să-i cunoşti.
John întoarse capul şi începu să gesticuleze, privind spre Mary.
- Vrea să ştie de ce. Pentru antrenament?
- Poate.
John continuă să gesticuleze.
Mary îşi şterse gura.

- Zice că nu-şi poate permite costurile pregătirii. Şi că este prea mic.
- Dacă ar fi gratis, ai merge? Dumnezeule, ce făcea, îi promitea lucruri pe care nu le putea oferi? Cine ştie ce avea să facă Frăţia din el? Ascultă, Mary, îl pot duce într-un loc unde să poată întâlni... Spune-i că este un loc unde se întâlnesc luptătorii. Va putea vorbi cu ei. îi va putea cunoaşte. Poate că i-ar plăcea să...
John o trase pe Mary de mânecă, gesticulă, apoi o privi pe Bella.
-Vrea să-ţi amintesc că aude perfect.
Bella privi spre John.
- îmi pare rău.
El încuviinţă, acceptându-i scuzele.
-Vino doar să-i întâlneşti mâine, zise ea. Ce ai de pierdut?
John ridică din umeri şi făcu o mişcare graţioasă cu mâna.
Mary zâmbi.
- Zice că este de acord.
- Va trebui să vii şi tu. Să traduci.
Mary păru luată prin surprindere, apoi se uită spre băiat.
- La ce oră?
- La 21.00, răspunse Bella.
- Îmi pare rău, voi munci atunci.
-Seara. La 21.00.

capitolul 5

Butch intră în barul One Eye simţindu-se de parcă cineva i-ar fi oprit organele interne. Marissa refuzase să-l vadă şi, deşi nu fusese surprins, tot se simţea rănit.
Deci era timpul pentru o terapie cu whisky.
După ce trecu pe lângă un paznic beat, un grup de femei uşoare şi vreo doi luptători de wrestling, Butch găsi trioul la masa lor obişnuită. Rhage se afla în colţul din spate, sprijinit de perete cu o brunetă. V nu se vedea niciunde, dar în faţa unui scaun se afla un pahar plin cu Grey Goose şi cu un pai.

Când Vishous apăru din spate, Butch băuse deja două pahare, dar tot nu se simţea mai bine. Marginile cămăşii îi fuseseră scoase din pantaloni şi erau şifonate, iar în spatele lui se afla o femeie cu părul negru. V îi făcu semn să plece când îl vă2u pe Butch.

-Salut, copoiule! spuse fratele aşezându-se.

Butch făcu semn spre paharul lui.

- Cum merge treaba?

-Cum...

-Nu mai e nimic de făcut.

- Oh, la dracu', omule! îmi pare rău!

-Şi mie.

V auzi telefonul sunând şi răspunse. Vampirul rosti două cuvinte, puse telefonul înapoi în buzunar şi se întinse după haină.

- Era Wrath. Trebuie să fim înapoi acasă într-o jumătate de oră.

Butch se gândi să rămână şi să bea singur. Planul era o *idee proastă.*

- Vrei să te dematerializezi sau mergem înapoi cu maşina?

- Avem timp să conducem.

Butch aruncă cheile maşinii pe masă.

-Adu maşina! îl iau eu pe Hollywood.

Se ridică şi se îndreptă spre colţul întunecos. Haina lui Rhage era înfăşurată în jurul trupului brunetei. Numai Dumnezeu ştia cât de departe merseseră lucrurile.

- Rhage, amice! Trebuie să o întindem.

Vampirul ridică privirea, privindu-l aspru.

Butch ridică mâinile.

- Nu sunt eu spărgătorul de petreceri. S-a sunat de la centru.

înjurând, Rhage se dădu în spate. Bruneta avea hainele şifonate şi gâfâia, dar lucrurile încă nu avansaseră. Hainele din piele ale lui Hollywood erau la locul lor.

în timp ce Rhage se retrase, femeie se prinse de el ca şi cum îşi dăduse seama că orgasmul

vieţii ei era gata să iasă pe uşă. Cu o mişcare delicată, el îşi trecu mâna peste faţa ei, iar ea înlemni. Apoi se privi de parcă încerca să-şi dea seama cum ajunsese să fie atât de excitată.
Rhage se întoarse privind enervat, dar, când ajunse afară cu Butch, clătină din cap mâhnit.
- Copoiule, ascultă, îmi pare rău că ţi-am aruncat acea privire. Eram... concentrat.
Butch îl bătu pe umăr.
-Nici o problemă.
- Hei, cum s-a comportat femeia ta...
-Nici o şansă.
- La naiba, Butch! Ce rahat!
Se urcară în Escalade şi se îndreptară spre nord pe Route 22, înaintând spre zona rurală. Mergeau cu viteză, în maşină răsunând Thug Matrimony a lui Trick Daddy, când V frână brusc. într-un luminiş, la aproximativ 90 de metri distanţă de drum, atârna ceva de un copac.
Nu, cineva era pe cale să atârne ceva de un copac, înconjurat de un public alcătuit din tipi cu părul alb, cu haine negre, care priveau.
- *Lesseri,* bolborosi V, trăgând pe dreapta.
înainte să se oprească maşina, Rhage sări din maşină, alergând spre grup.
Vishous privi spre locul din faţă.
-Copoiule, mai bine ai rămâne...
- Du-te dracului, V!
- Ai vreo armă de-ale mele?
- Nu, ies nepregătit.
Butch înşfacă un Glock de sub scaun, trăgând siguranţa în timp ce el şi Vishous săriră pe pământ.
Butch mai văzuse doar doi lesseri înainte şi-l speriaseră. Arătau ca oamenii, mergeau şi vorbeau ca oamenii, dar nu erau vii. După o singură privire în ochii lor, şi ştiai că vânătorii erau ca nişte recipiente goale, cu sufletul plecat în altă parte. Şi duhneau.

Dar, la urma urmelor, lui niciodată nu-i plăcuse mirosul pudrei de talc.
în luminiş, lesserii luară poziţia de atac, ducându-şi mâinile spre buzunarul hainei în timp ce Rhage acoperea suprafaţa pajiştii ca un tren de marfă. Se aruncă asupra grupului cu un soi de dorinţă suicidală, fără arme la vedere. Dumnezeule, tipul era nebun! Cel puţin unul dintre vânătorii aceia scosese o armă.
Butch armă Glockul şi ţinti, dar nu putea ochi bine. Şi îşi dădu seama că nu era nevoie de el. Rhage se ocupă singur de lesseri, cu toată forţa şi reflexele unui animal. Făcea nişte mişcări de arte marţiale, haina umflându-i-se în spate în timp ce lovea la cap şi în trunchi. Era mortal în lumina lunii, cu chipul transformat într-un rânjet şi trupul masiv nimicindu-i pe lesseri.
în dreapta lui se auzi un ţipăt, iar Butch se întoarse. V doborâse un *lesser* care încercase să fugă, stând deasupra nemernicului ca pisica pe şoricel.
Lăsându-le vampirilor mişcările de Fight Club, Butch se îndreptă spre copac. Legat bine de trunchiul unui copac se afla alt *lesser*. Tipul fusese bătut zdravăn.
Butch slăbi funia şi coborî trupul, privind peste umăr, deoarece zgomotele luptei deveniseră mai puternice. Alţi trei *lesseri* se alăturaseră încăierării, dar nu-şi făcea griji în privinţa băieţilor lui.
îngenunche lângă vânătorul din faţa lui şi incepu să-i cotrobăie prin buzunare. Scotea un portofel când se des- cârcă o armă, scoţând un pocnet îngrozitor. Rhage căzu la pământ. Pe spate.
Butch nu se gândi de două ori. Luă poziţia de tragere şi ţinti spre lesser, care era pe cale să tragă din nou asupra lui Rhage. Trăgaciul Glockului nu apucă să fie apăsat. De nicăieri

apăru o lumină albă, strălucitoare, ca şi cum ar fi explodat o bombă nucleară. Noaptea se transformă în zi în timp ce toată pajiştea se lumină: copacii tomnatici, lupta, locul neted.
Pe măsură ce lumina se diminua, cineva veni alergând spre el. Când îşi dădu seama că era V, Butch coborî arma.
- Copoiule! Urcă dracului în maşină!
Vampirul alerga, picioarele mişcându-i-se de parcă avea să şuteze.
- Dar Rhage...
Butch nu mai apucă să termine fraza. V ii lovi ca un berbec, trăgându-l după el şi oprindu-se când ajunseră amândoi în Escalade, cu uşile închise.
Butch se întoarse spre frate.
-Nu-l vom lăsa acolo pe Rhage!
Un răget puternic se auzi în noapte, iar Butch întoarse încet capul.
În luminiş văzu o creatură. Înaltă de doi metri, având silueta unui dragon, dinţii unui T-Rex şi în faţă o pereche de gheare sfâşietoare. Creatura sclipea în lumina lunii, cu trupul puternic şi coada acoperite de un mov fosforescent şi de solzi de un verde-deschis.
-Ce dracului e asta? şopti Butch, asigurându-se că uşa era încuiată.
- Rhage este în toane foarte proaste.
Monstrul scoase din nou un răget şi alergă după lesseri ca şi cum erau nişte jucării. Şi... Dumnezeule mare! Nu avea să mai rămână nimic din vânători. Nici măcar oase.
Butch simţi că nu mai putea respira.
Auzi vag sunetul unei brichete aprinzându-se, apoi privi spre locul din faţă. Chipul lui V fu aprins de o flacără galbenă în timp ce, cu mâinile tremurânde, aprindea o ţigară rulată manual. Când fratele expiră, mirosul de tutun turcesc umplu aerul.
- De când...

Butch se întoarse spre creatura care se juca în luminiş. Şi-şi pierdu gândul.

- Rhage a **eneTvat**-o pe Fecioara Scrib, aşa că l-a blestemat. I-a dat două sute de ani de infern. De fiecare dată când **se** enervează prea rău, se dezlănţuie. Durerea poate declanşa asta. Furia. Frustrarea fizică, dacă înţelegi.

Butch ridică din sprâncene. Şi când te gândeşti că el se interpusese între tipul ăsta şi femeia pe care o voia! Nu avea să mai facă prostia asta vreodată.

În timp ce carnagiul continua, Butch începu să se simtă de parcă s-ar fi uitat la un film SF fără sonor.

I-a naiba, genul ăsta de violenţă îl depăşea! În toţi anii petrecuţi ca detectiv criminalist, văzuse multe cadavre, unele dintre ele fiind chiar îngrozitoare. Însă nu asistase niciodată la un carnagiu şi, în mod ciudat, şocul făcea ca experienţa să fie departe de realitate.

Slavă Domnului!

Deşi trebuia să recunoască faptul că acea creatură se mişca uşor. Modul în care îl arunca pe *lesser* în aer şi'l prindea pe vânător cu...

- Se întâmplă des? întrebă el.

- Destul de des. De aceea face sex. îl menţine calm. îţi zic un singur lucru: nu trebuie să te pui cu bestia. Nu ştie cine-i este prieten şi cine-i este prânz. Tot ce putem face este să aşteptăm prin preajmă până când Rhage revine pentru a putea avea grijă de el.

Ceva lovi capota maşinii. Oh, Dumnezeule, era un cap? Nu, o cizmă. Poate creaturii nu-i plăcea gustul de cauciuc.

- Să avem grijă de el? şopti Butch.

-Ţie ţi-ar plăcea să ai fiecare os din trup rupt? Se transformă când apare bestia, iar când pleacă, trece din nou prin asta.

în scurt timp, luminişul fu curăţat de lesseri. Cu încă un răget asurzitor, bestia se întoarse, de parcă ar fi căutat şi altceva de consumat. Negăsind alt vânător, ochii li căzură pe Escalade.

- Poate intra în maşină? întrebă Butch.
- Dacă vrea cu adevărat. Din fericire, nu cred că îi este atât de foame.

-Mda, şi dacă mai are loc? bolborosi Butch.

Bestia clătină din cap, părul negru fâlfâind în lumina lunii. Apoi o luă la fugă spre ei în două picioare. Paşii lui zguduiau pământul.

Butch verifică din nou dacă portiera era încuiată. Apoi se gândi să fie un laş şi să se lase la podea.

Creatura se opri lâng;l SIJV şi se ghemui. Era suficient de aproape, aşa că respiraţia acoperi geamul din dreptul lui Butch când expiră. De aproape, creatura era hidoasă. Ochi albi. Fălci. Iar colţii din gura căscată erau parcă scoşi dintr-un coşmar. Pe pieptul lui se prelingea un sânge negru precum petrolul.

Bestia îşi ridică membrele musculoase din faţă. Dumnezeule, ghearele acelea erau ca nişte pumnale! Făceau ca ghearele lui Freedie Kruger să pară nişte beţe de desfundat ţevi.

Dar Rhage era acolo. Undeva.

Butch puse mâna pe geam, ca şi cum ar fi vrut să-l atingă.

Creatura înclină capul, ochii albi clipind. Brusc începu să respire greu, trupul lui masiv tremurând. Se auzi un strigăt ascuţit în noapte. Din nou se ivi lumina strălucitoare. Apoi Rhage apăru dezbrăcat pe pământ.

Butch deschise uşa maşinii şi îngenunche lângă prietenul lui.

Rhage tremura incontrolabil pe iarbă, cu pielea cleioasă, ochii închişi strâns şi gura mişcându-i-se încet. Faţa îi era acoperită de sânge negru, la fel părul şi pieptul. Stomacul îi era îngrozitor

de umflat. în umăr avea o mică gaură, acolo unde îl lovise glonţul.
Butch îşi scoase haina şi îl acoperi pe vampir.
Aplecându-se, încercă să înţeleagă cuvintele pe care le bolborosea Rhage.
-Ce spui?
- Rănit? Tu... V?
-Nu, suntem bine.
Rhage păru să se relaxeze puţin.
- Duceţi-mâ acasă! Vă rog, duceţi-mă acasă!
-Nu-ţi face griji! Vom avea grijă de tine!
O traversă în fugă luminişul, îndepărtându-se de măcel şi lăsându-se cât mai aproape de pământ. Camioneta era parcată la capătul drumului, la aproximativ 1,5 km distanţă. Se gândea că mai avea vreo trei sau patru minute până să ajungă, iar momentan nimic nu-l urmărea.
O rupsese la fugă în momentul în care apăruse acea lumină pe pajişte, ştiind foarte bine că nimic bun nu avea să vină în urma ei. Se gândise că era fie gaz paralizant, fie precursorul unei explozii teribile, dar apoi auzise răgetul. Privind peste umăr, se oprise înmărmurit. Ceva îi măcelărea pe colegii lui lesseri, adunându-i ca pe muşte.
O creatură. Apărută de nicăieri.
Nu privise mult timp. Iar acum, alergând, el aruncă din nou o privire în spate pentru a se asigura că nu era urmărit. Calea din spatele lui era încă liberă, iar în faţă îşi văzu camioneta. Când ajunse la ea, se urcă, porni motorul şi plecă.
Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se îndepărteze de acel loc. Un masacru ca acela avea sâ atragă atenţia fie din cauza modului în care se petrecuse şi se auzise, fie din cauza a ceea ce rămânea în urmă. Al doilea lucru era să meargă în recunoaştere. Domnul X avea să fie al dracului de enervat din cauza asta. Tot

detaşamentul lui O, alcătuit din cei mai buni («seri, fusese exterminat, iar ceilalţi *lesseri* care fuseseră invitaţi să observe modul în care E era disciplinat muriseră şi ei. Şase vânători în mai puţin de o jumătate de oră.
Şi, la dracu', nu ştia prea multe despre monstrul care făcuse acel dezastru! Atârnau trupul lui E de copac când maşina aceea oprise lângă drum. Coborâse un războinic blond atât de mare şi de rapid încât sigur era un membru al Frăţiei. Mai era un vampir cu el, asemenea lui, incredibil de letal, precum şi un om, deşi numai Dumnezeu ştia ce făcea individul alături de cei doi fraţi.
Lupta durase opt sau nouă minute. O îl înfruntase pe blond şi îl lovise de câteva ori, dar fără vreun efect sesizabil asupra forţei şi energiei vampirului. Cei doi erau concentraţi asupra luptei corp la corp când alt iesser trăsese cu arma. O se lăsase la pământ şi se rostogolise, fiind gata-gata să fie împuşcat. Când ridicase privirea, vampirul se ţinea de umăr, căzând pe spate.
O se întinsese spre el, vrând să-l omoare, dar, în timp ce se întindea, *lesserul* cu arma încercase să ajungă sin- gur la vampir. Idiotul se împiedicase de piciorul lui O şi căzuseră amândoi la pământ. Apoi se ivise lumina şi apăruse monstrul. Oare era posibil ca acea creatură să fi apărut cumva din războinicul blond? Frate, ce armă secretă era asta?
O îşi aminti de războinic, rememorând fiecare trăsătură a vampirului, de la ochii şi faţa lui la hainele pe care le purta şi la modul în care se mişca. Era esenţial să aibă o descriere exactă a fratelui cu păr blond când avea să fie interogat de Lessening Society. întrebările specifice puse captivilor aveau mai multe şanse să ducă la răspunsuri bune.

Iar ei căutau informaţii despre fraţi. După decenii în care tot ce făcuseră fusese să omoare civili, lesseni vânau acum în special Frăţia. Fără războinici, rasa vampirilor urma să fie complet vulnerabilă, iar vânătorii aveau, în sfârşit, să-ţi încheie misiunea de a le eradica specia.
O se opri în parcarea unei benzinării locale, gândin- du-se că singurul lucru bun în acea seară fusese că îl omorâse pe E încet. Să-şi descarce nervii pe trupul vânătorului fusese ca şi când ar fi băut o bere rece într-o zi fierbinte de vară. Satisfăcător. Calmant.
Ceea ce se întâmplase apoi îl adusese în starea iniţială.
O deschise telefonul şi apelă. Nu avea nici un motiv să aştepte până ce ajungea acasă pentru a raporta. Reacţia domnului X urma să fie mult mai rea dacă avea să creadă că veştile fuseseră întârziate.
-Avem o problemă, spuse el când î se răspunse la telefon.
După cinci minute Închise telefonul, întoarse camioneta şi se îndreptă înapoi spre partea rurală a oraşului.
Domnul X ceruse o întâlnire. în cabana lui privată din pădure.

capitolul 6

Rhage putea vedea numai umbre, căci ochii lui erau incapabili să focalizeze sau să perceapă prea multă lumină. Ura pierderea acestei abilităţi şi se strădui să urmărească cele două siluete mari care se mişcau în jurul lui. Când mâinile îl prinseră de subsuori şi de glezne, el gemu.
- încet, Rhage, te vom ridica numai o secundă, da? zise V.
Un val de durere îi lovi trupul în timp ce era ridicat de pe pământ şi dus spre bancheta din

spate a maşinii, îl aşezară. închiseră portiera.
Motorul porni cu zgomot.
îi era atât de frig, încât i se încleştaseră dinţii.
încercă să tragă ce se afla mai aproape de umerii lui. Nu-şi putu mişca braţele, dar cineva trase în jurul lui ceea ce presupunea că era o jachetă.
- Rezistă, uriaşule!
Butch. Era Butch.
Rhage se chinui să vorbească, urând gustul scârbos din gură.
-Nu, relaxează-te, Hollywood! Ţi-e frig. Eu şi V te vom duce acasă.
Maşina începu să se mişte, zguduindu-se de parcă ieşeau pe câmp de pe drum. îşi simţea trupul de parcă ar fi fost bătut cu o bâtă de baseball. O bâtă cu o săgeată în vârf.
Durerea de oase şi de muşchi era o problemă minoră în comparaţie cu cea din stomac. Se rugă să ajungă acasă înainte să vomite în maşina lui V, dar nu garanta că se putea abţine atât de mult. Glandele lui salivare lucrau în exces, aşa că trebuia să înghită în mod repetat. Asta îl făcea să se înece, creându-i o stare de greaţă. Iar asta îl făcea să -
încercând să se retragă din spirală, respiră încet, pe nas.
-Ce faci, Hollywood?
- Pro mite-mi! Duş. Primul lucru.
- S-a făcut, amice!
Rhage se gândi că probabil leşinase, deoarece se trezi când era scos din maşină. Auzi voci cunoscute. A lui V. Pe cea a lui Butch. Şi o voce groasă care putea fi numai a lui Wrath.
îşi pierdu din nou cunoştinţa. Când îşi reveni, avea ceva rece pe spate.
-Te poţi ridica? întrebă Butch.
Rhage încercă şi fu recunoscător când coapsele lui acceptară greutatea. Acum, după ce

coborâse din maşină, greaţa nu mai era la fel de accentuată.
Urechile lui auziră un sunet, iar o clipă mai târziu, un val de căldură îi cuprinse trupul.
- Cum eşti, Rhage? Prea fierbinte?
Era vocea lui Butch. Aproape. Poliţistul era la duş cu el. Şi mirosea a tutun turcesc. Probabil şi V era în baie.
- Hollywood? Este prea fierbinte?
-Nu. Se întinse după săpun, dezechilibrându-se. Nu pot să văd.
-Tocmai bine. Nu ai de ce să vezi cum arătăm dezbrăcaţi împreună. Sincer, eu sunt destul de traumatizat pentru amândoi.
Rhage zâmbi vag în timp ce un prosop îi ştergea faţa, gâtul şi pieptul.
Dumnezeule, era fantastic! Îşi lăsă capul pe spate, lăsând săpunul şi apa să spele urmele lăsate de bestie.
Duşul se opri prea curând. în jurul taliei avea înfăşurat un prosop, în timp ce altul îl usca.
- Mai putem face ceva pentru tine inainte să pici la orizontală? întrebă Butch.
-Aspirină. în dulap.
-V, vrei să aprinzi câteva rahaturi din alea? Butch îl prinse de talie pe Rhage. Sprijină-te de mine, amice! Mda, aşa... La dracu', trebuie să încetăm să te mai hrănim!
Rhage se lăsă condus păşind pe podeaua de marmură şi apoi pe covor în dormitor.
- Gata, uriaşule, în pat cu tine!
Oh, da! Pat. Patul avea să fie bun.
- Şi uite cine este aici! Asistentul Vishous.
Rhage îşi simţi capul uşor aplecat, apoi un pahar de apă dus la gură. După ce bău cât putu, căzu pe perne. Era pe cale să leşine din nou când auzi vocea şoptită a lui Butch.
-Cel puţin glonţul a trecut prin el. Dar, frate, nu arată bine!

V răspunse încet.

- Îşi va reveni într-o zi sau două. Îşi revine repede din orice, dar tot îi este greu.
- Creatura aia este altceva.
- Mereu îşi face griji când se gândeşte că se va transforma. Se auzi sunetul unei brichete, apoi mirosul proaspăt al acelui tutun incredibil. încearcă să nu arate cât de frică îi este. Trebuie să păstreze aparenţele. Dar e îngrozit că va răni pe cineva.
- Prima întrebare pe care a pus-o când şi-a revenit a fost dacă noi doi suntem bine.

Rhage încercă să se forţeze să adoarmă. Vidul acela negru era mult mai potrivit decât să-şi audă prietenii compătimindu-l.

Nouăzeci şi unu de ani, opt luni, patru zile. Apoi avea să fie liber.

Mary îşi dorea cu disperare să adoarmă. închise ochii, încercă metoda respiraţiei adânci. îşi relaxă degetele unul câte unul. Spuse în gând toate numerele de telefon pe care le ştia. Nici o metodă nu funcţionă.

Se lăsă pe spate şi privi tavanul. Când mintea ei aduse în prim-plan imaginea lui John, fu recunoscătoare. Băiatul era mai bun decât multe alte subiecte.

Nu-i venea să creadă că avea 23 de ani, deşi, dacă se gândea mai mult la el, i se părea posibil. Lăsând la o parte obsesia pentru Matrix, era incredibil de matur. Chiar bătrân.

Când venise vremea ca el să plece, ea insistase să-l conducă la apartamentul lui. Bella ceruse să vină şi ea, aşa că toţi trei plecaseră spre periferie, cu bicicleta în portbagajul maşinii ei. Fusese greu să-l lase pe băiat în faţa acelui bloc îngrozitor. Aproape că îl implorase să vină cu ea acasă.

Cel puţin fusese de acord să vină la Bella în seara următoare. Şi poate că academia de arte

marţiale avea să-i deschidă nişte uşi. Avea sentimentul că el nu avea mulţi prieteni şi credea că Bella fusese drăguţă încercând să-l ajute.

Zâmbind relaxată, Mary rememora modul în care John o privise pe cealaltă femeie. Ce admiraţie timidă! IaT Bella răspunsese cu delicateţe acelei priviri, deşi sigur era obişnuită cu astfel de priviri. Probabil avea parte de ele tot timpul.

Pentru o clipă, Mary îşi făcu pe plac şi-şi imagină că privea lumea prin ochii perfecţi ai Bellei. Şi mergea cu picioarele perfecte ale Bellei. Şi dându-şi părul perfect al Bellei peste umăr.

Fantezia era o diversiune bună. Decise să meargă în New York şi să se plimbe pe Fifth Avenue purtând ceva fabulos. Nu, la plajă. Avea să meargă la plajă în bikini negri. La dracu', poate bikini negri cu aţă!

Serios, devenea cam bizar.

Totuşi, ar fi fost minunat, chiar şi numai o dată, ca un bărbat să o privească cu adoraţie totală. Ca el să fie... *subjugat*. Da, acesta era cuvântul. Ar fi adorat ca un bărbat să fie subjugat de ea. Numai că nu avea să se întâmple niciodată. Acel moment din viaţa ei, de tinereţe, frumuseţe şi sexualitate proaspătă, trecuse. De fapt, nu existase niciodată. Iar acum era o tipă de 31 de ani, fără nimic special, care dusese o viaţă foarte grea din cauza cancerului.

Mary gemu. Oh, minunat! Nu era speriată, dar era îngenuncheată de autocompătimire. Iar treaba asta era mizerabilă, lipicioasă şi dezgustătoare.

Aprinse lumina şi luă revista Vanitj Fair cu un zâmbet hotărât. „Dominick Dunne, du-mă departe!", se gândi ea.

capitolul 7

După ce adormi Rhage, Butch se duse cu V spre biroul lui Wrath. De obicei, Butch nu se băga în afacerea Frăţiei, dar Vishous avea să-i dea un raport despre ceea ce găsiseră în drum spre casă, iar Butch era singurul care reuşise să-l vadă pe lesserwi din copac.

În timp ce intră pe uşă, avu aceeaşi reacţie pe care o avea mereu la vederea decorului ca la Versailles: pur şi simplu, nu se potrivea. Toate decoraţiunile acelea aurii de pe pereţi, toate picturile cu băieţei graşi cu aripi pe tavan şi acea mobilă fragilă, elegantă! încăperea arăta ca un loc de adunare a francezilor de modă veche, pudraţi şi cu peruca. Nu părea o cameră de război pentru nişte luptători viguroşi.

Dar nu conta. Frăţia se mutase în casa aceea pentru că fusese convenabilă şi sigură, nu pentm că le plăcea cum fusese amenajată.Luă un scaun cu picioare fusiforme şi încercă să se aşeze fără să-şi lase toată greutatea pe el. Aşezându-se, îl salută pe Tohrment, care stătea de cealaltă parte a camerei, pe o canapea acoperită cu mătase. Vampirul ocupa mare parte din canapea, trupul lui mare revăr- sându-se peste pernele azurii. Părul lui negru, tuns milităreşte şi umerii laţi îl făceau să pară un dur, dar privirea lui de un albastru marin spunea altceva.

Sub aspectul dur de războinic, Tohr chiar era un tip de treabă. Şi surprinzător de empatic, având în vedere că îşi ducea existenţa omorând strigoi. Era liderul oficial al Frăţiei de când Wrath urcase pe tron în urmă cu două luni şi singurul care nu trăia acolo. Wellsie, shellanul lui Tohr, era însărcinată cu primul lor copil şi nu avea de gând să se mute cu o adunătură de celibatari. Şi cine o putea învinui?

- Presupun că tu şi băieţii v-aţi distrat în drum spre casă, îi zise Tohr lui Vishous.
- Mda, Rhage şi-a pierdut controlul, răspunse V, turnându-şi un pahar de votcă din bar.

Intră şi Phury, salutându-i. Butch îl plăcea mult, deşi nu aveau prea multe în comun. Ei bine, în afară de fetişul lor pentru haine, deşi chiar şi în acea privinţă erau diferiţi. Hainele obişnuite ale lui Butch erau ca o spoială proaspătă pe o casă ieftină. Stilul şi eleganţa masculină ale lui Phury erau înnăscute. Era letal, fără îndoială, dar avea un aer de metrosexual.
Impresia de gentleman rafinat nu era lăsată doar de stilul său vestimentar, precum puloverul din caşmir negru şi pantalonii din stofă fină pe care le purta acum. Avea şi cel mai uimitor păr pe care îl văzuse Butch vreodată. Buclele lungi, dese, blonde, roşcate şi şatene erau scandalos de frumoase chiar şi pentru o femeie. Iar ochii lui de un galben bizar, care în soare aveau o strălucire aurie, întregeau tabloul.
Era un mister de ce era celibatar.
Phury merse şi el la bar şi-şi turnă un pahar cu vin, şchiopătatul lui abia fiind perceptibil. Butch auzise că gamba tipului fusese

pierdută undeva
într-o bătălie

.Acum avea un picior artificial care, evident, nu-l împiedica deloc pe câmpul de luptă.
Butch aruncă o privire când mai intră cineva în încăpere.
Din păcate, geamănul lui Phury decisese să-şi facă apariţia la timp, dar cel puţin Zsadist merse în colţul îndepărtat şi rămase acolo, departe de ceilalţi. Lui Butch îi convenea, deoarece individul îl făcea să se înfioare.
Chipul cicatrizat al lui Z şi ochii sclipitori erau numai vârful aisbergului în ceea ce privea ciudăţenia lui. Părul tuns periuţă, tatuajele din jurul gâtului şi al încheieturilor, precum şi piercingurile erau un pachet complet de ameninţare şi emana o ură intensă, ce întărea impresia pe care o lăsa. În jargonul poliţienesc, era o ameninţare la puterea a treia. Rece ca piatra. Rău ca un şarpe. Şi al dracului de imprevizibil.
Se părea că Zsadist fusese răpit de la familia lui în copilărie şi vândut într-un fel de sclavie. Suta de ani pe care o petrecuse în captivitate distrusese tot ce mai avea omenesc - hm, vampiresc - în el. Acum era doar o mare de emoţii negative captive într-un corp distrus. Şi, dacă ştiai ce era mai bine pentru tine, te dădeai din calea lui.
De pe hol se auzi sunetul paşilor grei. Fraţii făcură linişte şi, o clipă mai târziu, Wrath apăru în pragul uşii.
Wrath era uriaş, cu părul negru, un coşmar în adevăratul sens al cuvântului. Purta tot timpul haine lungi, negre, din piele şi era ultima persoană din lume cu care ai fi vrut să te pui. Durul acela era şi primul individ de pe lista lui Butch pe care se putea baza. între el şi Wrath se formase o conexiune în noaptea în care Wrath iiisese împuşcat, încercând să-şi recupereze soţia din mâinile *Usserilor*. Butch îl

ajutase şi aşa se întâmplase totul. Erau apropiaţi acum.
Wrath intră în încăpere de parcă toată lumea era a lui. Avea un aer imperial, ceea ce avea sens, deoarece asta era. Regele Orb. Ultimul vampir pur-sânge rămas pe planetă. Conducătorul rasei lui.
Wrath privi în direcţia lui Butch.
-Ai avut grijă de Rhage în seara asta. Apreciez.
- El ar fi făcut acelaşi lucru pentru mine.
-Mda, aşa este. Wrath se duse la birou şi se aşeză, încrucişându-şi braţele la piept. Iată ce ştim! Havers a primit în noaptea asta un caz de traumă. Un civil. Bătut măr, vag conştient. înainte să moară, i-a spus lut Havers că a fost bătut de lei*seri*. Voiau să afle despre Frăţie, unde locuim, ce ştia despre noi.
-încă unul, bombăni Tohr.
- Mda. Cred că vedem o schimbare în strategia Lessening Society. Bărbatul a descris un loc amenajat special pentru interogatorii dure. Din păcate, a murit înainte să poată spune locaţia. Wrath îl ţintui pe Vishous cu privirea. V, vreau să mergi la familia civilului şi să spui că moartea lui va fi răzbunată. Phury, mergi la Havers şi vorbeşte cu asistenta care a auzit cel mai mult din ce a spus bărbatul. Vezi dacă poţi obţine vreun indiciu despre locul unde l-au ţinut şi cum a evadat. Nu le voi permite nenorociţilor să se folosească de civilii mei ca momeală!
-Au grijă şi de-ai lor! exclamă V. Am găsit un *lesser* atârnând de un copac în drum spre casă. înconjurat de prietenii lui.
- Ce i-au făcut tipului?
Butch interveni;
- Multe. Nu mai respira, li elimină des pe ai lor?
- Nu, nu o fac.

- A dracului coincidenţă, nu crezi? Un civil scapă din- tr-un fort de tortură în seara asta. Un *lesser* apare ca o perniţă de ace.
-Sunt de acord, copoiule. Wrath se întoarse spre V. Ai obţinut informaţii despre lesserii aceia? Sau i-a curăţat Rhage pe toţi?
V dădu din cap dezaprobator.
-Totul a fost exterminat.
- Nu chiar. Butch băgă mâna în buzunar şi scoase portofelul pe care îl luase de la *lesserul* legat de copac. L-am luat de la cel împotriva căruia s-au răzvrătit. Scotoci şi găsi permisul de conducere. Gary Essen. Hei, locuia în vechea mea clădire! Ia te uită, nu-ţi cunoşti niciodată vecinii!
- Voi cerceta apartamentul, zise Tohr.
Când Butch întinse portofelul, fraţii se ridicară, gata să plece.
Tohr vorbi înainte să plece ceilalţi:
- Mai este ceva. Am primit un telefon în seara asta. O femeie civilă a găsit un tânăr pe cont propriu. Avea asupra lui numele Tehrror. I-am spus să-l aducă la centrul de pregătire mâine-seară.
- Interesant, zise Wrath.
- Nu vorbeşte, aşa că va veni cu el un translator. Apropo, este om. Tohr zâmbi şi puse portofelul în buzunarul de la spate al pantalonilor lui din piele. Nu vă faceţi griji! Ii vom şterge memoria.
Când domnul X deschise uşa de la intrare a casei lui, starea de spirit nu i se îmbunătăţise, din câte îşi dădea seama domnul O. Dar *lesserul* era ferm, neafectat. Umilinţa l-ar fi putut ajuta, dar orice formă de slăbiciune sau de supunere nu-i stătea în caracter. încă.
Domnul X îi făcu subalternului său semn să intre.
-Ştii ceva, această confesiune a eşecului nu mă ajută. Şi ar fi trebuit să ştiu că nu mă pot baza

pe tine. Vrei să-mi explici de ce ţi-ai omorât detaşamentul?
Domnul O se foi.
- Poftim?
-Nu încerca să ascunzi totul cu minciuni, este enervant! zise domnul X şi închise uşa.
-Nu i-am ucis eu.
- Dar a făcut-o o creatură? Te rog, domnule O! Ai fi putut măcar să fii mai original. Chiar mai bine, să dai vina pe Frăţie. Ar fi fost mai plauzibil.
Domnul X se îndreptă spre camera principală a cabanei, păstrând o vreme tăcerea, pentru ca subalternul său să se sperie. îşi verifică nepăsător calculatorul, apoi aruncă o privire în jur. Locul era rustic, mobila, puţină, iar cei 75 de acri care înconjurau locul erau un tampon bun. Toaleta nu funcţiona, dar cum lesserii nu mâncau, acel gen de facilitate nu era necesară. Duşul însă funcţiona bine.
Şi, până când aveau să se instaleze într-un alt centru de recrutare, această locaţie umilă era sediul.
-Ţi-am spus exact ce am văzut, zise domnul O, rupând tăcerea. De ce aş minţi?
- *De ce* nu este relevant pentru mine.
Domnul X deschise relaxat uşa dormitorului. Balamalele scârţâiră. Ar trebui să ştii că am trimis un detaşament la locul faptei în timp ce tu veneai încoace. Mi-au spus că nu a rămas nimic din trupuri, aşa că presupun că i-ai înjunghiat, dezintegrându-i. Şi au confirmat că a fost o luptă pe cinste, cu mult sânge. îmi imaginez cum s-a luptat detaşamentul cu tine. Probabil ai fost extraordinar dacă ai învins.
- Dacă i-am omorât astfel, de ce hainele mele sunt aproape curate?
-Te-ai schimbat înainte să vii aici. Nu eşti prost.
Domnul X se aşeză în pragul uşii dormitorului.

Deci iată cum stăm, domnule O. Eşti o pacoste, iar întrebarea pe care trebuie să mi-o pun este dacă meriţi să fii lăudat. Cei pe care i-ai omorât erau *îesseri* superiori. *Lesseri* cu experienţă. Nu ştiu cât timp...
-Nu i-am omorât...
Domnul X făcu doi paşi în faţă şi-l lovi pe domnul O în maxilar. Bărbatul căzu la podea. Domnul X îi apăsă faţa domnului O cu gheata, i mobilizând u-l.
-încetează! Ai idee de cât timp voi avea nevoie pentru a instrui un *tester* superior? Decenii, secole. Ai reuşit să razi trei dintre ei într-o singură noapte. Ceea ce duce la un total de patru dacă îl luăm în calcul pe domnul M, pe care l-ai spintecat fără permisiunea mea. Apoi în seara asta i-ai eliminat şi pe iesserii Beta.
Domnul O scuipa, ţintuindu-l cu privirea de sub talpa Timberland. Domnul X se sprijini pe picior până când ochii i se deschiseră larg.
- Deci te mai întreb o dată, meriţi? Eşti numai de trei ani în Lessening Society. Eşti puternic, eficient, dar te dovedeşti imposibil de controlat. Te-am alăturat superiorilor pentru că am bănuit că te vei alinia nivelului lor de excelenţă şi te vei tempera. în schimb, i-ai omorât! Domnul X simţi cum i se înfierbântă sângele şi-şi aminti că furia nu era potrivită pentru un lider. Dominarea calmă, calculată funcţiona mai bine. Inspiră adânc înainte să vorbească iar I-ai eliminat în noaptea asta pe unii dintre cei mai buni agenţi ai noştri. Şi asta se va opri! Chiar acum.
Domnul X ridică piciorul. Celălalt *lesser* se ridică imediat de pe jos.
Chiar când domnul O se pregătea să vorbească, un bâzâit ciudat, discordant se auzi în noapte. Privi în direcţia din care venea sunetul.

Domnul X zâmbi.
-Acum, dacă nu te deranjează, intră dracului în dormitor!
Domnul O luă poziţia de atac.
- Ce este asta?

Este timpul pentru o mică modificare de comportament. Şi o mică pedeapsă. Aşa că intră în dormitor!Sunetul devenise atât de puternic, încât acum era mai mult ca o vibraţie a aerului decât ceva ce puteau percepe urechile.
Domnul O strigă:
-Ti-am spus adevărul!
- În dormitor! A trecut vremea discuţiilor.
Domnul X privi peste umăr, în direcţia zumzetului. Oh, pentru Dumnezeu!
Domnul X îngheţă muşchii din trupul lesserolui şi îl cără în cealaltă cameră, aruncându-l pe pat.
Uşa de la intrare se deschise larg.
Ochii domnului O ieşiră din orbite când îl văzu pe Omega.
-Oh, Dumnezeule, nu!
Domnul X aranjă hainele bărbatului, netezindu-i jacheta şi cămaşa. Ca totul să arate bine, îi aranjă părul şaten şi sărută fruntea domnului O, ca şi cum ar fi fost un copil.
-Scuză-mă, şopti domnul X, vă voi lăsa singuri.
Domnul X ieşi prin uşa din spate a cabanei.
Când se urcă în maşină, începură ţipetele.

capitolul 8

- Ah, Bella, cred că ne-a sosit şoferul. Mary lăsă draperia să cadă. Fie asta, fie un dictator din lumea a treia s-a pierdut prin Caldwell.
John se îndreptă spre fereastră.
- *Uau,* oftă el. Ia uitafi-vâ la Mercedeîul *acesta! Geamurile* acelea negre *par* anttgionţ.
Cei trei părăsiră casa Bellei şi se îndreptară spre se- dan. Un bărbat mic, în vârstă, îmbrăcat în uniformă neagră, coborî de pe locul şoferului şi veni să-i salute, în totală neconcordanţă, era vesel, numai zâmbete. Cu tenul ridat, cu lobii urechilor lungi şi cu fălcile acelea, parei se

topea, deşi fericirea lui radiantă sugera că starea de dezintegrare era una plăcută.
- Sunt Fritz, spuse el, făcând o reverenţă. Vă rog, per mite ţi-mi să vă conduc!
Deschise uşa din spate, iar Bella urcă prima. Urmă John şi, după ce se aşeză Mary, Fritz închise portiera. O secundă mai târziu, erau deja pe şosea.
În timp ce Mercedesul înainta, Mary încerca să vadă unde mergeau, numai că ferestrele erau prea întunecate. Presupunea câ se îndreptau spre nord, dar cine ştia?
- Unde este acest loc, Bella? întrebă ea.
- Nu este departe.
Femeia nu părea foarte sigură pe ea. De fapt, fusese tensionată încă de când apăruseră Mary şi John.
-Ştii unde mergem?
- Oh, sigur! Femeia zâmbi şi îl privi pe John. Mergem **să** ne întâlnim cu cei mai buni bărbaţi pe care ii vei întâlni vreodată.
Instinctele lui Marţ se activară, trimiţând tot felul de semnale de atenţionare. Dumnezeule, îşi dorea să fi luat maşina ei!
Douăzeci de minute mai târziu, Mercedesul se opri. lnaintă puţin. Iar se opri. Asta se repetă la intervale regulate de câteva ori. Apoi Fritz coborî geamul şi sună ki inter fon. înaintară câte puţin, apoi se opriră. Motorul se opri.
Mary se întinse spre portieră. Era încuiată.
„Cele mai căutate persoane din America vom fi noi", sc gândi ea. îşi putea imagina fotografiile lor la televizor, victimele unei crime violente.
ŞofeTul le descuie imediat, cu acelaşi zâmbet pe chip.
-Vreţi să mă urmaţi?
Când coborî, Mary aruncă o privire în jur. Erau într-un fel de parcare subterană, dar nu mai erau alte maşini. Erau numai două autobuze

mici, precum cele pe care le iei în drum spre aeroport.

Rămaseră aproape de Fritz şi trecură de nişte uşi groase din metal care se deschiseră Într-un labirint cu lumini fluorescente. Slavă Domnului că individul părea că ştie unde mergea! Erau coridoare în toate direcţiile fără un plan raţional, ca şi cum cineva îl proiectase pentru ca oamenii să se rătăcească şi să-i ţină la distanţă.

Însă cineva avea să ştie mereu unde eşti, se gândi ea. La fiecare nouă metri erau capsule instalate în tavan. Le mai văzuse în malluri şi în spitale. Camere de supraveghere.

în cele din urmă, pătrunseră într-o încăpere mică, în care erau două oglinzi, o masă din metal şi cinci scaune tor din metal. în colţul din faţa uşii se afla instalată o cameră. Era exact ca o sală de interogatoriu a poliţiei sau aşa cum ar fi trebuit să fie, dacă te luai după decorul din NYPD *Blue.*

- Nu va trebui să aşteptaţi mult, zise Fritz, făcând o reverenţă şi ieşind.

Uşa se închise singură. Mary se apropie şi încercă să o deschidă, surprinsă că se deschidea cu uşurinţă. Se gândi din nou că, oricine era la conducere acolo, evident nu trebuia să-şi facă griji că i se rătăceau oaspeţii.

Privi spre Bella.

- Vrei să-mi spui ce este acest loc?
- Este un centru.
- Un centru.
- Ştii tu, pentru antrenament.
- Da, *dar ce fel de antrenament?*
- Indivizii ăştia ai tăi au legături cu guvernul?

-Oh, nu! Nu.

John oftă.

- Nu *arată ca o academie de arte marţiale.*

„Mda, fără glumă!"

-Ce a zis? întrebă Bella.

- Este la fel de curios ca mine.

Mary se întoarse spre uşă, o deschise şi scoase capul pe culoar. Când auzi un sunet ritmic, ieşi din cameră, dar nu se îndepărtă.

Paşi. Nu, un foşnet. „Ce naiba..."

Un bărbat înalt, blond, îmbrăcat într-o cămaşă neagră mulată şi pantaloni din piele apăru de după colţ. Era instabil, în picioarele goale, cu o mână sprijinită de perete si cu privirea concentrată. Părea a privi cu atenţie podeaua, ca şi cum se baza pe instinct pentru a se echilibra.

Părea beat sau poate bolnav, dar... Cerule, era frumos! De fapt, chipul lui era atât de fermecător, încât ea trebui să clipească de câteva ori. Un maxilar perfect pătrat. Buze pline. Obraji bine definiţi. Frunte lată. Păr des şi ondulat, mai deschis în faţă, mai închis în spate, unde era tuns mai scurt.

Iar trupul lui era la fel de spectaculos precum chipul. Osos. Musculos. Nu era gras. Pielea lui era aurie chiar şi în lumina fluorescentă.

Dintr-odată, **el o privi.** Ochii **lui erau de un albastru electTic, atât de deschişi** la **culoare, atât de vii, încât erau** aproape ca **neonul.** Şi **o priveau** fix.

îl privea şi Mary şi se gândea că lipsa unei reacţii din partea lui nu era o surpriză. Bărbaţii ca el nu observau femeile ca ea. Era ceva natural.

Ar fi trebuit să intre în încăpere. Nu avea sens să-l privească trecând pe lângă ea fără să o observe. Dar cu cât se apropia mai mult, cu atât mai fermecată devenea ea.

Dumnezeule, era de-a dreptul... minunat!

Rhage se simţea ca dracu' venind pe culoar. De fiecare dată când ieşea bestia din el, vederea lui Lua o mică vacanţă, iar ochii aveau nevoie de timp pentru a-şi face din nou treaba. Nici trupul lui nu voia să coopereze, picioarele şi mâinile atârnând ca nişte greutăţi de trunchi, nu neapărat inutile, dar aproape inutile.I R. Ward

Şi încă avea probleme cu stomacul. Numai gândul la mâncare îl îngreţoşa.

Dar se săturase să stea în camera lui. Douăsprezece ore petrecute întins pe spate erau suficient de mult timp pierdut. Era hotărât să meargă la sala de gimnastică a centrului de pregătire, să se urce pe o bicicletă şi să se relaxeze puţin.

Se opri, încordându-se. Nu putea vedea prea mult, dar ştia că nu era singur pe culoar. Orice era, stătea aproape de el, în stânga lui. Şi era un străin.

Se întoarse şi împinse silueta, luând-o de gât şi lipin- du-i trupul de peretele opus. îşi dădu seama târziu că era o femeie, iar geamătul ascuţit îl făcu să se ruşineze. Slăbi repede strânsoarea, dar nu-i dădu drumul.

Gâtul subţire de sub palma lui era cald, moale. Pulsul era frenetic, sângele alergând u-i prin vene. Se aplecă şi adulmecă. Dar se trase înapoi.

Dumnezeule, era om! Şi era bolnavă, probabil muribundă.

- Cine eşti? întrebă el. Cum ai intrat aici?

Nu primi nici un răspuns în afară de o respiraţie grea. Era îngrozită, el îi simţea mirosul fricii ca pe fumul de lemne.

El îşi domoli vocea.

- Nu-ţi voi face rău. Dar locul tău nu este aici şi vreau să ştiu cine eşti.

Gâtul ei se mişcă sub mâna lui, ca şi cum ar fi înghiţit.

-Numele meu... Numele meu este Mary. Sunt aici cu un prieten.
Rhage nu mai respiră. Inima lui se opri, apoi începu să bată lent.
- Repetă, şopti el.
68
-Numele meu este Mary Luce. Sunt prietenă cu Bella... Am venit aici cu un băiat, John Matthew. Am fost invitaţi.
Rhage tremura, un val de transpiraţie acoperindu-i pielea. Ritmul muzical al vocii ei, ritmul discursului ei, sunetul cuvintelor ei se răspândiră prin el, calmându-l, Lonsolându-l. Inlănţuindu-l într-un mod plăcut.
El închise ochii.
- Mai spune ceva!
- Ce? întrebă ea uluită.
- Vorbeşte! Vorbeşte-mi! Vreau să-ţi aud iar vocea.
Ea rămase tăcută, iar el era pe cale să-i ceară din nou
să vorbească atunci când ea spuse:
- Nu arăţi bine. Ai nevoie de un doctor?
El se trezi legănându-se. Cuvintele nu contau. Era sunetul ei: jos, blând, ca o mângâiere delicată în urechile lui. Se simţea mângâiat pe sub piele.
- Mai mult, zise el, mişcându-şi palma în partea din faţă a gâtului pentru a-i simţi mai bine vibraţiile gâtului.
- Vrei să... Vrei să-mi dai drumul, te rog?
- Nu. El ridică şi cealaltă mână. Ea purta un fel de pulover, iar el îndepărtă gulerul, aşezându-şi mâna pe umărul ei pentru ca ea să nu poată pleca. Vorbeşte!
Ea începu să se zbată.
-Mă împingi!
- Ştiu. Vorbeşte!
- Oh, pentru Dumnezeu, ce vrei să spun?
Chiar şi exasperată, vocea ei era minunată.

-Orice.
- Bine. Dă-ţi mâna la o parte de pe gâtul meu sau te voi lovi unde te doare mai tare.
El râse. Apoi îşi lipi partea de jos a trupului de ea, imobilizând-o cu coapsele şi şoldurile. Ea înlemni, dar el reuşi să o simtă complet. Era bine făcută, dar nu avea nici o îndoială că era femeie. Sânii ei îi atinseră pieptul, coapsele ei se lipiră de ale lui, iar abdomenul ei era moale.
-Vorbeşte, îi spuse el la ureche.
Dumnezeule, mirosea bine! Curată. Proaspătă. A lămâie!
Când ea il împinse, el se sprijini cu toată greutatea de ea. Respiraţia ei se acceleră.
-Te rog, şopti el!
Pieptul ei se mişca lipit de al lui ca şi cum inhala.
- Eu... nu am nimic să-ţi spun. Numai dă-te la o parte!
El zâmbi, având grijă să-şi ţină gura închisă. Nu avea
sens să-i arate colţii, mai ales dacă ea nu ştia cine era.
- Atunci spune asta!
-Ce?
-Nimic. Spune nimic. Din nou, şi din nou, şi din nou. Fă-o!
Ea se înfioră, mirosul fricii fiind înlocuit de un miros înţepător, ca menta proaspătă din grădină. Acum era enervată.
-Spune-o.' îi ordonă el, având nevoie să simtă mai mult din ce îi făcea ea.
- *Fie!* Nimic. Nimic. Dintr-odată ea râse, sunetul acela lovindu-l pe şira spinării, arzându-l. Nimic. Nimic. Ni-mic! Ni-mic! Niiimic! Gata, este suficient? Mă laşi să plec?
-Nu!
Ea se zbătu, creând **o** frecare delicioasă a trupurilor lor. Iar el ştiu exact momentul în care

anxietatea şi iritarea ei se transformară în ceva fierbinte. !i mirosi excitarea, o dulceaţă încântătoare în aer, iar trupul lui răspunse chemării ei.
Se întări ca un diamant.
-Vorbeşte-mi, Mary!
îşi mişcă şoldurile într-un cerc lent lipit de ea, fre- cându-şi sexul erect de pântecul ei, accentuând dorinţa lui şi ardoarea ei.
După o clipă, tensiunea se risipi, ea înmuindu-se, lipită de muşchii şi de penisul lui. Mâinile i se relaxară pe talia lui. Apoi alunecară uşor pe spatele lui, ca şi cum nu era sigură de ce îi răspundea aşa cum o făcea.
El se arcui lipit de ea, pentru a-i arăta că îi plăcea, în- curajândo să-l atingă mai mult. Când palmele ei urcară pe coloană, el gemu încet şi îşi lăsă capul în jos, astfel încât urechea lui să fie aproape de gura ei. Voia să-i dea alt cuvânt de rostit, ceva precum *delicios, şoaptă* sau căpşună.
La dracu', cel mai lung cuvânt ar fi fost perfect!
Efectul pe care ea îl avea asupra lui era ca un drog, o combinaţie tentantă de nevoie sexuală şi relaxare profundă. Ca şi cum avea un orgasm şi cădea într-un somn liniştit în acelaşi timp. Nu se asemăna cu nimic din ceea ce simţise până atunci.
îşi lăsă capul pe spate, gândindu-se la ceea ce îi spusese Vishous.
- Eşti virgină? întrebă Rhage.
încordarea din trup reveni, precum cimentul care se întărea. îl lovi tare, îndepărtându-l un centimetru.
- *Poftim?* Ce fel de întrebare este asta?
Anxietatea îl făcu sâ-şi încordeze mâna pe umărul ei.
-Ai fost vreodată cu vreun bărbat? Răspunde la *întrebare!*
Vocea ei caldă deveni ascuţită, înfricoşată.

- Da. Da, am avut un... iubit.

Dezamăgirea îl făcu să-şi slăbească strânsoarea. însă

Având în vedere toate cele întâmplate, nu era sigur că avea nevoie să-şi întâlnească destinul în aceste zece minute.

în plus, chiar dacă ea nu era destinul lui, această femeie era extraordinară... Era ceva special.

Ceva ce trebuia să aibă.

Mary inspiră adânc când strânsoarea se mai slăbi.

„Ai grijă ce îţi doreşti!", se gândi Mary, amintindu-şi cât de mult îşi dorise ca un bărbat să fie captivat de ea.

Dumnezeule, această experienţă nu era deloc aşa cum se aşteptase! Era copleşită pe deplin. De trupul bărbatului lipit de ea. De promisiunea sexuală emanată de el. De puterea letală pe care o putea exercita dacă decidea să o strângă iar de gât.

- Spune-mi unde locuieşti, zise bărbatul.

Când ea nu răspunse, el)şi ondulă şoldurile, bărbăţia întărită mişcându-se circular, apăsându-i abdomenul.

Mary închise ochii. încercă să nu-şi imagineze cum s-ar fi simţit dacă ar fi penetrat-o în timp ce făcea asta.

El lăsă capul în jos, iar buzele lui îi atinseră gâtul. I-l săruta.

- Unde locuieşti?

Ea simţi o atingere delicată, umedă. Dumnezeule, limba lui! Pe gâtul ei.

- în cele din urmă, îmi vei spune, şopti el. Dar nu te grăbi! Acum nici eu nu mă grăbesc.

Şoldurile lui se îndepărtară o clipă, întorcându-se când coapsele lui se împinseră între picioarele ei, atin- gându-i zona intimă. Mâna care se afla la baza gâtului ei alunecă spre stern, oprindu-se între sânii ei.

- Inima îţi bate tare, Mary.
- P-pentru că sunt îngrozită.
- Nu simţi numai frică. Ce-ar fi să verifici ce fac mâinile tale?

La naiba! Erau lipite de bicepşii lui. îi strângeau, trăgându-l mai aproape. Unghiile ei erau înfipte în pielea lui.

Când îi dădu drumul, el se încruntă.

- îmi place senzaţia. Nu te opri!

Uşa se deschise în spatele lor.

-Mary? Eşti bi... Oh, Dumnezeule! Bella rămase fără cuvinte.

Mary se adună, în timp ce bărbatul se întoarse, privind-o pe Bella. Miji ochii, o privi din cap până în picioare, apoi se întoarse spre Mary.

-Prietena ta este îngrijorată din cauza ta, zise el cu blândeţe. Poţi să-i spui că nu ar trebui.Mary încercă să se elibereze, dar nu fu surprinsă când el îi controlă mişcările tremurânde cu uşurinţă.
-Am o idee, bolborosi ea. Ce-ar fi să-mi dai drumul? Astfel nu va trebui să o liniştesc deloc.
O voce aspră se auzi pe hol.
- Rhage, femeia aceea nu a fost adusă aici pentru plăcerea ta, iar aici nu suntem la One Eye, frăţioare! Nu este permis sexul pe hol.
Mary încercă să privească în acea direcţie, dar mâna dintre sânii ei urcă iar spre gâtul ei, ridicându-i bărbia şi oprind-o. Ochii lui azurii îi fixau pe ai ei.
- Îi voi ignora pe amândoi. Dacă vei face şi tu asta, îi vom putea face sâ dispară.
- Rhage, dă-i drumul!
Urmă un val de cuvinte aspre, într-o limbă pe care ea nu o înţelegea.
Cât timp continuă tirada, privirea strălucitoare a blondului rămase aţintită asupra ei, degetul lui mare mângâindu-i bărbia. Era lent, afectuos, dar când îi răspunse celuilalt bărbat, vocea lui deveni aspră şi agresivă, la fel de puternică precum trupul lui. Urmă altă serie de vorbe, de data aceasta mai puţin combative. Ca şi cum celălalt bărbat încerca să-i bage minţile în cap. Brusc, blondul îi dădu drumul şi se îndepărtă. Absenţa trupului său cald, puternic fii un şoc ciudat.
- Ne mai vedem, Mary!
ti mângâie obrazul cu degetul, apoi se întoarse cu spatele la ea.
Simţindu-şi genunchii slăbiţi, ea se sprijini de perete când el se îndepărtă, echilibrându-se în timp ce se sprijinea cu braţul de celălalt perete.
- Unde este băiatul? întrebă celălalt bărbat.
Mary privi în stânga ei. Tipul era masiv şi îmbrăcat în piele neagră, cu o tunsoare

militărească şi nişte ochi de un albastru marin ageri.

Un soldat, se gândi ea, pus cumva la încercare de el.-Băiatul? insistă el.
-John este aici, răspunse Bella.
-Atunci să începem!
Bărbatul deschise uşa şi se sprijini de ea, aşa că Bella trebui să se strecoare pe lângă el. Nu le acordă atenţie când trecură, dar, în schimb, se holbă la John. John îl privea şi el, mijind ochii, ca şi cum ar fi încercat să-l recunoască pe soldat.
Când se aşezară toţi la masă, bărbatul se întoarse spre Bella.
- Tu eşti cea care a sunat.
- Da. Iar ea este Mary Luce. Şi John. John Matthew. -Sunt Tohrment. Se concentră iar asupra lui John.
Ce mai faci, fiule?
John oftă, iar Mary trebui să-şi dreagă vocea pentru a traduce.
- A zis: Bine, domnule. Şi dumneavoastră?
-Sunt bine. Bărbatul zâmbi vag şi apoi privi spre Bella. Vreau să aştepţi pe hol. Voi vorbi cu tine după ce termin de discutat cu el. Bella ezită.
- Nu este o rugăminte, spuse el, ridicând vocea. După ce plecă Bella, tipul îşi întoarse scaunul spre
John, se lăsă pe spate şi îşi întinse picioarele.
- Deci spune-mi, fiule, unde ai crescut? John gesticula, iar Mary spuse:
-Aici, în oraş. Prima dată la un orfelinat, apoi la câteva familii în plasament.
-Ştii ceva despre mama sau tatăl tău? John dădu din cap dezaprobator.
- Bella mi-a spus că ai o brăţară cu un model pe ea. Vrei să mi-o arăţi?
John îşi ridică mâneca şi întinse mâna. Mâna bărbatului cuprinse încheietura băiatului.
- Este foarte frumoasă, fiule. Tu ai făcut«?
John încuviinţă.
- Şi cum ţi-a venit ideea desenului?

John se trase din strânsoarea soldatului ţi începu să gesticuleze. Când se opri, Mary zise:
- A visat modelul.
- Da? Te deranjează dacă te întreb ce visezi?
Bărbatul reveni la poziţia lui obişnuită pe scaun, dar ochii lui erau atenţi.
„Antrenament de arte marţiale pe dracuT, se gândi Mary. Nu era vorba despre nişte lecţii de karate. Acesta era un interogatoriu.
Când John ezită, ea vru să-l ia pe băiat şi să iasă, dar avea senzaţia că băiatul urma să se împotrivească. Era complet absorbit de bărbat, emoţionat şi concentrat.
- Este în regulă, fiule. Orice ar fi, este în regulă.
John ridică mâinile, iar Mary vorbi în timp ce el gesticula.
- Hm... Se află într-un loc întunecos. îngenuncheat în faţa unui altar. în spatele lui, vede ceva scris pe zid, sute de rânduri în piatră neagră... John aşteaptă, mai încet! Nu pot traduce când vorbeşti atât de repede. Mary se concentră asupra mâinilor băiatului. Spune că în vis se tot întoarce şi atinge acea bucată inscripţionată care seamănă cu asta.
Bărbatul se încruntă.
Când John privi în pământ, ca şi cum ar fi fost ruşinat, soldatul spuse:
-Nu-ţi face griji, fiule, este în regulă. îţi mai vine în minte ceva ce pare ciudat? Lucruri care poate te-ar face diferit de alte persoane?
Mary se foi în scaun, incomodată de felul în care decurgeau lucrurile. John sigur avea să răspundă tuturor întrebărilor pe care bărbatul urma să i le adreseze, dar, pentru Dumnezeu, ei nici nu ştiau cine era acesta! Iar Bella, deşi făcuse prezentările, se simţise în mod evident în plus.
Mary ridică mâinile, pregătită să ii transmită un avertisment lui John, când băiatul îşi descheie

cămaşa. Deschise o parte, arătând o cicatrice circulară deasupra pectoralului stâng.
Bărbatul se aplecă în faţă, analiză semnul, apoi se lăsă pe spate.
- De unde o ai?
Mâinile băiatului gesticulau în faţa lui.
- Zice că s-a născut cu ea.
- Altceva? întrebă bărbatul.
John privi spre Mary. Inspiră adânc şi oftă.
- *Visez sânge. Colţi. Muşcături.*
Mary simţi cum i se fac ochii mari, dar se controlă.
John o privi anxios.
- N«-ţi *face griji, Mary!* Nu sunt vreun psihopat. Am *fost* îngrozit *când au* apărut prima *dată aceste vise, dar ştii că* nu pot *s&mi* controlez creierul când apar.
-Mda, ştiu, zise ea, întinzându-se spre el şi strângân- du-l de mână.
- Ce a zis? întrebă bărbatul.
- Ultima parte îmi era adresată mie.
Trase aer în piept. Apoi continuă să traducă.

capitolul 9

Bella se sprijini de peretele culoarului şi începu sâ-şi împletească părul, ceva ce făcea când era nervoasă.
Auzise că membrii Frăţiei erau o specie cumva diferi- tă, dar nu crezuse niciodată că era adevărat. Până acum. Acei doi bărbaţi nu erau numai colosali din punct de vedere fizic, ci emanau dominare şi agresivitate. La dracu', îi făceau fratele să pară un amator, iar Rehvenge era cel mai dur tip pe care îl ştia!
Dumnezeule mare, de ce îi adusese pe Mary şi pe John acolo? Era mai puţin îngrijorată în privinţa băiatului, dar Mary? Modul în care războinicul blond se comportase în preajma ei era înnebunitor. Ai fi putut fierbe un ocean cu pofta pe care o emanase, iar membrii Frăţiei Pumnalului Negru nu erau obişnuiţi să fie refuzaţi. Din câte auzise, când îşi doreau o femeie, o aveau.

Din fericire, nu auzise de violuri şi, având în vedere la ce asistase, nici nu trebuiau să o facă. Trupurile acelor războinici erau făcute pentru sex. Ar fi fost o experienţă extraordinară să se împerecheze cu unul dintre ei, să fie posedată de toată forţa aceea.
Deşi Mary, ca om, poate câ nu ar fi simţit acelaşi lucru.
Bella privi pe culoar neliniştită, tensionată. Nu era nimeni prin preajmă şi, dacă mai trebuia să rămână nemişcată mult timp, se putea trezi cu capul plin de codiţe afro. Clătină din cap, alese o direcţie la întâmplare şi începu să hoinărească. Când auzi o bătaie ritmică în depărtare, urmă sunetul spre o pereche de uşi metalice. Deschise una şi intră.
Sala de gimnastică avea suprafaţa unui teren de baschet profesional, podeaua de lemn fiind bine lustruită cu lac. Saltele de un albastru-deschis erau aşezate din toc în loc şi lumini fluorescente atârnau din tavanul înalt. !n stânga se aflau bănci, iar deasupra atârnau nişte saci de box.
Un bărbat încântător lovea cu putere într-unui, cu spatele la ea. Mişcându-se cu uşurinţa unei brize, dădea pumn după pumn, retrăgându-se, lovind, împingând sacul greu cu forţa lui, astfel încât atârna în unghi.
Nu-i putea vedea faţa, dar trebuia să fie atrăgător. Părul lui aproape ras era castaniu şi purta o helancă neagră, pe corp şi o pereche de pantaloni largi, negri, din nailon. Pe spatele lui lat era prinsă, în formă de cruce, o teacă.
Uşa se închise în spatele ei.
Cu o mişcare rapidă a mâinii, bărbatul scoase un pumnal cu lama neagră şi îl înfipse în sac. ti despică, din acesta curgând pe saltea nisip şi umplutură. Apoi se întoarse.
Bella îşi puse mâna la gură. Chipul îi era cicatrizat, ca şi cum cineva încercase să i-l taie

în două cu un cuţit. Linia groasă începea de la frunte şi cobora pe podul nasului, arcuindu-se pe obraz. Se oprea la gură, distorsio- nându-i buza superioară.
Nişte ochi mijiţi, negri şi reci ca noaptea o priviră, apoi se deschiseră larg, lent. Părea confuz, trupul lui mare rămânând nemişcat, în ciuda respiraţiei grele.
Bărbatul o voia, se gândi ea. Şi nu ştia ce să facă în sensul acesta.
Brusc, presupunerile şi confuzia ciudată dispărură. Acestea fură înlocuite de o furie glacială care o îngrozi. Fără să-şi ia ochii de la el, se dădu în spate spre uşă şi se lovi de bara de exerciţii. Când văzu că nu ajunsese nicăieri, avu sentimentul că el o ţine captivă.
Bărbatul o văzu împiedicându-se o clipă şi apoi veni după ea. Trecând peste saltele, aruncă pumnalul în aer şi-l prinse de mâner. Continuă să se joace cu el.
- Nu ştiu ce faci aici, zise el cu o voce groasă. în afară de faptul că-mi strici exerciţiul.
în timp ce ochii aceia îi analizară chipul şi trupul, ostilitatea lui era palpabilă, dar emana, de asemenea, căldură, un fel de ameninţare sexuală de care chiar nu ar fi trebuit să fie captivată.
- îmi pare rău! Nu am ştiut...
- Ce nu ai ştiut, femeie?
Dumnezeule, era atât de aproape acum! Era mult mai mare decât ea.
Ea se lipi de uşă.
- îmi pare rău...
Bărbatul îşi sprijini mâinile de uşa metalică, de o parte şi de alta a capului ei. Ea privi cuţitul pe care el îl ţinea în mână, dar apoi uită complet de armă când el se apleca spre ea. Se opri chiar înainte ca trupurile lor să se atingă.
Bella inhală, mirosindu l. Parfumul lui se simţea mai degrabă ca focul, fără să semene cu nimic

din ce cunoştea ea. Iar ea ii răspunse aprinzându-se, dorindu-l.

- îţi pare rău, zise el, aplecându-şi capul într-o parte şi concentrându-se asupra gâtului ei. Când zâmbi, colţii lui apărură lungi şi foarte albi. Mda, pun pariu că îţi pare!

- îmi pare foarte rău!

- Dovedeşte-o!

- Cum? spuse ea gâtuit.

- Stai în mâini şi în genunchi. De acolo mă ocup eu.

O uşă din partea cealaltă a sălii de gimnastică se
deschise.

-Oh, Doamne... Dă-i drumul! încă un bărbat, de data aceasta cu părul lung, traversă în fugă sala. Ia-ţi mâinile de pe ea, Z! Acum!

Bărbatul cu cicatrice se aplecă spre ea, apropiindu-şi gura deformată de urechea ei. Ceva îi apăsa pe stern, pe inimă. Vârful degetului său.

- Ai fost salvată, femeie!

O ocoli şi ieşi pe uşa pe care apăruse celălalt bărbat.

- Eşti bine?

Bella privi sacul de box distrus. Nu părea să poată respira, deşi nu ştia dacă era din cauza fricii sau a unei tensiuni sexuale. Probabil o combinaţie.

- Da, cred că da. Cine era?

Bărbatul deschise uşa şi o duse în camera de interogatoriu fără să-i răspundă la întrebare.

- Fă-ţi o favoare şi stai aici, bine?

„Bun sfat", se gândi ea, fiind lăsată singură.

capitolul 10

Rhage se trezi tresărind. Uitându-se la ceasul de pe noptieră, fu uluit să vadă că ochii lui puteau focaliza şi citi ora. Apoi se enervă când văzu cât era ceasul.

Unde dracului era Tohr? îi promisese că avea să sune imediat ce termina cu femeia, dar asta fusese acum vreo
şase ore.
Rhage luă telefonul şi-l sună pe Tohr. Când intră căsuţa vocală, înjură şi închise.
Dându-se jos din pat, se întinse cu grijă. Era încordat şi-l durea stomacul, dar se putea mişca mult mai bine. Un duş rapid şi nişte haine curate îl făcură să se simtă bine în pielea lui, apoi se îndreptă spre biroul lui Wrath. Zorii aveau să se ivească în curând şi, dacă Tohr nu răspundea la telefon, probabil îi făcea un serviciu regelui înainte să meargă acasă.
Uşa dublă a încăperii se deschise şi, ce să vezi, Tohr- ment stătea îmbrăcat în costum pe covorul Aubusson, plimbându-se în timp ce discuta cu Wrath.
- Fix pe tine te căutam, zise Rhage. Tohr îşi îndreptă privirea spre el.
- Urma să vin în camera ta după aceea. -Cum să nu! Care-i treaba, Wrath? Regele Orb zâmbi.
- Mă bucur să văd că eşti iar gata de luptă, Hollywood. -Oh, sunt gata, sunt bine! Rhage privi spre Tohr.
Ai ceva să-mi spui? -Nu chiar.
- Zici că nu ştii unde locuieşte?
- Nu ştiu dacă trebuie să mergi sâ o vezi, ce zici de asta?
Wrath se lăsă pe spătarul scaunului, sprijinindu-şi picioarele pe birou. Bocancii lui enormi făceau obiectul delicat să arate ca un taburet. El zâmbi.
- Unul dintre voi vrea să mă pună la curent? -Treburi personale, mormăi Rhage. Nimic special. -Pe dracu'! Tohr se întoarse spre Wrath. Băiatul
nostru pare să vrea să o cunoască mai bine pe translatoarea tânărului.
Wrath dădu din cap dezaprobator.

-Oh, nu, nu vrei asta, Hollywood! Concentreazâ-te asupra altei femei! Dumnezeu ştie că sunt o mulţime pentru tine. El încuviinţă spre Tohr. Cum spuneam, nu am nimic împotrivă ca băiatul să se alăture primei grupe de cursanţi, cu condiţia să îi verifici istoricul. Şi femeia aceea trebuie verificată. Dacă băiatul dispare brusc, nu vreau ca ea să ne dea bătăi de cap.

- Mă ocup eu de ea, zise Rhage. Când amândoi îşi în- toarseră privirea spre el, ridică din umeri. Fie mă lăsaţi, fie îl voi urmări pe cel care o va face. într-un fel sau altul, o voi găsi pe acea femeie.

Fruntea lui Tohr se încreţi.

- Frate, vrei să renunţi? Presupunând că băiatul vine aici, există deja o conexiune prea strânsă cu acea femeie. Las-o baltă!

- îmi pare rău. O vreau.

- Dumnezeule! Tu chiar poţi fi o pacoste, ştii asta? Nu-ţi controlezi impulsurile şi în plus eşti încăpăţânat. O combinaţie pe cinste!

- Uite ce e, într-un fel sau altul o voi avea. Acum, în timp ce fac asta, vreţi să o şi verific sau nu?

Când Tohr îşi frecă ochii, iar Wrath înjură, Rhage ştiu că învinsese.

- Fie, bombăni Tohr. Află-i istoricul şi legătura cu băiatul, apoi fă ce vrei cu ea. Dar la sfârşit îi ştergi memoria şi nu o mai revezi. M-ai înţeles? Când termini, te ştergi din amintirile ei şi nu o mai revezi.

- Sa făcut!

Tohr deschise telefonul şi tastă.

- îţi trimit un mesaj cu numărul de telefon al femeii.

-Şi al prietenei ei.

-O vrei şi pe ea?

- Dă-mi-l, Tohr!

Bella se băga în pat, când sună telefonul. Răspunse, sperând să nu fie fratele ei. Ura când el o verifica pentru a se asigura că era acasă când se iveau zorii. Ca şi cum putea fi afară, culcându-se cu bărbaţi sau făcând altceva.

-Alo? zise ea.

- O vei suna pe Mary şi-i vei spune să se întâlnească diseară la cină cu mine.

Bella se ridică. „Războinicul blond."

- Ai auzit ce am zis?

- Da... Dar ce vrei de la ea? întrebă ea, ca şi cum nu ştia deja.

- Sun-o acum! Spune-i că sunt un prieten de-ai tăi şi că se va simţi bine. Va fi mai bine aşa.

- Mai bine decât ce?

- Decât să intru eu în casa ei să o iau. Ceea ce voi face dacă va fi nevoie.

Bella închise ochii şi o văzu pe Mary lipită de perete, ţintuită de acel bărbat. Venea după ea pentru un singur motiv: să elibereze toată dorinţa de sex din trupul lui. Să se elibereze cu ajutorul ei.

- Oh, Dumnezeule, te rog, nu-i face rău! Nu este de-ai noştri. Şi este bolnavă.

-Ştiu. Nu îi voi face rău.

Bella îşi sprijini capul în mână, întrebându-se cum se putea ca un bărbat atât de dur ca el să ştie ce însemna durerea.

- Războinicule, ea nu ştie despre existenţa rasei noastre. Este... Te implor, nu...

- Nu-şi va aminti de mine după ce voi termina.

Ca şi cum asta ar fi trebuit să o facă să se simtă mai puţin groaznic? Oricum ar fi fost, se simţea de parcă o servea pe Mary pe farfurie.

-Nu mă poţi opri, femeie! Dar poţi să faci să-i fie mai uşor prietenei tale. Gândeşte-te! Se va simţi mai în siguranţă dacă mă va întâlni într-un loc public. Nu va şti ce sunt. Va fi cât se poate de normal pentru ea.

Bella ura să fie forţată, ura să simtă că trăda prietenia ei cu Mary.
- îmi doresc să nu o fi adus deloc, şopti ea.
- Eu, nu. Urmă un moment de tăcere. Are... un aer neobişnuit.
- Dacă te refuză?
- Nu o va face.
- Dar dacă o face?
- Este alegerea ei. Nu va fi obligată. Jur!
Bella îşi lăsă mâna să-i alunece pe gât, jucându-se cu lănţişorul Diamonds by the Yard pe care îl purta mereu.
- Unde? întrebă ea descurajată. Unde să te întâlnească?
- Unde merg oamenii la întâlnire?
De unde dracului să ştie ea? Numai că atunci îşi aminti că Mary spusese ceva despre o colegă de-ale ei care se întâlnise cu un bărbat... Cum se numea locul?
-TOI Friday's, zise ea. Este unul în Lucas Square.
- Bine. Spune-i să vină diseară la ora 20.00.
-Ce nume să-i dau?
-Spune-i că este... Hal. Hal E. Wood.
- Războinicule?
-Da?
-Te rog...
Vocea lui se îmblânzi.
- Nu-ţi face griji, Bella! O voi trata cum se cuvine.
Apelul se sfârşi.
în cabana din pădure a domnului X, O se îndreptă în pat. îşi trecu mâinile peste obrajii umezi.
Omega plecase în urmă cu o oră, iar trupul lui O încă era ud în anumite părţi din cauza rănilor sau din alte cauze. Nu era sigur că se putea mişca, dar trebuia să plece din acel dormitor. Când încercă să se ridice, privirea i se înceţoşă, aşa că se culcă iar. Prin fereastra mică a

camerei văzu cum se iveau zorii, lumina caldă pătrunzând printre ramurile pinilor. Nu se aşteptase ca pedeapsa să dureze o zi întreagă. Iar în multe momente, fusese convins că nu avea să scape cu viaţă.
Omega îl condusese în locuri dinăuntrul lui pe care fusese şocat să le descopere. Locuri pline de frică şi dispreţ faţă de sine. Locuri pline de umilire şi degradare. Şi acum, în urma pedepsei, se simţea de parcă nu avea piele, ca şi cum era complet deschis şi expus, o rană deschisă care respira.
Uşa se deschise. Domnul X apăru în prag.
-Ce faci?
O se acoperi cu o pătură şi apoi deschise gura. Nu ieşi nimic. Tuşi de câteva ori.
- Eu... am rezistat.
- Speram să o faci.
Pentru O era dificil să-l vadă pe bărbat îmbrăcat în haine normale, ţinând în mână o mapă şi arătând de parcă era gata să înceapă altă zi productivă la serviciu, în comparaţie cu locul în care îşi petrecuse O ultimele 24 de ore, normalitatea părea falsă şi vag ameninţătoare.
Domnul X zâmbi discret.
- Deci noi doi vom face o înţelegere. Vei intra în rânduri şi vei rămâne acolo, iar asta nu se va mai repeta.
O era prea epuizat ca să-l contrazică. Lupta din el avea să revină - ştia asta dar acum tot ce voia erau săpun şi apă caldă. Şi ceva timp singur.
- Ce zici? îl întrebă domnul X.
- Da, sensei.
Lui O nu-i păsa ce avea de făcut, ce avea de spus. Trebuia să plece din pat, din dormitor, din cabană.

- Sunt nişte haine în dulap. Te simţi suficient de bine pentru a conduce?

-Da. Da... sunt bine.O îşi imagină duşul din casa lui, gresia crem şi mortarul alb. Curat. Atât de curat! Şi avea să fie şi el când putea pleca de acolo.

- Vreau să-ţi faci o favoare, domnule O. Când vei merge să-ţi faci meseria, aminteşte-ţi cum te-ai simţit acum. Rememorează momentul, păstrează-l proaspăt în amintire şi răzbună-te pe subiecţii tăi! Poate că sunt enervat de iniţiativa ta, dar te voi dispreţui dacă te vei îmblânzi. Ne-am înţeles?

- Da, sensei.

Domnul X se întoarse, dar apoi aruncă o privire peste umăr.

- Cred că ştiu de ce Omega te-a lăsat în viaţă. Când a plecat, era foarte mulţumit. Ştiu că i-ar plăcea să te revadă. Să-i spun că-l vei primi?

O scoase un sunet sugrumat. Nu se putu abţine.

Domnul X râse discret.

- Poate că nu.

capitolul 11

Mary opri în parcarea restaurantului TGI Friday's. Aruncând o privire spre maşini şi camionete, se întrebă cum dracului acceptase să iasă cu un bărbat la cină. Din câte îşi amintea, Bella o sunase şi o convinsese în dimineaţa aceea, dar nu-şi putea aminti detaliile.

La urma urmelor, oricum avea o memorie slabă. A doua zi de dimineaţă, avea să meargă la doctor la control şi, din cauza acestei griji, era ameţită. De exemplu, seara trecută. Ar fi putut jura că mersese undeva cu John şi cu Bella, numai că toată seara era o gaură neagră. La muncă fusese la fel. Îşi îndeplinise obligaţiile la biroul de avocatură, făcând greşeli simple şi holbându-se în gol.Coborând din Civic, se îmbărbătă cât de mult putu. îi datora bietului bărbat cu care se întâlnea efortul de a fi

energică, dar, mai mult decât atât, nu simţea nici o presiune. îi spusese clar Bellei că ieşea numai în calitate de prieteni. Nota împărţită la final şi rămas-bun.
Aceasta ar fi fost atitudinea ei chiar dacă nu ar fi fost distrasă de ruleta medicală rusească ce atârna deasupra capului ei. Pe lângă faptul că putea să fie din nou bolnavă, îşi ieşise din mână în privinţa întâlnirilor şi nu părea să intre în formă. Cine avea nevoie de drame? Cei mai mulţi bărbaţi singuri de 30 de ani încă erau în căutarea distracţiei sau fuseseră deja căsătoriţi, iar ea era antidistracţie, genul plictisitor. Serioasă de fel, cu o experienţă traumatizantă. Şi nici nu arăta de parcă ar fi ieşit la o petrecere. Părul cu nimic special era strâns la spate şi prins cu o clamă. Puloverul crem tricotat în stil irlandei era larg şi călduros. Pantalonii ei kaki erau confortabili, iar încălţările maro erau mătuite la vârf. Probabil arăta precum mama care nu avea să fie vreodată.
Când intră în restaurant, fu condusă la o masă în colţul din spate. Aşezându-şi geanta, simţi miros de ardei verzi şi de ceapă şi ridică privirea. O chelneriţă trecea pe acolo cu o farfurie încinsă.
Restaurantul era aglomerat, o rumoare accentuată ri- dicându-se din toată agitaţia locului. în timp ce chelnerii mişunau cu tăvi pline cu mâncare aburindă şi teancuri de veselă folosită, familiile, cuplurile şi grupurile de prieteni râdeau, vorbeau, se certau. Nebunia i se părea mai degrabă fascinantă decât obişnuită şi, stând acolo singură, se simţi complet separată, un manechin printre oameni adevăraţi.

Toţi aveau un viitor fericit. Şi ea... avea mai multe programări la doctor.
înjurând, îşi controlă emoţiile, îndepărtând panica şi pesimismul, rămânând numai cu hotărârea de a nu se gândi la doctoriţa Della Croce în seara aceea.
Mary se gândi la plante şi zâmbi chiar când o chel- neriţă grăbită veni la masă. Femeia aşeză un pahar din plastic cu apă, vărsând puţin.
-Aşteptaţi pe cineva?
-Da.
- Vreţi ceva de băut?
-Apa este în regulă. Mulţumesc!
Când chelneriţa plecă, Mary sorbi apa, simţi un gust metalic, apoi îndepărtă paharul. Cu coada ochiului observă o mişcare la uşa de la intrare.
„Cerule! Uau!"
Un bărbat intrase în restaurant. Un bărbat... foar- te-foarte frumos.
Era blond. Frumos ca un star de cinema. Şi monumental în trenciul lui din piele neagră. Avea umerii laţi cât uşa prin care intrase, iar picioarele erau atât de lungi încât era mai înalt decât oricine din acel loc. În timp ce trecea pe lângă grupul de oameni de la intrare, ceilalţi bărbaţi priviră în pământ, în altă parte sau la ceasurile lor, ca şi cum ar fi ştiut că nu se puteau ridica la înălţimea lui.
Mary se încruntă, simţind că parcă l-ar mai fi văzut undeva.
„Da, se numeşte marele ecran. Poate că se filmează vreun film în oraş", îşi zise ea.
Bărbatul merse la chelneriţă şi o privi din cap până în picioare, ca şi cum ar fi măsurat-o. Roşcata îl privi uluită, dar apoi în mod evident receptorii ei de estro- gen îi săriră în ajutor. îşi aduse părul în faţă, ca şi cum voia să se asigure că el îi observa podoaba capilară, apoi îşi scoase în evidenţă şoldul, de parcă l-ar fi scos din încheietură.

„Nu-ţi face griji! Te vede, scumpo!", se gândi Mary.
În timp ce amândoi traversară restaurantul, bărbatul analiza fiecare masă, iar Mary se întreba cu cine avea să ia el cina.

„Aha!" La două mese distanţă, se afla o blondă singura. Puloverul ei moale şi albastru era strâns pe corp, materialul strâmt scoţând în evidenţă nişte atuuri uluitoare. Femeia radia de nerăbdare în timp ce-l privea traversând restaurantul.
„Bingo! Ken şi Barbie."
Ei bine, nu chiar Ken. În timp ce se deplasa, tipul avea ceva care nu era fermecător, în ciuda înfăţişării uluitoare. Era ceva... animalic. Pur şi simplu, nu mergea aşa cum o făceau alţi oameni.
De fapt, se deplasa ca un prădător, cu umerii laţi mişcându-se în mers, întorcând capul, cercetând. Ea avea sentimentul inconfortabil că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să-i elimine pe toţi cei aflaţi în local cu mâinile goale.
Invocându-şi voinţa, Mary se forţă să se uite la paharul cu apă. Nu voia să fie precum ceilalţi gură-cască.
Oh, la dracu', trebui să ridice iar privirea!
El trecu pe lângă blondă şi se aşeză în faţa unei brunete din partea opusă. Femeia zâmbea larg. Ceea ce părea logic.
- Bună, spuse el.
„Ei bine, ce să vezi!" Avea şi o voce spectaculoasă. O voce groasă, răsunătoare.
- Bună şi ţie.
Vocea bărbatului deveni mai aspră.
- Nu eşti Mary.
Mary se încordă. „Ah, nu!"
- Voi fi cine vrei tu să fiu.
-O caut pe Mary Luce.
„Oh, rahat!"

Mary îşi drese vocea, dorindu-şi să se afle în altă parte, să fie altcineva.

- Eu sunt... eu sunt Mary.

Bărbatul se întoarse. Când ochii aceia azurii, vii îi fixară pe ai ei, trupul lui mare se încordă

.Mary **lăsă Tepede privirea în jos, băgând** paiul **în** apă.
„Nu sunt ce te aşteptai, nu?", se gândi ea.
Pe măsură ce tăcerea se prelungea, era evident că el căuta o scuză acceptabilă pentru a o lua la fugă.
Dumnezeule, cum putuse Bella să o umilească astfel?
Rhage nu mai respiră şi pur şi simplu se uită la femeie. Oh, era încântătoare! Nu era deloc cum se aşteptase, dar era încântătoare.
Pielea ei era pală şi moale, fină precum porţelanul. Oasele feţei erau la fel de delicate, maxilarul arcuindu-se delicat de la urechi la bărbie, obrajii îi erau ridicaţi şi aveau o nuanţă rozalie naturală. Avea gâtul lung şi subţire, la fel ca mâinile şi probabil ca picioarele. Părul ei şaten-închis era strâns la spate într-o coadă.
Nu era machiată, iar el nu putea detecta nici un parfum. Şi singura bijuterie pe care o purta era o pereche de cercei mici, perlaţi. Puloverul crem era larg şi gros, iar el era gata să parieze că şi pantalonii erau largi.
Nimic la ea nu atrăgea atenţia. Nu semăna deloc cu femeile după care umbla el. Dar ii atrase atenţia ca o fanfară.
- Bună, Mary, zise el blând.
Sperase ca ea să îl privească, deoarece nu putuse să-i surprindă privirea mult timp. în plus, abia aştepta să-i audă iar vocea. Cele două cuvinte pe care le rostise fuseseră atât de silenţioase, departe de a fi suficiente.
El întinse mâna, arzând de dorinţă să o atingă.
-Sunt Hal.
Ea îi întinse mâna în timp ce îşi căuta geanta, vrând să se ridice de la masă.
El se aşeză în calea ei.
-Unde pleci?

-Uite, este în regulă. Nu-i voi spune Bellei. Ne vom preface că am luat cina.Rhage închise ochii şi alungă zgomotul de fundal pentru a absorbi sunetul vocii ei. Trupul lui se linişti şi se calmă.

Apoi înţelese ce spusese ea.

- De ce să minţim? Vom lua cina împreună în seara asta.

Buzele i se subţiară, dar cel puţin nu mai încercă să evadeze.

Când el se asigură că ea nu avea să o ia la fugă, se aşeză şi încercă să-şi ţină picioarele într-o poziţie confortabilă sub masă. Când ea îl privi, încetă să se mai foiască.

Dumnezeule mare! Ochii ei nu se potriveau deloc cu nota suavă din vocea ei. Aparţineau unei luptătoare.

De un gri metalic, înconjuraţi de gene de culoarea părului ei, erau gravi, serioşi, amintindu-i de bărbaţii care se luptaseră şi supravieţuiseră luptei. Forţa lor îi făcea uimitor de frumoşi.

Vocea lui tremura.

-Voi... lua cina cu tine.

Acei ochi se aprinseră, apoi îl priviră cu atenţie.

- Ai făcut vreodată muncă de voluntariat?

-Poftim?

O chelneriţă veni şi aşeză încet un pahar cu apă în faţa lui. El putu mirosi dorinţa puternică a femeii pentru chipul şi trupul lui, iar asta îl enervă.

-Sunt Amber, zise ea. Ce pot să vă aduc de băut?

- Apa este suficientă. Mary, vrei altceva?
- Nu, mulţumesc.

Chelneriţă se apropie de el.

- Pot să vă spun care sunt specialităţile noastre?
- în regulă.

în timp ce lista continuă, Rhage nu-şi luă ochii de la Mary. La naiba, îşi ferea privirea de el! Chelneriţă îşi drese vocea de câteva ori.

- Sigur nu vreţi să vă aduc o bere? Sau ceva mai ener- uizant? Ce aţi zice de...

-E în regulă, te poţi întoarce mai târziu pentru comandă. Mulţumim!

Amber prinse ideea.

Când rămaseră singuri, Mary spuse:

-Serios, haide să încheiem...

-Ţi-am dat cumva impresia că nu vreau să iau cina cu tine?

Ea îşi aşeză mâna peste meniul din faţa ei, concen- trându-se asupra fotografiei unei porţii de coaste. Brusc, împinse meniul.

- Te tot holbezi la mine.

- Bărbaţii fac asta. „Când găsesc o femeie pe care o vor", adăugă el în gând.

- Mda, ei bine, nu în cazul meu. îmi pot imagina cât de dezamăgit eşti, dar nu aş vrea să te concentrezi asupra detaliilor, înţelegi ce vreau să zic? Şi chiar nu sunt interesată să îndur o oră în timp ce tu te sacrifici.

Dumnezeule, acea voce! Avea din nou acest efect asupra lui, pielea lui înfiorându-se, apoi relaxându-se. Inspiră adânc, încercând să surprindă puţin din aroma ei naturală, de lămâie.

în timp ce se lăsă tăcerea, el îi împinse iar meniul.

- Hotărăşte-te ce vrei să comanzi de mâncare, asta dacă nu vrei să stai aici şi să te uiţi la mine cum mănânc.

- Pot pleca oricând vreau.

-Adevărat. Dar nu o vei face.

- Oh, şi de ce?

Ochii ei scânteiau, iar nupul lui se aprinse ca un stadion de fotbal.

-Nu vei pleca pentru că o placi prea mult pe Bella ca să o faci de râs, lăsându-mă baltă. Şi,

spre deosebire de tine, eu îi voi spune că m-ai lăsat cu ochii în soare.
Mary se încruntă.
- Mă şantajezi?
- Te conving.
Ea deschise încet meniul şi îl analiză.
- încă te holbezi la mine.
-Ştiu.
-N-ai vrea să te uiţi în altă parte? La meniu, la bruneta din cealaltă parte a sălii. La două mese mai încolo este o blondă, în caz că nu ai observat.
- Tu nu porţi niciodată parfum, nu?
Ea îşi ridică privirea spre el.
-Nu.
- Pot? întrebă şi făcu semn spre una din mâinile ei.
- Poftim?
Nu putea să-i spună că voia să-i miroasă pielea îndeaproape.
- Având în vedere că luăm cina, mi se pare civilizat să dăm mâna, nu? Şi, deşi m-ai refuzat prima dată când am încercat să fiu politicos, sunt dispus să mai încerc o dată.
Când ea nu răspunse, el se întinse şi o luă de mână. înainte ca ea să poată reacţiona, el îi trase mâna, coborî capul şi io sărută, Inhală adânc.
Răspunsul trupului său la parfumul ei fu instantaneu. Erecţia umflă şliţul pantalonilor, împingând. Se foi, pentru a face mai mult loc în pantaloni.
Dumnezeule, abia aştepta să o ducă acasă!

capitolul 12

Mary încetă să respire când Hal îi dădu drumul mâinii. Poate că visa. Da, asta trebuia să fie. Pentru că el era prea fermecător. Prea sexy. Şi mult prea concentrat asupra ei pentru a fi adevărat.
Chelneriţa se întoarse, apropiindu-se cât de mult putu de Hal fără să ii cadă în poală. Şi, ce

să vezi, femeia îşi reîmprospătase rujul! Gura ei arăta de parcă fusese unsă cu un ulei numit Fresh Pink. Sau Curious Coral. Sau ceva la fel de ridicol.
Mary clătină din cap, surprinsă că era atât de răutăcioasă.
- Cu ce vă pot servi? îl întrebă chelneriţa pe Hal.
El privi spre masă şi ridică o sprânceană. Mary clătină din cap şi începu să răsfoiască meniul.
- Bine, ce avem aici? zise el, deschizându-l pe al lui. Adu-mi un pui Alfredo. Şi un cotlet făcut mediu. Şi un i lieeseburger, tot mediu. Şi o porţie dublă de cartofi prăjiţi. Şi nişte nachos. Da, vreau nachos cu de toate pe i-i. Tot porţie dublă, bine?
Mary se holba la el în timp ce comanda, aşteptând.
Chelneriţa îl privi puţin încurcată.
- Toate sunt pentru tine şi pentru sora ta?
Ca şi cum obligaţia de familie era singurul motiv pentru care un bărbat ca el ar fi ieşit cu o femeie ca ea. „Oh, la naiba!"
- Nu, asta este numai pentru mine. Iar ea este partenera mea, nu sora mea. Mary?
- Eu... vreau doar o salată Caesar când e adus... „Bufetul lui?" Când e adusă cina lui.
Chelneriţa luă meniurile şi plecă.
- Deci, Mary, vorbeşte-mi puţin despre tine!
- De ce să nu vorbim despre tine?
- Pentru că atunci nu te-aş mai putea auzi vorbind.
Mary încremeni, conştientizând brusc ceva.
„Vorbeşte! Vreau să-ţi aud vocea."
„Spune nimic. Din nou şi din nou. Fă-o!"
Ar fi putut jura că acest bărbat îi spusese acele lucruri, dar nu-l mai întâlnise până atunci. Pentru Dumnezeu, sigur şi-ar fi amintit asta!
- Cu ce te ocupi? insistă el.

- Eu... sunt secretară.
- Unde?
- La o firmă de avocatură aici, în oraş.
- Dar ai făcut altceva, nu?

Se întrebă cât de mult îi spusese Bella. Dumnezeule, spera că femeia nu-i vorbise despre boală! Poate că el de aceea rămăsese.

- Mary?
- Am lucrat cu copiii.
- Profesoară?
- Terapeut.
- Cap sau trup?
- Ambele. Am fost specialist în reabilitare pentru copiii cu autism.
- Ce te-a făcut să alegi asta?
- Chiar trebuie să facem asta?
- Ce să facem?
- Să ne prefacem că vrem să ne cunoaştem.

El se încruntă, lăsându-se pe spate când chelneriţa aşeză o farfurie uriaşă cu nachos pe masă.

Femeia se aplecă la urechea lui.

-Şşşt!, să nu spui nimănui! Le-am furat de la altă comandă. Ei mai pot aştepta, dar tu pari foarte flămând.

El încuviinţă, zâmbi şi păru neinteresat. Trebuia să aprecieze faptul că era politicos, se gândi Mary. Acum, când stătea la masă cu ea, nu părea să mai observe altă femeie.

ti oferi din farfuria lui. Când ea clătină din cap, el băgă un chips în gură.

- Nu mă surprinde că te enervează discuţiile de complezenţă, zise el.

-De ce?

-Ai trecut prin multe.

Ea se încruntă.

-Ce anume ţi-a zis Bella despre mine?

- Nu prea multe.

-Atunci de unde ştii prin ce am trecut?

- Se vede în ochii tăi.
Oh, la dracu'! Era şi deştept. Un pachet complet.
- Regret să te dezamăgesc, zise el, mâncând nachos, repede, dar cu grijă, dar nu-mi pasă dacă eşti enervată. Vreau să ştiu ce ţi-a trezit interesul pentru această meserie, iar tu îmi vei spune.
- Eşti arogant.
- Surpriză! El zâmbi forţat. Iar tu îmi eviţi întrebarea. De ce ai început să lucrezi acolo?
Răspunsul era lupta mamei ei cu distrofia musculară. Văzând prin ce trecuse mama ei, să ajute alţi oameni să îşi depăşească limitările devenise chemarea ei. Poate şi o cale de a mai scăpa de vina de a fi sănătoasă când mama ei fusese atât de bolnavă.
Dar apoi Mary fusese şi ea lovită de boală. Ciudat, primul lucru la care se gândise când primise diagnosticul fusese că nu era corect. îşi privise mama bolnavă, suferise alături de ea. Aşa că de ce îi cerea universul să cunoască direct genul de durere la care asistase? Atunci înţelesese că nu exista o doză de nefericire pentru oameni, nici un prag pe care să-l atingă cineva până ce reuşea să scape în mod miraculos de suferinţă.
- Nu am vrut să fac niciodată altceva, zise ea.
- Atunci de ce te-ai oprit?
- Viaţa mea s-a schimbat.
Din fericire, el nu insistă.
- Ţi-a plăcut să lucrezi cu copiii handicapaţi?
-Nu sunt... nu erau handicapaţi.
- Scuze, spuse el cu sinceritate.
Sinceritatea din vocea lui îi clătină reţinerea într-un mod în care complimentele sau zâmbetele nu ar fi fă- cut-o vreodată.
- Doar erau diferiţi. Experimentau lumea într-un mod diferit. Normalitatea este numai ce e comun, nu este neapărat singurul mod de a

exista, de a trăi... Se opri, observând că el închise ochii. Te plictisesc?
El deschise ochii.
-Ador să te aud vorbind.
Mary înghiţi în sec. Ochii lui erau ca neonul, scânteietori, irizaţi.
„Trebuie să fie lentile de contact. Ochii oamenilor nu au acea culoare azurie", se gândi ea.
- Nu te deranjează ceea ce este diferit, nu? şopti el.
-Nu.
- Asta-i bine.
Brusc, ea se trezi zâmbindu-i.
- Am avut dreptate, şopti el.
- În ce privinţă?
- Eşti încântătoare când zâmbeşti.
Mary îşi feri privirea.
- Ce s-a întâmplat?
-Te rog, nu-ţi folosi farmecul. Aş prefera o discuţie de complezenţă.
- Sunt sincer, nu fermecător. întreabă-mi fraţii! Spun mereu ce gândesc.
Erau şi alţii ca el? La naiba, ce felicitare de Crăciun avea să facă această familie!
- Câţi fraţi ai?
- Cinci. Acum. Am pierdut unul. Luă o gură sănătoasă de apă, ca şi cum nu ar fi vrut ca ea să-i vadă ochii.
- îmi pare rău, zise ea încet.
-Mulţumesc. Este ceva recent. Şi îmi lipseşte mult.
Chelneriţa sosi cu o tavă grea. Când aşeză farfuriile în faţa lui şi salata în faţa lui Mary, femeia rămase până când Hal îi mulţumi cu subînţeles.
Mai întâi începu să mănânce puiul Alfredo. îşi înfipse furculiţa în fettucine şi o învârti până când se formă un nod de paste pe care îl duse la gură. Mestecă gânditor şi adăugă sare. Apoi

gustă cotletul. Adăugă puţin piper. Urmă cheeseburgerul. Era gata să muşte când se încruntă şi-l aşeză. Folosi cuţitul şi furculiţa pentru a lua o bucată.
Mâncă precum un gentleman. Cu un aer aproape delicat.
Brusc, se uită la ea.
-Ce e?
-Scuze, eu...
începu să mănânce din salată. Apoi îşi îndreptă din nou privirea spre el, observându-l mâncând.
-Te tot holbezi la mine şi o să mă înroşesc, zise el.
- îmi pare rău.
- Mie, nu. îmi place să mă priveşti.
Trupul lui Mary se trezi la viaţă. Şi răspunse cu graţie, scăpând un cruton în poală.
- Deci la ce te tot uiţi? întrebă el.
Ea îşi folosi şervetul pentru a şterge sosul de pe pantaloni.
- La manierele tale la masă. Sunt foarte plăcute.
- Mâncarea trebuie savurată.
Ea se întrebă ce altceva îi mai producea o astfel de plăcere. încet. Profund. Dumnezeule, îşi putea imagina numai ce fel de viaţă amoroasă avusese el! Trebuia să fie uluitor în pat. Acel trup mare, acea piele aurie, acele degete lungi, conice...
Lui Mary i se uscă gâtul, aşa că îşi ridică paharul.
- Dar mereu... mănânci atât de mult?
- De fapt, nu prea mă simt bine de la stomac. O iau mai uşor. Mai presără puţină sare peste fettucine. Deci ai lucrat cu copiii autişti, iar acum lucrezi la o firmă de avocatură. Ce mai foci cu timpul tău? Hobby-uri? Pasiuni?
- îmi place să gătesc.
- Serios? Mie îmi place să mănânc.

Ea se încruntă, încercând să nu şi-l imagineze la masa ei.
-Eşti din nou iritată.
Ea dădu din mână cu indiferenţă.
- Nu sunt.

Ba da, eşti. Nu-ţi place ideea să găteşti ceva pentru mine, nu?Onestitatea lui brutală o făcu să se gândească la faptul că ¡-ar fi putut spune orice, iar el ar fi zis mereu exact ce gândea .şi (v simţea. Bun sau rău.
- Hal, ni vrun filtru între creier şi gură?
-Nu chiar. Termină pastele Alfredo şi îndepărtă farfuria. Urmă cotletul. Dar părinţii tăi?
Ea inspira adânc.
- Mama a murit acum patru ani. Tata a fost ucis când eu avea doi ani, într-o situaţie de genul omul nepotrivit la locul nepotrivit.
El se opri.
- Greu să-i pierzi pe amândoi.
- Da, a fost.
- Nici ai mei nu mai sunt. Dar cel puţin au apucat să îmbătrânească. Ai surori? Fraţi?
-Nu. Eram numai eu şi mama. Acum sunt doar eu.
Se lăsă o tăcere lungă.
- Şi cum se face că îl cunoşti pe John?
-John... John Matthew? Ţi-a spus Bella despre el?
- Într-un fel.
- Nu-l cunosc atât de mine. Este un puşti care a apărut recent în viaţa mea. Cred că este un băiat special, unul bun, chiar dacă simt că nu i-a fost uşor în viaţă.
- Ii cunoşti părinţii?
- Mi-a spus că nu are.
-Ştii unde locuieşte?
-Cunosc zona din oraş. Nu este una foarte bună.
- Vrei să-l salvezi, Mary?
„Ce întrebare ciudată!", se gândi ea.
-Nu cred că are nevoie să fie salvat, dar mi-ar plăcea să-i fiu prietenă. Sincer, abia dacă îl cunosc. Pur şi simplu, într-o seară a apărut la mine acasă.

Hal încuviinţă, ca şi cum ea îi oferea un răspuns pe care şi-l dorea.
- De unde o cunoşti pe Bella? întrebă ea.

-Nu-ţi place salata?Ea privi în farfurie.
- Nu mi-e foame.
- Eşti sigură?
-Da.
Imediat ce îşi termină burgerul şi cartofii, el se întinse spre meniul mic de lângă recipientele cu sare şi piper.
-Ai prefera un desert? întrebă el.
- Nu în seara asta.
-Ar trebui să mănânci mai mult.
-Am luat un prânz sănătos.
- Ba nu.
Mary îşi încrucişă braţele la piept.
- De unde ştii?
- îţi pot simţi foamea.
Ei i se tăie respiraţia. Dumnezeule, ochii lui străluceau din nou! Atât de albaştri, atât de deschişi, o culoare nesfârşită, precum marea. Un ocean în care să înoţi. în care să te îneci. în care să mori.
- De unde ştii că îmi este... foame? întrebă ea, simţind că îi fugea pământul de sub picioare.
Vocea lui coborî, de parcă era aproape un tors.
-Am dreptate, nu? Deci ce importanţă mai are cum?
Din fericire, chelneriţa veni să strângă farfuriile şi întrerupse momentul. Când Hal comandă o tartă de mere, un soi de negresă şi o ceaşcă de cafea, Mary se simţi din nou revenind cu picioarele pe pământ.
- Şi tu cu ce te ocupi? întrebă ea.
- Cu una, cu alta.
-Actorie? Modelling?
El râse.
-Nu. Poate că sunt de decor, dar prefer să fiu util.
-Şi cum te faci util?
-Ai putea spune că sunt soldat.

- Eşti în armată.
-într-un fel.
Ei bine, **asta** explica **aerul letal. Încrederea** fizică. Agerimea privirii.
- Ce branşă?
Puşcaşi marini, se gândi ea. Sau poate SEAL. Atât de dur era.
Chipul lui Hal deveni aspru.
- Pur şi simplu încâ un soldat.
De nicăieri, un nor de parfum în vadă nasul lui Mary. Chelneriţa roşcată veni la masă.
- A fost totul în regulă?
Când Hal ridică privirea, practic o puteai auzi pe femeie sfârâind.
-în regulă, mulţumesc, zise el.
-Bine.
Ea lăsă ceva pe masă. Un şerveţel. Cu un număr şi un nume pe el.
în timp ce femeia îi aruncă o privire şi apoi ple-că, Mary îşi privi mâinile. Cu coada ochiului, îşi văzu geanta.
„E timpul să pleci", se gândi ea. Dintr-un anumit motiv, nu voia să-l vadă pe Hal băgând şerveţelul în buzunar. Deşi avea tot dreptul să o facă.
- Ei bine, a fost interesant, zise ea, apoi îşi luă geanta şi se ridică de la masă.
- De ce pleci?
încruntarea ît făcu să pară militar, îndepărtându-l de bărbatul sexy.
Ea simţi un val de nelinişte în piept.
-Sunt obosită. Dar, mulţumesc, Hal. A fost... Ei bine, mulţumesc!
Când încercă să treacă pe lângă el, Rhage o luă de mână, mângâindu-i încheietura cu degetul.
- Mai stai cât mănânc desertul!
Ea îşi îndepărtă privirea de chipul lui perfect şi de umerii lui laţi. Bruneta din cealaltă parte a restaurantului se ridicase şi îl privea, cu o carte de vizită în mână.

Mary se aplecă.
- Sunt convinsă că vei găsi o mulţime de tipe care să-ţi ţină companie. De fapt, una se îndreaptă spre tine chiar acum. Ţi-aş ura succes cu ea, dar pare o pradă sigură.
Mary se îndreptă spre ieşire. Aerul rece şi liniştea relativă erau o uşurare după mulţimea de oameni, numai că, apropiindu-se de maşină, avu sentimentul ciudat că nu era singură.
Aruncă o privire peste umăr.
Hal se afla în spatele ei, deşi îl lăsase în restaurant. Ea se întoarse, cu inima bătându-i, gata să-i sară din piept.
- Dumnezeule! Ce faci?
-Te conduc la maşină.
- Eu... Nu te deranja!
- Prea târziu. Maşina asta este a ta, nu?
- De unde ştii?
- Sau aprins luminile când ai descuiat-o.
Ea se îndepărtă de el, dar, pe măsură ce se dădea înapoi, Hal înainta. Când se lovi de maşină, ridică mâinile.
- Opreşte-te!
- Nu te speria de mine!
- Atunci nu mă înghesui.
Se întoarse cu spatele la el şi vru să deschidă portiera. El întinse mâna, aşezând-o în fanta dintre portieră şi capotă.
Da, avea să urce la volan. Când avea să o lase el.
-Mary?
Vocea lui profundă era aproape de capul ei. Ea tresări.
Simţi seducţia naturală emanată de el şi îşi imagină trupul lui ca o colivie în jurul ei. Cu o mişcare trădătoare, teama ei se transformă în ceva asemănător desfrâului şi poftei.
- Lasă-mă să plec, şopti ea.

Nu încă.li auzi respiraţia grea, ca şi cum ar fi mirosit-o, apoi urechile ei fură invadate de un sunet ritmic, ca şi cum el torcea. Trupul ei se relaxa, se încălzi, se deschise între picioare, ca şi cum era pregătit să îl accepte Înăuntru. Dumnezeule mare, trebuia să se Îndepărteze de el!

îl prinse de antebraţ şi-l împinse. Ceea ce nu o ajută deloc.

-Mary?

- *Ce*? se răsti ea, enervată că era excitată când, de fapt, ar fi trebuit să fie împietrită. Pentru Dumnezeu, el era un străin, un străin masiv, insistent, iar ea era o femeie singură, fără cineva care să-i simtă lipsa dacă nu avea să ajungă acasă!

- Mulţumesc că nu m-ai lăsat cu ochii în soare.

- Cu plăcere. Acum ce-ai zice să mă laşi să plec?

- îndată ce mă laşi să te sărut de noapte bună.

Mary deschise gura pentru a trage suficient aer în plămâni.

- De ce? întrebă ea gâtuit. De ce ai vrea să faci asta?

O cuprinse de umeri şi o întoarse spre el. O domina

cu înălţimea lui, blocând lumina de la restaurant, din parcare, stelele de pe cer.

- Lasă-mă să te sărut, Mary! Mâinile lui îi alunecară pe gât, apoi pe chip. Numai o dată, bine?

- Nu, nu este bine, şopti ea, în timp ce el îi lăsa capul pe spate.

Buzele lui coborâră, iar gura ei tremură. Nu mai fusese sărutată de atât de mult timp! Şi niciodată de un bărbat ca el.

Contactul fu delicat, blând. Neaşteptat, având în vedere statura lui.

Şi, chiar când o explozie de căldură îi cuprinse sânii, coborând între picioare, ea auzi un sâsâit. Hal se dădu în spate şi o privi ciudat. Cu o mişcare bruscă, îşi încrucişă braţele la piept, ca şi cum s-ar fi îmbrăţişat.
-Hal?
El nu spunea nimic, ci doar stătea acolo, privind-o. Dacă nu ar fi ştiut că nu era aşa, ar fi zis că era şocat.
- Hal, eşti bine?
El încuviinţă din cap o dată.
Apoi plecă, dispărând în întunericul de lângă parcare.

capitolul 13

Rhage se materializâ în curtea dintre Groapă şi vilă.
Nu putea identifica exact senzaţia de pe pielea lui, dar erau un fel de vibraţii în muşchii şi în oasele lui, ca vibraţia unui diapazon. Ceea ce ştia sigur era că nu se mai simţise niciodată astfel. Şi că totul începuse când gura lui o atinsese pe a lui Mary.
Cum tot ce era nou şi diferit pentru trupul său era rău, plecase imediat de lângă ea. Iar distanţarea de acea femeie părea să-l ajute. Problema era că acum sentimentul se estompa, iar nevoia trupului său de a se elibera îl făcea să tremure. Ceea ce nu era corect. După ce ieşea bestia, de obicei primea câteva zile libere. Se uită la ceas.
La naiba, voia să iasă la vânătoare de *lesseri* pentru a anihila vreo doi, dar, de când Tohr preluase comanda Frăţiei, fuseseră stabilite noi reguli. După transformare, Rhage trebuia să se liniştească vreo două zile înainte să o ia de la capăt. După moartea lui Darius de vara trecută, numărul fraţilor fusese redus la şase şi, când Wrath urcase pe tron, rămăseseră doar cinci. Rasa nu-şi putea permite să mai piardă un războinic.

Frăţia avea dreptate, dar el ura să i se dea ordine. Şi nu putea suporta să nu iasă, mai ales când avea nevoie să-şi potolească pornirile.
Luând un set de chei din haină, se îndreptă spre maşina lui GTO. Maşina porni cu un huruit şi, după un minut şi jumătate, era deja pe drum.
Nu ştia în ce direcţie pornise. Nici nu-i păsa.
Mary. Acel sărut.
Dumnezeule, gura ei fusese incredibil de dulce când tremurase lipită de a lui, atât de dulce încât el voise să-i despartă buzele cu limba şi să o lase să alunece într-a ei! Să intre, să se retragă şi să o ia de la capăt pentru încă o gustare. Şi apoi să facă acelaşi lucru cu trupul lui între picioarele ei.
Numai că trebuise să se oprească. Orice era acea senzaţie îl făcea să se simtă electrizat, aşa că era periculos. A dracului reacţie nu avea sens! Mary îl calma, îl relaxa. Desigur, o dorea, iar asta avea sâ-l excite, dar nu era suficient pentru a-l face periculos.
Ah, la dracu'! Poate că interpretase greşit răspunsul. Poate că acel curent fusese o atracţie sexuală mai puternică decât cea cu care se obişnuise el... Ceea ce de obicei nu era decât dorinţa de a avea orgasm astfel, ca trupul lui să se liniştească.
Se gândise la femeile pe care le avusese. Fuseseră o mulţime, toate fără nume, trupuri fără chip în care se eliberase, dar nici una o sursă de plăcere reală. Le atinsese şi le sărutase numai pentru că, dacă ele nu se eliberau, se simţea ca şi cum le-ar fi folosit.
La dracu', oricum se simţea astfel! Asta făcea.
Chiar dacă nu ar fi fost îndepărtat de senzaţia provocată de sărutul lui Mary, tot ar fi lăsat-o în acea parcare. Cu vocea ei încântătoare, cu ochii ei de luptătoare şi cu gura tremurândă, Mary nu putea fi încă o partidă. Să o aibă, chiar dacă ea

ar fi fost de acord, părea că ar fi violat ceva pur. Ceva mai bun decât era el.
îi sună telefonul, aşa că-l scoase din buzunar. Văzu apelantul, înjură, dar răspunse oricum.
- Salut, Tohr! Voiam să te sun.
- Tocmai ţi-am văzut maşina plecând. Te întâlneşti acum cu femeia?
- M-am întâlnit deja.
- Ce rapid! înseamnă că te-a tratat cum se cuvine.
Rhage scrâşni din dinţi. Pentru prima dată, nu avea o replică.
- Am vorbit cu ea despre băiat. Nu avem nici o problemă. Il place, îl compătimeşte, dar, dacă ar dispărea, ca nu ar crea probleme. **L**-a întâlnit recent.
-Treabă bună! Deci unde mergi acum?
- Doar conduc.
Vocea lui Tohr se mai îmblânii.
- Urăşti faptul că nu poţi lupta, nu?
- Tu nu ai urî asta?
- Desigur, dar nu-ţi face griji, noaptea de mâine va veni imediat şi vei fi înapoi la acţiune. între timp, te-ai mai putea descărca la One Eye. Tohr râse. Apropo, am auzit despre surorile pe care le-ai avut acum două nopţi. Una după alta. Frate, eşti uimitor, ştii asta?
- Mda. Tohr, pot să-ţi cer o favoare?
- Orice, fratele meu!
-Vrei să... nu mă baţi la cap cu femeile? Rhage inspiră adânc. Pentru că adevărul este că urăsc asta, serios. Intenţionase să se oprească, dar brusc cuvintele ieşiră, iar el nu se mai putu opri. Urăsc anonimatul momentului. Urăsc modul în care mă doare pieptul pe urmă. Urăsc mirosurile de pe trupul şi din părul meu când ajung acasă. Dar cel mai mult urăsc faptul că trebuie să repet asta pentru că, dacă nu o fac, aş putea sfârşi rănindu-vă pe unul dintre voi sau pe vreun trecător nevinovat. Expiră pe

gură. Şi acele două surori de care eşti atât de impresionat? Uite cum stă treaba. Le aleg doar pe cele care nu dau doi bani pe cel cu care pleacă, altfel nu ar fi corect. Tipele alea două s-au uitat la ceasul şi la portofelul meu şi s-au gândit că eram un trofeu. Sexul a fost la fel de intim ca un accident de maşină. Şi în seara asta? Tu mergi acasă la Wellsie. Eu merg acasă singur. Aşa cum am făcut şi ieri. Aşa cum am făcut şi alaltăieri. Nu-mi face plăcere dezmăţul şi mă omoară de ani buni, aşa că dă-mi pace!
Se lăsă tăcerea.
- Dumnezeule, îmi pare râu! Nu am ştiut. Habar n-aveam...
-Mda... Chiar trebuia să pună capăt conversaţiei. Uite ce e, trebuie să plec. Trebuie să... plec. Ne auzim!
- Nu, aşteaptă, Rhage...
Rhage închise telefonul şi trase pe dreapta. Privind în jur, îşi dădu seama că era în mijlocul pustietăţii, singura companie fiind pădurea. îşi sprijini capul de volanul maşinii.
în minte îi apărură imagini cu Mary. Şi îşi dădu seama că uitase sâ-i şteargă amintirile.
Uitase? „Mda, sigur." Nu i le ştersese pentru că voia să o revadă. Şi voia ca ea să-şi amintească de el.
La naiba, nu era semn bun! Din contră.

capitolul 14

Mary se aruncă în pat şi împinse păturile cu picioarele. Pe jumătate adormită, îşi întinse picioarele, încercând să se calmeze.
La naiba, oare lăsase termostatul la o temperatură prea ridicată?
O suspiciune oribilă o făcu să se trezească, mintea ei recăpătându-şi agerimea din cauza unui val de teamă.
Febră mică. Avea febră mică.
Oh, la naiba! Cunoştea prea bine senzaţia, bufeurile, căldura uscată, încheieturile care o dureau. Şi era doar ora 4 şi 18 minute. Ora la

care, când era bolnavă, temperaturii îi plăcea să crească.
Intinzându-se, deschise geamul din spatele patului. Aerul rece primi invitaţia inimii ei şi se grăbi să intre, răcorind-o, calmând-o. Febra urmă la scurt timp, valul de sudoare anunţând retragerea.
Poate că era doar o răceală. Cei cu istoricul ei medical se îmbolnăveau ca toţi ceilalţi oameni. Serios.
Numai că, oricum ar fi fost, răceală sau recidivă, nu avea să mai adoarmă, îşi trase un şal peste tricou şi boxeri şi coborî. în drum spre bucătărie, aprinse fiecare bec din calea ei până când fiecare colţ întunecos din casă era luminat.
Destinaţia: cafetiera. Fără îndoială, era mai bine să răspundă la nişte e-mailuri de serviciu şi să se pregătească de un sfârşit de săptămână lung datorită Zilei lui Columb decât să stea întinsă în pat şi să numere clipele până la întâlnirea cu medicul ei.
Care, apropo, era peste cinci ore şi jumătate. Dumnezeule, ura să aştepte!
Umplu cafetiera Krups cu apă şi se îndreptă spre dulap după cutia cu cafea. Era aproape goală, aşa că scoase rezerva, desfăcu capacul cutiei şi...
Nu era singură.
Mary se aplecă, privind pe fereastra de deasupra chiuvetei. Fără lumini exterioare nu putea vedea nimic, aşa că îndreptă mâna spre uşa glisantă şi aprinse lumina de lângă uşă.
-Dumnezeule mare!
O siluetă neagră, masivă se afla de cealaltă parte a sticlei.
Mary îşi căută telefonul, dar se opri când văzu părul blond.
Hal ridică mâna, salutând-o.
- Bună!

Vocea lui era înăbuşită de sticlă.
Mary îşi puse mâinile în dreptul stomacului.
- Ce faci aici?
El ridică din umerii laţi.
-Voiam să te văd.
- De ce? Şi de ce acum?
Ridică iar din umeri.
- Mi s-a părut o idee bună.
- Eşti nebun?
-Da.
Ea aproape că zâmbi. Apoi îşi aminti că nu avea vecini prin apropiere, iar el era aproape la fel de mare precum casa ei.
- Cum m-ai găsit?
Poate că Bella îi spusese unde locuia.
- Pot intra? Sau poate ieşi tu dacă te-ai simţi mai confortabil astfel.
- Hal, e ora 4.30 dimineaţa!
- Ştiu. Dar tu eşti trează, la fel şi eu.
Dumnezeule, era atât de mare în toată pielea aceea
neagră, iar cu chipul în mare parte umbrit, părea mai degrabă ameninţător decât frumos! Iar ea chiar se gândea să deschidă uşa? Clar, şi ea era nebună.
- Uite ce e, Hal, nu cred că este o idee bună.
El o privea prin geam.
-Atunci putem vorbi aşa?
Mary se holba la ei, uluită. Tipul era dispus să rămână, ţinut afară ca un infractor, numai ca să poată vorbi?
-Hal, nu te supăra, dar sunt aproape două sute de femei în această zonă care că te-ar lăsa să intri nu numai în casele lor, ci şi în patul lor. Ce-ar fi să mergi să găseşti una şi să mă laşi în pace?
- Ele nu sunt ca tine.

întunericul de pe chipul lui îi făcea ochii imposibil de citit. Dar tonul era al naibii de sincer.
tn pauza lungă care urmă, ea încercă să se convingă să nu-l lase să intre.
- Mary, dacă aş vrea să te rănesc, aş putea s-o fac într-o clipită. Ai putea închide toate uşile şi toate ferestrele şi tot aş intra. Tot ce vreau este să... mai vorbesc cu tine.
Ea îi privi lăţimea umerilor. Avea sens ce spunea în privinţa intratului prin efracţie. Şi avea sentimentul că, dacă i-ar fi spus că lucrul cel mai bun pe care îl putea oferi era o uşă închisă intre ei, ar fi tras unul dintre scaunele de pe peluză şi s-ar fi aşezat pe terasă.
Descuie uşa glisantă, o deschise şi se dădu în spate.
- Explică-mi ceva!
El zâmbi discret când intră.
- Spune!
- De ce nu eşti cu o femeie care te vrea?
Hal tresări.
- Femeile din seara asta de la restaurant erau toate cu ochii pe tine. De ce nu ai parte de... „O partidă de sex fierbinte..." De distracţie cu una dintre ele?
- Prefer să stau aici, de vorbă cu tine, decât să fiu în vreuna dintre acele femei.
Ea dădu înapoi la candoarea lui, dar apoi îşi dădu seama că nu era necioplit, ci numai extrem de sincer.
Ei bine, cel puţin înţelesese un lucru: când el plecase după acel sărut delicat, ea presupusese că nu simţise nici un fel de atracţie. Evident că înţelesese. Nu era acolo pentru sex. Deci era un lucru bun că nu o dorea. Aproape că ea crezu asta.
- Eram pe cale să fac nişte cafea, vrei?
El încuviinţă şi începu să se plimbe prin living, ob- servându-i lucrurile. în contrast cu mobila ei

albă şi pereţii crem, hainele lui negre şi statura masivă erau ameninţătoare, dar apoi ea se uită la chipul lui. Avea un zâmbet prostuţ, ca şi cum era fericit să fie în casa ei. Ca un fel de animal care fusese ţinut în lanţuri în curte şi i se permisese, în sfârşit, să intre.

- Vrei să-ţi dai haina jos? spuse ea.

El îşi dădu jos haina din piele şi o aruncă pe canapea. Haina ateriza zgomotos, strivind pernele.

„Ce dracului are în buzunare?"

Apoi se uită la trupul lui şi uită de haina aia prostească. Purta un tricou negru, care îi scotea în evidenţă braţele puternice. Pieptul lui era lat şi bine definit, abdomenul suficient de încordat pentru ca ea să-i poată vedea pătrăţelele chiar şi prin tricou. Avea picioare lungi, coapse groase...

- Îţi place ce vezi? întrebă el cu o voce joasă, şoptită.

„Mda, bine." Nici gând să-i răspundă la întrebare!

Se îndreptă spre bucătărie.

- Cât de tare să fie cafeaua?

Luând desfăcătorul, îl înfipse în capacul Hills Bros şi începu să învârtă de parcă nu avea să mai apuce ziua de mâine. Capacul căzu pe podea, iar ea se aplecă sâ4 ridice.

- Te-am întrebat ceva, îi spuse el la ureche.

Ea tresări şi se tăie la deget în metal. Gemând, ridică mâna şi privi tăietura. Era adâncă, sângera.

Hal înjură.

- Nu am vrut să te sperii.

- Voi supravieţui.

Ea deschise apa de la chiuvetă, dar, înainte să poată băga mâna sub jet, el o prinse de încheietură.

- Lasă-mă să văd! Fără să-i dea vreo şansă să protesteze, se aplecă deasupra degetului. Este o tăietură urâtă.
ti băgă degetul în gură şi supse cu blândeţe. Mary gemu. Senzaţia caldă, umedă o paraliză. Apoi îi simţi limba. Când îi dădu drumul, ea nu putu decât să se holbeze la el.
- Oh, Mary, zise el cu tristeţe.
Ea fu prea şocată pentru a fi surprinsă de schimbarea stării lui de spirit.
- Nu ar fi trebuit să faci asta.
-De ce?
Pentru că fusese plăcut.
- De unde ştii că nu am HIV sau altceva?
El ridică din umeri.
-Nu ar conta dacă ai avea.
Ea păli, gândindu-se că el era pozitiv, iar ea tocmai îl lăsase să bage în gură rana ei deschisă.
-Şi nu, Mary, nu am boala.
-Atunci de ce nu ar...
-Voiam doar să te fac să te simţi mai bine. Vezi? Nu mai sângerezi.
îşi privi degetul. Rana era închisă. Parţial vindecată. Cum dracului...
-Acum îmi vei răspunde? zise Hal, ca şi cum i-ar fi întrerupt în mod intenţionat întrebarea. Ridicând privirea, observă că ochii lui sclipeau din nou, azuriul căpătând un luciu nepământesc, hipnotic.
- Care era întrebarea? şopti ea.
- îţi place trupul meu?
Ea îşi muşcă buzele. La naiba, dacă se elibera doar auzind femeile spunând că era frumos, avea să plece dezamăgit.
- Şi ce ai face dacă nu mi-ar plăcea? răspunse ea.
- M-aş acoperi.
- Mda, sigur.

El îşi lăsă capul într-o parte, de parcă s-ar fi gândit dacă o citise greşit. Apoi ieşi din living, ducându-se spre haina lui.
Dumnezeule mare, vorbea serios!
- Hal, întoarce-te! Nu trebuie să... îmi place trupul tău.
El zâmbi, întorcându-se spre ea.
- Mă bucur. Vreau să-ţi fiu pe plac.
„Bine, craiule! Atunci dă-ţi jos cămaşa, pantalonii din piele şi întinde-te pe podea! Vom face cu rândul deasupra."
Blestemându-se, continuă să prepare cafeaua. în timp ce punea cafea cu linguriţa în aparat, simţea privirea lui Hal asupra ei. Şi îl auzea inspirând adânc, ca şi cum o mirosea. Şi simţi că el era tot mai aproape de fiecare dată.
Panica i se instală în trup. Era prea aproape. Prea mare. Prea... frumos. Iar căldura şi dorinţa pe care le emana erau prea puternice.
Când totul fu gata, ea se îndepărtă de el.
- De ce nu vrei să-ţi fac pe plac? întrebă el.
- încetează să mai foloseşti acest cuvânt!
Când el spunea pe *plac,* ea nu se putea gândi decât la sex.
-Mary. Vocea lui era gravă, răsunătoare. Penetrantă. Vreau să...
Ea îşi acoperi urechile. Brusc, el ocupa prea mult din casa ei. Din mintea ei.
-A fost o idee proastă. Cred că ar trebui să pleci.
Simţi o mână mare aşezându-se uşor pe umărul ei.
Mary se îndepărtă, înecându-se. El era tot numai sănătate, vitalitate, sexualitate şi alte sute de lucruri pe care ea nu le putea avea. Şi era atât de viu, iar ea era... cel mai probabil din nou bolnavă.
Mary se îndreptă spre uşa glisantă şi o deschise.
- Pleacă! Te *rog!*
- Nu vreau.

- Ieşi! Te rog! El însă se holba la ea. Dumnezeule, eşti ca un câine vagabond de care nu pot scăpa! De ce nu te duci să slresezi pe altcineva?
Trupul puternic al lui Hal încremeni. O clipă i se păru că avea să spună ceva aspru, dar apoi îşi luă haina. Când îşi trase haina pe umeri şi se îndreptă spre uşă, nici nu se uită la ea.
„Oh, minunat!" Acum se simţea îngrozitor.
-Hal! Hal, aşteaptă! îl luă de mână. îmi pare foarte rău. Hal...
- Nu-mi spune aşa! se răsti el.
Când se smuci din strânsoarea ei, ea se aşeză în calea lui. Şi chiar îşi dori să nu o fi făcut. Ochii lui erau îngrozitor de reci. Cioburi de culoarea apei.
Cuvintele pe care le rosti erau aspre.
- îmi pare rău că te-am jignit. îmi imaginez că este o povară dată naibii să existe cineva care să vrea să te cunoască.
-Hal...
El o îndepărtă cu uşurinţă.
- Dacă mai spui aşa o dată, voi face o gaură în perete.
Ieşi, intrând în pădurea care se întindea în stânga, la
marginea proprietăţii ei.
Impulsiv, Mary încălţă o pereche de tenişi, luă o geacă şi ieşi pe uşa glisantă. Alergă pe peluză, strigându-l. Când ajunse la marginea pădurii, se opri.
Nu se mişcau ramuri, nu trosnea nimic, nu se auzea nici un zgomot produs de mersul unui bărbat masiv. Dar mersese în acea direcţie, nu?
- Hal? strigă ea.
Se întoarse spre casă după mult timp.

capitolul 15

-Te-ai descurcat bine în seara asta, domnule O!
O ieşi din hambarul din spatele cabanei, considerând o prostie aprecierea domnului X. Totuşi, nu îşi manifestă iritarea. Abia trecuse o

zi de la ciocnirea cu Omega şi nu avea chef să se enerveze.
- Dar bărbatul nu ne-a zis nimic, bombăni el.
-Asta pentru că nu ştia nimic.
O se opri. în lumina slabă, faţa albă a domnului X strălucea ca un felinar.
- Poftim, sensei?
- înainte să ajungi aici, am avut ac de cojocul lui. Voiam să mă asigur că mă pot baza pe tine, dar nu am **VTut** să pierd ocazia în cazul în care tu nu mai erai în stare.
Ceea ce explica starea bărbatului. O presupusese că vampirul se împotrivise din răsputeri când fusese răpit.
„Timp pierdut, efort pierdut", se gândi O, luându-şi cheile maşinii.
-Ai şi alte teste pentru mine? „Nemernicule!"
-Nu acum. Domnul X se uită la ceas. Noul tău detaşament va ajunge aici în curând, aşa că lasă cheile deoparte. Să mergem înăuntru!
Dezgustul lui O de a mai rămâne în apropierea ca- banei îl făcu să i se înmoaie picioarele. Nenorocitele amorţiseră de tot.
Dar zâmbi.
-După tine, sensei!
Când ajunseră înăuntru, merse direct în dormitor şi se sprijini de tocul uşii. Chiar dacă plămânii i se transformaseră în două ghemuri de bumbac, îşi păstră calmul. Dacă ar fi evitat locul, domnul X s-ar fi gândit la un motiv pentru a-l trimite acolo. Nemernicul ştia că rănile proaspete erau singurul mod de a determina cât de vindecate sau de nevindecate erau.
tn timp ce vânătorii intrau în cabană, O îi analiză. Nu recunoscu nici unul, dar apoi un membru cu cât era mai vechi în Lessening Society, cu atât mai anonim devenea. Pe măsură ce culoarea părului, pielii şi a ochilor pălea, în cele din urmă un lesser ajungea să arate ca un *Usser.*

Când ceilalţi bărbaţi se uitară la el, atenţia le căzu asupra părului lui negru. **În** Lessening Society, noii recruţi se aflau la baza scării ierarhice şi era neobişnuit ca unul să fie inclus într-un grup cu experienţă. „Ei bine, la dra- cu* cu asta!" O îl privi pe fiecare în parte în ochi, dân- du-le de înţeles că, dacă voiau să se pună cu el, era mai mult decât fericit să le întoarcă favoarea.
Pus în faţa posibilităţii confruntării fizice, se întremă. Era ca şi cum s-ar fi trezit după un somn odihnitor şi se lăsă luat de valul de agresivitate, simţind din nou vechea nevoie de a domina. Il asigura că era la fel ca înainte. Că, La urma urmelor, Omega nu-l distrusese.
întâlnirea nu dură mult şi fu ceva standard. Prezentări. Reamintirea faptului că, în fiecare dimineaţă, fiecare dintre ei trebuia să îşi verifice e-mailul. Le aminti, de asemenea, strategia persuasiunii şi câteva citate despre captură şi asasinat.
Când se încheie, O fu primul care se îndreptă spre uşă. Domnul X se aşeză în faţa lui.
-Tu vei rămâne.
Acei ochi palizi îi ţintui pe ai lui, observând, aşteptând să vadă o urmă de frică.
O încuviinţă şi luă poziţia.
- Desigur, sensei. Orice doreşti.
Peste umărul domnului X, O ii privi pe ceilalţi ieşind ca nişte străini. Fără să vorbească, privind în faţă, cu trupurile fără să li se atingă, nici măcar întâmplător. Era evident că nici unul dintre ei nu îi cunoştea pe ceilalţi, aşa că probabil fuseseră chemaţi din districte diferite. Ceea ce însemna că domnul X apela la rândurile mai de jos.
În timp ce uşa se închise după ultimul bărbat, pe O îl furnica pielea din cauza fricii, dar nu se mişcă.

Domnul X îl privi din cap până în picioare. Apoi se îndreptă spre calculatorul de pe masa din bucătărie şi îl deschise. Aproape ca un răspuns întârziat, spuse:
-Te pun la comanda ambelor detaşamente. Vreau să fie antrenaţi în tehnica persuasiunii pe care o folosim noi. Vreau să lucreze ca unităţi. Ridică privirea de la ecranul luminos. Şi vreau să continue să respire, înţelegi?
O se încruntă.
- De ce nu ai anunţat asta cât timp au fost aici?
- Nu-mi spune că ai nevoie de genul acesta de ajutor.
Tonul batjocoritor îl făcu pe O să mijească privirea.
- Mă pot descurca foarte bine singur.
-Ai face bine!
-Am terminat?
- Niciodată. Dar poţi pleca.
O porni spre uşă, dar ştiu că, în momentul în care avea să ajungă la ea, avea să mai apară ceva. în timp ce punea mâna pe clanţă, se opri.
-Vrei să-mi spui ceva? bolborosi domnul X. Credeam că pleci.
O aruncă o privire prin încăpere şi inventă ceva pentru a-şi justifica ezitarea.
- Nu mai putem folosi casa de la periferie pentru persuasiune, nu de când acel vampir a scăpat. Avem nevoie de o altă unitate pe lângă cea pe care o avem aici, în spate.
- Sunt conştient de asta. Sau credeai că te-am trimis să cauţi teren fără vreun motiv?
Deci acesta era planul.
- Terenul pe care l-am verificat ieri nu era bun. Prea multă umezeală, prea multe drumuri se intersectează în jur. Ai alte terenuri în minte?

- îţi voi trimite pe e-mail Serviciul de Listare Multiplă. Şi, până mă hotărăsc unde vom construi, vei aduce aici captivii.
- Nu este suficient loc în şopron pentru public.
-Vorbesc de dormitor. Este destul de mare. După
cum ştii.
O înghiţi în sec, dar îşi păstră vocea calmă.
- Dacă vtei să predau, voi avea nevoie de mai mult spaţiu.
Deci ajunseseră la un acord.
O deschise uşa.
- Domnule O, cred că ai uitat ceva!
Dumnezeule! Acum înţelegea ce voiau oamenii să
spună când ziceau că li se zbârlea pielea.
- Da, sensei?
- Vreau să-mi mulţumeşti pentru promovare.
- Mulţumesc, sensei, zise O printre dinţi.
- Să nu mă dezamăgeşti, fiule!
„Da, dracu' să te ia, tăticule!"
O salută şi plecă repede. Se simţea bine în camioneta lui, conducând. Foarte bine. Se simţea de parcă se eliberase.
în drum spre casă, opri la o farmacie. Nu dură mult să găsească tot ce avea nevoie, apoi, zece minute mai târziu, inchise uşa de la intrare şi dezactivă alarma. Casa lui avea două etaje mici şi era situată într-o zonă rezidenţială nu foarte activă din oraş, iar locaţia îi oferea o acoperire bună. Mulţi dintre vecinii lui erau bătrâni, iar ceilalţi erau emigranţi care aveau două sau trei locuri de muncă. Nimeni nu-l deranja.
Urcând în dormitor, sunetul paşilor lui pe podelele goale se lovea de pereţii goi şi crea ecou, ceea ce era, în mod ciudat, reconfortant. Totuşi, locuinţa nu era *acasă* şi nu fusese niciodată. Chestia aia era o baracă. O saltea şi un fotoliu erau tot ce avea pe post de mobilă. Toate geamurile erau acoperite, blocând

vederea. Dulapurile erau pline cu arme şi uniforme. Bucătăria era complet goală, mobilierul fiind nefolosit încă de când se mutase.

Se dezbrăcă şi luă cu el în baie un pistol, precum şi punga de la farmacie. Aplecându-se spre oglindă, îşi dădu părul pe spate. Rădăcinile începuseră să albească.

Schimbarea începuse în urmă cu un an. Mai întâi câteva fire, chiar în creştetul capului, apoi se răspândiseră din faţă în spate. Tâmplele rezistaseră cel mai mult, chiar dacă acum şi ele începuseră să se decoloreze.

Clairol Hydrience nr. 48 şaten-închis rezolvă problema. **Începuse** cu vopsea de păr pentru bărbaţi, dar descoperise repede că vopseaua pentru femei era mai bună şi rezista mai mult.

Deschise cutia şi nu se mai deranjă să-şi pună mănuşile. Golind tubul în sticlă, amestecă soluţia şi şi-o aplică pe scalp pe porţiuni. Ura mirosul de chimicale. **Între**ţinerea. Dungile de sconcs. însă ideea albirii îi repugna.

Nu se ştia de ce fesierii se depigmentau în timp. Sau cel puţin nu întrebase niciodată. Pentru el nu era important *de ce*. Pur şi simplu, nu voia să se piardă în marele anonimat precum ceilalţi.

Lăsă jos sticla cu vopsea şi se holbă în oglindă. Arăta ca un idiot, cu o unsoare maronie aplicată pe tot capul. Dumnezeule, în ce se transforma?

Ei bine, era o întrebare idioată. Fapta fusese consumată şi era prea târziu pentru regrete.

În noaptea iniţierii lui, când dăduse la schimb o parte din el pentru şansa de a omorî ani şi ani la rând, crezuse că ştia la ce renunţa şi ce primea la schimb. Pactul i se păruse mai mult decât corect.

Şi, vreo trei ani, chiar i se păruse unul foarte bun. Impotenţa nu-l deranjase, deoarece femeia pe care o voise el murise. Avusese

nevoie de ceva timp pentru a se obişnui să nu bea şi să nu mănânce, dar niciodată nu fusese vreun mâncău sau vreun beţiv. Şi fusese nerăbdător să scape de vechea lui identitate deoarece era căutat de poliţie.
Părţile pozitive fuseseră extraordinare. Forţa fusese mai mare decât se aşteptase. Când lucrase în Sioux City ca paznic fusese foarte solid. Dar, după ce Omega îşi terminase treaba cu el, O dobândise o putere inumană în braţe, picioare şi piept şi-i plăcea să o folosească.
tncă un bonus era libertatea financiară.
Lessening Society îi oferea tot ce avea nevoie pentru a-şi face munca, acoperind costurile pentru casă, maşină, arme, haine şi jucăriile lui electronice. Era liber să-şi vâneze prada.
Sau fusese în primii doi ani. Când domnul X preluase comanda, autonomia îşi găsise sfârşitul. Acum existau verificări. Detaşamente. Cote.
Vizite de la Omega.
O intră la duş şi spălă rahatul din păr.
Ştergându-se, se întoarse la oglindă şi îşi privi chipul. Irisurile, cândva maronii, ca părul, deveneau gri.
tntr-un an sau doi, tot ce obişnuia să-l definească avea să dispară.
îşi drese vocea.
- Numele meu este David Ormond. David. Ormond. Fiul lui Bob şi al lui Lilly. Ormond. Ormond.
Dumnezeule, numele părea ciudat chiar şi ieşind din gura lui! Şi auzi În minte vocea domnului X adresân- du-i-se cu apelativul domnul O.
Il cuprinse o emoţie teribilă, o combinaţie de panică şi suferinţă. Voia să dea timpul înapoi. Voia... să se întoarcă, să anuleze, să şteargă.

Pactul cu sufletul lui păruse just. tn realitate, era un fel diferit de iad. Era o fantomă care trăia, respira, omora. Nu mai era un bărbat, era un lucru.
O se îmbrăcă, mâinile tremurându-i, şi urcă în camionetă. Când ajunse în centru, nu mai gândea logic. Parcă maşina pe Trade Street şi începu să meargă pe alei. Avu nevoie de timp până să găsească exact ce căuta.
O târfă cu păr lung, negru. Care, atât timp cât nu-i zâmbea, semăna puţin cu Jennifer a lui.
Îi dădu 50 de dolari şi o duse în spatele unui tomberon.
- Vreau să-mi spui David, zise el.
- Desigur. Ea zâmbi în timp ce-şi desfăcea haina, dezvelindu-şi pieptul. Cum vrei să-mi spui...
ti duse mâna la gură şi începu să strângă. Nu se opri până ce nu-i ieşiră ochii din orbite.
-Spune-mi pe nume! îi ordonă el. O îi dădu drumul şi aşteptă. Când tot ce făcu ea era să se sufoce, el scoase cuţitul şi i-l lipi de gât. Spune-mi pe nume!
- David, şopti ea.
- Spune-mi că mă iubeşti. Când ea ezită, el înfipse vârful cuţitului în pielea gâtului, ti dădu sângele, care aluneca pe metalul strălucitor. Spune-o!
Sânii ei moi, deloc asemănători cu ai lui Jennifer, se ridicau şi coborau.
- Eu... eu te iubesc!
El închise ochii. Nu era vocea potrivită.
Nu-i oferea ce avea el nevoie.
Furia lui O atinse un nivel de necontrolat.

capitolul 16

Rhage ridică haltera de deasupra pieptului, cu maxilarul încleştat şi trupul tremurând, asudând din greu.

- Zece! strigă Butch.
Rhage aşeză zgomotos greutatea în suportul de deasupra lui.
-Adaugă 50!
Butch se aplecă peste bar.
-Ai deja una de 20 şi două de 5.
- Şi mai am nevoie de 50.
Ochii lui căprui îl fixară.
- Uşor, Hollywood. Dacă vrei să-ţi sfâşii pectoralii, treaba ta. Dar nu mă omorî pe mine!
-îmi pare rău!
Se ridică şi-şi scutură mâinile, arzând. Era 9.00 dimineaţa, iar el şi poliţistul se aflau în sala cu greutăţi de la ora 7.00. Nu exista nici o parte a trupului său care nu ardea, dar nu avea de gând să renunţe. Căuta genul de epuizare fizică profundă.
- Am ajuns acolo? bombăni el.
- Stai să strâng clemele. Gata, poţi începe!
Rhage se aşeză pe spate, scoase greutatea de pe suport şi o sprijini de piept. îşi ajustă respiraţia înainte să ridice greutatea.
Câine. Vagabond.
Câine. Vagabond.
Câine. Vagabond.
Controlâ greutatea până la ultimele două repetări, când Butch trebui să intervină.
-Ai terminat? întrebă Butch, ajutându-l să aşeze bara pe suport.
Rhage se ridică gâfâind, sprijinindu-şi antebraţele pe genunchi.
- După pauză mai facem o serie.
Butch veni în faţă, răsucind tricoul pe care îl dăduse jos şi-l transformase în prosop. Datorită exerciţiilor făcute, pieptul şi muşchii braţelor i se măriseră, deşi nici înainte nu fusese vreun sfrijit. Nu putea ridica genul de fiare pe care le ridica Rhage, dar, pentru un om, era ca un buldozer.

- îţi intri în formă, copoiule!
- Eh, haide! Butch zâmbi. Nu te lăsa influenţat de duşul pe care l-am făcut.

Rhage aruncă un prosop spre el.

- Subliniam numai că ţi-a dispărut burta de la bere.
- Era de la whisky. Şi nu-mi lipseşte. Butch îşi trecu mâna peste pătrăţele. Acum, spune-mi ceva! De ce te chinui atât de mult în dimineaţa asta?
- Ai chef să vorbeşti despre Marissa?

Chipul bărbatului se încordă.

- Nu neapărat.
- Atunci vei înţelege de ce nu am prea multe de zis.

Butch păru confuz.

- Ai o femeie nouă? Adică una în mod special?
- Parcă nu vorbeam despre femei.

Poliţistul îşi încrucişa braţele la piept şi se încruntă. Ca şi cum analiza o mână de cărţi la blackjack şi încerca să decidă dacă să mai ia o mână de la crupier.

Vorbea repede şi aspru.

- Mi-am luat-o de la Marissa. Nu vrea să mă vadă. Asta este toată povestea. Acum spune-mi despre coşmarul tău!

Rhage zâmbi.

- Este o uşurare ideea că nu sunt singurul în situaţia asta.

-Asta nu-mi spune nimic. Vreau detalii.

- Femeia m-a dat afară din casa ei azi-dimineaţă după ce mi-a rănit egoul.
- Ce fel de secure a folosit?

-O comparaţie deloc măgulitoare între mine şi un câine fără stăpân.

-Au! Butch răsuci tricoul în cealaltă direcţie. Deci, în mod normal, arzi de dorinţa să o revezi.

- Foarte mult.
- Eşti patetic.

-Ştiu.
- Dar aproape că te-am întrecut la asta.
Poliţistul clătină din cap. Noaptea trecută, eu... am condus spre casa fratelui Marissei. Nici nu ştiu cum mi-a ajuns maşina acolo. Ultimul lucru de care am nevoie este să dau peste ea, înţelegi?
- Lasă-mă să ghicesc. Ai aşteptat acolo în speranţa de a prinde...
- în tufişuri, Rhage! Am stat în tufişuri. Sub fereastra dormitorului ei.
- Uau! Asta este...
- Mda. în viaţa mea anterioară m-aş fi arestat pentru hărţuire. Uite ce e, poate că ar trebui să schimbăm subiectul.
-Bună idee! Termină raportul despre civilul care a scăpat din mâna lessrrilor.
Butch se sprijini de zidul de beton, întinzându-şi un braţ.
- Deci Phury a vorbit cu asistenta care l-a tratat. Tipul era aproape dus, dar a reuşit să-i spună că îi adresaseră întrebări despre voi. Unde locuiţi. Cum trăiţi. Victima nu a spus exact unde a fost prinsă, dar trebuie sâ fie undeva la periferie, deoarece acolo a fost găsită şi Dumnezeu ştie că nu ar fi putut ajunge prea departe. Ah, şi tot bolborosea litere. X. O. E.
-Aşa îşi spun lesserii.
- Bun. Foarte... 007. Butch îşi întinse şi celălalt braţ, trosnindu-şi umărul. Oricum, am luat un portofel de la *lesseml* care fusese prins de copac, iar Tohr a mers acasă la individ. Fusese evacuată, ca şi cum ar fi ştiut că vom veni.
- Borcanul era acolo?
-Tohr a zis că nu.
-Atunci cu siguranţă au trecut pe acolo.
- Oricum, ce se află în chestiile alea?
-Inima.

- Nasol! Dar mai bine decât alte părţi anatomice, având în vede că mi-a zis cineva că nu şi-o pot scula. Butch ridică braţele şi scrâşni din dinţi, gânditor. Ştii, totul începe să capete sens. Îţi aminteşti de prostituatele alea asasinate pe acele alei lăturalnice şi pe care le investigam vara trecută? Cele cu muşcături pe gât şi heroină în sânge?
- Prietenele lui Zsadist, omule. Aşa se hrăneşte el. Numai cu oameni, deşi este un mister cum se ţine în viaţă cu sângele acela atât de slab.
-A zis că nu a fost el.
Rhage îşi dădu ochii peste cap.
- Şi crezi că poţi avea încredere în el?
-Dar, dacă îl credem pe cuvânt... Hei, fii-mi pe plac, Hollywood! Dacă îl credem, atunci am altă explicaţie.
-Care?
- Momeală. Dacă ai vrea să răpeşti un vampir, cum o faci? Cu mâncare! O pui la vedere, aştepţi până ce vine unul, îl droghezi şi îl târăşti oriunde vrei. Am găsit săgeţi la locul faptei, precum cele cu care tranchilizezi un animal.
- Dumnezeule!
-Şi fii atent! Am ascultat staţia poliţiei în această dimineaţă. încă o prostituată a fost găsită moartă pe o alee, aproape de locul unde au fost omorâte celelalte. L-am rugat pe V să intre în serverul poliţiei, iar în raportul electronic scria că avea gâtul tăiat.
- Le-ai spus lui Wrath şi lui Tohr toate astea?
-Nu.
- Ar trebui.
Omul se foi.
- Nu ştiu cât de mult să mă implic. Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Nu sunt de-ai voştri.

- Dar locul tău este alături de noi. Sau cel puţin asta a spus V.
Butch se încruntă.
-Da?
-Mda. De aceea te-am adus aici cu noi, în loc să... ştii tu.
- Să mă băgaţi în pământ?
Omul zâmbi discret.
Rhage îşi drese vocea.
-Nu că ne-ar fi făcut plăcere. Poate doar lui Z. De fapt, nu, lui nu-i face nimic plăcere... Adevărul este, copoiule, că ne-ai cam intrat...
Vocea lui Tohrment îl întrerupse.
- Dumnezeule, Hollywood!
Bărbatul intră în camera cu greutăţi ca un taur. Dintre toţi fraţii, el era cel echilibrat. Deci ceva ardea.
- Care-i treaba, frate? întrebă Rhage.
- Am un mesaj pentru tine în e-mailul general. De la femeia aceea. Mary. Tohr îşi puse mâinile în şolduri, luând o poziţie ameninţătoare. De ce dracului îşi aminteşte de tine? Şi de unde are numărul nostru?
- Nu i-am spus cum să ne sune.
-Şi nici nu i-ai şters amintirile. Unde dracului îţi stă mintea?
-Nu va reprezenta o problemă.
- Deja reprezintă. Are numărul nostru de telefon.
-Relaxează-te...
Tohr îl ameninţă cu degetul.
- Rezolvă problema înainte să o fac eu, m-ai înţeles?
într-o clipită, Rhage se ridică şi ajunse faţă în faţă cu
fratele lui.
-Nimeni nu se apropie de ea, asta dacă nu vreţi să aveţi de-a face cu mine. Asta te include şi pe tine!

Ochii de un albastru marin ai lui Tohr îl fixară. Ştiau amândoi cum avea să se încheie înfruntarea dacă aveau **să** ajungă acolo. Nimeni nu-l putea învinge pe Rhage intro luptă corp la corp. Era un lucru dovedit. Şi, dacă Trebuia, era pregătit să obţină acel angajament de la Tohrment prin luptă. Acolo şi atunci.
Tohr vorbi pe un ton sumbru.
- Vreau să respiri adânc şi să te îndepărtezi de mine, Hollywood.
Când Rhage nu se mişcă, pe saltea se simţiră paşi, iar Butch îl cuprinse de talie.
- Ce-ar fi să te calmezi puţin, uriaşule, zise Butch. Hai să ne liniştim, bine?
Rhage se lăsă tras în spate, dar continuă să-l fixeze cu privirea pe Tohr. Tensiunea umplea aerul.
- Ce se întâmplă aici? întrebă Tohr.
Rhage se îndepărtă de Butch şi se plimbă prin cameră, înconjurând greutăţile de pe podea şi de pe bănci.
- Nimic. Nu se întâmplă nimic. Ea nu ştie ce sunt, iar eu nu ştiu de ce are numărul. Poate că i l-a dat femeia aceea civilă.
- Uită-te la mine, frate! Rhage, opreşte« şi priveşte-mă!
Rhage se opri şi ridică privirea.
- De ce nu i-ai şters memoria? Ştii că, odată ce amintirile lor persistă, nu o să le mai putem şterge definitiv. De ce nu ai făcut-o când ai avut ocazia? În timp ce tăcerea se lăsă între ei, Tohr clătină din cap. Nu-mi spune că ai vreo relaţie cu ea.
- Las-o baltă!

O să o iau ca pe un da. Dumnezeule,

frate, la ce te gândeşti? Ştii că nu ar trebui să te cuplezi cu un om, cu atât mai puţin cu ea din cauza băiatului. Privirea lui Tohr se aspri. Îţi ordon! Din nou. Vreau să te ştergi din amintirile femeii şi să nu te mai vezi cu ea

.-Ţi-am zis, nu ştie ce sunt...
-încerci să negociezi cu mine? Nu poţi fi atât de prost!
Rhage îi aruncă fratelui o privire răutăcioasă.
- Iar tu nu mă vrei din nou în faţa ta. De data asta, nu-l voi lăsa pe poliţist să mă îndepărteze.
-Ai sărutat-o deja? Ce-i vei spune despre colţii tăi, Hollywood? în timp ce Rhage închise ochii şi înjură, tonul lui Tohr se mai relaxă. Fii realist! Este o complicaţie de care nu avem nevoie, iar ea este o belea pentru tine pentru că ai ales-o pe ea în detrimentul unui ordin dat de mine. Nu o fac să te enervez, Rhage! Este mai sigur pentru toată lumea. Mai sigur pentru ea. O vei face, frate!
Mai sigur pentru ea.
Rhage se aşeză şi-şi cuprinse gleznele. îşi întinse atât de mult tendoanele încât aproape că le rupse.
Mai sigur pentru Mary.
- Mă voi ocupa de asta, zise el în cele din urmă.
- Domnişoară Luce? Vă rog, veniţi cu mine!
Mary ridică privirea şi nu o recunoscu pe asistentă. Femeia părea foarte tânără în uniforma ei largă şi roz. Probabil abia ieşise de pe băncile şcolii. Iar datorită gropiţelor, când zâmbea părea şi mai tânără.
- Domnişoară Luce? întrebă şi mută dosarul voluminos pe care îl avea în mâini.
Mary îşi puse geanta pe umăr, se ridică şi o urmă pe femeie afară din sala de aşteptare. Ajunseră la jumătatea unui hol crem şi se opriră în faţa unui punct de înregistrare.
- Vă voi măsura greutatea şi temperatura.
Asistenta zâmbi din nou, crescând în ochii ei şi mai mult pentru că se pricepea la cântar şi termometru. Era rapidă. Prietenoasă.

- Aţi slăbit, domnişoară Luce, zise ea în timp ce nota în dosar. Cum staţi cu apetitul?
- La fel.
-Aici, pe stânga.
Toate saloanele de consultaţie erau la fel. Un poster înrămat cu o pictură a lui Monet şi o fereastră îngustă, cu jaluzele. Un birou cu broşuri şi cu un calculator. Patul de examinare cu o hârtie albă întinsă pe el. O chiuvetă cu mai multe instrumente. Un coş de gunoi roşu în colţ. Lui Mary îi veni să verse.
- Doamna doctor Della Croce a zis că vrea să vă măsoare semnele vitale. Femeia îi oferi un material pătrat, împăturit. Dacă veţi îmbrăca asta, va sosi imediat.
Halatele erau la fel. Subţiri, din bumbac moale, albastru cu un model mic, roz. Avea două seturi de legături. Nu fusese niciodată sigură că punea nenorocirea aia bine pe ea sau dacă legătura trebuia băgată prin faţă sau prin spate. în acea zi alese partea din faţă.
După ce se schimbă, Mary se aşeză pe pat, dând din picioare. îi era frig fără haine - le privi pe toate aranjate frumos pe scaunul de lângă pat. Ar fi plătit scump să le poată lua înapoi.
Brusc, începu să-i sune telefonul în geantă. Se dădu jos de pe pat şi păşi în şosete.
Nu recunoscu numărul şi răspunse descurajată.
-Alo?
- Mary.
Sunetul acelei voci masculine puternice o făcu să se moleşească de uşurare. Fusese sigură că Hal nu avea să o sune înapoi.
-Bună. Bună, Hal! Mulţumesc că ai sunat! Privi în jur după un loc pe care să se aşeze şi care să nu fie patul de consultaţii. Punând hainele în poală, se aşeză pe scaun. Uite ce e, îmi pare foarte rău pentru seara trecută. Eu doar...
După o bătaie în uşă, asistenta băgă capul în salon.

- Scuzaţi-mă, v-aţi luat radiografiile făcute în luna iulie la noi?
- Da. Ar trebui să fie în dosarul meu. Când asistenta închise uşa, Mary continuă: Scuze!
-Unde eşti?
- Eu... îşi drese vocea. Nu este important. Voiam doar să ştii cât de prost m-am simţit din cauza a ceea ce ţi-am spus.
Urmă o tăcere lungă.
- Pur şi simplu, am intrat în panică, zise ea.
- De ce?
- Mă faci să... Nu ştiu, eşti numai... Mary se juca cu marginea halatului. Cuvintele se împleticeau. Am cancer, Hal! Adică am avut şi s-ar putea să fi recidivat.
-Ştiu.
- Deci Bella ţi-a zis. Mary aşteptă ca el să-i confirme. Când nu o făcu, ea inspiră adânc. Nu folosesc leucemia ca scuză pentru modul în care m-am comportat. Numai că... Acum sunt într-o situaţie ciudată. Emoţiile mă copleşesc, iar cu tine în casa mea... „Complet atrasă de tine..." S-a activat ceva şi am explodat.
- înţeleg.
Cumva, simţea că el chiar înţelegea.
Dar, Dumnezeule, tăcerea lui era letală!
începuse să se simtă ca o proastă pentru că-l ţinea la telefon.
- Oricum, asta este tot ce voiam să-ţi spun.
-Vin să te iau diseară la 20.00. De acasă.
Ea strânse telefonul. Dumnezeule, voia atât de mult să-l vadă!
-Te voi aştepta.
De cealaltă parte a uşii sălii de consultaţii, se auzi vocea doctoriţei Della Croce, alături de cea a asistentei.
-Şi, Mary?
-Da?
- Lasă-ţi părul desprins pentru mine!
Se auzi o bătaie în uşă şi intră doctoriţa.

- Foarte bine, o voi face, spuse Mary înainte să închidă. Bună, Susan!
- Bună, Mary!

În timp ce traversă salonul anost, doctoriţa Della Croce zâmbi şi ochii ei căprui formară riduri la colţuri. Avea în jur de 50 de ani şi părul alb şi des tuns la baza gâtului.

Doctoriţa se aşeză la birou şi îşi puse picior peste picior. **În** timp ce işi luă o clipă pentru a se aduna, Mary clătină din cap.

- Urâsc când am dreptate, bolborosi ea.
- **În** ce **privinţă?**
- A recidivat, nu?

Urmă o pauză scurtă.

- îmi pare rău, Mary!

capitolul 17

Mary nu se duse la muncă. **În** schimb, conduse spre casă, se dezbrăcă şi se urcă în pat. După ce dădu un scurt telefon la birou, îşi luă restul zilei liber, precum şi toată săptămâna următoare. Avea nevoie de timp. După un sfârşit de săptămână lung pentru celebrarea Zilei lui Columb, avea să focă o mulţime de teste şi să ceară alte păreri, apoi ea şi doctoriţa Della Croce aveau să se întâlnească şi să discute despre opţiuni.

Lucrul ciudat era că Mary nu fusese surprinsă. Ştiuse mereu în inima ei că aduseseră boala în stare de remisie, dar nu fusese vindecată.

Sau poate că era numai în stare de şoc şi că i se părea familiar să fie bolnavă.

Când se gândi prin ce trecea, îşi dădu seama că nu o speria durerea. Era pierdere de timp. Cât avea să dureze până să aibă din nou totul sub control? Cât dura pauza? Când putea să se întoarcă la viaţa ei?

Refuza să se gândească la alternativa remisiei. Nu avea să meargă atât de departe.

Intorcându-se pe o parte, se holbă la peretele din faţa ei şi se gândi la mama sa. Îşi văzu mama cu un rozariu între degete, şoptind

cuvinte de devoţiune întinsă pe pat. Combinaţia dintre gestul făcut şi şoaptă o ajutase să găsească liniştea mai mult decât o făcuse morfina. Cumva, chiar şi în mijlocul blestemului ei, chiar şi în apogeul durerii şi al fricii, mama ei crezuse în miracole.

Mary voise să-şi întrebe mama dacă ea chiar credea că putea fi salvată, şi nu în sensul metaforic, ci în cel pragmatic. Oare chiar crezuse Cissy că, dacă urma să spună cuvintele potrivite şi dacă avea în jurul ei obiectele potrivite, putea să se vindece, să meargă din nou, să trăiască din nou?

Întrebările acestea nu fuseseră niciodată rostite. Aceste întrebări ar fi fost crude, iar Mary cunoştea oricum răspunsul. Avusese senzaţia că mama ei aşteptase o iertare temporară până în ultima clipă.

Dar poate că Mary îşi proiectase ceea ce ar fi trebuit să-şi dorească. Pentru ea, salvarea divină însemna să-ţi poţi trăi viaţa ca o persoană normală: sănătoasă şi puternică, ideea morţii fiind departe, abia conştientizată ipotetic. O datorie ce trebuia să fie plătită într-un viitor pe care nu ţi-l puteai imagina.

Poate că mama ei văzuse altfel lucrurile, dar un lucru era sigur: rezultatul nu se schimbase. Rugăciunile nu o salvaseră.

Mary închise ochii, iar epuizarea o absorbi. înghiţită complet, se simţea recunoscătoare pentru acest gol temporar. Dormise ore în şir, oscilând între momente de conştienţă şi de inconştienţă, zvârcolindu-se în pat.

La ora 19.00 se trezi, luă telefonul şi formă numărul de telefon pe care Bella i-l dăduse pentru a-l contacta pe Hal. închise fără să lase vreun mesaj. Să închidă probabil era cel mai bun lucru pe care îl putea face, deoarece nu avea să fie o companie plăcută, dar, la naiba, se simţea egoistă! Voia să-l vadă. Hal o făcea

să se simtă vie şi, în acest moment, era disperată după această senzaţie.
După un duş rapid, trase pe ea o helancă şi o cămaşă. În oglinda înaltă din uşa băii, ambele îi veneau mai largi decât înainte, aşa că se gândi la cântarul pe care se urcase de dimineaţă la doctor. Probabil ar fi trebuit să mănânce la fel ca Hal în seara aceea pentru că nu exista nici un motiv să ţină dietă acum. Dacă avea să înceapă o nouă serie de chimioterapie, ar fi trebuit să ia în greutate.
Gândul o ţintui pe loc.
îşi trecu mâinile prin păr, ridicându-l de pe scalp şi lăsându-şi degetele să-l pieptene, apoi îl lăsă sâ-i cadă pe umeri. Un şaten atât de anost, se gândi ea. Şi atât de neimportant în situaţia curentă.
Ideea de a-l pierde o făcu să vrea să plângă.
Cu o expresie sumbră, îşi prinse părul în coc.
Ieşi pe uşă şi aşteptă în faţă câteva minute. Răcoarea era şocantă. Apoi îşi dădu seama că uitase să-ţi ia haina. Intră iar, luă o jachetă din lână neagră, iar pe drum îşi pierdu cheile.
Unde erau cheile ei? Oare lăsase cheile în...
Mda, cheile erau în uşă.
Ieşi din nou, încuie şi băgă mănunchiul metalic în buzunarul hainei.
În timp ce aştepta, se gândea la Hal.
„Lasă-ţi părul desprins pentru mine!"
„în regulă."
îşi desprinse cocul şi-şi pieptănă părul cu degetele cât de bine putu. Apoi încremeni. Noaptea era atât de liniştită, se gândi ea. De aceea îi plăcea să locuiască într-o fermă, la ţară. Nu avea vecini cu excepţia Bellei.
Ceea ce îi aminti de ea. Voise să o sune pentru a-i povesti cum fusese la întâlnire, dar nu avusese chef.
A doua zi. Avea sâ discute cu Bella a doua zi. Şi sâ-i povestească despre ambele întâlniri.

Un sedan se întoarse pe stradă, la aproximativ 800 de metri distanţă, accelerând zgomotos - putu auzi clar. Dacă nu ar fi fost farurile, ar fi presupus că un Harley intrase pe strada ei.
tn timp ce maşina indigo opri în faţa ei, i se păru că semăna cu un GTO. Lucios, zgomotos, strălucitor... 1 se potrivea perfect unui bărbat grăbit care se simţea confortabil când atrăgea atenţia.
Hal cobori şi ocoli maşina. Purta un costum negru cu o cămaşă neagră cu gulerul deschis. Părul dat pe spate îi cădea în şuviţe groase aurii pe ceafă. Arăta ca o fantezie - sexy, puternic şi misterios.
Numai că expresia lui nu părea scoasă dintr-un vis. Avea ochii concentraţi, buzele şi maxilarul încordate.
Totuşi, îi zâmbi discret când se apropie de ea.
-Ai părul desprins.
- Am zis că o voi face.
El ridică mâna, de parcă ar fi vrut să o atingă, dar ezită.
- Eşti gata de plecare?
- Unde mergem?
-Am făcut o rezervare la Excel. îşi coborî mâna şi privi în depărtare, devenind tăcut, nemişcat.
„Oh, la dracu'!"
- Hal, eşti sigur că vrei să faci asta? Este clar că nu eşti în apele tale astăzi. Sincer, nici eu.
El se îndepărtă şi privi pavajul, scrâşnind din dinţi.
- Am putea să o lăsăm pe altă dată, zise ea, gândin- du-se că era un tip prea drăguţ pentru a pleca fără să stabilească altă întâlnire. Nu este mare...
El se mişcă atât de repede, încât ea nu-l putu urmări. Cu o clipă în urmă, se aflase la câţiva paşi de ea, iar acum era lipit de trupul ei. li

cuprinse chipul în palme şi o sărută. Cu buzele lipite, o privi în ochi.
Nu exista pasiune în el, ci un scop sumbru, care transformă gestul lui într-un fel de jurământ. Când îi dădu drumul, ea se dezechilibră. Şi căzu în fund.
-Ah, la naiba, Mary, îmi pare rău! îngenunche. Eşti bine?
Ea încuviinţă, deşi nu era. Se simţea stângace şi ridicolă căzută pe iarbă.
- Eşti sigură că eşti bine?
-Da.
Ignorând mâna pe care i-o oferise, se ridică şi se scutură. Slavă Domnului că fusta ei era maro, iar solul uscat!
- Hai să mergem la cină, Mary! Haide!
O mână mare o cuprinse de ceafă şi o conduse la maşină, fără să-i ofere vreo alternativă, alta decât să-l urmeze.
Oricum, nu se gândise să i se împotrivească. Era copleşită de multe lucruri, de el cu precădere, şi era prea obosită pentru a mai opune rezistenţă. în plus, ceva se petrecuse între ei în momentul în care gurile lor se întâlniseră. Nu ştia ce era sau ce însemna, dar acolo era o legătură.
Hal deschise portiera şi o ajută să urce în maşină. Când se urcă la volan, ea privi în jur la interiorul curat ca lacrima pentru a evita să-i privească profilul.
Maşina GTO demară zgomotos şi ieşiră pe Route 22. El privi în ambele sensuri, apoi acceleră la dreapta, sunetul motorului urcând şi coborând ca respiraţia când el coti din nou, apoi prinse viteză.
- Este o maşină spectaculoasă, zise ea.
- Mulţumesc! Fratele meu mi-a făcut-o. Tohr iubeşte maşinile.
- Câţi ani are fratele tău?
El zâmbi forţat.

- Destui.

Mai mulţi decât tine?-Mda.
-Tu eşti cel mai tânăr?
-Nu, dar nu este aşa. Nu suntem fraţi pentru că ne-a născut aceeaşi femelă.
Dumnezeule, uneori vorbea foarte ciudat!
- Aţi fost adoptaţi de aceeaşi familie?
El dădu din cap dezaprobator.
- îţi este frig?
-Ah, nu! îşi privi mâinile. Erau îndesate în poală atât de mult, cu umerii căzuţi în faţă. Asta explica de ce crezuse el că îi era frig. încercă să se relaxeze. Sunt bine.
Privi prin parbriz. Linia dublă, galbenă, de pe mijlocul drumului strălucea în lumina farurilor. Iar pădurea se întindea de la marginea asfaltului. în întuneric, iluzia tunelului era hipnotică, făcând-o să se simtă de parcă Route 22 era interminabilă.
- Ce viteză prinde această maşină? şopti ea.
- Foarte mare.
- Arată-mi!
îşi simţi ochii îndreptându-se spre el. Atunci el schimbă viteza, acceleră şi îi trimise pe orbită. Motorul urla de parcă era viu, maşina vibrând în timp ce copacii se transformau într-un perete negru. Mergeau din ce în ce mai repede, dar Hal păstrase controlul total când luă curbele, plutind pe banda de drum.
Când începu să încetinească, ea îşi puse mâna pe coapsa lui fermă.
- Nu te opri!
El ezită numai o clipă. Apoi se aplecă în faţă şi porni radioul. *Dream Weaver,* imnul anilor '70, inundă interiorul maşinii, spărgându-le timpanele. El apăsă iar pe acceleraţie, iar maşină explodă, ducându-i la o viteză periculoasă pe drumul liber, nesfârşit.
Mary coborî geamul, lăsând aerul să intre. Curentul îi încurca părul şi-i răcea obrajii, trezind-o din amorţeala în care se afla încă de

când plecase de la doctor. începu să râdă şi, deşi putea să audă urma de isterie din vocea ei, nU'i păsa. Scoase capul În vântul rece, asurzitor.
Şi permise bărbatului şi maşinii să o poarte departe.
Domnul X îşi privi cele mai bune două detaşamente în timp ce mărşăluiau spre cabană pentru o nouă întâlnire. Trupurile *lesserilor* absorbiră spaţiul liber, diminuând mărimea camerei şi satisfăcându-l că avea suficient de mult material pentru a acoperi linia întâi. Le ordonase să revină folosind motivul obişnuit, acela de a se pune la curent, dar voia să vadă personal cum aveau să reacţioneze la vestea că domnul O era acum la conducere.
Domnul O fu ultimul care intră, iar bărbatul se duse direct în pragul uşii dormitorului, sprijinindu-se relaxat de toc, cu mâinile la piept. Avea privirea ageră, dar acum era rezervat - o reticenţa care era mult mai utilă decât îi fusese furia. Era ca şi cum căţeluşul periculos fusese domesticit şi, dacă aveau să continue în ritmul acesta, amândoi puteau avea noroc. Domnul X avea nevoie de un adjunct.
Cu pierderile pe care le suferiseră în ultima perioadă, trebuise să se concentreze asupra recrutării, iar asta era o sarcină de durată. Alegerea celor mai buni candidaţi, recrutarea lor şi îngenuncherea lor - fiecare pas din proces necesita concentrare şi resurse dedicate. Dar, în timp ce el reînnoia rândurile, nu putea permite ca strategia răpirii şi a persuasiunii să se slăbească. O anarhie printre vânători nu era ceva ce avea să tolereze.
Din multe puncte de vedere, O avea atributele necesare pentru a fi mâna lui dreaptă. Era dedicat, nemilos, eficient şi raţional: un agent al puterii care îi motiva pe alţii prin frică. Dacă

Omega reuşise să distrugă rebeliunea din el, era aproape de perfecţiune.
Venise vremea să înceapă întâlnirea.
- Domnule O, spune-le celorlalţi despre proprietăţi!
Lesserul îşi începu raportul despre cele dcuă bucăţi de pământ pe care le vizitase în timpul zilei. Domnul X decisese deja să le cumpere pe amândouă cu banii jos. Şi, în timp ce acele tranzacţii se op;rau, avea să ordoneze detaşamentelor să construiască un centru al persuasiunii pe cei 75 de acri din zona rurală pe care Lessening Society îi deţinea deja. Domnul O avea în cele din urmă să conducă acel loc, dar, pentru că domnul U supraveghease proiecte de construcţie în Connecticut, avea să coordoneze faza de construire a centrului. Obiectivele aveau să includă viteză şi conformitate. Lessening Society avea nevoie de alte locuri pentru **a** lucra, zone care erau izolate, sigure şi calibrate pentru munca lor. Şi aveau nevoie de ele acum.
Când domnul O tăcu, domnul X le delegă construirea noului **centTU** lui şi domnului U, apoi le ordonă bărbaţilor să iasă în seara aceea pe străzi.
Domnul O zăbovi.
- Avem altceva de făcut? întrebă domnul X. A mai ieşit ceva prost?
Ochii aceia căprui se aprinseră, dar domnul O nu izbucni. O dovadă în plus de îmbunătăţire.
-Vreau să construiesc nişte unităţi de depozitare în noua locaţie.
- Pentru ce? Scopul nostru nu este să păstrăm vampirii pe post de animale de companie.
- Mă aştept să avem mai mult de un subiect o dată şi vreau să îi ţin cât de mult pot. Dar am nevcie de ceva din care ei să nu se poată

dematerializa şi care să-i protejeze de lumina soarelui.

- La ce te gândeşti?

Soluţia pe care domnul O i-o detalie nu era numai fezabilă, ci şi rentabilă.

- Fă-o! zise domnul X zâmbind.

capitolul 18

Când Rhage opri în parcarea restaurantului Excel, ii ocoli pe supraveghetorii de maşini. Chiar dacă maşina nu era pretenţioasă, nu avea de gând să lase cheile altcuiva. Nu cu genul de arme şi de muniţie pe care îl avea în portbagaj. Alese un loc în spate, unul care era chiar lângă o uşă laterală. Când opri motorul, se îndreptă spre centura de siguranţă şi...

Şi nu făcu nimic. Rămase aşa, cu mâna pe clemă.

-Hal?

închise ochii. Dumnezeule, ar fi dat orice numai să o audă rostindu-i numele încă o dată! Şi voia... La naiba, o voia goală în patul lui, cu capul pe perna lui, cu trupul sub aşternuturile lui! Voia să o ducă undeva în privat, unde să fie numai ei doi. Fără martori, fără protecţia trenciului său. Nimic public, fără o partidă rapidă pe coridor sau în baie.

li voia unghiile înfipte în spatele lui, limba ei în gura lui şi şoldurile rotindu-se peste ale lui până când el avea să o posede cu atâta forţă încât să vadă stele. Apoi voia să doarmă cu ea în braţe. Voia să se trezească, să mănânce şi să facă din nou dragoste. Şi să vorbească în întuneric despre lucruri prosteşti şi serioase...

Oh, Dumnezeule! Se ataşa de ea. Legătura se crea.

Auzise de la bărbaţi că ar fi putut fi aşa. Repede. Intens. Nimic logic. Numai instincte puternice, primordiale care preluau controlul, unul dintre cele mai puternice fiind dorinţa de a

o poseda fizic şi de a o marca, pentru ca toţi ceilalţi bărbaţi să ştie că avea o pereche. Şi să stea departe de ea.
îi privi trupul. Şi îşi dădu seama că ar fi omorât orice mascul care ar fi încercat să o atingă, să fie cu ea, să o iubească.
Rhage se frecă la ochi. Mda, nevoia de a o marca se instalase.
Şi nu era singura lui problemă. Murmurul ciudat din trupul lui era intensificat de imaginile explicite din mintea lui cu ea, mirosul parfumului ei şi sunetul delicat al respiraţiei ei. Şi de sângele care îi curgea prin vene.
Voia să o guste, să bea din ea.
Mary se întoarse spre el.
- Hal, eşti...
Vocea lui fu ca şmirghelul.
-Trebuie să-ţi spun ceva.
„Sunt vampir. Sunt războinic. Sunt o bestie periculoasă. La sfârşitul acestei seri, nu-ţi vei mai aminti că m-ai întâlnit vreodată. Iar ideea că nu voi mai fi nici măcar o amintire pentru tine mă face să mă simt de parcă aş fi fost înjunghiat în piept."
- Hal? Ce este?
Vocea lui Tohr răsună în mintea lui. „Este mai sigur. Pentru ea."
-Nimic, zise el, desfăcând centura şi coborând din maşină. Nu este nimic.
Ocoli şi îi deschise portiera, întinzându-i mâna pentru a o ajuta să coboare. Când ea îşi aşeză palma într-a lui, pleoapele îi căzură. Sâ-i vadă braţele şi picioarele răsfirându-se îi făcu muşchii să zvâcnească, scoţând un sunet delicat.
Şi, la naiba cu el, în loc să se dea din calea ei, o lăsă să se apropie pentru ca trupurile lor aproape să se atingă! Vibraţia de sub pielea lui devenea mai puternică, la fel pofta de ea. Ştia câ ar fi trebuit sâ-şi ferească privirea, deoarece

cu siguranţă irisurile lui străluceau. Dar nu o făcu.

- Hal? spuse ea slăbită. Ochii tăi...

El închise ochii.

-Scuze! Să mergem înăuntru...

Ea îşi trase mâna dintr-a lui.

- Nu cred că vreau să iau cina.

Primul lui impuls fu să se opună, dar nu voia să o sperie. în plus, cu cât petreceau mai puţin timp împreună, cu atât mai puţin avea de şters. La dracu', ar fi trebuit să îi şteargă amintirile în clipa în care o dusese acasă!

-Te duc acasă.

- Nu. De fapt, vrei să te plimbi puţin cu mine? Prin parcul din apropiere? Nu prea am chef să stau la masă. Sunt prea... neliniştită.

Rhage băgă cheile maşinii în buzunar.

- Mi-ar plăcea.

în timp ce se plimbau pe iarbă, păşind pe un covor de frunze colorate, el scană împrejurimile. Nu era nimic periculos în jur, nu simţea nici o ameninţare. Privi în faţă. O semilună atârna pe cer.

Ea râse uşor.

-în mod normal, nu aş face niciodată asta. Ştii, să ies în parc noaptea. Dar cu tine? Nu-mi fac griji că voi fi atacată.

- Bun. Nu ar trebui.

Deoarece ar fi spintecat pe oricine ar fi încercat să-i facă rău - om, vampir sau strigoi.

- Pare greşit, şopti ea. Să ies în întuneric, vreau să zic. Pare interzis şi puţin înspăimântător. Mama m-a avertizat mereu să nu ies noaptea.

Ea se opri, lăsă capul pe spate şi privi în sus. încet, întinse mâna spre cer, cu palma în sus. închise un ochi.

-Ce faci?

-Ţin luna în palma mea.

El se aplecă şi urmări lungimea braţului ei cu privirea.
- Da, aşa este.
Se îndreptă, îşi trecu mâna peste talia ei şi o trase aproape de trupul lui. După un moment de încordare, ea se relaxă, iar mâna îi căzu. Dumnezeule, ii iubea parfumul! Atât de curat şi de proaspăt, cu acea urmă de citrice!
- Erai la doctor când te-am sunat astăzi, zise el.
- Da, eram.
- Ce vor face pentru tine?
Ea se îndepărtă şi începu să se plimbe iar. El o urmă, însă lâsându'i spaţiu.
- Ce ţi-au spus, Mary?
- Nu trebuie să vorbim despre asta.
-De ce nu?
- Ieşi din tipare, zise ea relaxat. Tipii de genul playboy nu ar trebui să aibă de-a face cu părţile neatrăgătoare ale vieţii.
El se gândi la bestia din el.
- Sunt obişnuit cu lucrurile neatrăgâtoare, crede-mă!
Mary se opri iar, clătinând din cap.
- Ştii, ceva nu este în regulă cu toate astea.
- Bine punctat. Ar trebui să te ţin de mână în timp ce ne plimbăm.
Se întinse spre ea, dar ea se îndepărtă.
- Vorbesc serios, Hal. De ce faci asta? De ce eşti cu mine?
- O să mă complexezi. Ce este greşit în a vrea să petrec puţin timp cu tine?
- Chiar vrei să-ţi spun pe litere? Sunt o femeie mediocră din punct de vedere fizic, care a primit o lovitură sub centură de la viaţă. Tu eşti frumos. Sănătos. Puternic...
Spunându-şi că era prost făcut grămadă, se aşeză în lata ei şi îşi aşeză mâinile la baza gâtului lui Mary. Voia să o sărute iar, deşi nu ar fi trebuit. Şi nu avea să fie ca în faţa casei ei.

îşi coborî capul, iar vibraţia ciudată din trupul lui se accentua, însă nu se opri. Nu avea de gând să permită trupului său să-i dea ordine în seara aceea. Agăţându-se de acel murmur, alungă sentimentul cu puterea voinţei. Când reuşi să suprime o parte, fu uşurat.
Şi hotărât să o pătrundă, chiar dacă numai cu un sărut.
Mary se uită în ochii de un albastru neon ai lui Rhage. Putea jura că sclipeau în întuneric, lumina azurie fiind de fapt emanată de ei. Simţise ceva similar şi în parcare.
I se ridică părul pe ceafă.
- Nu-ţi face griji în privinţa strălucirii, spuse el încet, de parcă i-ar fi citit gândurile. Nu este nimic.
- Nu te înţeleg, şopti ea.
- Nu încerca!
El se apropie de ea, aplecându-se. Buzele lui fură delicate când le atinseră pe ale ei, zăbovind, atârnând. Scoase limba şi-i mângâie gura.
- Deschide gura, Mary. Lasă-mă înăuntru!
El o linse până când ea se deschise pentru el. în timp ce limba lui aluneca în gura ei, atingerea catifelată o lovi direct între coapse, iar ea se relaxă lipită de trupul lui, înflăcărându-se când sânii îi întâlniră pieptul. îl apucă de umeri, încercând să se apropie mai mult de muşchii şi de căldura lui.
Reuşi asta numai o clipă. Brusc, el îşi depărtă trupul de al ei, dar continuă să o sărute. Se întrebă dacă el continua să o sărute pentru a ascunde faptul că se retrăsese. Sau poate că încerca să o mai calmeze pentru că poate fusese prea agresivă?
Ea îşi întoarse capul.
- Ce s-a întâmplat? întrebă el. Erai în regulă.

- Mda, ei bine, nu este suficient pentru amândoi. El o împiedică să se îndepărteze, continuând să o ţină de gât. Nu vreau să mă opresc, Mary. Degetele îi mângâiau pielea gâtului, apoi îi cuprinseră maxilarul şi-i aplecară din nou capul spre el. Vreau să te înfierbânt. Atât de mult, încât să nu mai simţi nimic altceva în afară de mine. încât să nu te gândeşti la altceva decât la ceea ce îţi fac. Te vreau umedă.
El se apropie şi-i cuprinse gura, pătrunzând adânc, profund. Căută toate colţurile până când nu mai râmase nici un loc neexplorat. Apoi schimbă sărutul, retrăgân- du-se şi avansând, o penetrare ritmică care o umezi şi mai mult, pregătind-o pentru el.
- Asta este, Mary, îi spuse el printre sărutări. Relaxea- ză-te! Doamne, îţi pot mirosi pasiunea... Eşti deosebită.
Mâinile lui coborâră, alunecând pe sub reverul hainei ei, pe claviculă. Dumnezeule, era pierdută în mâinile lui! Dacă i-ar fi spus să-şi dea jos hainele, s-ar fi dezbrăcat. Dacă i-ar fi spus să se întindă şi să-şi desfacă picioarele, s-ar fi întins pe iarbă pentru el. Orice voia el, atât timp cât nu înceta să o sărute.
-Te voi atinge, zise el. Nu suficient. Nici pe departe. Dar puţin...
Degetele lui alunecară pe sub gulerul de caşmir, coborând tot mai mult.
Trupul ei tremură când el îi găsi sfârcurile întărite.
- Eşti atât de pregătită, şopti el, trăgând de ele. îmi doresc să le pot cuprinde cu gura. Vreau să absorb, Mary. M-ai lăsa să fac asta? Palmele lui se deschiseră, cuprinzând greutatea sânilor ei. Ai face-o, Mary, dacă am fi singuri? Dacă am fi într-un pat cald? Dacă te-ai dezbrăca pentru mine? M-ai lăsa să le gust? Când ea încuviinţă, el zâmbi feroce. Mda, ai

face-o! în ce loc ţi-ai mai dori să fie gura mea? El o sărută cu forţă când ea nu-i răspunse. Spune-mi!

Ea respira greu. Nu putea gândi, nu putea vorbi.

El îi luă mâna şi o aşeză peste a lui.

- Atunci arată-mi, Mary, îi şopti el la ureche. Arată-mi unde ai vrea să merg. Condu-mă! Haide! Fă-o!

Incapabilă să se oprească, îi luă palma şi i-o aşeză pe gâtul ei. Cu o mişcare lentă, i-o aşeză înapoi pe sâni. El scoase un sunet aprobator şi o sărută pe obraz.

- Mda, acolo. Ştim că vrei să mă duc acolo. Unde altundeva?

Inconştientă, fără control, ii cobor! mâna pe pântec. Apoi pe şold.

-Bine. Este bine. Când ea ezită, el îi şopti: Nu te opri, Mary! Continuă! Arată-mi unde vrei să merg!

înainte să-şi poată pierde controlul, îi aşeză mâna între picioarele ei. Fusta largă îi permise accesul, lăsân- du-l să pătrundă, iar ea gemu când îi simţi palma pe zona intimă.

- Oh, da, Mary! Aşa! El o mângâie în acea zonă, iar ea se prinse de bicepşii lui mari, lăsându-şi capul pe spate. Dumnezeule, arzi de vie! Te-ai udat, Mary? Cred că da. Cred că eşti acoperită cu miere...

Simţind nevoia sâ-l atingă, îşi trecu mâinile pe sub haina lui, cuprinzându-l de talie şi simţind puterea pură, înspăimântătoare a trupului său. Dar, înainte să poată ajunge prea departe, el îi îndepărtă mâinile şi îi cuprinse încheieturile într-o mână. Totuşi, era evident că nu se oprea. O împinse în spate cu pieptul lui, până când ea simţi trunchiul solid al unui copac pe omoplaţi.

-Mary, lasă-mă să te fac să te simţi bine. Prin fustă, degetele lui explorară şi găsiră punctul plăcerii. Vreau să îţi ofer un orgasm. Aici, acum!

Ea ţipă, dându-şi seama că era aproape de orgasm, iar el era complet detaşat, un maestru al dorinţei care nu simţea nimic: respiraţia lui era regulată, vocea fermă, trupul neafectat.

- Nu, spuse ea.

Mâna lui Hal se opri.

- De ce?

-Nu.

- Eşti sigură?

-Da.

El se trase imediat înapoi. Iar în timp ce stătea calm în faţa ei, ea încerca să-şi recapete suflul. O durea faptul că el ii dăduse ascultare cu uşurinţă, dar se întreba de ce făcuse asta. Poate că şi el îşi pierduse controlul. La naiba, probabil era o dovadă de putere incredibilă să faci o femeie să gâfâie! Şi asta ar explica de ce voia să fie cu ea, nu cu genul acela de femei sexy. I-ar fi fost mai uşor să păstreze distanţa faţă de o femeie puţin atrăgătoare.

Ruşinea îi străpunse pieptul.

- Vreau să mă întorc, spuse ea, gata să plângă. Vreau să merg acasă.

El inspiră adânc.

- Mary...

- Dacă te gândeşti să-ţi ceri scuze, o să mi se facă rău...

Brusc, Hal se încruntă, iar ea începu să strănute.

Dumnezeule, dintr-un motiv anume, o mânca nasul!

Era ceva în aer. Ceva dulce. Ca detergentul de rufe. Sau ca pudra de talc?

Hal o cuprinse cu mâna de braţ.

- La pământ. Acum!

- De ce? Ce...

- *La* pdm4nt! O puse în genunchi. Fereşte-ţi capul!

Răsuci ndu-se, se aşeză în faţa ei cu picioarele depărtate şi cu mâinile în faţa pieptului. Dintre

picioarele lui, ea privi cum doi bărbaţi ieşeau de după nişte arţari. Erau îmbrăcaţi în uniforme negre, pielea lor palidă şi părul decolorat strălucind în lumina lunii. Ameninţarea pe care o emanau o făcu să îşi dea seama cât de mult înaintaseră în parc ea şi Hal.
Cotrobăi prin geantă după telefon şi încercă să se convingă că exagera.
„Mda, sigur."
Bărbaţii se despărţiră şi-l atacară pe Hal din ambele părţi, venind repede şi la nivelul solului. Ea ţipă panicată, dar Hal... Dumnezeule, Hal ştia ce să facă! Se întinse spre dreapta şi-l prinse pe unul de braţ, aruncându-l pe individ la pământ. înainte ca bărbatul să se poată ridica, Hal îl călcă pe piept, ţintuindu-l la pământ. Celălalt atacator sforşi prins de gât, lovind, zvârcolindu-se şi încercând să respire, dar fără să reuşească.
Sumbru şi letal. Hal deţinea controlul, simţindu-se în apele lui în mijlocul violenţei. Iar expresia lui glacială, calmă o nelinişte, deşi era recunoscătoare pentru faptul că îi salvase.
Găsi telefonul şi apelă 911, gândindu-se că el putea să-i ţină imobilizaţi fără probleme până la sosirea poliţiei.
Auzi un trosnet care o îngreţoşă.
Mary ridică privirea. Bărbatul care fusese ţinut de gât căzu la pământ, capul atârnându-i de gât într-un unghi greşit. Nu se mişca.
Ea se ridică în picioare.
- Ce ai făcut?
Hal scoase de nicăieri un cuţit lung, cu lama neagră şi se aşeză deasupra bărbatului pe care îl ţintuia cu gheata. Individul se zvârcolea la pământ, încercând să scape.
- Nu! ţipă şi sări în faţa lui Hal.
- Dă-te la o parte! Vocea lui era bizară. Plată. Complet neîngrijorată.
Ea îl prinse de mână.

- Opreşte-te!
-Trebuie să termin...
-Nu te voi lăsa să mai omori unul...
Cineva o apucă de păr şi o aruncă la pământ. Chiar când alt bărbat în negru îl atacă pe Hal. O dureau capul şi gâtul şi ateriză pe spate cu putere. Impactul o lăsă fără aer, şi văzu stele verzi în faţa ochilor. Se străduia să-şi recapete suflul când fu luată de braţe şi târâtă de acolo. Repede.
Trupul ei se lovea de sol, dinţii clănţănindu-i. **Înălţă** capul, chiar dacă asta o făcu să simtă ace pe şira spinării. Ceea ce văzu fu o uşurare groaznică. Hal arunca pe iarbă încă un trup fără viaţă şi venea spre ea, alergând nebuneşte. Coapsele lui micşorau distanţa cu haina flu-turând în spate şi cu un pumnal în mână. Ochii lui scân- teiau albaştri în noapte, precum farurile unei maşini, iar trupul lui era letal.
„Slavă Domnului!"
Chiar atunci alt individ se aruncă în spatele lui Hal.
În timp ce Hal se lupta cu bărbatul, Mary îşi aminti de antrenamentul ei de autoapărare, rotindu-se până când atacatorul ei trebui să-şi slăbească strânsoarea. Când ii simţi degetele relaxându-i-se, lovi cât de tare putu. El se întoarse şi o prinse repede, dar de data asta mai slab. Ea trase din nou, forţându-l să se oprească şi să se întoarcă. Ea se retrase, gata să fie lovită, dar cel puţin spera să-i ofere lui Hal puţin timp pentru a recupera.
Numai că nici o lovitură nu se îndreptă asupra ei. În schimb, un urlet de durere erupse din bărbat, iar răpitorul ei căzu peste ea, cu o greutate asfixiantă. Panica şi teroarea ii dădură puterea de a-l îndepărta.
Trupul lui se rostogoli fără vlagă. Pumnalul lui Hal era înfipt în ochiul stâng al individului.

Prea şocată să ţipe, Mary se ridică în picioare şi începu sâ alerge cât de repede putu. Era sigură că avea să fie prinsă din nou, convinsă că urma să moară.
Dar, în cele din urmă, se iviră luminile restaurantului. Când simţi asfaltul parcării sub picioare, vru să plângă de recunoştinţă.
Până când îl văzu pe Hal în faţa ei. Ca şi cum apăruse de nicăieri.
Ea se opri ameţită, gâfâind, incapabilă să înţeleagă cum ajunsese înapoi înaintea ei. Când genunchii o lăsară, ea se sprijini de o maşină din apropiere.
- Haide, să mergem! zise el aspru.
Brusc, îşi aminti cum îi rupsese gâtul bărbatului. Şi de Lama neagră din ochiul atacatorului. Şi de controlul calm, letal al lui Hal.
Hat era... moartea. Moartea într-un ambalaj frumos.
-Indepărtează-te de mine! Se împiedică de propriile picioare, iar el vru să o prindă. Nu. Nu mă atinge!
-Mary...
- îndepărtează-te de mine!
Se îndreptă spre restaurant, cu mâinile întinse, pentru a-l ţine la distanţă. Ca şi cum asta ar fi avut un efect.
Hal o urmă cu mişcări puternice ale braţelor şi mâinilor.
- Ascultă-mă...
-Trebuie... îşi drese vocea. Trebuie să sun la poliţie.
-Nu, nu trebuie.
-Am fost atacaţi. Şi tu... ai ucis pe cineva. Oameni. Ai ucis oameni. Vreau să sun...
- Este o treabă privată. Poliţiştii nu te pot proteja. Eu pot.

Ea se opri, iar acest adevăr îi arătă pentru prima dată cine era. Totul avea sens. Ameninţarea pe care o ascundea în spatele şarmului. Lipsa fricii când fuseseră atacaţi. Hotărârea lui de a nu implica poliţia. Dumnezeule, faptul că rupsese gâtul bărbatului cu atâta uşurinţă, ca şi cum o mai făcuse înainte!
Hal nu voia ca ea să sune la 911 pentru că avea probleme cu legea. Era la fel de vinovat ca tipii care veniseră după ei.
Ea îşi strânse geanta, gata să fugă iar. Apoi îşi dădu seama că geanta îi dispăruse.
Hal înjură aspru.
- Ţi-ai pierdut geanta, nu? Privi în jur. Ascultă, Mary, trebuie să vii cu mine!
- Pe dracu'!
Ea făcu un pas spre restaurant, dar Hal sări în faţa ei, blocându-i calea şi prinzând-o de braţe.
-Voi ţipa. îi fixă cu privirea pe paznicii parcării. Probabil se aflau la vreo 30 de metri distanţă. Voi ţipa din toţi rărunchii!
-Viaţa ta este în pericol, dar eu te pot proteja. Ai încredere în mine!
-Nu te cunosc!
-Ba da!
-Oh, ai dreptate! Eşti frumos, deci n-ai cum să fii rău!
El arătă spre parc.
-Te-am salvat acolo. Dacă n-aş fi fost eu, n-ai mai fi în viaţă acum.
- Bine. Mulţumesc mult. Acum lasă-mă în pace!
- Nu vreau să fac asta, bombăni el. Chiar nu vreau.
- **Ce să iaci?**
El îşi trecu mâna peste faţa ei.
Brusc, ea nu-şi mai putu aminti de ce era atât de supărată.

capitolul 19

Stând în faţa lui Mary, cu amintirile la mila lui, Rhage se încuraja să termine ce începuse. Să se şteargă din mintea ei ca pe o pată.

Dar cum avea să-i ajute asta?

Lăsase în parc cel puţin unul, poate chiar doi *lessen* în viaţă când trebuise să vină după ea. Dacă acei nenorociţi îi furaseră geanta, şi bănuia că o făcuseră, acum ea se afla în pericol. Lessening Society deja răpise civili care nu ştiau nimic despre Frăţie. Iar ea chiar fusese *văzută* în compania lui.

Dar ce dracului să facă acum? Nu o putea lăsa singură acasă la ea pentru că adresa ei se afla scrisă pe permisul de conducere şi avea să fie primul loc unde *lesserii* ar fi mers. Să o ducă la un hotel nu era o opţiune, deoarece nu exista nici o şansă ca ea să stea de bunăvoie. Nu avea să înțeleagă de ce trebuia să stea departe de casa ei pentru că nu avea să-şi amintească atacul.

Ceea ce voia să facă era să o ducă la reşedinţă, cel puţin până când avea să-şi dea seama cum să gestioneze rahatul ăsta de situaţie.

Problema era că, mai devreme sau mai târziu, cineva avea să afle că ea se afla în camera lui, iar asta ar fi fost o veste proastă pentru toată lumea. Chiar dacă ordinul lui Tohr nu avea să fie respectat, oamenilor le era interzis să intre în lumea lor. Era prea periculos. Ultimul lucru de care Frăţia avea nevoie era ca existenţa rasei şi războiul secret cu ksserit să fie aflate de Homo *sapiens*.

Mda, dar el era responsabil pentru viaţa lui Mary. Iar regulile erau făcute pentru a fi încălcate...

Poate că l-ar fi putut convinge pe Wrath să o lase să intre. Shelkmwl lui Wrath era pe jumătate om şi, de când cei doi se cuplaseră,

Regele Orb se mai îmbunase când venea vorba de femei. Iar Tohr nu putea să se opună regelui. Nimeni nu putea.
Numai că, în timp ce Rhage încerca să-şi construiască argumentele, Mary trebuia să fie protejată.
Se gândi la casa ei. Se afla departe de drumul principal şi, dacă avea să se işte vreun scandal, ar fi putut să o apere fără să-şi focă griji în privinţa intervenţiei poliţiei. Şi avea foarte multe arme în maşina lui. Putea să o ducă acolo, să o protejeze, iar dacă era cazul, avea să-l sune pe Wrath,
Rhage îi eliberă memoria, ştergând amintirile până la momentul în care se dăduseră jos din maşină. Ea nu avea să-şi amintească nici măcar săruturile.
Ceea ce, având în vedere situaţia, era un lucru bun. Dracu' să-l ia! O forţase prea mult, prea repede şi aproape că îşi făcuse rău sieşi. Când gura şi mâinile lui se aflaseră asupra ei, murmurul din trupul lui se transformase în strigăt. Mai ales când ea îi luase palma şi i-o aşezase între coapsele ei.
- Hal? Mary îl privi confuză. Ce se petrece?
El se simţea îngrozitor în timp ce-i privea ochii mari, terminând de îngropat imaginile din mintea ei. Ştersese amintirile a nenumărate femei înainte şi niciodată nu ezitase. Dar cu Mary simţea că parcă îi lua ceva. Parcă îi invada intimitatea. O trăda.
El işi trecu mâna prin păr, strângând, simţind nevoia de a-l rupe.
- Deci ai prefera să renunţi la cină şi să te întorci acasă? Pentru mine este în regulă. Mi-ar prinde bine o clipă de linişte.
- Bine, dar... Simt că mai avem ceva de făcut. Se privi şi începu să se scuture de iarbă. Deşi, având în vedere ce i-am făcut acestei

fuste când am plecat de acasă, probabil nu ar trebui să ies în public. Ştii, credeam că m-am scuturat bine... Stai puţin, unde este geanta mea?

- Poate că ai lăsat-o în maşină.

-Nu, eu... Oh, Dumnezeule! începu să tremure în- controlabil, respiraţia accelerându-i-se. Ochii i se tulburară. Hal, îmi pare rău, trebuie... Oh, la dracu'!

Era adrenalina din trupul ei. Poate că mintea ei era calmă, dar trupul ei încă era inundat de frică.

- Vino aici, spuse el, strângând-o la piept. Lasă-mă să te tin în braţe până când trece!

în timp ce-i şoptea, el îi ţinu mâinile în faţă, pentru a nu găsi pumnalul de sub braţ sau Beretta de 9 mm de la brâu. Privi în jur, cercetând părţile întunecoase ale parcului din stânga şi din dreapta restaurantului. Era nerăbdător să o urce în maşină.

-Sunt atât de stânjenită, spuse ea lipită de pieptul lui. Nu am mai avut un atac de panică de mult timp.

-Nu'ţi face griji din cauza asta! Când ea încetă să tremure, el se dădu în spate. Să mergem!

O grăbi spre GTO şi se simţi mai bine când porni motorul şi plecă din parcare.

Mary privi prin maşină.

- La naiba! Geanta mea nu este aici. Probabil am lăsat-o acasă. Sunt tare uitucă astăzi! Se lăsă pe spătarul scaunului şi căută prin buzunare. Aha! Măcar am cheile!

Drumul spre periferia oraşului fu scurt, lipsit de incidente. Când el opri maşina în faţa casei ei, Mary căscă şi se îndreptă spre uşă. El o luă de braţ.

- Permite-mi să fiu un gentleman şi te ajut.

Ea zâmbi şi îşi coborî privirea, de parcă nu ar fi fost obişnuită ca bărbaţii să se agite atât în jurul ei.
Rhage coborî. Mirosind aerul, îşi folosi ochii şi urechile pentru a penetra întunericul. Nimic. Nimic.
Ocolind maşina, deschise portbagajul, scoase o geantă mare şi se opri iar. Totul era liniştit, inclusiv simţurile lui.
Când el îi deschise portiera, Mary privi încruntată spre geanta purtată de el pe umăr.
El clătină din cap.
- Nu îmi voi petrece noaptea la tine. Doar am observat că s-a stricat încuietoarea portbagajului şi nu vreau să las geanta nesupravegheată. Sau la vedere.
La dracu', ura să o mintă! Pur şi simplu, îl îngreţoşa.
Mary ridică din umeri şi se îndreptă spre uşa de la intrare.
-Trebuie să fie ceva important înăuntru.
Da, muniţie pentru a doborî o clădire de birouri cu zece etaje. Şi tot nu i se părea suficient pentru a o proteja.
Ea se simţi ciudat descuind uşa şi intrând. El o lăsă să intre dintr-o cameră în alta, să aprindă luminile, să-şi descarce nervii, dar rămase lângă ea. Urmând-o, verifică vizual uşile şi ferestrele. Toate erau încuiate. Locul era sigur, cel puţin la parter.
-Vrei ceva de mâncare? întrebă ea.
-Nu, sunt bine.
- Nici mie nu-mi este foame.
- Ce este sus?
- Hm, dormitorul meu.
-Vrei să mi-l arăţi?
Trebuia să verifice şi etajul superior.
- Poate mai târziu. Chiar vrei să-l vezi?
Aaa... La dra- cu'! Se opri şi îl fixă cu privirea, cu mâinile în şolduri. Voi fi directă cu tine. Nu

am avut niciodată un bărbat în această casă. Şi manierele de gazdă mi-au cam ruginit.
El lăsă geanta jos. Deşi era gata de luptă şi încordat ca o pisică, îi rămăsese suficientă energie mintală pentru a nu fi vlăguit complet. Faptul că nici un alt bărbat nu mai pătrunsese în spaţiul ei privat îl încânta atât de mult, încât pieptul lui cânta.
- Cred că te descurci bine, şopti el.
Se apropie şi-i mângâie obrazul cu degetul mare, gân- dindu-se la ce voia să-i facă în dormitor. Imediat trupul lui începu să reacţioneze, acea arsură interioară urcân- du-i pe şira spinării.
Îşi forţă mâna să cadă în jos.
- Trebuie să dau repede un telefon. Te deranjează dacă merg sus pentru a avea puţină intimitate?
-Nu. Eu voi... aştepta aici.
-Nu va dura mult.
Mergând în grabă spre dormitor, scoase telefonul din buzunar. Carcasa era spartă, probabil din cauza uneia dintre loviturile icsseriior, dar tot reuşi să apeleze. Când intră căsuţa vocală a lui Wrath, lăsă un mesaj scurt şi se rugă cu toată fiinţa să fie sunat repede înapoi.
După ce analiză repede etajul superior, coborî. Mary se afla pe canapea, cu picioarele sub ea.
- Deci la ce ne uităm, întrebă el, verificând ca la uşi şi la ferestre să nu fie vreo faţă palidă.
- De ce te uiţi în jur de parcă ar fi o alee lăturalnică?
-Scuze! Obiceiuri mai vechi.
- Probabil ai făcut parte dintr-o unitate miliară dată dracului.
- Ce vrei să vedem? întrebă şi se îndreptă spre raftul unde se aflau aliniate DVD-urile.

- Alege tu. Merg să mă schimb în ceva... Se înroşi. Ei bine, ca să fiu sinceră, în ceva mai confortabil. Şi ceva care să nu fie murdar de iarbă.
Pentru a se asigura că era în siguranţă, aşteptă la baza scărilor în timp ce ea se plimba prin dormitor. Când ea începu să coboare, el se întoarse la raft.
După ce aruncă o privire la colecţia de filme, îşi dădu seama că era în încurcătură. Erau o mulţime de titluri străine şi câteva filme americane. Şi câteva clasice, ca O *aventură de neuitat* şi... la dracu' cu Casabianca.
Absolut nimic de Sam Raimi sau Roger Croman. Oare ea nu auzise de seria Cartea morţilor? Stai, mai era o speranţă! Scoase o carcasă. *Nosferatu* - Sim/bnia groazei. Filmul german clasic cu vampiri din 1922.
- Ai găsit ceva să-ţi placă? spuse ea.
-Mda.
O privi peste umăr.
Oh, la naiba! Era îmbrăcată pentru a face dragoste. Pantaloni de pijama din flanel cu stele şi lună pe ele. Un tricou alb, strâmt. Mocasini din piele de căprioară.
Ea trase de gulerul tricoului, încercând să-l apropie mai mult.
-M-am gândit să-mi iau blugii, dar sunt obosită şi asta este ce port în pat... pentru a mă relaxa. Ştii tu, nimic deosebit.
-Te plac în ele, zise el şoptit. Arăţi confortabil, „Mda, la dracu'!" Arăta *comestibilă.*
Odată ce puse filmul, luă geanta, o aduse lângă canapea şi se aşeză la capătul celălalt. Se întinse, încercând să pretindă, de dragul ei, că nici un muşchi din trupul lui nu era încordat. De fapt, era încordat la maximum, între a aştepta ca vreun *lesser* să dea buzna, a se ruga ca Wrath să sune în orice moment şi a aştepta să

ajungă să-i sărute coapsele, era un cablu de oţel în carne şi oase.

- Poţi să-ţi aşezi picioarele pe măsuţa de cafea dacă vrei, zise ea.
- Stau bine.

Se întinse şi stinse lampa din stânga lui, sperând că ea avea să adoarmă. Cel puţin s-ar fi putut plimba prin jur şi ar fi putut supraveghea exteriorul fără să îi dea de bănuit. După 15 minute de la începerea filmului, ea zise:

- îţi cer scuze, dar cred că o să adorm.

El o privi. Avea părul împrăştiat pe umeri şi stătea ghemuită. Avea pielea luminoasă şi puţin roşie în lumina televizorului şi pleoapele căzute. Aşa ar fi arătat proaspăt trezită dimineaţa, se gândi el.

- Dormi, Mary. Voi mai sta puţin, bine.[7]

Îşi trase peste ea o pătură moale, crem.

- Da, desigur. Dar Hal...
- Stai! Vrei să-mi spui pe... celălalt nume?
- Bine, care este?
- Rhage.

Ea se încruntă.

- Rhage.

-Mda.

- Ah, sigur. Este o poreclă?

El închise ochii.

-Mda.

- Ei bine, Rhage, mulţumesc pentru seara aceasta. Adică pentru că ai fost atât de înţelegător.

El înjură în sinea lui, gândindu-se că ea ar fi trebuit să-l plesnească în loc să se simtă recunoscătoare. Aproape că murise din cauza lui. Iar acum devenise o ţintă pentru («seri. Şi, dacă ar fi ştiut măcar jumătate dintre lucrurile pe care el voia să le facă trupului ei, probabil s-ar fi încuiat în baie.

- Este în regulă, să ştii, şopti ea.

- Ce anume?
- Ştiu că vrei să fim numai prieteni.
„Prieteni?"
Ea râse forţat.
- Nu vreau sâ crezi că am interpretat greşit sărutul când ai venit să mă iei. Ştiu că nu a fost... ştii tu. Oricum, nu trebuie să-ţi faci griji că am înţeles greşit.
- De ce crezi că sunt îngrijorat că ai putea fi?
- Stai de cealaltă parte a canapelei încordat ca un arc. Ca şi cum te temi că aş putea să sar pe tine.
El auzi un zgomot afară şi-şi îndreptă privirea spre fereastra din dreapta. Era numai o frunză lovindu-se de geam.
- Nu am vrut să te fac să te simţi prost, bolborosi ea. Am vrut doar să... ştii tu, să te liniştesc.
- Mary, nu ştiu ce să spun.
Adevărul ar fi îngrozit-o. Iar el o minţise deja suficient.
- Nu spune nimic. Probabil nu ar fi trebuit să deschid subiectul. Tot ce am vrut să spun e că mă bucur că eşti aici. Ca prieten. Chiar m-am bucurat de plimbarea cu maşina ta. Mi-a plăcut doar să ies. Nu am nevoie de mai mult de la tine, sincer. Chiar eşti un prieten bun.
Rhage inspiră adânc. În toată viaţa lui de adult, nici o femeie nu-i spusese că îi era prieten. Sau că aprecia compania lui pentru altceva în afară de sex.
În limba veche, şopti:
- Nu am cuvinte, femeie. Căci nici un sunet din gura mea nu este demn de urechile tale!
- Ce limbă este aceasta?
- Limba mea maternă.
Ea îşi lăsă capul într-o parte, gânditoare.
-Seamănă cu franceza, dar nu este franceză. Are ceva slav în ea. Este maghiară?
El încuviinţă.

- în principiu.
- Ce ai spus?

-Că şi mie îmi place să fiu cu tine.Ea zâmbi şi lăsă capul jos.
Îndată ce el ştiu că ea adormise, desfăcu geanta şi verifică de două ori ca armele dinăuntru să fie încărcate. Apoi se plimbă prin casă, stingând fiecare bec. Când se făcu beznă, ochii lui se acomodară, simţurile ascuţindu-i-se şi mai mult.
Cercetă pădurea din spatele casei. Şi pajiştea din dreapta. Şi ferma mare din depărtare. Şi strada din faţă.
Ascultă, urmărind paşii animalelor pe iarbă şi simţind vântul în timp ce se lovea de şindrilele din lemn ale hambarului. Când temperatura de afară coborî, verifică fiecare scârţâit al casei, testând, verificând să nu fi intrat cineva. Se plimbă prin jur, din cameră în cameră, până când simţi că era gata să explodeze.
îşi verifică telefonul. Era deschis, soneria, activată. Şi avea semnal.
înjură. Se plimbă iar.
Filmul se termină. îl puse din nou, în caz că ea se trezea şi voia să ştie de ce el încă se afla acolo. Apoi mai făcu o plimbare la primul etaj.
Când se întoarse în living, îşi trecu mâna peste frunte şi observă că transpirase. în casa ei era mult mai cald decât în casa în care era obişnuit sau poate că doar era agitat. Oricum aT fi fost, îi era cald, aşa că îşi scoase haina şi aşeză armele şi telefonul în geantă.
în timp ce îşi sufleca mânecile, o privi de sus, măsu- rându-i respiraţiile lente, ritmice. Era atât de mică pe acea canapea, iar ochii aceia puternici, gri, de luptătoare ascunşi în spatele pleoapelor şi al genelor o făceau să pară şi mai mică. Se aşeză lângă ea şi îi mută uşor trupul pentru ca ea să stea sprijinită de braţul lui.
Pe lângă el, ea era minionă.
Ea se trezi, ridicându-şi capul.
- Rhage?

-Culcă-te, îi şopti el, strângând-o la piept. Lasă-mă să te ţin în braţe! Numai asta voi face.
Îi absorbi oftatul prin piele şi închise ochii în timp ce îşi trecu braţul peste mijlocul lui, sprijinindu-se de el.
Linişte.
Totul era atât de liniştit! Linişte în casă. Linişte afară.
Avu impulsul prostesc de a o trezi şi de a o aşeza altfel pentru a o putea simţi din nou sprijinindu-se confortabil de el.
în schimb, se concentră asupra respiraţiei ei, potri- vindu-şi propria respiraţie cu a ei.
Atâta... pace.
Şi linişte.

capitolul 20

Când John Matthew plecă de la Moe's Diner, acolo unde lucra ca debarasor, se gândi cu îngrijorare la Mary. Nu mersese la tura ei de joi de la call center, ceea ce era foarte neobişnuit, iar el spera să o găsească în seara aceea. Cum acum era 12.30, ea mai avea o jumătate de oră până la plecare, aşa că el era sigur că avea să o prindă. Bănuind că mersese la muncă.
Mergând cât de repede putea, traversă cele şase străzi murdare până la apartamentul lui în zece minute. Deşi drumul până acasă nu era nimic special, clădirea lui era plină de distracţie şi jocuri. Când ajunse în faţa uşii de Îa intrare, auzi nişte bărbaţi certându-se precum nişte beţivi, insulte relaxate, colorate şi incoerente. O femeie striga ceva pe un fundal muzical zgomotos. Răspunsul efervescent, masculin pe care îl primise era genul de răspuns pe care el îl asocia cu tipii înarmaţi.
John traversă holul şi urcă treptele sparte, închizân- du-se în studioul lui cu o mişcare rapidă a mâinilor.
Locuinţa lui era mică şi probabil mai avea vreo cinci ani până la demolare. Podelele erau acoperite pe jumătate cu linoleum şi jumătate

cu mochetă, cele două fiind greu de distins. Linoleumul era atât de destrămat încît făcuse un fel de scame la suprafaţă, iar mocheta era atât de teşită încât aproape că putea fi confundată cu o bucată de lemn. Ferestrele erau opace din cauza mizeriei, ceea ce era, de fapt, un lucru bun, deoarece asta însemna că nu avea nevoie de jaluzele. Duşul funcţiona, la fel chiuveta de la baie, dar cea din bucătărie era înfundată încă de când se mutase. încercase să o desfunde cu Drano, dar, când asta nu funcţionase, se hotărâse să nu umble la ţevi. Nu voia să ştie ce bloca ţevile.

Aşa cum făcea mereu când ajungea vinerea acasă, deschise fereastra şi privi pe stradă. Birourile Liniei Telefonice de Prevenire a Suicidului erau luminate, dar Mary nu se afla la biroul pe care îl folosea.

John se încruntă. Poate că nu se simţea bine. Păruse epuizată când mersese la ea acasă.

A doua zi, se hotărî el, avea să meargă acolo unde locuia ca să verifice.

Dumnezeule, era fericit că în sfârşit îşi făcuse curaj să o abordeze! Era atât de drăguţă, chiar mai drăguţă în persoană decât la telefon. Şi faptul că ştia limbajul surdomuţilor? Asta da mâna sorţii!

închizând fereastra, se îndreptă spre frigider şi desfăcu sfoara care ţinea uşa închisă. înăuntru se aflau şase pachete cu Ensure de vanilie. Luă două cutii, apoi prinse din nou sfoara. Se gândea că apartamentul lui era singurul din clădire care nu era infestat cu gândaci şi asta deoarece el nu avea mâncare adevărată. Pur şi simplu stomacul lui nu o putea suporta.

Aşezându-se pe saltea, se sprijini de perete. Restaurantul fusese aglomerat, iar pe el îl dureau umerii îngrozitor.

Bând cu grijă din prima cutie, speră că burta nu avea să-l deranjeze în seara aceea, aşa că luă cel mai nou număr al revistei Muscle&Fitness. Pe care deja o citise de două ori.
Se uită la copertă. Tipul de pe copertă era musculos, cu pielea bronzată - un pachet umflat de bicepşi, tricepşi, pectorali şi abdomen. Pentru a amplifica înfăţişarea masculină, avea legată de el, ca o fundă, o fată frumoasă în bikini galbeni.
John citea de ani întregi despre halterofili şi economisea bani de luni bune pentru a cumpăra un set mic de haltere din fier. Lucra de şase ori pe săptămână. Dar nu se vedea. Indiferent cât de mult lucra, indiferent cu câtă disperare îşi dorea să devină mai masiv, nu făcuse deloc muşchi.
O parte din problemă era dieta lui. Acele cutii de Ensure erau singurele lucruri pe care le putea mânca fără să i se facă rău şi nu aveau o tonă de calorii în ele. Problema nu era legată numai de mâncare. Gena lui era proastă. La vârsta de 23 de ani, avea 1,70 metri şi cântărea 46 de kilograme. Nu trebuia să se bărbierească. Nu avea păr pe corp. Nu avusese niciodată o erecţie.
Efeminat. Slab. Şi, mai rău, neschimbat. De zece ani avea aceeaşi înfăţişare.
Monotonia existenţei sale îl obosea, îl epuiza, îl consuma. îşi pierduse speranţa că avea să se transforme vreodată într-un bărbat, iar acceptarea realităţii îl îmbătrânise. Se simţea foarte bătrân în trupul lui mic, ca şi când capul nu făcea parte din corpul lui.
Dar avea parte de alinare. îi plăcea să doarmă. în vise se vedea luptând şi era puternic, era sigur, era... bărbat. Noaptea, când avea ochii închişi, era neînfricat cu un pumnal în mână, un asasin care făcea totul pentru o cauză nobilă. Şi nu era singur în lupta lui. Avea compania altor

bărbaţi ca el, luptători şi fraţi, loiali până la moarte.
Şi, în viziunile lui, făcea dragoste cu femei - femei frumoase care scoteau sunete ciudate când el le poseda trupurile. Uneori erau mai multe alături de el, iar el le poseda cu forţă, deoarece atât ele, cât şi el îşi doreau asta. Amantele lui îl prindeau de spate, Ii zgâriau pielea în timp ce tremurau şi se ghemuiau sub coapsele lui grele. Cu gemete triumfătoare, îşi dădea drumul, trupul contractându-i-se şi revărsându-se în căldura umedă pe care ele i-o ofereau. Şi după aceea, în acte şocante de de-pravare, le bea sângele, iar ele îl beau pe al lui, în urma acestei nebunii, aşternuturile albe devenind roşii. în cele din urmă, când nevoile, furia şi poftele îi erau satisfăcute, el le ţinea în braţe cu blândeţe, iar ele îl priveau cu ochi admirativi, scânteietori. Urmau pacea şi armonia, iar ele erau primite ca binecuvântări.
Din păcate, dimineaţa se trezea.
în viaţa reală, nu putea spera să apere sau să învingă pe cineva, nu cu statura lui. Şi nici măcar nu sărutase vreodată vreo femeie. Nu avusese niciodată ocazia. Sexul opus reacţiona în două feluri în prezenţa lui: cele mai în vârstă voiau să-l trateze ca pe un copil, iar cele tinere îl ignorau. Ambele răspunsuri îl răneau, primul pentru că îi accentua slăbiciunea, al doilea pentru că îi fura orice speranţă că putea găsi pe cineva la care să ţină.
De aceea îşi dorea o femeie. Avea această nevoie teribilă de a proteja, de a păzi, de a supraveghea. O chemare fără o modalitate de materializare.
în plus, ce femeie l-ar fi putut dori vreodată?
Era al dracului de pricăjit. Blugii atârnau pe picioarele lui. Cămaşa acoperea gaura care se formase în spaţiul dintre coaste şi şolduri.

Picioarele lui aveau mărimea unui copil de zece ani.
John simţea frustrarea acumulându-se, dar nu ştia de ce se supăra. Desigur, îi plăceau femeile. Şi voise să le atingă deoarece pielea lor părea atât de delicată şi mirosea atât de bine! Dar nu fusese niciodată excitat, chiar dacă se trezea în mijlocul unuia dintre visele lui. Era un ciudat. Suspendat undeva între femeie şi bărbat - nici una, nici cealaltă. Un hermafrodit fără echipamentul straniu.
Un lucru însă era sigur. Era clar că nu-l interesau bărbaţii. Suficient de mulţi îl urmăriseră de-a lungul anilor, oferindu-i bani sau droguri ori ameninţându-l, încercând să-l convingă să întreţină relaţii în băi sau în maşini. Cumva, reuşise mereu să scape.
Ei bine, *mereu* până iarna trecută. în ianuarie, unul îl prinsese, ameninţându-l cu pistolul, pe scara fostei clădiri în care locuia.
Apoi se mutase şi începuse să poarte propria armă. De asemenea, sunase la Linia Telefonică de Prevenire a Suicidului.
Asta se petrecuse în urmă cu zece luni şi încă nu putea suporta senzaţia blugilor pe pielea lui. Dacă şi-ar fi permis, ar fi aruncat toate cele patru perechi. în schimb, îi arsese pe cei pe care îi purtase în acea noapte şi începuse să poarte boxeri lungi pe sub pantaloni, chiar şi vara.
Deci nu, nu-i plăceau deloc bărbaţii.
Poate că acesta era alt motiv pentru care reacţiona astfel în prezenţa femeilor. Ştia cum se simţeau când erau tratate ca o ţintă, deoarece aveau un lucru pe care cineva mai puternic voia să li-l fure.
Dar nu ar fi vrut să povestească nimănui despre experienţa lui. Nu avea intenţia de a împărtăşi cuiva ce i se întâmplase În acea scară de bloc.

Nici nu se putea imagina spunând această poveste.
Dar, Dumnezeule, dacă femeia l-ar fi întrebat dacă mai fusese vreodată cu cineva? Nu ar fi ştiut ce să răspundă.
Se auzi o bătaie puternică în uşă.
îndreptând arma spre uşă, aşteptă ca panoul de lemn să fie doborât.
-John? Era o voce de bărbat, una puternică şi gravă. John, ştiu că eşti acolo. Numele meu este Tohr. M-ai întâlnit acum două seri.
John se încruntă, apoi tresări, în timp ce tâmplele îi pulsau. Brusc, ca şi cum deschisese un baraj, îşi aminti că mersese undeva la subsol. Şi că se întâlnise cu un bărbat înalt, îmbrăcat în piele. Cu Mary şi Bella.
în timp ce amintirile îi reveneau, se strecura ceva chiar mai profund. La nivelul viselor lui. Ceva vechi...
-Am venit să-ţi vorbesc. Mă laşi să intru?
Cu arma în mână, John se îndreptă spre uşă şi o deschise, dar fără să desfacă lanţul. Ridică privirea sus, foarte sus, pentru a întâlni ochii albaştri ai bărbatului. Un cuvânt îi veni în minte, unul pe care nu-l înţelegea.
„Frate."
-Vrei să dezarmezi pistolul, fiule?
John încuviinţă din cap, prins între ecoul amintirii ciudate din mintea lui şi ceea ce se afla în faţa sa-, un bărbat mortal îmbrăcat în piele.
- Bun. Ai grijă încotro ţinteşti. Nu pari confortabil mânuind chestia aia şi nu mi-ar plăcea să am o gaură în mine. Bărbatul privi lanţul. Mă laşi sâ intru?
De la două etaje mai jos, se auzi un ţipăt care se sfârşi cu sunetul sticlei sparte.
- Haide, fiule! Nu ne-ar strica puţină intimitate.

John ezită, consultându-şi instinctele în faţa unui
potenţial pericol. Nu găsi nici unul, în ciuda faptului că bărbatul era mare şi puternic şi, fără îndoială, înarmat. Cineva ca el ar fi trebuit să o ia la fugă.
John deschise lanţul şi se dădu în spate, lăsând arma în jos.
Bărbatul închise uşa în urma lui.
- îţi aminteşti că ne-am întâlnit, nu?
John încuviinţă, întrebându-se de ce amintirile îi reveniseră aşa de neaşteptat. Şi de ce, odată cu ele, apăru o durere de cap îngrozitoare.
-Şi îţi aminteşti ce am discutat? Despre oferta de antrenament?
John dezarmă pistolul. îţi amintea totul, iar curiozitatea de atunci reveni. La fel ca dorinţa feroce.
- Ce ai zice să ni te alături şi să lucrezi cu noi? Şi, înainte să spui că nu eşti suficient de solid, ştiu mulţi ripi de statura ta. De fapt, avem un curs pentru bărbaţi ca tine.
Fără să-şi ia privirea de la străin, John băgă arma înapoi în buzunar şi se aplecă asupra patului. Luă un carneţel şi un pix şi scrise: „Nu am bani"
Când arătă carneţelul, bărbatul citi cuvintele.
- Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza asta.
John scrise „Ba da" şi apoi întoarse hârtia.
- Eu administrez locul şi am nevoie de ajutor pentru nişte chestii administrative. Ai putea să achiţi astfel. Te pricepi la calculatoare?
John clătină din cap, simţindu-se ca un idiot. Tot ce ştia să facă era să ia farfuriile şi paharele şi să le spele. Iar tipul ăsta nu avea nevoie de un debarasor.
- Ei bine, avem un frate care se pricepe la asta foarte bine. Te va învăţa el. Bărbatul zâmbi discret. Vei munci. Te vei antrena. Va fi bine. Şi

am vorbit cu sfielLmul meu. Va fi foarte fericită dacă vei sta cu noi cât timp vei fi la şcoală.
John îşi coborî pleoapele, devenind prudent.
Totul părea ca o salvare din multe puncte de vedere. Dar de ce voia tipul ăsta să-l salveze?
- Vrei să ştii de ce fac asta?
Când John încuviinţă, bărbatul îşi scoase haina şi descheie pe jumătate nasturii cămăşii. O deschise şi-şi expuse pectoralul stâng.
Privirea lui John se îndreptă spre cicatricea circulară care fu descoperită.
Punându-şi mâna pe piept, fruntea i se înăduşi.
Avea sentimentul ciudat că se întâmpla ceva memorabil.
- Eşti unul de-ai noştri. Este timpul să vii acasă la familia ta.
Lui John i se opri respiraţia, un gând ciudat trecân- du-i prin minte: „În sfârşit, am fost găsit!"
Realitatea insă îl lovi, alungându-i bucuria.
Lui nu i se întâmplau miracole. Norocul lui dispăruse înainte ca el să îl conştientizeze. Sau mai degrabă fusese ocolit de noroc. Oricum ar fi fost, acest bărbat îmbrăcat în piele neagră, apărut de nicăieri, oferindu-i o cale de scăpare din iadul în care trăia, era prea bun pentru a fi adevărat.
- Vrei mai mult timp de gândire?
John clătină din cap şi se trase în spate, scriind: „Vreau să rămân aici"
Bărbatul se încruntă când citi cuvintele.
-Ascultă, fiule, te afli într-un punct periculos în viaţa ta.
Serios?! îl invitase pe tipul ăsta înăuntru, ştiind că nimeni nu avea să vină dacă ar fi început să ţipe. îşi căută arma.
-Bine, ia-o mai uşor! Uite cum facem. Poţi fluiera?
John încuviinţă.

-Uite un număr la care mă poţi găsi. Fluieri în telefon, iar eu voi şti că eşti tu. Tipul îi oferi o carte de vizită. îţi dau câteva zile. Sună-mă dacă te răzgândeşti. Dacă nu, nu-ţi face griji! Nu-ţi vei aminti nimic.
John nu ştia cum să interpreteze acel comentariu, aşa că se uită la cifrele negre, pierzându-se în toate posibilităţile şi imposibilităţile. Când ridică privirea, individul nu mai era.
Dumnezeule, nici măcar nu auzise uşa deschizându-se şi închizându-se!

capitolul 21

Mary se trezi din somn cu trupul zvâcnindu-i. Un strigăt puternic explodă în livingul ei, alungând liniştea dimineţii. Se ridică, dar fu împinsă iar pe-o parte. Apoi roată canapeaua se depărtâ de perete.
În lumina gri a zorilor, văzu geanta lui Rhage. Haina lui.
îşi dădu seama că el sărise în spatele canapelei.
-Jaluzelele! strigă el. Trage jaluzelele!
Durerea din vocea lui îi risipi confuzia şi o făcu să alerge prin cameră. Acoperi fiecare fereastră până când singura lumină care pătrundea rămase cea de la uşa bucătăriei.
-Şi acea uşă... Vocea lui era frântă. Cea care dă în cealaltă cameră.
Ea o închise repede. Acum era complet întuneric, cu excepţia luminii de la televizor.
- Baia ta are geam? întrebă el aspru.
- Nu, nu are. Rhage, ce se întâmplă? zise ea aplecân- du-se peste marginea canapelei.
- Nm te apropia de mine!
Cuvintele erau gâtuite. Şi urmate de o înjurătură.
- Eşti bine?
- Lasâ-mă numai... să-mi revin. Vreau să mă laşi singur acum.

Dar ea veni la colţul canapelei. în întuneric, putea distinge cu greu silueta lui masivă.
- Ce s-a întâmplat, Rhage?
-Nimic.
- Mda, evident. La dracu', ura masca de tip dur! Este din cauza luminii soarelui, nu? Eşti alergic La ea.
El râse aspru.
-Ai putea spune asta. Mary, opreşte-te! Nu veni aici.
-De ce nu?
- Nu vreau să mă vezi.
Ea se apropie şi aprinse cea mai apropiată lampă. Prin cameră se auzi un sâsâit.
Când ochii i se acomodată, îl văzu pe Rhage pe spate, cu o mână pe piept şi cu cealaltă peste ochi. O arsură urâtă îi acoperea pielea expusă de mânecile ridicate. Avea o grimasă de durere, buzele descoperindu-i...
Sângele îi îngheţă.
„Colţii."
Doi incisivi lungi porneau din arcada de sus. Avea colţi.
Probabil suspină, fiindcă el spuse:
-Ţi-am zis să nu te uiţi!
- Dumnezeule, şopti ea. Spune-mi că sunt falşi!
-Nu sunt.
Ea se dădu în spate, până ce se lovi de perete. Dumnezeule mare!
-Ce... eşti? spuse ea gâtuit.
- Fără lumina soarelui. Colţi ciudaţi. El respiră greu. Ghiceşte!
- Nu... Nu este...
El gemu, apoi ea auzi un foşnet, ca şi cum el s-ar fi mişcat.
- Vrei, te rog, să stingi lampa? Mi s-au ars retinele şi au nevoie de timp să se refacă.

Ea se apropie şi stinse lumina, apoi îşi trase mâna. Trecându-şi mâinile pe lângă talie, ascultă sunetele răguşite pe care le scotea el când respira.

Timpul **tTecea.** El nu spunea nimic. Nu se ridica, nu râdea şi nici nu-şi scotea dinţii falşi. Nu-i spunea că era cel mai bun prieten al lui Napoleon, Ioan Botezătorul sau Elvis, aşa cum ar fi făcut-o vreun lunatic.

Nici nu zbura şi nici nu încerca să o muşte. Nici nu se transforma în liliac.

„Ei, haide!", se gândi ea. Doar nu-l credea pe cuvânt, nu-i aşa?

Numai că el *era* diferit. Era fundamental diferit de orice bărbat pe care îl întâlnise ea până atunci. Dacă...

El gemu încet. Datorită luminii televizorului, ea îi văzu gheata ivindu-se de după canapea.

Ea nu înţelegea ce credea el că era, dar ştia că acum suferea. Şi nu avea de gând să-l lase pe podea în agonie dacă putea face ceva pentru el.

-Cum te pot ajuta? zise ea.

Se lăsă tăcerea. Ca şi cum îl surprinsese.

- Poţi să-mi aduci nişte îngheţată? Fără alune sau biscuiţi dacă ai. Şi un prosop.

Când se întoarse cu un bol, îl putu auzi chinuindu-se să se ridice.

- Lasă-mă să te ajut, zise ea.

El încremeni.

- Nu te temi de mine?

Având în vedere că era fie nebun, fie vampir, ar fi trebuit să fie îngrozită.

- Lumina unei lumânări ar fi prea mult? spuse ea, ignorând întrebarea. Pentru că nu pot să văd deloc acolo.

- Probabil nu. Mary, nu îţi voi fiice rău. !ţi promit!

Lăsă îngheţata deoparte, aprinse o lumânare mare şi
o aşeză pe măsuţa de lângă canapea. În lumina ce pâlpâia, ea îi observă trupul masiv. Şi mâna cu care încă îşi acoperea ochii. Şi arsurile. Nu se mai strâmba, dar gura lui încă era uşor deschisă.
Aşa că putea vedea numai vârful colţilor.
- Ştiu că nu-mi vei face rău, şopti ea în timp ce ridică bolul. Ai avut suficiente şanse până acum.
Sprijinindu-se de canapea, luă îngheţată cu linguriţa şi se aplecă spre el.
-Aici. Deschide gura! Häagen-Dazs de vanilie.
- Nu vreau să mănânc. Proteina din lapte şi răceala vor ajuta arsurile să se vindece.
Nu avea cum să ajungă în locul în care se ascunsese el, aşa că împinse canapeaua mai în faţă şi se aşeză pe podea, lângă el. Topi îngheţata cu degetele şi o întinse pe pielea lui umflată, băşicată. El tresări, scoţând caninii, iar ea se opri o clipă.
El nw era un vampir. Nu putea fi.
- Da, chiar sunt, şopti el.
Ei i se opri respiraţia.
- Poţi citi minţile oamenilor?
- Nu, dar ştiu că te holbezi la mine şi-mi pot imagina cum m<aş simţi dacă aş fi În locul tău. Suntem o specie diferită, asta-i tot. Nimic ciudat, numai... diferit.
„Bine, hai să cântărim lucrurile", se gândi ea, aplicând mai multă îngheţată pe arsuri.
Ea era acolo cu un vampir. Un simbol al groazei. Un simbol al groazei înalt de 1,90 metri, greu de 130 de kilograme, cu nişte dinţi de doberman.
Oare putea fi adevărat? Şi de ce îl credea când spunea că nu avea să îi facă rău? Sigur îşi pierduse minţile.

Rhage gemu uşurat.
- Funcţionează. Slavă Domnului!
Ei bine, un lucru era sigur: acum era prea rănit pentru a reprezenta o ameninţare. Avea nevoie de săptămâni întregi pentru a-şi reveni după aceste arsuri.
Mai băgă o dată degetele în bol şi mai aplică Hăa- gen-Dazs pe braţul lui. A treia oară, trebui să se aplece mai aproape ca să se asigure că vedea bine. Pielea lui absorbise îngheţata de parcă era alifie şi se vindeca. Chiar în faţa ochilor ei.
- Este mult mai bine, zise el blând. Mulţumesc!
El îşi îndepărtă antebraţul de pe frunte. Jumătate din faţa şi gâtul lui erau roşii.
- Vrei să îngrijesc şi partea asta? întrebă ea şi indică spre zona arsă.
Ochii lui de un albastru neobişnuit se deschiseră. O priviră cu prudenţă.
-Te rog! Dacă nu te deranjează.
În timp ce o privea, ea băgă degetele în bol şi se aplecă iar spre el. Mâinile îi tremurau puţin în timp ce aplica îngheţata mai întâi pe obraz. Dumnezeule, genele lui erau atât de groase! Groase şi de un blond-inchis. Şi pielea lui era atât de delicată, deşi barba lui crescuse peste noapte. Avea un nas frumos. Drept ca o săgeată. Şi buzele erau perfecte. Suficient de mari pentru a se potrivi dimensiunii chipului său. Roz-închis. Buza de jos era mai mare.
Mai luă Îngheţată şi Îi acoperi maxilarul. Apoi coborî spre gât, trecând peste corzile groase de muşchi care se ridicau de la umeri până la baza craniului.
Când simţi ceva care îi atinse umărul, aruncă o privire. Degetele lui îi mângâiau vârfurile părului.
O cuprinse neliniştea. Şi se dădu înapoi.

Rhage îşi coborî mâna, nefiind surprins că îl respinsese.
- îmi pare rău, bolborosi el, închizând ochii.
Cum nu avea la ce să se uite, fu foarte conştient de degetele ei când se mişcară pe pielea lui. Iar ea era atât de aproape de el, încât parfumul ei era singurul pe care îl putea mirosi. în timp ce durerea provocată de expu-nerea la soare dispărea, trupul lui începea să ardă într-un mod diferit.
întredeschise ochii. Privea. Dorea.
Când termină, ea lăsă bolul deoparte şi-l privi direct.
-Să presupunem că te cred că eşti... diferit. De ce nu m-ai muşcat când ai avut ocazia? Adică acei colţi nu sunt numai de decor, nu?
Trupul ei era încordat, ca şi cum era pregătită să sară în orice moment, dar nu ceda în faţa fricii. Şi îl ajutase când avusese nevoie, deşi fusese speriată.
Bun, curajul era un excitant.
-Mă hrănesc de la femei din propria specie. Nu de la oameni.
Ea fileu ochii mari.
-Sunt mulţi ca tine?
-Suficient de mulţi. Nu la fel de mulţi ca odinioară. Suntem vânaţi.
Ceea ce îi aminti că era despărţit de armele lui de aproximativ cinci metri şi de canapea.
încercă să se ridice, dar slăbiciunea îi făcu mişcările lente şi haotice.
„Al dracului soare! Suge viaţa din tine", se gândi el.
- De ce ai nevoie? întrebă ea.
- De geanta mea. Adu-o mai aproape, la picioarele mele.
Ea se ridică şi dispăru după canapea. El auzi un zgomot şi apoi sunetul genţii târâte pe podea.
- Dumnezeule mare, ce este în ea?

Mary apăru în faţa lui. Când lăsă mânerele, acestea căzură de o parte şi de alta.
El spera ca ea să nu se fi uitat înăuntru.
-Ascultă, Mary... Avem o problemă.
îşi forţă trunchiul să se ridice de pe podea, sprijinin- du-se în mâini.
Probabilitatea ca un *ksser* să îi atace acum casa era scăzută. Deşi vânătorii puteau ieşi în lumina zilei, munceau noaptea şi aveau nevoie să intre în transă pentru a-şi recăpăta puterile. în majoritatea timpului era linişte pe timpul zilei. Dar nu primise veşti de la Wrath. Şi, în cele din urmă, avea să se lase seara.
Mary îl privea cu gravitate.
-Trebuie să mergi în subteran? Pentru că te pot duce în pivniţă. Uşa care dă spre ea este prin bucătărie, dar aş putea prinde nişte pături la geamuri... La naiba, avea iluminator! Te-ai putea acoperi cu ceva. Probabil ai fi mai în siguranţă acolo.
Rhage îşi lăsă capul pe spate, aşa că tot ce vedea era tavanul.
Iată că această femeie care nu avea nici jumătate din greutatea lui, care era bolnavă, care tocmai aflase că era un vampir în casa ei, îşi făcea griji şi voia să-l protejeze.
-Rhage? Se apropie şi îngenunche lângă el. Te pot ajuta să cobori...
înainte să poată gândi, o luă de mână, îi sărută palma, apoi i-o duse la inimă.
Teama ei se accentua, mirosul ascuţit, afumat ames- tecându-se cu parfumul ei natural, delicios. Dar de data aceasta ea nu se îndepărtă, iar sistemul ei de apărare nu dură mult.
- Nu trebuie să-ţi faci griji, zise ea delicat. Nu voi permite nimănui să pună mâna pe tine astăzi. Eşti în siguranţă.
Ah, la dracu'! îl topea. Chiar o făcea.

El îşi drese vocea.
-Mulţumesc! Dar pentru tine îmi fac griji. Mary, noaptea trecută am fost atacaţi în parc. Ţi-ai pierdut poşeta şi presupun că inamicii au pus mâna pe ea.
Tensiunea îi trecu prin mână, ajungând până în palmă, lovindu-i în cele din urmă pieptul. Pe măsură ce neliniştea ei se accentua, el îşi dorea să existe o cale prin care să-i îndepărteze teama, să o ia asupra lui.
Ea clătină din cap.
- Nu îmi amintesc de nici un atac.
-Ţi-am ascuns amintirile.
- Ce vrei să spui prin ascuns?
El pătrunsese în mintea ei şi ştersese evenimentele petrecute cu o seară înainte. Mary suspină şi-şi duse mâinile la cap, clipind repede. El ştia că trebuia să-i explice imediat. Nu avea să dureze mult până când ea urma să proceseze totul şi să ajungă la concluzia că el era un criminal de care trebuia să fugă.
- Mary, trebuia să te aduc acasă pentru a te putea proteja cât timp aşteptam o veste de la fraţii mei. Ceea ce, la dracu', încă nu se întâmplase! Acei bărbaţi care ne-au atacat nu sunt oameni şi se pricep foarte bine la ceea ce fac.
Ea se aşeză pe podea fără graţie, ca şi cum genunchii o lăsaseră. Avea ochii mari şi înceţoşaţi, clătinând încon- tinuu din cap.
-Ai omorât doi dintre ei, zise ea cu o voce stinsă. Ai rupt gâtul unuia. Şi celălalt pe care lai...
Rhage înjură.
-îmi pare rău că te-am băgat în asta. îmi pare rău că acum eşti în pericol. Şi îmi pare rău că ţi-am şters memoria...
Ea ii aruncă o privire aspră.
- Să nu o mai faci!

El îşi dori să ii poată promite asta.
- Nu o voi mai face decât dacă este necesar pentru a te salva. Acum ştii foarte multe despre mine, iar asta te pune în pericol.
- Mi-ai luat şi alte amintiri?
- Ne-am întâlnit la centrul de pregătire. Ai venit cu John şi cu Bella.
-Când?
- Acum câteva zile. Ţi le pot înapoia şi pe acelea.
-Stai puţin! Se încruntă. De ce nu m-ai făcut să uit
totul despre tine acum? Ştii tu, să şteTgi totul. De parcă ar fi preferat asta.
-Voiam. Seara trecută. După cină.
Ea îşi îndepărtă privirea.
-Şi nu ai făcut-o din cauza a ceea ce s-a întâmplat în parc?
-Şi pentru că...
Dumnezeule, cât de departe voia să meargă? Chiar voia ca Mary să ştie ce simţea pentru ea? Nu, se gândi el. Ea părea complet şocată. Nu era momentul să îi dea vestea cea bună, aceea că un bărbat vampir se ataşase de ea.
- Pentru că este o invadare a intimităţii tale.
în tăcerea care urmă, o putea vedea analizând evenimentele, implicaţiile, realitatea situaţiei. Apoi trupul ei eliberă parfumul dulce al excitării, îşi aminti cum o sărutase.
Brusc, tresări şi se încruntă. Iar parfumul dispăru.
-Ah, Mary, în parc, când m-am îndepărtat de tine în timp ce...
Ea ridică mâna, oprindu-l.
-Vreau să vorbesc numai despre ce facem acum.
Ochii ei gri îi întâlniră pe ai lui şi nu se mişcară. Era, îşi dădu seama el, gata pentru orice.
- Dumnezeule, eşti minunată, Mary!

Ea păru confuză.
- De ce?
- Gestionezi toată situaţia asta de rahat foarte bine. Mai ales ceea ce sunt.
Ea îşi dădu o şuviţă după ureche şi'i analiză chipul.
- Ştii ceva? Nu este o surpriză atât de mare. Ei bine, este, dar... Am ştiut că eşti diferit din momentul în care te-am văzut. Nu am ştiut că eşti... îţi spui vampir?
El încuviinţă.
-Vampir, spuse ea, ca şi cum exersa cuvântul. Nu m-ai rănit şi nu m-ai speriat. Ei bine, nu chiar. Şi... ştii tu, am fost în moarte clinică cel puţin de două ori. O dată când am făcut infarct în timp ce îmi făceau un transplant de măduvă. Altă dată când am făcut pneumonie şi plămânii mi s-au umplut cu lichid. Eu... nu sunt sigură unde am mers sau de ce m-am întors, dar era ceva de cealaltă parte. Nu era raiul cu nori, îngeri şi tot tacâmul. Numai o lumină albă. Prima dată nu am ştiut ce este. A doua oară, m-am îndreptat direct spre ea. Nu ştiu de ce m-am întors...
Se înroşi şi tăcu, ca şi cum se ruşinase de ceea ce mărturisise.
-Ai fost în Exitus, îi şopti el uluit.
- Exitus?
El încuviinţă.
- Cel puţin aşa îi spunem noi.
Ea clătină din cap, în mod evident nedorind să continue subiectul.
-Oricum, sunt multe lucruri despre această lume pe care nu le înţelegem. Faptul că vampirii există? Este încă un lucru pe listă.
Când el nu zise nimic preţ de câteva clipe, ea îl privi.
- De ce mă priveşti aşa?

- Eşti un *wahlker,* zise el, simţindu-se de parcă ar fi trebuit să se ridice şi să facă o reverenţă în faţa ei, aşa cum era obiceiul.
- Un *wahlker?*
- Cineva care a mers pe lumea cealaltă şi s-a întors. De acolo de unde vin eu, este un titlu onorific.
Sunetul unui telefon îi făcu pe amândoi să-şi întoarcă privirile. Sunetul venea de undeva din interiorul genţii.
- Poţi să-mi dai geanta? întrebă el.
Ea se apleacă şi încercă să o ridice. Nu putu.
- Ce-ar fi să-ţi dau numai telefonul?
-Nu! El se strădui să se sprijine în genunchi. Lasă-mă să...
- Rhage, îl voi...
- Mary, opreşte-te! îi comandă el. Nu vreau să vezi ce este acolo.
Ea se îndepărtă de geantă, ca şi cum avea şerpi în ea.
Dintr-o mişcare, el băgă mâna în geantă. Imediat ce găsi telefonul, îl deschise şi-l puse la ureche.
- Da? strigă el, în timp ce trăgea fermoarul genţii.
- Eşti bine? întrebă Tohr. Şi unde dracului eşti?
- Sunt bine. Numai că nu sunt acasă.
-Nu mai spune! Când nu te-ai întâlnit cu Butch la sala de gimnastică şi nu te-a putut găsi la reşedinţă, s-a îngrijorat şi m-a sunat. Vrei să vin să te iau?
-Nu. Sunt bine.
-Şi unde anume eşti?
- L-am sunat noaptea trecută pe Wrath şi nu m-a sunat înapoi. Este prin zonă?
- El ţi Beth s-au dus la locuinţa din oraş pentru a petrece un timp împreună. Acum unde eşti? Când nu primi rapid un răspuns, vocea fratelui se aspri: Rhage, ce dracului se petrece?
-Spune-i lui Wrath că îl caut.

Tohr înjură.
- Eşti sigur că nu vrei să vin să te iau? Pot trimite vreo doi *doggeni* cu un sac căptuşit cu plumb.
- Nu, sunt bine. Nu avea să plece nicăieri fără Mary. Pe curând!
-Rhage...
închise, dar telefonul suna din nou imediat. După ce verifică apelantul, lăsă căsuţa vocală să-i răspundă lui Tohr. Aşeză telefonul pe podea, lângă el, când simţi o durere în stomac.
- Vrei să-ţi aduc ceva de mâncare? întrebă Mary.
El o privi o clipă, uluit. Apoi trebui să-ţi amintească faptul că ea nu ştia genul de intimitate pe care i-l oferea. Totuşi, ideea ca ea să-l onoreze cu mâncarea preparată de mâinile ei îl lăsă fără aer.
- închide ochii, zise el.
Ea încremeni. Dar îşi coborî pleoapele.
El se aplecă spre ea şi o sărută.
Acei ochi gri se deschiseră Larg, dar el se trase înapoi înaintea ei.
-Mi-ar plăcea să mă hrăneşti. Mulţumesc!

capitolul 22

în zorii zilei, O analiza planurile clădirii întinse pe masa din bucătărie a lui U. Roti unul spre el.
- Asta vreau. Cât de repede o putem ridica?
-Repede. Locul este în pustietate, iar clădirea nu
va fi legată de nici una dintre locaţiile municipalităţii, aşa că nu avem nevoie de autorizaţie de construcţie. Nu va dura mult să ridicăm nişte pereţi pe care să-i acoperim cu nişte şindrile pe o suprafaţă de 460 de metri pătraţi. Nu ar trebui să pună probleme nici instalarea spaţiilor de depozitare pentru captivi. În privinţa duşului, putem să deviem cel mai apropiat curs de apă cu uşurinţă şi să instalăm o pompă pentru apa curentă. Consumabilele precum echipamentele hardware şi alte

instrumente sunt toate universale, aşa că am păstrat plăcile la dimensiunile standard pentru a reduce munca de tăiere. Generatorul pe bază de gaz va oferi electricitate pentru fierăstraie şi pentru bormaşini. Ne va furniza şi lumină, dacă vom dori. Asta pe termen lung.

- în câte zile poate fi gata?

-Cu o echipă de cinci băieţi, pot ridica un acoperiş deasupra capului în 48 de ore. Asta dacă pot să ii solicit la maximum şi dacă materialele vin la timp.

-Atunci îţi dau două zile.

- Voi începe să cumpăr ce avem nevoie de la Home Depot şi Lowe în această dimineaţă. Voi împărţi în două necesarul de materiale. Vom avea nevoie de un buldozer mic, unul Toro Dingos, cu excavator interschimbabil şi sâpâligă. Ştiu de unde putem închiria unul.

- Bun. Totul este în regulă.

O se lăsă pe spate pentru a-şi întinde braţele şi, absent, trase draperiile. Locuinţa lui U era o casă confortabilă într-o zonă liniştită. Era într-o zonă din Caldwell, cu străzi denumite Elmwood, Spruce Knoll şi Pine Notch şi unde copiii se plimbau cu bicicletele pe trotuare şi cina se lua la masă în fiecare seară la ora 18.00.

Toată starea aceasta de bine îl făcea pe O să se înfi- oare. Voia să incendieze casele. Să pună sare pe peluze. Să taie copacii. Să dărâme totul astfel încât să nu mai poată fi reconstruit. Impulsul era atât de profund încât îl surprinse. Nu-l deranja distrugerea proprietăţilor, dar el era un asasin, nu un vandal. Nu-şi putea da seama de ce îi păsa.

- Vreau să-ţi folosesc camioneta, zise U. Voi închiria o remorcă pentru a o prinde de ea. între ele vot putea căra scândurile şi acoperişul în loturi. Nu există nici un motiv pentru care tipii de la Home Depot să ştie unde suntem.

- Şi lucrurile pentru depozit?
- Ştiu exact ce cauţi şi unde să le găsim.
Se auzi un sunet electronic.
- Ce dracului e asta? întrebă O.
- Reamintirea verificării de la ora 9.00. U scoase un BlaclcBerry, degetele lui teşite zburând peste mica tastatură. Vrei să trimit un e-mail cu poziţia ta?
- Mda. O se concentTâ asupra lui U. *Laserul* făcea parte din Lessening Society de 175 de ani. Era palid ca hârtia. Calm şi agil ca un tac. Nu la fel de agresiv, dar constant.
- Eşti valoros, U.
U zâmbi şi ridică privirea de la BlackBerry.
-Ştiu. Şi îmi place să fiu de folos. Apropo, pe cine îmi dai în echipă?
- Vom folosi cele mai bune două detaşamente.
- Ne pui pe toţi pe tuşă două nopţi?
- Şi două zile. Vom dormi în ture.
- Bine. U privi înapoi din nou spre mâna lui, apăsând pe un buton din partea dreaptă. Oh, rahat! Domnului X nu-i va plăcea asta.
O miji ochii.
-Oh, da?
- Este un mesaj pentru detaşamentele Beta. Cred că încă sunt pe listă.
-Şi?
- Un grup Beta vâna noaptea trecută şi a dat pentru unul dintre cei din Frăţie în parc. Din cinci, trei nu sunt de găsit. Şi, auzi aici, războinicul era cu o femeie om!
- Uneori fee sex cu ele.
- Mda. Norocoşi nenorociţi!
Mary stătea lângă aragaz, gândindu-se la modul în care o privise Rhage. Nu înţelegea de ce faptul că se oferise să-i pregătească micul dejun era ieşit din comun, căci se comportase de parcă ea i-ar fi oferit un cadou deosebit. întoarse omleta şi se indreptă spre frigider. Scoase o caserolă din plastic cu fructe tăiate şi

le răsturnă pe toate într-un bol. Nu părea suficient, aşa că luă o banană şi o tăie deasupra.
Punând cuţitul jos, îşi atinse buzele. Nu fusese nimic sexual în sărutul pe care i-l oferise după canapea. Fusese din recunoştinţă. Şi atingerea gură la gură din parc fusese profundă, dar reţinerea lui fusese la fel. Pasiunea fusese doar de o parte. A ei.
Oare vampirii se culcau cu oamenii Poate de aceea se dăduse în spate în loc să adopte un joc al puterii.
Dar cum se explica episodul cu chelneriţa de la TGI Friday? Fără îndoială, o analizase din cap până în picioare, şi nu pentru că voia să-i cumpere o rochie. Evident, cei ca el nu aveau reţineri când voiau să se culce cu altă specie. El însă nu era interesat să fie cu ea.
Prieteni. Doar prieteni.
Când omleta fu gata şi pâinea fu dată cu unt, ea înfăşură o furculiţă într-un şerveţel, îl băgă sub cot şi duse farfuria şi bolul în living. închise repede uşa în urma ei şi se întoarse spre canapea.
„Uau!"
Rhage îşi dăduse cămaşa jos şi stătea sprijinit de perete, inspectându-şi arsurile. în lumina lumânării, ea îi observă bine umerii grei, braţele puternice şi pieptul. Abdomenul. Pielea care îi acoperea muşchii era aurie, fără păr. încercând să se controleze, aşeză ceea ce ducea pe podea, lângă el, şi se aşeză la câţiva metri distanţă. Pentru a nu se mai holba la trupul lui, se concentră asupra feţei. El privea în jos, la mâncare, fără să se mişte, fără să vorbească.
-Nu eram sigură că îţi va plăcea, zise ea.
El ridică privirea şi se întoarse cu faţa spre ea. Vederea din faţă era chiar mai spectaculoasă decât din profil. Umerii lui erau suficient de laţi

pentru a ocupa spaţiul dintre canapea şi perete. Cicatricea în formă de stea de deasupra pectoralului stâng era al dracului de sexy, ca un fel de marcă pe pielea lui.
După câteva clipe în care el doar o privi, ea se întinse spre farfurie.
- îţi voi aduce altceva.
El întinse mâna şi o prinse de încheietură. îi mângâie pielea cu degetul mare.
- îmi place.
-Nu ai gustat...
-Tu ai preparat-o. Este suficient. Scoase furculiţa din şervet, muşchii şi tendoanele antebraţului ieşind în evidenţă. Mary?
-Hm?
-Acum te-aş hrăni eu. în timp ce vorbea, stomacul lui ghiorţăi.
- Este în regulă. Voi aduce ceva şi pentru mine... Ah, de ce te-ai încruntat aşa?
El îşi frecă sprâncenele, ca şi cum şi-ar fi întins faţa.
-Scuze! Nu aveai de unde să ştii.
- Ce să ştiu?
-Acolo de unde vin eu, când un bărbat se oferă să hrănească o femeie cu mâna lui este o modalitate de a-i arăta respect. Respect şi... afecţiune.
- Dar îţi este foame!
El trase farfuria mai aproape şi unse un colţ din pâinea prăjită. Apoi tăie din omletă un pătrat perfect şi-l aşeză deasupra.

-Mary, mănâncă din mâna mea. Ia de la mine!El se apleca în faţă, întinzându-şi braţul lung.
Ochii lui albaştri erau hipnotizanţi, o strigau, o atrăgeau, îi deschideau gura. Când atinse cu buzele mâncarea pe care o pregătise pentru ea, Rhage încuviinţă. Iar după ce înghiţi, se apropie din nou de ea cu altă bucată de pâine între degete.
- Nu ar trebui să mănânci şi tu? zise ea.
-Nu până când nu te saturi tu.
- Şi dacă mănânc tot?
- Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să te ştiu bine hrănită.
„Prieteni. Numai prieteni", îşi zise ea.
- Mary, mănâncă!
Insistenţa lui o făcu să deschidă iar gura. El îi fixă buzele cu privirea după ce ea le închise. Dumnezeule! Nu păreau doar prieteni.
În timp ce mesteca, Rhage luă bolul cu fructe cu vârful degetelor. în cele din urmă, alese o bucată de pepene galben şi o întinse spre ea. Ea luă toată bucata, puţin suc prelingându-i-se pe lângă gură. Ea vru să se şteargă cu dosul palmei, dar el o opri, ridicând şervetul şi ştergându-i pielea.
- Am terminat.
- Nu, nu ai terminat. Pot simţi că îţi este foame. De data aceasta, o jumătate de căpşună fu întinsă spre ea. Deschide gura, Mary!
O hrăni cu bucăţelele alese de el, privind-o cu o satisfacţie primordială pe care ea nu o mai întâlnise până atunci.
Când nu mai putu lua altă îmbucătură, el înfulecă repede ce mai rămăsese. în momentul în care el termină, ea ridică farfuria şi se îndreptă spre bucătărie. îi mai făcu o omletă, umplu un bol cu cereale şi îi oferi ultimele banane.
Zâmbetul lui fu radios când ea le aşeză în faţa lui.

Mă onorezi cu asta!în timp ce mânca metodic, ordonat, ea închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de perete. începea să obosească mai repede şi simţi un fior rece pentru că acum ştia de ce. Dumnezeule, se temea să afle ce urmau să-i facă doctorii după ce avea să termine testele.
Când deschise ochii, chipul lui Rhage era chiar în faţa ei.
Ea se dădu în spate, lovindu-se de perete.
- Eu... nici măcar nu te-am auzit mişcându-te.
Sprijinit în mâini şi în picioare ca un animal gata să
o ia la fugă, îşi sprijini braţele de picioarele ei, umerii lui masivi adunându-se din cauza greutăţii trunchiului. De aproape, părea uriaş. Şi etala multă piele. Şi mirosea foarte bine, ca mirodeniile puternice.
- Mary, aş vrea să-ţi mulţumesc dacă m-ai lăsa.
-Cum? întrebă ea.
El îşi înclină capul într-o pare şi-şi lipi buzele de ale ei. Când ea suspină, limba lui îi penetră gura, mângâind-o pe a ei. Când se dădu în spate pentru a-i vedea reacţia, ochii lui străluceau cu promisiunea extazului care i-ar fi făcut sângele sâ-i fiarbă în vene.
Ea îşi drese vocea.
-Cu... plăcere.
- Aş vrea să repet asta, Mary. Mă laşi?
- Un simplu mulţumesc este suficient. Serios, eu...
Buzele lui o întrerupseră şi apoi limba lui prelua iar
controlul, o invada, o posedă, o mângâie. Când îi bătu cu putere în piept, Mary renunţă să se împotrivească şi savură dorinţa nebunească, bătaia din piept, durerea din sâni şi dintre picioare.

Oh, Dumnezeule! Trecuse atât de mult timp! Şi niciodată nu fusese aşa.
Rhage gemu de parcă i-ar fi simţit excitarea. Ea îi simţi limba retrăgându-se, apoi el îi cuprinse buza inferioară între...
Colţi. Acei colţi îi muşcau buza.
Teama ameninţă pasiunea, slăbind-o, adăugând o notă periculoasă care o deschidea şi mai mult. Ea il cuprinse de braţe. Dumnezeule, era atât de solid, atât de puternic! Ar fi fost atât de greu deasupra ei!
- Mă laşi să mă întind lângă tine? întrebă el.
Mary închise ochii, imaginându-şi că treceau dincolo de sărutări, către un moment în care amândoi aveau să fie dezbrăcaţi. Nu mai fusese cu un bărbat dinainte de boala ei. Şi multe la trupul ei se schimbaseră de atunci.
De asemenea, nu ştia de unde venea dorinţa lui de a fi cu ea. Prietenii nu făceau sex. Nu în lumea ei, oricum.
Ea clătină din cap.
-Nu sunt sigură...
Rhage îi acoperi iar gura preţ de o clipă.
-Vreau doar să mă întind aici, lângă tine. E în regulă?
„De fapt, asta înseamnă că e... bine." Numai că, atunci când ea se holbă la el, nu putu să ignore diferenţele dintre ei. Ea rămăsese fără aer. El era calm. Ea era ameţită. El gândea limpede. Ea era înfierbântată. El... nu.
Brusc, Rhage se sprijini de perete şi trase în poală pătura care atârna pe canapea. Ea se gândi o fracţiune de secundă că îşi ascundea erecţia.
Mda, sigur. Mai degrabă era înfrigurat pentru că era pe jumătate dezbrăcat.
-Ţi-ai amintit brusc ce sunt? întrebă el.
- Poftim?
-Asta te-a făcut să îţi piară pofta?

Ea îşi aminti acei colţi pe buza ei. Ideea că era un vampir o excita.
-Nu.
-Atunci de ce te-ai retras? Mary? El o fixa cu privirea. Mary, vrei să-mi spui ce se întâmplă?
Confuzia lui în timp ce o privea era îngrozitoare. Oare el chiar credea că ei nu avea să-i pese că el voia să se culce cu ea de milă?
- Rhage, apreciez cât de departe eşti dispus să mergi în numele prieteniei, dar nu-mi face favoruri, bine?
- îţi place ce îţi fac. Pot să simt asta. Pot să miros.
- Pentru Dumnezeu, te excită să mă faci să mă simt ruşinată de mine? Pentru că un bărbat care mă înfierbântă şi mă ameţeşte în timp ce ar putea la fel de bine să citească un ziar nu mă face să mă simt bine. Dumnezeule, tu chiar eşti dezgustat, ştii asta?
Acea privire ca de neon trădă ofensa.
- Crezi că nu te vreau.
- Oh, îmi pare rău! Cred că am ratat acea dorinţă din partea ta. Da, chiar erai aprins după mine.
Ei nu-i veni să creadă cât de repede se mişca el. Cu o clipă în urmă era sprijinit de perete, acum era în faţa ei. în secunda următoare, o aşeză pe podea, sub el. Coapsele lui îi depărtară picioarele, apoi şoldurile îi apăsară pelvisul. îi simţi mădularul gros, excitat.
Mâna lui se încurcă în părul ei şi trase, arcuind-o spre el. îşi coborî gura la urechea ei.
- Simţi asta, Mary? El îşi frecă mădularul excitat în cerc, mângâind-o, făcând-o să înflorească. Mă simţi? Ce înseamnă asta?
Ea **încercă să Tespire.** Acum **era atât de udă, trupul ei fiind gata ca el să o posede.**
- Spune-mi ce înseamnă, Mary! Când ea nu-i răspunse, el îi supse gâtul până când începu să o doară, apoi îi muşcă lobul urechii. Mici

pedepse. Vreau să o spui! Ca să ştiu că înţelegi clar ce simt.
Mâna lui liberă alunecă sub fundul ei, trăgând-o mai aproape, iar sexul lui împinse în ea, atingând locurile potrivite. Ea îi putea simţi capul apăsând prin pantalonii lui şi prin pantalonii ei de pijama.
- Spune-o, Mary!
El împinse din nou, iar ea gemu.
- Mă vrei.
- Să ne asigurăm că îţi vei aminti asta, da?
El dădu drumul părului ei şi îi muşcă buzele. Era peste tot, înăuntrul gurii ei, deasupra trupului ei, căldura şi parfumul lui masculin şi erecţia lui extraordinară promiţându-i o partidă sălbatică, erotică.
Dar atunci se dădu jos şi se întoarse la locul pe care îl ocupase înainte, lipit de perete. Brusc, îşi recăpătase controlul. Respira regulat. Trupul lui era liniştit.
Ea se strădui să se ridice, încercând a-şi aminti cum să-şi folosească braţele şi picioarele.
- Nu sunt bărbat, Mary, deşi părţi din mine arată astfel. Ceea ce ai experimentat este nimic în comparaţie **cu** ce vreau să-ţi fac. îmi **\Teau** capul între picioarele tale pentru a te putea satisface până ce îmi vei striga numele. Apoi vreau să te călăresc ca un animal şi să te privesc în ochi în timp ce te pătrund. Şi după aceea? Vreau să te am în toate poziţiile. Pe la spate. Vreau să te am în picioare, lipită de perete. Vreau să stai deasupra şi să mă călăreşti până când mă laşi fără aer. Privirea lui era calculată, brutal de onestă. Numai că nimic din toate astea nu se va întâmpla. Daca aş simţi mai puţin pentru tine, ar fi diferit, ar fi mai uşor. Dar tu provoci ceva ciudat în trupul meu, aşa că în complet control este singura modalitate în care pot fi cu tine. Altfel sunt

capabil să îmi pierd controlul şi ultimul lucru pe care mi-l doresc este să te sperii de moarte. Sau, mai rău, să te rănesc.
Imaginile înotau în mintea ei, imagini cu tot ce descrisese el, iar trupul ei plângea din nou după el. El inspiră adânc şi gemu, ca şi cum surprinsese parfumul sexului ei şi se bucura de el.
Oh, Mary! M-ai lăsa să te satisfac? M-ai lăsa să-ţi duc acea excitare dulce acolo unde îşi doreşte să ajungă?Ea voia să spună da, dar ce sugera el o lovi în moalele capului - să se dezbrace în faţa lui, în lumina lumânării. Numai doctorii şi asistentele ştiau ce rămăsese din trupul ei după ce boala dăduse înapoi. Şi nu se putu abţine să nu se gândească la toate acele femei sexy pe care le văzuse venind la el.
- Nu sunt genul cu care eşti obişnuit, spuse ea încet. Nu sunt... fmmoasâ. Et se încruntă, dar ea clătină din cap. Crede-mă!
Rhage se îndreptă spre ea, umerii lui mişcându-se ca un leu.
- Lasă-mă să-ţi arăt cât eşti de frumoasă. Delicat, încet. Nimic dur. Voi fi un domn perfect, îţi promit!
Buzele lui se depărtară, iar ea surprinse vârful colţilor. Apoi gura lui o acapară pe a ei şi, Dumnezeule, era fantastic cu toate acele atingeri ale buzelor şi limbii! Gemând, ea îşi trecu braţele în jurul gâtului său, înfigându-şi degetele în scalpul lui.
în timp ce o aşeza pe podea, ea se pregăti pentru greutatea lui. în schimb, el se întinse lângă ea şi îi îndepărtă părul.
- încet, şopti el. Delicat.
O sărută din nou, iar degetele lui lungi îşi luară timp pentru a coborî la marginea tricoului. în timp ce el îl ridica, ea încercă sâ se concentreze

la ce îi făcea gurii lui, străduindu-se să nu se gândească la ce descoperea. Dar, când îi dădu tricoul peste cap, aerul rece ii atinse sânii. Îi acoperi cu mâinile şi închise ochii, rugându-se sâ fie suficient de întuneric ca el să nu-i vadă prea mult din trup.

Vârful degetului îi mângâie baza gâtului, acolo unde se afla cicatricea traheotomiei. Apoi zăbovi deasupra punctelor încreţite de pe piept unde fuseseră introduse cateterele. Trase în jos brâul pantalonilor de pijama până când se văzură cicatricile

de pe abdomen cauzate de tuburile de hrănire. Apoi văzu locul inserţiei prin care se făcuse transplantul de măduvă

.Ga nu mai putea suporta. Se ridică şi trase tricoul pentru a se acoperi.
-Oh, nu, Mary! Nu mă opri! îi prinse mâinile şi i le sărută. Apoi trase de tricou. Nu mă laşi să te privesc?
Ea îşi întoarse capul în timp ce el o dezbrăca. Sânii ei goi se mişcau în sus şi în jos în timp ce el îi privea.
Apoi Rhage sărută fiecare cicatrice.
Ea tremura, indiferent cât de mult încerca să rămână nemişcată. Trupul ei fusese otrăvit. Fusese lăsat cu găuri, cicatrici şi zone aspre. O făcuseră infertilă. Iar acolo se afla acest bărbat frumos care le venera ca şi cum tot ce purta ea era demn de respect.
Când el ridică privirea şi-i zâmbi, ea izbucni în lacrimi. Suspinele erau ca nişte lovituri, sfâşiindu-i pieptul şi gâtul, strângându-i coastele. îşi acoperi faţa cu palmele, dorindu-şi să fi avut puterea de a merge în altă cameră. în timp ce plângea, Rhage o ţinea la pieptul lui, strân- gând-o în braţe, legănând-o. Nu ştiu cât de mult dură până ce se descărcă, dar, în cele din urmă, suspinele încetară, iar ea îşi dădu seama că el îi vorbea. Silabele şi cadenţa îi erau complet necunoscute şi cuvintele erau indescifrabile. Dar tonul... tonul era încântător. Iar delicateţea lui era o tentaţie de care ea se temea.
Nu se putea baza pe alinarea lui nici măcar în acest moment. Viaţa ei depindea de puterea de a se controla şi se afla pe o pantă alunecoasă până la lacrimi. Dacă avea să înceapă să plângă acum, nu avea să se mai oprească în următoarele zile sau săptămâni. Numai Dumnezeu ştia că duritatea ei fusese singurul lucru care o ajutase să depăşească momentul ultima dată când fusese bolnavă. Dacă avea să

piardă această hotărâre, nu avea să mai aibă nici o putere asupra bolii.
Mary îşi şterse ochii.
Nu din nou, se gândi ea. Nu avea să-şi piardă iar controlul în faţa lui.
Dregându-şi vocea, încercă să zâmbească.
- Deci? Ţi-am stricat cheful?
El spuse ceva în cealaltă limbă şi apoi încuviinţă din cap şi vorbi în engleză.
- Poţi să plângi cât vrei.
- Nu vreau să plâng.
Se uită la pieptul lui gol.
Nu, ce voia acum era să facă sex cu el. Pentru că plânsul încetase, trupul ei îi răspundea din nou. Şi având în vedere că îi văzuse cele mai urâte cicatrici şi nu îşi pierduse apetitul, ea se simţi mai confortabil.
- După toate astea, mai există vreo şansă să vrei să mă săruţi? întrebă ea.
-Da.
Fără să-şi permită să gândească, se prinse de umerii lui şi-l trase spre gura ei. El fu reţinut o clipă, surprins de forţa ei, dar apoi o sărută profund şi lung, ca şi cum înţelegea ce voia ea de la el. în câteva momente, el o dezbrăcă de tot - de pantalonii de pijama, de şosete, de lenjeria intimă.
O mângâie din cap până la coapse, iar ea se mişcă lângă el, ridicându-se, arcuindu-se, simţindu-i pielea goală lipită de sâni şi de pântec în timp ce materialul moale al pantalonilor lui scumpi o frecau precum uleiul de corp pe picioare. Era dornică şi ameţită în timp ce el îi săruta gâtul şi clavicula, coborând spre sâni. Ea ridică privirea şi-i observă limba făcând cercuri în jurul unui sfârc înainte de a-l ascunde cu gura. în timp ce sugea, mâna lui alunecă pe coapsa ei interioară.
Apoi începu să-i atingă zona intimă. Ea se foi sub el, respirând greu.

El gemu, pieptul vibrându-i lipit de al ei.
- Draga mea Mary, eşti exact aşa cum mi te-am imaginat. Moale, udă. Vocea lui era aspră, dură, făcând-o

să îşi dea seama cât de mult se străduia să se controleze. Depărtează-ţi picioarele! Mai mult. Aşa, Mary! Este atât de... Oh, da!
Lăsă un deget să alunece înăuntrul ei, apoi două.
Trecuse mult timp, dar trupul ei ştia unde se îndreptau. Gâfâind, ţinându-se cu unghiile de umerii lui, Mary îl privi lingându-i sânii în timp ce-şi mişca mâna înainte şi înapoi în trupul ei, degetul lui frecând chiar în locul potrivit. Ea explodă într-o clipită, forţa orgasmului trimiţând-o într-un vid unde existau numai vibraţia şi căldura pură.
Când reveni, ochii grei ai lui Rhage păreau serioşi, cu o expresie întunecoasă şi încordată. Era ca un străin, departe de ea.
Ea se întinse spre pătură pentru a se acoperi, imagi- nându-şi că tricoul nu avea să o ajute prea mult. Mişcarea o făcu să îşi dea seama că degetele lui încă penetrau.
- Eşti atât de frumoasă, spuse el grav.
Acel cuvânt o făcu să se simtă chiar mai inconfortabil.
- Lasă-mă să mă ridic!
- Mary!
Ea îl privi frustrată.
Cu o mişcare lentă, îşi retrase mâna dintre picioarele ei şi îşi duse cele două degete strălucitoare la gură. Buzele i se depărtară şi, savurând, linse pasiunea ei alunecoasă. Când înghiţi, îşi închise ochii scânteietori.
- Eşti incredibil de fhimoasă!

Respiraţia ei îngheţă. îşi reveni când el coborî pe trupul ei, punându-şi mâinile pe interiorul coapselor ei. Ea se încordă în timp ce el încercă să-i depărteze picioarele.
-Nu mă opri, Mary! îi sărută buricul, apoi şoldul, depărtându-i picioarele. Am nevoie să te gust mai mult.

-Rhage, eu... Oh, Dumnezeule!Limba lui era o mângâiere caldă chiar în centrul ei, făcându-i simţurile să o ia razna. îşi ridică privirea şi se uită la ea. Apoi se întoarse şi o linse din nou.

- Mă omori, zise el, respiraţia lui atingându-i zona cea mai sensibilă. El îşi lipi chipul de ea, iar barba lui o zgârie delicat în timp ce-i tachina miezul.

Ea închise ochii, simţind că mai avea puţin şi îşi lua zborul.

Rhage o săruta şi apoi îi prindea pielea fierbinte cu buzele, sugând, trăgând, mişcându-şi limba, tn timp ce ea se arcuia pe podea, una din mâinile lui alunecă pe talia ei, iar cealaltă ajunse pe abdomen. O ţinu pe loc în timp ce o satisfăcea, împiedicându-i trupul să se mişte de lângă gura lui în timp ce se zvârcolea.

- Priveşte-mă, Mary! Priveşte ce fac!

Când o făcu, surprinse o frântură din limba lui roz lingându-i în voie zona intimă. Orgasmul o cutremură, dar el continuă. Părea că tehnica şi concentrarea lui nu se sfârşeau niciodată.

în cele din urmă, se întinse spre el, simţind nevoia să-i simtă mădularul în trupul ei. El rezistă puţin, apoi făcu ceva păcătos cu colţii. în timp ce ea se destrăma, el o privi atingând orgasmul, ochii lui albaştri, scânteietori privind-o dintre picioare, atât de strălucitori încât făceau umbre. După ce termină, ea îi rosti numele într-o întrebare gâtuită.

Dintr-o mişcare fluidă, se ridică în picioare şi se îndepărtă de ea. **Când** se întoarse, ea respira şuierat.

Un tatuaj magnific, multicolor îi acoperea tot spatele. Desenul reprezenta un dragon, o creatură neînfricată cu cinci membre cu gheare şi un trup puternic, zdrobitor. De la locul lui, bestia se holba ca şi cum putea într-adevăr să vadă cu acei ochi albi. în timp ce Rhage se

plimba în jur, creatura se mişca odată cu pielea
şi muşchii lui unduitori, mişcându-se, fierbând.

Ca şi cum voia să iasă, se gândi ea.Simţind răcoare, Mary îşi trase pătura în jurul trupului. Când ridică privirea, Rhage se afla în cealaltă parte a camerei.
Şi totuşi, tatuajul se holba la ea.

capitolul 23

Rhage se plimba prin living, încercând să se mai răcorească. îi fusese suficient de greu chiar şi înainte de a o avea. Acum, când limba lui îi cunoştea gustul, simţea fierbinţeală pe şira spinării, o arsură ce se răspândea în fiecare muşchi pe care îl avea. Pielea îl furnica, îl mânca atât de tare, încât voia să o scarpine cu un şmirghel.
în timp ce-şi scărpina braţele, mâinile îi tremurau incontrolabil.
Dumnezeule, trebuia să se îndepărteze de parfumul sexului ei! De imaginea ei. De certitudinea că ar fi putut să o aibă chiar atunci, deoarece ea l-ar fi lăsat.
-Mary, trebuie să fiu singur o clipă. Aruncă o privire spre uşa băii. Voi intra acolo. Dacă intră cineva în casă sau auzi ceva neobişnuit, vreau să mă chemi imediat. Dar nu voi sta mult.
Nu se uită la ea când închise uşa.
în oglinda de deasupra chiuvetei, pupilele străluceau albe în întuneric.
Oh, Dumnezeule, nu putea să-şi permită să se transforme! Dacă scăpa bestia...
Teroarea pentru siguranţa lui Mary îi făcu inima să tresalte, ceea ce nu făcu decât să agraveze situaţia.
La dracu'! Ce avea să facă? Şi de ce se întâmpla asta? De ce...
„Opreşte-te! încetează să mai gândeşti! Opreşte panica! Opreşte-ţi motorul interior! Apoi n-ai decât să-ţi faci griji!"
Coborî capacul toaletei şi se aşeză pe el, sprijinindu-şi mâinile pe genunchi. îşi forţă muşchii să se relaxeze, apoi se concentră asupra plămânilor. Inspirând pe nas şi expirând

pe gură, se concentră să-şi controleze respiraţia.
Inspira şi expira. Inspira şi expira.
Lumea se retrase până când toate sunetele, imaginile .şi mirosurile dispărură, rămânând numai respiraţia lui.
Numai respiraţia lui.
Numai respiraţia lui.
Numai...
Când se calmă, deschise ochii şi ridică mâinile. Tre- murul dispăruse. Şi, verificând repede în oglindă, constată că pupilele îi erau din nou negre. Îşi sprijini braţele pe chiuvetă şi se lăsă pe ele.
De când fusese blestemat, sexul fusese un instrument predictibil, care îl ajuta să ţină bestia în frâu. Când avea o femeie, devenea suficient de stimulat pentru a obţine eliberarea de care avea nevoie, dar excitarea nu ajungea niciodată până la nivelul în care bestia să fie instigată. Nici pe departe.
Cu Mary însă totul se schimbase. Nu credea că se putea controla suficient pentru a o penetra, cu atât mai puţin să ajungă la orgasm. Vibraţia aia nenorocită pe care o provoca în interiorul lui îi trimitea pofta sexuală pe un teren periculos.
Inspiră adânc. Numai mila domnului putea să-l ajute să-şi recapete repede controlul. Dacă se îndepărta de ea, dacă îşi contTola sistemul nervos, avea să domolească sentimentul până la o intensitate gestionabilă. Slavă Domnului!
Rhage folosi toaleta, apoi se spălă pe faţă în chiuvetă şi se şterse cu un prosop de mâini.
Când deschise uşa, inspiră adânc. Avea sentimentul că, atunci când avea să o revadă pe Mary, sentimentul urma să revină.
Aşa se întâmplă.
Ea stătea pe canapea, îmbrăcată în pantaloni kaki şi într-un pulover din lână. Lumina lumânării amplifica neliniştea de pe chipul ei.

-Hei, zise el.
- Eşti bine?
- Da. El îşi frecă bărbia. îmi pare rău. Uneori am nevoie de un minut.
Ea făcu ochii mari.
- Ce e? întrebă el.
- Este aproape 18.00. Ai stat acolo aproape 8 ore.
Rhage înjură. Prea mult pentru o reîmprospătare.
- Nu am ştiut că am lipsit atât de mult.
- Eu... am intrat să verific o dată sau de două ori. Eram îngrijorată... Oricum, te-a sunat cineva. Roth?
-Wrath?
- Da, acesta e numele. Telefonul tot suna. în cele din urmă, am răspuns. îşi privi mâinile. Eşti sigur că eşti bine?
- Acum da.
Ea inspiră adânc, apoi expiră. Expiraţia nu o ajută să-şi mai relaxeze umerii.
-Mary, eu... La naiba, ce îi putea spune ca să nu facă situaţia şi mai dificilă? Este în regulă. Indiferent ce s-a întâmplat, este în regulă.
El se apropie de canapea şi se aşeză lângă ea.
-Ascultă, Mary, vreau să vii cu mine în seara asta. Vreau să te duc undeva unde ştiu că vei fi în siguranţă. *Lesserii,* chestiile alea din parc, probabil sunt cu ochii pe tine şi te vor căuta prima dată aici. Acum eşti o ţintă pentru că ai fost cu mine.
- Unde vom merge?
- Vreau să stai cu mine. Presupunând că Wrath avea să le deschidă uşa. Este prea periculos pentru tine aici. Dacă vânătorii vor veni după tine, asta se va întâmpla curând. Vom vorbi în seara asta. Vino cu mine câteva zile până când ne vom da seama ce trebuie să facem!

Momentan nu avea soluţii pe termen lung, dar avea să le găsească. Ea devenise responsabilitatea lui în momentul în care el o introdusese în lumea lui şi nu avea să o lase lipsită de apărare.
-Ai încredere în mine! Numai câteva zile!
Mary îşi făcu bagajul, gândindu-se că era nebună. Să plece cine ştie unde. Cu un vampir. Dar lucrul bizaT era că avea încredere **în** Rhage. Era prea sincer pentru a minţi şi prea inteligent pentru a subestima ameninţarea. **În** plus, programările ei la specialişti începeau abia miercuri după-a miază. Iar ea îşi luase săptămâna liberă de la muncă. În plus, avea liber de la call center. Nu avea să piardă nimic.
Când intră în living, el se întoarse spre ea, punân- du-şi geanta pe umăr. Ea se uită la jacheta lui neagră, văzând nişte umflături pe care înainte nu le luase în considerare.
- Eşti înarmat? întrebă ea.
El **încuviinţă.**
- Cu ce? Când el nu făcu decât să o privească, Mary încuviinţă din cap. Ai dreptate. Probabil este mai bine să nu ştiu. Să mergem!
Merseră în linişte pe Route 22 în zona moartă dintre periferia rurală a oraşului Caldwell şi cel mai apropiat oraş mai mare. Era un teren rural deluros, împădurit, doar cu întinderi mari de pădure între câteva case părăsite, care apăreau ocazional pe marginea drumului. Nu exista iluminat stradal, erau puţine maşini şi multe căprioare.
După aproximativ 20 de minute de când plecaseră de acasă de la ea, el viră pe un drum cu un singur sens, îngust, care urca. Ea analiză ceea ce farurile scoteau în evidenţă, dar nu-şi putu da seama unde erau. În mod ciudat, nu părea să existe vreun semn că ar fi fost vreo pădure sau vreun drum. De fapt, peisajul era monoton, un camuflaj pe care nu şi-l putea

explica şi pe care nu-l putea desluşi indiferent cât de mult clipea.
De nicăieri, apărură nişte porţi negre din fier. Când Mary tresări, Rhage apăsă pe un buton de deschidere a uşii garajului, iar porţile grele se mişcară, oferindu-le suficient timp pentru a se strecura printre ele. Imediat ajunseră în faţa altor porţi. El lăsă geamul în jos şi tastă un cod la interfon. ti întâmpină o voce plăcută, iar el privi în sus, în stânga, salutând spre o cameră de securitate.
Al doilea rând de porţi se deschise, iar Rhage acceleră pe un drum lung, ce urca. Când cotiră, un zid înalt de 6,5 metri se materializă la fel cum apăruse prima poartă. După ce trecură pe sub o arcadă şi trecură de alte bariere, ajunseră într-o curte cu o fântână în mijloc.
În dreapta se afla o vilă cu patru etaje din piatră gri, genul de loc pe care îl vezi în reclamele filmelor de groază: gotică, sumbră, opresivă, cu umbre care ar fi făcut oamenii să se simtă inconfortabil. Peste drum, se afla o casă mică, doar cu un nivel, care dădea însă aceeaşi senzaţie horror.
Şase maşini, cele mai multe în stil european, scumpe, erau parcate ordonat. Rhage parcă maşina GTO între un Escalade şi un Mercedes. Mary coborî din maşină şi ridică privirea spre vilă. Se simţea de parcă ar fi fost privită, ceea ce se şi întâmpla. De pe acoperiş, garguiele se holbau la ea, la fel camerele de supraveghere.
Rhage se apropie de ea cu geanta în mână. Avea gura încordată şi privirea intensă.
- Te voi proteja. Ştii asta, da? Când ea încuviinţă, el zâmbi discret. Va fi bine. Dar vreau să rămâi aproape de mine. Nu vreau să ne despărţim. Este clar? Vei sta cu mine indiferent ce se întâmplă.
„Încurajare combinată cu un ordin", se gândi ea. Nu avea să fie bine.Urcară spre nişte uşi din

bronz, iar el deschise una. După ce păşiră într-un hol lipsit de geamuri, uşa masivă se închise cu o reverberaţie pe care o simţi sub tălpi. Chiar în faţă se aflau nişte uşi masive, făcute din lemn şi sculptate cu simboluri. Rhage introduse un cod pe o tastatură, apoi se auzi sunetul deblocării. El o luă ferm de mână şi deschise a doua uşă către un foaier vast.
Mary râmase cu gura căscată. Era... magic! Holul era un curcubeu de culori, la fel de neaşteptat precum o grădină înverzind într-o peşteră. Coloane verzi din malachit alternau cu unele din marmură bordo, ridicând u-se de pe o podea mozaic în mai multe nuanţe. Pe pereţii de un galben strălucitor atârnau oglinzi cu rame aurii şi felinare din cristal. Tavanul, înalt de trei etaje, era o operă de artă, cu foiţă de aur, scenele reprezentând eroi, cai şi îngeri. În faţă, în centrul grandorii, se aflau nişte scări late care urcau la un etaj superior, cu balcon.
Era frumoasă, în stil rusesc, ţarist, dar sunetele din acel loc nu erau neapărat formale şi elegante. Din camera din stânga răsunau o muzică rap şi voci masculine grave. Mingi de biliard care se loveau. Cineva strigă:
- Dă mai tare, copoiule!
O minge de fotbal intră în salon şi un bărbat musculos veni alergând după ea. Sări şi doar ce puse mâna pe minge când un tip şi mai mare, cu părul ca de leu veni peste el. Amândoi căzură pe podea, cu picioarele şi mâinile încâlcindu-se şi lovindu-se cu putere de perete.
-Te-am prins, copoiule!
- Dar încă nu ai mingea, vampirule!
Bombăneli, râsete şi înjurături colorate se loviră de

tavanul decorat în timp ce bărbaţii se luptau pentru minge, rostogolindu-se, stând unul peste altul. Alţi doi bărbaţi uriaşi îmbrăcaţi veniră în fugă ca să privească acţiunea. Atunci, un bărbat scund şi bătrân, îmbrăcat în uniformă, intră cu o vază din cristal cu

un buchet de flori proaspete. Majordomul îi ocoli pe bărbaţii care se luptau, zâmbind indulgent

.Apoi se lăsă tăcerea când toţi o observară în acelaşi timp.
Rhage o protejă cu trupul lui.
- Nenorocitule! zise unul.
Unul dintre bărbaţi se repezi la Rhage ca un tanc. Părul lui negru era tuns milităreşte, iar Mary avu senzaţia ciudată că îl mai văzuse.
-Ce dracului faci?
Rhage se îndreptă, lăsă geanta jos şi îşi încrucişă braţele la piept.
- Unde este Wrath?
-Te-am întrebat ceva! se răsti individul. Ce *dracului* ai de gând aducând-o aici?
-Am nevoie de Wrath.
-Ţi-am zis să scapi de ea. Sau te aştepţi ca unul dintre noi să facă asta pentru tine?
Rhage îl înfruntă pe bărbat.
-Ai grijă, Tohr! Nu mă face să te rănesc!
Mary aruncă o privire în spatele ei. Uşa vestibulului încă era deschisă. în acel moment, să aştepte în maşină cât timp Rhage clarifica lucrurile i se părea o idee bună. Nu era potrivită varianta de a rămâne lipită de el.
în timp ce se dădea în spate, continua să-l privească. Până când se lovi de ceva dur.
Se întoarse. Ridică privirea. Rămase fără glas. Calea ei de scăpare era blocată de un chip cu cicatrice, cu ochi negri şi o aură de furie rece ca gheaţa.
înainte să se lase pradă fricii, el o luă de braţ şi o îndepărtă de uşă.
- Nici să nu te gândeşti să fugi! Scoţându-şi colţii lungi, îi măsură trupul. Ciudat, nu eşti genul lui obişnuit. Dar eşti în viaţă şi moartă de frică. Aşa că o să fii perfectă pentru mine.
Mary ţipă.
Toate capetele din foaier se întoarseră. Rhage se întinse spre ea, îndepărtând-o şi lipind-o de

trupul lui. Vorbi aspru, în limba pe care ea nu o înţelegea.
Bărbatul cu cicatrice miji ochii.
- Uşor, Hollywood! **Îţi** păstrez jucăria în casă. O vei împărţi sau vei fi egoist, ca de obicei?
Rhage arăta de parcă avea să se dezlănţuie când vocea unei femei îl întrerupse.
- Oh, pentru Dumnezeu, băieţi! O speriaţi!
Mary privi pe după pieptul lui Rhage şi văzu o femeie coborând scările. Arăta complet normal: păr lung, negru, blugi albaştri, pulover cu guler alb. în braţele ei, o pisică neagră tocea ca o maşină de cusut. în timp ce se îndrepta spre bărbaţi, aceştia se dădură la o parte, făcându-i loc.
- Rhage, ne bucurăm că ai ajuns acasă în siguranţă. Wrath coboară într-un minut. Arătă spre încăperea din care ieşiseră bărbaţii. Voi, ceilalţi, înapoi acolo! Acum! Dacă aveţi de gând să spargeţi nişte biluţe, faceţi-o la masa de biliard. Cina se serveşte într-o jumătate de oră. Butch, ia mingea cu tine!
îi goni din foaier de parcă nu ar fi fost nişte duri încăpăţânaţi. Singurul care rămase fu cel cu tunsoarea militărească.
Acum îl privea pe Rhage mai calm.
- Va avea repercusiuni, frate!
Chipul lui Rhage se aspri şi începură să vorbească iar în limba lor secretă.
Femeia cu păr negru veni spre Mary, mângâind gâtul pisicii.
- Nu-ţi face griji! Totul va fi bine. Apropo, eu sunt Beth. Iar acesta este Boo.
Mary inspiră adânc, încrezându-se instinctiv în acest avanpost feminin singuratic într-o junglă de testosteron.
- Mary. Mary Luce.
Beth îi întinse mâna şi îi zâmbi.
Şi mai mulţi colţi.
Mary simţi pământul iugindu-i de sub picioare.

- Cred că leşină! strigă Beth întinzându-se spre ea. Rhage!
Arme puternice o cuprinseră de talie când genunchii i se inmuiară.
Ultimul pe care îl auzi înainte să-şi piardă cunoştinţa fu Rhage, care zise:
- O duc în camera mea.
Rhage o întinse pe Mary pe patul lui şi aprinse o lumină caldă. Oh, Dumnezeule, ce făcuse aducând-o în fort.[7]
Când ea se foi şi deschise ochii, el zise:
- Eşti în siguranţă aici.
- Mda, sigur.
- Mă voi asigura de asta, ce zici?
-Acum te cred. Zâmbi vag. ¡mi pare rău că am leşinat. De obicei, nu sunt aşa.
- Este de înţeles. Uite ce e, trebuie să merg să-mi întâlnesc fraţii. Vezi încuietoarea de oţel de la uşă? Numai eu am cheia, aşa că vei fi în siguranţă aici.
-Tipii aceia nu s-au bucurat să mă vadă.
- Asta e problema lor.
El îi dădu părul după urechi. Voia să o sărute, dar, în schimb, se ridică.
Părea atât de normal ca ea să fie în patul lui, cuibărită în muntele de perne pe care el insistase ca ea să doarmă! Voia să o aibă acolo mâine, şi poimâine, şi...
„Nu a fost o greşeală. Aici e locul ei", se gândi el.
- Rhage, de ce faci toate acestea pentru mine? Nu-mi datorezi nimic şi abia dacă mă cunoşti.
„Pentru că eşti a mea."
Păstrând pentru el acest gând, se apleacă şi îi mângâie obrazul.
-Nu va dura mult.
-Rhage...
- Lasă-mă să am grijă de tine! Şi nu Îţi face griji!

Închise uşa în urma lui şi o încuie înainte să se îndepărteze pe hol. Fraţii aşteptau toţi în capătul scărilor, cu Wrath în faţa grupului. Regele părea sumbru, sprâncenele negre fiind ascunse în spatele ochelarilor.

- Unde vreţi să facem asta? întrebă Rhage.

- în biroul meu.

După ce intrară în încăperea formată, Wrath se duse la birou şi se aşeză. Tohr îl urmă, stând în spatele lui, în dreapta. Phury şi Z se sprijiniră de un perete tapisat cu mătase. Vishous se aşeză pe unul dintre şezlongurile de lângă şemineu şi aprinse o ţigară rulată manual.

Wrath clătină din cap.

- Rhage, avem probleme serioase. Ai încălcat un ordin direct. De două ori. Apoi ai târât aici, în această casă, un om, ceea ce ştii că este interzis...

- Este în pericol...

Wrath lovi cu pumnul în masă, făcând-o să sară de pe podea.

- Chiar nu vrei să mă întrerupi acum!

Rhage scrâşnea din dinţi, muşca. Se forţă să rostească vorbele respectuoase pe care de obicei le spunea fără nici o reţinere.

- Nu am vrut să te jignesc, milord!

- Cum spuneam, nu l-ai ascultat pe Tohr şi ai continuat ofensa apărând aici cu un om. Unde dracului ţi-a fost mintea? La naiba, nu eşti un idiot, în ciuda modului în care te comporţi! Este din altă lume, aşa că ne expune. Şi trebuie să ştii că amintirile ei sunt deja pe termen lung şi traumatizante. Este compromisă definitiv.

Rhage simţi un geamăt în piept, pe care pur şi simplu nu-l putea reprima. Sunetul se răspândi în cameră ca un miros.

- Nu va fi omorâtă din cauza asta.

- Mda, dar nu este decizia ta. Ai făcuto a mea când ai adus-o sub acoperişul nostru.

Rhage scoase colţii.
-Atunci voi pleca. Voi pleca cu ea.
Sprâncenele lui Wrath se ridicară pe deasupra ramelor ochelarilor.
- Nu este un moment bun pentru ameninţări, frate!
-Ameninţări? Sunt al dracului de serios! Se calmă,
frecându-şi faţa şi încercând să respire. Uite ce e, noaptea trecută am fost atacaţi de mai mulţi lesseri. A fost prinsă şi am lăsat cel puţin unul dintre acei vânători în viaţă în timp ce încercam să o salvez. Şi-a pierdut geanta în încăierare şi, dacă unul dintre acei *lesseri* a supravieţuit, sigur a luat-o. Chiar dacă îi voi şterge amintirile, casa ei nu este sigură şi nu voi permite să fie luată de Lessening Society. Dacă nu putem sta aici şi singurul lucru prin care o pot proteja este să dispar cu ea, atunci asta o să fac.
Wrath se încruntă.
- Îţi dai seama că alegi o femeie în detrimentul Frăţiei.
Rhage răsuflă din greu. Dumnezeule! Nu se aşteptase
să se ajungă la asta. Dar bănuise că avea să se întâmple.
Incapabil să stea pe loc, se Îndreptă spre una dintre ferestre, care se întindea de la podea până la tavan. Privind afară, văzu grădinile terasate, piscina, peluza vastă. Nu se concentră însă asupra terenului amenajat. Ceea ce vedea era protecţia pe care o oferea fortul. Proiectoarele luminau priveliştea. Camerele instalate în copaci înregistrau fiecare clipă. Senzorii de mişcare monitorizau fiecare frunză colorată care cădea pe pământ. Iar dacă cineva încerca să urce zidul, avea să fie întâmpinat de un gard electric de 240 de volţi.
Era cel mai sigur loc pentru Mary. Fără excepţie.

-Nu este o femeie obişnuită pentru mine, şopti el. Dacă aş putea, aş lua-o drept shellan.
Cineva înjură în timp ce alţii inspirară adânc.
- Nici nu o cunoşti, sublinie Tohr. Şi este om. - Şi?
Vocea lui Wrath era aspră, insistentă.
- Rhage, nu renunţa la Frăţie din cauza asta! Avem nevoie de tine. Rasa are nevoie de tine.
-Atunci se pare că va rămâne aici, nu? Când Wrath bombăni, Rhage se întoarse spre el. Dacă Beth ar fi în pericol, ai permite să te împiedice ceva să o protejezi? Chiar şi Frăţia?
Wrath se ridică de pe scaun şi ocoli biroul din doi paşi. Se opri când ajunseră faţă în faţă.
- Beth a mea nu are de-a face cu alegerile pe care le-ai făcut sau cu situaţia în care ne-ai pus. Contactul cu oamenii este limitat şi e numai pe teritoriul lor, ştii asta. Şi nimeni nu locuieşte în această casă cu excepţia fraţilor şi *a shellanilor* lor - asta dacă au.
- Dar Butch?
- Este singura excepţie. Şi i se permite să stea aici doar pentru că V l-a văzut în vise.
- Dar Mary nu va rămâne aici pentru totdeauna. -Ce-ţi imaginezi? Crezi că Lessening Society va
renunţa? Crezi că rasa oamenilor va deveni brusc mai tolerantă? Revino-ţi!
Rhage coborî vocea, dar nu şi privirea.
- Este bolnavă, Wrath. Are cancer. Vreau să am grijă de ea şi nu din cauza lesserilor de coşmar.
Se lăsă un lung moment de tăcere.
- Rahat, ai creat o legătură cu ea. Wrath îşi trecu mâna prin părul lung. Pentru Dumnezeu... Abia ce ai întâlnit-o, frate!
- Şi ţie cât ţi-a luat să o marchezi pe Beth? 24 de ore? Bine, ai aşteptat două zile. Da, ce bine că ţi-ai luat timp!
Wrath râse.

- Nu încetezi să aduci vorba de *shellanul* meu, nu? -Milord, Mary este... diferită pentru mine. Nu voi
pretinde că înţeleg de ce. Tot ce ştiu este că îmi face inima să tresalte şi nu pot ignora asta... La dracu', nu vreau să ignor asta! Deci ideea de a o lăsa la mila celor din Lessening Society pur şi simplu nu este o opţiune. Când vine vorba de ea, toate instinctele mele protectoare se activează şi nu le pot îndepărta. Nici măcar de dragul Frăţiei.
Rhage tăcea, iar minutele treceau. Orele. Sau poate că fuseseră numai câteva clipite.
-Dacă îi voi permite să stea aici, zise Wrath, o fac numai pentru că o vezi ca pe perechea ta şi numai dacă îşi poate ţine gura închisă. Şi tot trebuie să ne ocupăm de ceva - ai încălcat ordinele lui Tohr. Nu pot trece cu vederea. Trebuie să-i spun Fecioarei Scrib.
Rhage răsuflă uşurat.
- Voi accepta consecinţele.
- Fie. Wrath se întoarse la birou şi se aşeză. Mai am nişte lucruri de discutat cu voi, fraţilor! Tohr, tu urmezi!
Tohrment păşi în faţă.
- Veşti proaste. Am primit veşti de la o familie civilă. Un bărbat, după zece ani de la tranziţie, a dispărut noaptea trecută din zona de la periferie. Am trimis un e-mail către comunitate, informându-i pe toţi că trebuie să fie extrem de precauţi când ies şi că toţi cei care lipsesc trebuie să fie raportaţi către noi imediat. De asemenea, eu şi Butch am stat de vorbă. Pe poliţist îl duce capul. Are cineva ceva împotrivă dacă îl implic puţin în treburile noastre? Când mulţi încuviinţară din cap, Tohr îşi concentra atenţia asupra lui Rhage.
-Acum spune-ne ce s-a întâmplat noaptea trecută în parc!

După plecarea lui Rhage, când se simţi suficient de puternică pentru a se ridica, Mary se dădu jos din pat şi verifică uşa. Era încuiată şi solidă, aşa că se simţi cu adevărat în siguranţă. Când văzu un întrerupător în stânga, îl aprinse, luminând camera.
„Sfinte... Casa de Windsor!"
Draperii din mătase atârnau la ferestre, în nuanţe de roşu şi auriu. Satinul şi mătasea decorau patul uriaş, antic, iacobin, ai cărui stâlpi probabil erau în totalitate din trunchiuri de stejar. Pe podea se afla un covor Aubusson, pe pereţi picturi în ulei...
Dumnezeule mare, oare tabloul acela, Madona cu Pruncul, chiar era un Rubens adevărat.[7]
Nu erau însă numai lucruri tip Sotheby. Existau şi un TV cu plasmă, un echipament stereo suficient ca să se audă un spectacol Super Bowl, un calculator demn de NASA. Şi un Xbox pe podea.
Se îndreptă spre rafturile cu cărţi, unde stăteau mândre şi drepte volume legate în piele, scrise în Limbi străine. Cercetă titlurile apreciativ până când dădu de colecţia de DVD-uri.
„Oh, umanitatea!"
Seria Austin Powers. Aliens şi Atien. Fălci. Toate cele trei filme Un poliţist cu *explozie întârziată.* GodziKa. *Godzi*Ha. Godzitla... Stai, restul raftului era plin numai cu Godzilb. Se uită mai jos. Vineri *13, Halloween,* Coşmarul *de pe* Elm Street.
Ei bine, măcar nu se deranjase să cumpere continuarea. Pădurea snobilor. Seria Cartea morţilor.
Era de mirare cum Rhage nu orbise cu atâta cultură pop.
Mary intră în baie şi aprinse luminile. Un jacuzzi de mărimea livingului ei era instalat pe podeaua din marmură.
Asta da frumuseţe, se gândi ea.

Auzi uşa deschizându-se şi fu uşurată când Rhage îi strigă numele.
- Sunt aici, mă uit la cadă. Intră din nou în dormitor. Ce s-a întâmplat?
-Totul este bine.
„Eşti sigur?" - vru ea să întrebe pentru că el era încordat şi preocupat în timp ce se îndrepta spre garderobă.
- Nu-ţi face griji, poţi sta aici.
- Dar..
-Nici un dar!
- Rhage, ce se petrece?
-Trebuie să ies cu fraţii în seara asta. Se întoarse fără haină şi o duse în pat, trăgând« lângă el în timp ce se aşeză. *Doggenii,* servitorii noştri, ştiu că eşti aici. Sunt incredibil de loiali şi prietenoşi, nu trebuie să te temi. Fritz, care administrează casa, îţi va aduce nişte mâncare în scurt timp. Dacă ai nevoie de ceva, cere-i! Mă întorc în zori.
- Voi fi încuiată aici până atunci?
El clătină din cap şi se ridică.
- Eşti liberă să te plimbi prin casă. Nimeni nu te va atinge. Luă o bucată de hârtie dintr« cutie din piele şi scrise pe ea. Acesta este numărul meu de telefon. Mă poţi suna dacă ai nevoie de mine şi mă voi întoarce într« clipă.
- Ai vreun transportor ascuns pe undeva?
Rhage o privi şi dispăru.
Nu se putea spune ca ieşise ¿în *cameră foarte repede.* Ci puf! Dispăruse!
Mary sări din pat, înăbuşindu-şi un strigăt alarmat.
Mâna lui Rhage o cuprinse din spate.
- într« clipă.
Ea îl prinse de încheieturi, strângându-l de oase pentru a se asigura că nu avea halucinaţii.
- Ce scamatorie! Vocea ei era gâtuită. Ce altceva mai ai sub pălărie?

- Pot aprinde şi închide lucruri. Camera se întunecă. Pot aprinde lumânări. Două dintre ele se aprinseră în garderoba lui. Şi mă pricep la încuietori şi chestii.

Auzi încuietoarea uşii, apoi dulapul închizându-se şi deschizându-se.

-Oh, mai ştiu să fac ceva incredibil cu limba şi cu o codiţă de cireaşă.

O sărută pe gât şi se îndreptă spre baie. Uşa se închise, iar ea auzi duşul pornind.

Mary rămase încremenită, mintea ei zgâriind precum un ac pe un disc. Privind colecţia de DVD-uri, decise că fuga de realitate era binevenită. Mai ales când o persoană avusese prea multe ciudăţenii, prea multe abateri de la realitate, prea multe... de toate.

Când Rhage ieşi câteva clipe mai târziu, bărbierit, mirosind a săpun, cu un prosop înfăşurat în jurul şoldurilor, ea era întinsă pe pat, privind la TV Attstin Pou«r - *Goldmember.*

- Hei, este un film clasic!

El ii zâmbi şi privi ecranul.

Ea uită complet de film când privi acei umeri laţi, muşchii braţelor, prosopul care lua forma posteriorului. Şi tatuajul. Acea creatură feroce, forţoasâ, cu ochi albi.

- Gemeni, Basîi, gemeni, zise Rhage la momentul potrivit, cu intonaţia perfectă.

Ii făcu cu ochiul şi se îndreptă spre dulap.

Împotriva instinctelor ei, îl urmă şi se sprijini de unul dintre glafuri, încercând să pară relaxată. Rhage stătea cu spatele la ea, trăgându-şi o pereche de pantaloni din piele neagră, stil comando. Tatuajul se mişca odată cu el în timp ce trăgea fermoarul.

Ea oftă discret. „Ce bărbat! Vampir. Orice ar fi."

El privi peste umăr.

- Eşti bine?

De fapt, se aprinsese complet.

-Mary?

- Sunt bine. Coborându-şi privirea, se concentră cu interes asupra colecţiei de pantofi aliniaţi pe podea. De fapt, mă voi trata singură cu colecţia ta de filme până când o să intru într-o comă culturală.
în timp ce se apleca pentru a-şi trage şosetele, ochii ei căzură pe pielea lui. Goală, fină, aurie...
-Apropo de dormit, zise el. Voi dormi pe podea.
Dar ea se gândi că voia să stea cu el !n acel pat mare.
-Nu te prosti, Rhage! Suntem adulţi amândoi. Iar chestia aia este suficient de lată pentru şase persoane.
El ezită.
- Bine. Îţi promit că nu voi sforăi!
„Şi ce-ai zice să nu-ţi ţii mâinile numai pentru tine?"
Trase pe el un tricou cu mânecă scurtă şi se Incălţă cu nişte bocanci. Apoi se opri, ţintuind cu privirea un dulap metalic, înalt până în tavan, aflat în pere* tele şifonierului.
- Mary, ce-ar fi să ieşi? Am nevoie de un minut. Bine?
Ea se înroşi şi se întoarse.
- îmi pare rău! Nu am vrut să-ţi invadez intimitatea...
El o luă de mână.
-Nu este vorba despre asta. Numai că s-ar putea să nu-ţi placă ce vei vedea.
De parcă ar fi putut fi mai şocată de atât?
- Continuă, bolborosi ea. Fă... ce vrei!
Rhage îi mângâie încheietura cu degetul mare, apoi deschise dulapul metalic. Scoase o teacă neagră din piele şi o puse pe umeri, fixând-o pe pectorali. Urmă o centură lată, de genul celor purtate de poliţişti, dar în teacă nu se afla nimic.
El o privi. Apoi scoase armele.
Două pumnale lungi, cu lamă neagră, pe care le fixă la piept, cu mânerele în jos. Un pistol

strălucitor pe care îl verifică repede, cu mişcări sigure, să vadă dacă avea gloanţe înainte de a-l prinde la şold. Stele de arte marţiale şi cartuşe negre de muniţie pe care le îndesă la centură. Mai ascunse undeva un cuţit mic.

Îşi luă din cuier trendul negru din piele şi îl trase pe el, palpând buzunarele. Mai scoase un pistol din dulapul cu arme şi-l verifică repede înainte să-l bage printre faldurile din piele. Mai băgă câteva stele în buzunarele hainei. Apoi adăugă încă un pumnal.

Se întoarse cu faţa la Mary, iar ea se dădu înapoi.

- Marţ, nu mi privi dc parcă aş fi un străin. Pe sub toate astea, sunt tot eu.

Ea nu se opri decât când se lovi de pat.

- Eşti un străin, şopti ea.

Chipul i se incordă şi vocea i se aspri.

- Mă întorc înainte de ivirea zorilor.

Plecă fără VTeo ezitare.

Mary nu ştiu cât timp rămase aşezată, holbându-se la covor. Dar, când ridică privirea, se duse şi luă telefonul.

capitolul 24

Bella deschise cuptorul, aruncând un ochi la cina ei, apoi renunţă.

„Ce dezastru!"

Luă o pereche de mănuşi de bucătărie şi scoase friptura. Biata friptură se strânsese, se înnegrise la suprafaţă şi începuse să se crape, atât de uscată era. Era necomes- tibilă, mai potrivită drept material de construcţii decât cină pe o farfurie. Alte câteva zeci şi nişte mortar şi ar fi construit zidul pe care îl dorea în jurul terasei.

închizând cuptorul cu şoldul, ar fi putut jura că din fundul cuptorului ei Viking cineva se holba la ea. Animozitatea era reciprocă. Când fratele ei terminase casa de la fermă pentru ea, îi cumpărase ce era mai bun, deoarece aşa făcea Rehvenge. Faptul că ea prefera bucătăriile în

stil vechi, uşile care scârţâiau şi aerul discret de vechi al locului nu contase. Şi ferească Dumnezeu să se fi plâns de măsurile de securitate! Singura modalitate prin care Rehvenge îi permisese să se mute fusese să îi construiască o casă antiincendiu, antiglonţ şi impenetrabilă ca un muzeu.

Ah, bucuria de a avea un frate autoritar cu o mentalitate de temnicer!

Scoase tava şi se îndreptă spre uşile franţuzeşti care dădeau spre curte, când sună telefonul. Când răspunse, speră să nu fie Rehvenge.

-Alo?

Urmă o pauză.

- Bella?

- Mary! Te-am sunat mai devreme. Stai puţin, trebuie să hrănesc ratonii! Lăsă telefonul pe masă, ieşi în curte, aruncă mâncarea şi se întoarse. După ce aşeză tava în chiuvetă, ridică receptorul. Ce mai faci?

- Bella, vreau să ştiu ceva.

Vocea femeii era gâtuită.

- Orice, Mary. Ce s-a întâmplat?

- Eşti una... de-a le lor?

Bella se aşeză pe scaunul de la masa din bucătărie.

-Adică dacă sunt diferită de tine?

-Îhî...

Bella privi spre acvariu. Acolo totul părea mereu atât de calm, se gândi ea.

- Da, Mary. Da, sunt diferită.

Se auzi o răsuflare în telefon.

- Oh, slavă Domnului!

- Cumva, nu credeam că asta va fi o uşurare.

- Este. Eu... chiar trebuie să vorbesc cu cineva. Sunt atât de confuză!

- Confuză... „Stai puţin!" De ce purtau această conversaţie? Mary, de unde ştii despre noi?

- Mi-a spus Rhage. Mă rog, mi-a şi arătat.

-Adică nu ţi-a şters... îţi aminteşti de el?
- Stau cu el.
- Ce faci?
-Aici. La reşedinţă. Cu un grup de bărbaţi vampiri... Dumnezeule, acel cuvânt... Femeia îşi drese vocea. Sunt aici cu vreo cinci tipi la fel ca el.
Bella îşi duse mâna la gură. Nimeni nu stătea cu cei din Frăţie. Nimeni nu ştia unde locuiau. Iar această femeie era om.
- Mary, cum... cum s-a întâmplat?
Când povestea se încheie, Bella rămase uluită.
-Alo? Bella?
-Scuze, eu... Eşti bine?
-Cred că da. Acum sunt, în sfârşit, bine. Ascultă, trebuie să ştiu ceva. De ce ne-ai adus împreună? Pe mine şi pe Rhage?
-Te-a văzut şi... te-a plăcut. Mi-a promis că nu-ţi va face rău, iar ăsta a fost singurul motiv pentru a vă stabili o întâlnire.
- Când m-a văzut?
- În noaptea în care l-am dus pe John la centrul de antrenament. Sau nu-ţi aminteşti?
- Nu, nu-mi amintesc, dar Rhage mi-a spus că am fost acolo. John este... vampir?
- Da, este. Urmează tranziţia lui, de aceea m-am implicat. Dacă unul dintre ai noştri nu va fi alături de el când va începe tranziţia, va muri. Are nevoie să bea de la o femeie.
- Deci în acea noapte în care l-ai întâlnit, ai ştiut.
- Da. Bella îşi alese cuvintele cu grijă. Mary, te ameninţă în vreun fel războinicul? Este... delicat cu tine?
- Are grijă de mine. Mă protejează. Dar habar nu am de ce.
Bella oftă, crezând că ştia. Având în vedere obsesia războinicului pentru femeie, probabil formase o legătură cu ea.

- Dar voi veni acasă în curând, zise femeia. în câteva zile.
Bella nu era prea sigură de asta. Mary era mult mai implicată în lumea lor decât îşi dădea seama.
Mirosul de gaz era neplăcut, se gândi O în timp ce manevra Toro Dingo în întuneric.
- Bun. Suntem gata! strigă U.
O îl opri şi supraveghe zona din pădure pe care o defrişase. Plată, cu o suprafaţă de 150 de metri pătraţi, reprezenta locul unde avea să se ridice clădirea pentru persuasiune plus încăperea unde ei aveau să lucreze.
U păşi pe zona netezită şi se adresă grupului de lesseri.
-Să începem să ridicăm pereţii! Vreau trei laturi ridicate. Lăsaţi una deschisă. U dădu nerăbdător din mână. Haide! Mişcaţi-vă!
Bărbaţii ridicară ramele din scânduri lungi de 2,5 metri şi le cărară.
Sunetul unei maşini apropiindu-se îi opri pe toţi, deşi lipsa farurilor sugeră că era alt lesser. Cu vederea lor nocturnă superioară, membrii putură să se mişte în noapte de parcă ar fi fost miezul zilei. Oricine se afla la volan, evitând copacii, avea aceeaşi acuitate.
Când domnul X coborî din camionetă, O se îndreptă spre el.
- Sensei, zise O, făcând o reverenţă.
Ştia că nemernicul aprecia respectul şi cumva nu mai era la fel de amuzant să-l enerveze.
- Domnule O, pare că faceţi progrese.
- Permite-mi să-ţi arăt ce facem!
Trebuiră să ridice vocea din cauza zgomotului produs de bormaşini, dar nu exista nici un motiv să-şi facă griji din cauza zgomotului. Se aflau ascunşi în mijlocul a 75 de acri de pământ, la aproximativ 30 de minute de periferia oraşului Caldwell. Spre vestul

proprietăţii se afla o mlaştină care fusese una dintre zonele inundate ale râului Hudson. Nordul şi estul erau acoperite de Muntele Big Notch, o grămadă de roci deţinute de stat, pe care alpiniştii nu le preferau din cauza găurilor de şerpi cu clopoţei şi pe care turiştii nu le găseau deloc atrăgătoare. Singurul punct de expunere era dinspre sud, dar ţăranii care locuiau în fermele împrăştiate, amărâte nu păreau genul care să hoinărească.

- Arată bine, zise domnul X. Unde aşezi unitatea de depozitare?

-Aici. O stătea deasupra unei bucăţi de pământ. Vom primi materialele de dimineaţă. Ar trebui să fim gata să primim vizitatori peste o zi.

- Te-ai descurcat foarte bine, fiule!

La dracu', O ura apelativul *fiule*. Chiar îl ura.

- Mulţumesc, sensei, zise el.

- Acum vino cu mine la maşină! Când se îndepărtară de locul în care se lucra, domnul X i se adresă. Spune-mi ceva. Ai contact frecvent cu cei din Beta?

O se asigură că nu avea să se întrerupă contactul vizual.

- Nu chiar.

- L-ai întâlnit pe vreunul dintre ei în ultima vreme?

Dumnezeule, unde voia să ajungă lesserul suprem
cu asta?

-Nu.

- Nici noaptea trecută?

- Nu, cum am spus, nu ies cu cei din Beta. O se încruntă. Ştia că, dacă cerea o explicaţie, avea să pară defensiv, dar la dracu'! Despre ce e vorba?

- Acei Beta pe care i-am pierdut în parc păreau promiţători. Detest să cred că ţi-ai masacrat competitorii.

- Un frate...

- Da, un membru al Frăţiei i-a atacat. Corect. Ciudat însă că fraţii mereu se asigură că îşi înjunghie victimele pentru ca trupurile lor să se dezintegreze. Noaptea trecută însă, acei Beta au fost lăsaţi acolo, să moară. Erau destul de răniţi, aşa că nu au putut răspunde la întrebări când au fost găsiţi de detaşamentul lor de sprijin. Deci nimeni nu ştie ce s-a întâmplat.
- Nu am fost în parc, iar tu stii asta.
-Da?
-Pentru Dumnezeu...
-Ai grijă cum vorbeşti! Ai grijă cum te comporţi! Ochii palizi ai domnului O se mijiră. Ştii pe cine voi chema dacă trebuie să-ţi pun iar zgarda. Acum înapoi la muncă! Vă voi întâlni pe tine şi pe ceilalţi membri din elită la prima oră pentru verificare.
- Credeam că pentru asta avem e-mailuri, zise O printre dinţi.
- De acum înainte, pentru tine şi echipa ta va fi personal.
Când porni camioneta, O rămase privind în noapte, ascultând sunetele produse de lucrările de construcţie. Ar fi trebuit să fiarbă de furie. în schimb era doar... obosit.
Dumnezeule, nu mai era deloc entuziasmat de munca lui! Şi nici măcar nu se putea enerva din cauza prostiilor domnului X.
Emoţia dispăruse.
Mary privi ceasul digital: 1.56. Zorile încă erau la ore distanţă şi nici nu încăpea vorba de somn. Tot ce îşi imagina când închidea ochii erau acele arme atârnând de trupul lui Rhage.
Ea se răsuci pe spate. Ideea de a nu-l mai revedea era atât de deranjantă, încât refuză să se concentreze asupra acelor sentimente. Pur şi simplu le accepta, le purta foră plăcere, sperând să aibă un motiv de uşurare.

Dumnezeule, îşi dorea să se întoarcă la momentul în care el plecase! L-ar fi îmbrăţişat cu putere. I-ar fi ţinut o predică aspră despre cum trebuia să se protejeze chiar dacă ea nu ştia nimic despre luptă, iar el era, spera ea, un maestru. Doar îl voia în siguranţă...

Brusc uşa se descuie. Când se deschise, părul blond al lui Rhage strălucea în lumina de pe culoar.

Mary se ridică din pat, traversă camera în grabă şi se aruncă în braţele lui.

-Oh, ce... El o luă în braţe şi o ridică, ţinând-o Lipită de el în timp ce intră şi închise uşa în urma lor. Când îi dădu drumul, ea alunecă pe trupul lui. Eşti bine?

Când picioarele ii atinseră podeaua, ea reveni la realitate.

-Mary?

- Ah, da... da, sunt bine. Se dădu într-o parte. Privi în jur. Se făcu roşie ca racul. Sunt numai... Da, voi merge în pat acum.

- Stai, femeie! Rhage îşi scoase trendul, teaca şi centura. întoarce-te! îmi place cum m-ai întâmpinat!

îşi deschise larg braţele, iar ea se strecură între ele, strângându-l cu putere, simţindu-l respirând. Trupul lui era atât de cald şi mirosea incredibil, ca aerul proaspăt şi ceva transpiraţie.

- Nu mă aşteptam să fii trează, şopti el, mângâindu-i spatele.

-Nu am putut să dorm.

- Ţi-am zis, eşti în siguranţă aici, Mary.

Degetele lui îi găsiră baza gâtului şi o pipâiră. La naiba, eşti tensionată. Eşti sigură că eşti bine?

- Sunt bine. Serios.

El se opri din pipăit.

- Răspunzi vreodată sincer la întrebarea asta?

-Tocmai am făcut-o. „Oarecum."

Mâna lui începu să o mângâie iar. îmi promiţi ceva?
-Ce?
- îmi vei spune când nu vei fi în regulă?
Vocea lui deveni provocatoare. Ştiu că eşti puternică, aşa că nu-mi voi face mereu griji. Nu va trebui să îţi faci griji că voi muri din cauza asta.
Ea râse.
- Promit!
Ii ridică bărbia cu degetul, cu privirea gravă.
- Voi ţine minte ce ai spus. Apoi o sărută pe obraz. Ascultă, voiam să merg în bucătărie şi să iau ceva de mâncare. Vrei să vii cu mine? Casa este liniştită. Ceilalţi fraţi încă sunt afară.
-Sigur. Lasă-mă să mă schimb!
- Pune unul dintre puloverele mele. Merse spre dulap şi scoase ceva moale, negru, de mărimea unei prelate, îmi place ideea ca tu să-mi porţi hainele.
în timp ce el o ajută să se îmbrace, zâmbetul lui era expresia masculină a satisfacţiei. Şi a posesivităţii.
Şi i se potrivea mănuşă!
Când terminată de mâncat şi se întorseseră în camera lui, Rhage avea probleme de concentrare. Murmurul vibra cu forţă, mai mult ca niciodată. Şi era complet excitat, trupul lui fiind atât de aprins, încât simţi că sângele avea să i se usuce în vene.
Când Mary se duse spre pat şi se aşeză, el făcu repede duş şi se întrebă dacă nu cumva ar fi fost bine să îşi relaxeze erecţia înainte să se întoarcă. Nenorocirea aia era atât de tare, de încordată şi îl durea îngrozitor, iar apa care îi curgea pe trup îl făcea să se gândească la mâinile lui Mary pe pielea lui. Se atinse şi îşi aminti cum se mişca satisfăcută de gura lui când el îi descoperea cele mai discrete secrete. Rezistă mai puţin de un minut.

Când termină, orgasmul gol nu făcu decât sâ-l excite şi mai mult. Era ca şi cum trupul lui ştia că adevărata plăcere era în dormitor şi că nu avea de gând să se lase distras.
înjurând, ieşi de la duş şi se şterse, apoi se îndreptă spre dulap. Apreciind atenţia la detalii a lui Fritz, căută până când găsi - slavă Domnului! - o pijama pe care nu o purtase niciodată. O îmbrăcă şi apoi îşi trase pe el un halat asortat, pentru siguranţă.
Rhage zâmbi, simţindu-se de parcă purta jumătate din dulapul ăla nenorocit. Dar asta era ideea.
-Camera este suficient de caldă pentru tine? întrebă el, în timp ce aprinse o lumânare şi stinse lampa.
- Este perfect.
El se simţea ca la tropice. Iar temperatura creştea pe măsură ce se apropia de pat. Se aşeză în partea opusă.
-Ascultă, Mary, cam peste o oră, pe la 4.45, vei auzi jaluzelele coborând. Coboară treptat peste ferestre. Nu este atât de zgomotos, dar nu vreau să te sperii.
- Mulţumesc!
Rhage se aşeză peste cuvertură şi-şi tncrucişă picioarele la gleznă. Totul ¡1 irita, camera caldă, pijamaua, halatul. Acum ştia cum se simţeau cadourile împachetate cu hârtie şi funde: iritate.
- De obicei porţi toate astea în pat? întrebă ea.
-Absolut.
-Atunci de ce ai eticheta pe halat?
- În caz că mai vreau unul, să ştiu ce model este.
Se întoarse pe o parte, departe de ea. Se răsuci din nou, privind tavanul. O clipă mai târziu, se întoarse pe burtă.
-Rhage!
Vocea ei era încântătoare în acea linişte.

-Ce?
- Dormi gol, nu?
- Ah, de obicei.
- Uite, poţi să te dezbraci. Nu mă va deranja.
-Nu am vrut să te simţi... inconfortabil.
- Ceea ce mă face să mă simt inconfortabil este că te-ai întors pe partea cealaltă a patului. Mă simt ca o salată aruncată.
AT fi râs de tonul ei, dar pulsaţia fierbinte dintre picioarele lui îi absorbea umorul.
Ah, dacă el crezuse că eliberarea de care avusese parte avea sâ-l ţină stăpân pe sine, îşi pierduse minţile. O voia atât de mult încât ceea ce purta sau nu purta nu avea să facă nici o diferenţă.
Rămânând cu spatele la ea, se ridică şi se dezbrăcă. Cu discreţie, reuşi să se bage sub aşternuturi fără să-i arate vreun pic din ce se afla în faţă. Acea excitare monstruoasă nu era ceva despre care ea trebuia să ştie.
Stătea pe o parte, fără să o privească.
- Pot să-l ating? întrebă ea.
Erecţia lui pulsă, ca şi cum s-ar fi oferit voluntară.
- Ce să atingi?
-Tatuajul. Mi-ar plăcea... sâ-l ating.
Dumnezeule, era atât de aproape de el, iar vocea ei - acea voce dulce, minunată - era magică! Murmurul din trupul lui îl făcea să se simtă de parcă avea un mixer în burtă.
Când el nu răspunse, ea şopti.
- Las-o baltă! Nu...
- Nu. Doar că... Rahat! Ura răceala din tonul ei. Mary, este în regulă. Fă ce doreşti!
Auzi aşternuturile foşnind. Simţi salteaua mişcându-se puţin. Apoi simţi vârfurile degetelor ei atingându-i umărul. Încercă să îşi ascundă tresărirea.
- Unde l-ai făcut? şopti ea, atingând conturul blestematului de tatuaj. Este extraordinar!

Tot trupul lui se tensionă ca şi cum ştia cu precizie ce parte a bestiei atinsese. Acum atingea piciorul din faţă, iar el ştiu asta deoarece corespundea cu furnicătura din propriul picior.
Rhage închise ochii, devenind captiv între plăcerea de a fi mângâiat de ea şi realitatea că el flirta cu dezastrul. Vibraţia, arsura, totul se accentua, chemând cea mai întunecoasă şi distructivă latură a lui.
Inhală printre dinţi, în timp ce ea mângâie coastele animalului.
- Pielea ta este atât de moale, zise ea, trecându-şi palma peste coloana lui.
încremenit, incapabil să respire, se rugă să se controleze.
-Şi... Ei bine... Ea se retrase. Cred că este frumos.
înainte ca ea să îşi dea seama că el se mişcase, era deasupra ei. Şi nu era un gentleman. îşi împinse coapsele între picioarele ei, îi prinse braţele deasupra capului, iar gura lui o găsi pe a ei. în timp ce ea se arcuia sub el,
Rhage îi prinse cămaşa de noapte şi o ridică. Avea să o posede. Chiar în acel moment şi în patul lui, exact aşa cum voise.
Iar ea avea să fie *perfectă.*
Coapsele ei cedară în faţa alor lui, deschizându-se larg, iar ea îl grăbi, numele lui părăsind buzele ei ca un geamăt. Sunetul aprinse tremurul violent din el, unul care îi întuneca vederea şi care îi trimitea fiori în braţe şi în picioare, îl consuma să o aibă, îi alunga orice urmă de maniere care îi ascundeau instinctele. Era brutal, sălbatic şi...
Era la limita imploziei care anunţa blestemul. Teroarea îi dădu puterea de care avea nevoie ca să sară de lângă ea şi să se plimbe bezmetic prin cameră. Se lovi de ceva. De perete.
- Rhage!

Aşezându-se pe podea, îşi acoperi faţa cu mâinile tre- murânde, ştiind că ochii lui erau albi. Trupul îi tremura atât de tare, încât cuvintele ieşeau în valuri.
-Mi-am ieşit din minţi... Este... Rahat, nu pot... Trebuie să stau departe de tine.
- De ce? Nu vreau să te opreşti...
Vorbi peste ea.
-Sunt lihnit după tine, Mary! Sunt al dracului de... înfometat, dar nu te pot avea. Nu te voi avea.
- Rhage! se răsti ea, ca şi cum încerca să ajungă la el. De ce nu?
- Nu mă vrei. Crede-mă, chiar nu mă vrei aşa!
- Pe dracu' nu vreau!
Nu avea de gând să-i spună că era o bestie care stătea la pândă. Aşa că alese să o dezguste în loc să o sperie.
-Doar săptămâna asta m-am culcat cu opt femei.
Urmă o pauză lungă.
- Dumnezeule mare!
- Nu vreau să te mint. Să fie clar! Am făcut mult sex anonim. Am fost cu atât de multe femei fără să-mi **pese vreodată de vreuna. Şi nu vreau să CTed că te-aş folosi astfel.**
Acum, când îşi simţea pupilele din nou negre, se întoarse spre ea.
- Spune-mi că ai făcut sex protejat! zise ea.
- Când **femeile mi-o cer,** da.
Ochii i se aprinseră.
- Şi când nu o fac?
-Nu aş putea lua de la ele nici răceala comună, nici SIDA, hepatita C sau altă boală cu transmitere sexuală. Şi nici eu nu sunt purtător al acestor boli. Virusurile umane nu ne afectează.
Ea trase aşternuturile până la umeri.
- De unde ştii că nu le laşi însărcinate? Sau oamenii şi vampirii nu pot...

-Hibrizii sunt rari, dar se întâmplă. Şi pentru mine este evident când femeile sunt fertile. Pot mirosi asta. Dacă sunt sau urmează să fie în curând, nu iac sex cu ele, nici chiar cu protecţie. Dacă voi avea copii, aceştia vor fi născuţi în siguranţă, în lumea mea. Iar pe mama lor o voi iubi.
Mary îşi feri privirea, rămânând nemişcată, bântuită. El ridică privirea pentru a vedea la ce se uita ea. Era tabloul cu Madona ţi Pruncul de lângă dulap.
- Mă bucur că mi-ai spus, zise ea în cele din urmă. Dar de ce trebuie să o faci cu străini? De ce nu poţi fi cu cineva pe care... De fapt, nu-mi răspunde! Nu este problema mea.
-Aş prefera să fiu cu tine, Mary. Faptul că nu te pot avea este o... tortură. Te vreau atât de mult, încât nu mai pot îndura. El inspiră adânc. Dar poţi să-mi spui sincer că mă vrei acum? Deşi, la dracu', chiar dacă ai face-o, mai este ceva. Mă tem că-mi voi pierde controlul. Mă tulburi altfel decât o fac celelalte femei.
Se lăsă un lung moment de tăcere. Ea îl întrerupse.
- Mai spune-mi o dată că eşti nefericit pentru că nu ne putem culca împreună, zise ea sec.
- Sunt foarte nefericit. Mă doare. Sunt excitat tot timpul. Sunt distrat şi enervat.
- Bine. Ea râse. La naiba, sunt o nemernică, nu?
-Deloc.
Camera fu cuprinsă de tăcere. în cele din urmă, el se aşeză şi se ghemui pe o parte, sprijinindu-şi capul pe braţ.
Ea oftă.
-Nu mă aştept ca acum să dormi pe podea.
- Este mai bine aşa.
- Pentru Dumnezeu, Rhage, urcă-te în pat!

Vocea lui deveni un mormăit.
- Dacă mă întorc în acel pat, nu există nici o şansă să nu mă îndrept spre acel loc dulce dintre picioarele tale. Şi nu ar fi numai cu mâinile şi limba mea de data asta. M-aş întoarce unde rămăsesem. Trupul meu deasupra trupului tău, fiecare centimetru excitat din mine disperat să te pătrundă.
în timp ce simţi parfumul lucios al excitării ei, aerul dintre ei se umplu de sex. Şi, în trupul lui, el redeveni un butoi cu pulbere.
- Mary, mai bine aş pleca. Mă voi întoarce după ce adormi.
Plecă înainte ca ea să poată rosti alt cuvânt.
Când uşa se închise în urma lui, el se sprijini de peretele de pe coridor. îl ajutase să iasă din cameră. Era mai greu să-i simtă parfumul astfel.
Auzi un râset şi aruncă o privire, zărindu-l pe Phury plimbându-se pe coridor.
- Pari încordat, Hollywood. Şi al dracului de dezbrăcat!
Rhage se acoperi cu mâinile.
- Nu înţeleg cum poţi suporta.
Fratele se opri, întorcând cana cu cidru cald pe care o avea în mâini.
-Ce?
- Celibatul.
-Nu-mi spune că femeia ta nu te iubeşte!
- Nu e asta problema.
-Atunci de ce eşti pe hol complet gol?
- Eu... nu vreau să-i fac rău.
Phury păru luat prin surprindere.
- Poate că eşti masiv, dar nu ai făcut niciodată rău unei femei. Cel puţin din câte ştiu eu.
- Nu, doar că... O vreau atât de mult... Sunt stors!
Ochii galbeni ai lui Phury se mijiră.
- Vorbeşti despre bestia ta?

Rhage îşi feri privirea.
-Mda.
Fluieratul fratelui său fu sumbru.
- Ei bine... La dracu', ai face bine să ai grijă de tine! Vrei să o respecţi. Dar trebuie să te menţii în echilibru, altfel *chiar* îi vei face rău, mă înţelegi? Găseşte o luptă, găseşte alte femei dacă trebuie, dar asigură-te că eşti calm. Şi, dacă ai nevoie de un fum roşu, vino la mine! O să-ţi dau din O-Z, nici o problemă.
Rhage inspiră adânc.
- Momentan voi refuza ţigările. Dar pot împrumuta nişte haine şi o pereche de Nike? Voi merge să încerc să mă eliberez.
Phury îl bătu pe spate.
- Haide, frate! Sunt fericit să-ţi acopăr fundul!

capitolul 25

În timp ce lumina amiezii pălea în pădure, O dădu cu spatele, evitând maldărul de pământ pe care îl ridicase cu excavatorul.
- Eşti gata pentru conducte? strigă U.
- Da. Aruncă una. Hai să vedem dacă se potriveşte!
O conductă metalică, striată, cu un diametru de un metru şi doi metri lungime era coborâtă în gaură, în picioare. Se potrivea perfect.
-Să le aducem şi pe celelalte două, zise O.
Douăzeci de minute mai târziu, trei secţiuni de conductă erau aliniate. Folosind excavatorul, O împinse pământul în timp ce alţi doi lesseri ţineau con- duetele fixate.
- Arată bine, zise U, plimbându-se în jur. Arată al dracului de bine. Dar cum băgăm şi scoatem civilii?
- Prin sistemul de harnaşament. O opri excavatorul şi se apropie să arunce o privire spre conducte. Le poţi cumpăra de la Dick's Sporting Goods, de unde se aprovizionează alpiniştii. Suntem suficient de puternici pentru a ridica civili chiar dacă sunt foarte grei. în plus,

vor fi drogaţi, suferinzi sau epuizaţi, aşa că nu vor opune rezistenţă prea mult.

- Este o idee minunată, bolborosi U. Dar cum îi reţinem?

- Capacele vor avea plasă metalică şi o greutate în centru. O ridică privirea, zărind cerul albastru. Cât crezi că va mai dura până ce va fi pus acoperişul?

- Vom ridica ultimul perete chiar acum. Apoi tot ce trebuie să facem este să punem grinzile şi să instalăm iluminatoarele. Cilindrii nu ne vor lua mult timp, iar şindrilele deja sunt pe cei trei pereţi pe care îi avem acum. Voi muta instrumentele aici, voi aduce o masă şi vom termina mâine-noapte.

-Vom avea iluminatoarele până atunci?

- Da. Şi sunt retractabile, aşa că vei putea să le deschizi sau să le închizi.

Frate, chestiile alea aveau să fie utile! Puţină lumină solară era cel mai bun lucru pe care putea să îl aibă **un** iesser. Intra, umplea spaţiul şi gata cu reziduurile de vampiri!

O arătă spre maşina lui.

- Voi înapoia cupa excavatorului agenţiei de unde l-am închiriat. Avem nevoie de ceva din oraş?

-Nu. Suntem în regulă.

În drum spre Caldwell, cu piesa excavatorului în spate, O ar fi trebuit să fie binedispus. Construcţia clădirii avansa. Detaşamentul lui îi acceptase şefia. Domnul X nu mai adusese vorba despre Beta. Dar, în schimb, se simţea... mort. Nu era al dracului de ironic pentru cineva care nu mai era în viaţă de trei ani?

Mai fusese o dată aşa.

în Sioux City, înainte să devină lesser, îşi urâse viaţa. Se chinuise în liceu şi familia nu avusese bani să-l trimită nici măcar la un colegiu, aşa că opţiunile de a avea o carieră fuseseră limitate.

Lucrând ca paznic, avusese nevoie de latura lui întunecoasă, dar fusese numai parţial amuzant: beţivii nu tindeau să riposteze şi nu era deloc antrenant să baţi pe unul inconştient mai mult decât puteai să baţi o vacă.
Singurul lucru bun fusese întâlnirea cu Jennifer. Ea îl salvase de plictiseala aceea absurdă, iar el o iubise pentru asta. Ea era teatrală, entuziastă şi impredictibilâ în peisajul anost al vieţii lui. Şi, de fiecare dată când avea o criză de furie, ea îl lovea, chiar dacă era mai mică decât el şi sângera mai uşor. El nu-şi dăduse niciodată seama dacă ea lovea cu pumnii pentru că era prea proastă ca să-şi dea seama că el avea să câştige în final sau pentru că era obişnuită să fie bătută de tatăl ei. Oricum ar fi fost, prostie sau obişnuinţă, el primea tot ce-i putea oferi ea, apoi o punea la pământ. îngrijirea ce urma după risipirea furiei îi oferise cele mai tandre momente din viaţa lui.
Dar, ca toate lucrurile bune, ea îşi găsise sfârşitul. Dumnezeule, cât de mult îi lipsea! Ea fusese singura care înţelesese că iubirea şi ura băteau în tandem în inima lui, singura care putuse să le facă faţă amândurora în acelaşi timp. Gândindu-se la părul ei lung, negru şi la trupul zvelt, îi ducea dorul atât de mult, încât aproape că o putea simţi lângă el.
Intrând în Caldwell, se gândi la prostituata pe care o cumpărase dimineaţa trecută. Sfârşise prin a-i oferi ce avusese el nevoie, deşi fusese nevoită să-şi dea la schimb viaţa pentru asta. Conducând, analiza trotuarele, căutând să se elibereze iar. Din păcate, brunetele erau mai rare decât blondele pe această piaţă. Putea cumpăra o perucă şi le putea spune prostituatelor să o poarte.
O se gândi la oamenii pe care îi omorâse. Pe prima persoană o omorâse pentru propria

apărare. Pe cea de-a doua din greşeală. Pe a treia cu sânge-rece. Iar când ajunsese pe Coasta de Est, fugind de lege, ştia deja câte ceva despre moarte.
Pe atunci, cu moartea recentă a lui Jennifer, durerea din pieptul lui încă era vie, un câine turbat care avea nevoie să-şi întindă picioarele înainte să-l distrugă. Fusese un miracol să ajungă în Lessening Society. îl salvase de sentimentul chinuitor de neapartenenţă, îi oferise un interes şi un scop, precum şi un debuşeu al agoniei.
Dar acum, cumva, toate aceste beneficii dispăruseră şi se simţea gol. Aşa cum se simţise cu cinci ani în urmă în Sioux City, chiar înainte să o întâlnească pe Jennifer.
Ei bine, aproape la fel, se gândi el, oprind în faţa agenţiei de închirieri.
Pe atunci încă era în viaţă.
-Ai ieşit din cadă?
Mary râse, puse telefonul la cealaltă ureche şi se îngro- pă mai adânc în perne. Era în jur de ora 16.00.
- Da, Rhage.
Nu-şi amintea când avusese o zi mai luxoasă. Să doarmă mult. Să i se aducă mâncarea la pat, alături de cărţi şi reviste. Şi acel jacuzzi.
Era ca şi cum se afla la spa. Ei bine, la un spa unde telefonul suna tot timpul. Pierduse şirul apelurilor lui.
-Ţi-a adus Fritz ce ai cerut?
- De unde a găsit căpşune proaspete în octombrie?
-Avem metodele noastre.
- Şi florile sunt frumoase. Privi buchetul de trandafiri, degetariţe, nemţişori şi lalele. Primăvara şi vara într-o vază din cristal. Mulţumesc!
- Mă bucur că iţi plac. Mi-aş dori să fi mers singur să le aleg. Mi-ar fi făcut plăcere să le

găsesc pe cele perfecte. Voiam să fie luminoase şi să miroasă bine.
-Misiune Îndeplinită!
Pe fundal se auzeau voci masculine. Vocea lui Rhage coborî.
- Hei, copoiule, te deranjează dacă îţi folosesc dormitorul? Am nevoie de intimitate.
Răspunsul fu înăbuşit, apoi ea auzi o uşă închizându-se.
- Bună, spuse Rhage cu o voce guturală. Eşti în pat?
Trupul ei se înfioră, aprinzându-se.
-Da.
- îmi este dor de tine.
Ea deschise gura. Nu ieşi nimic.
-Mai eşti acolo, Mary? Când ea oftă, el continuă: Nu sună bine. Devine prea serios pentru tine? „Numai săptămâna asta m-am culcat cu opt femei."
Oh, Doamne! Nu voia să se îndrăgostească de el. Nu îşi putea permite.
- Mary?
- Nu-mi... spune lucruri de felul acesta.
- Aşa simt.
Ea nu răspunse. Ce putea spune? Că şi ea simţea acelaşi lucru? Că îi era dor de el, deşi vorbea cu el o dată în fiecare oră? Era adevărat, dar nu era ceva care să o iacă fericită. El era prea frumos, şi, la dracu', îl eclipsa chiar şi pe Wilt Chamberlain la numărul de amante! Deci chiar dacă ea ar fi fost perfect sănătoasă, el era reţeta dezastrului. Să adauge asta la situaţia cu care se confrunta deja?
Era absurd să se ataşeze emoţional de el.
Când tăcerea persistă între ei, el înjură.
-Avem multe lucruri de care să ne ocupăm în noaptea asta. Nu ştiu când mă voi întoarce, dar ştii unde să mă găseşti dacă ai nevoie de mine.

Când apelul se întrerupse, ea se simţi îngrozitor. Şi ştia câ predicile legate de faptul că ar fi trebuit să păstreze distanţa nu funcţionau.

capitolul 26

Rhage îşi înfipse bine picioarele în pământ şi privi în jur. Nimic. Nici sunet, nici miros de *lesser*. Nici o dovadă că trecuse cineva prin acest loc liniştit în ultimii ani. La fel se prezentase situaţia în celelalte locuri pe care le vizitaseră.

-Ce dracului facem aici? bombăni el.

Cunoştea răspunsul. Tohr dăduse peste un lesser cu o noapte în urmă pe o fâşie izolată pe Route 22. Vânătorul o luase prin pădure pe o motoretă, dar pierduse o bucată pe hârtie utilă pe drum: lista unor parcele mari care erau de vânzare în jurul oraşului Caldwell.

În acea zi, Butch şi V verificaseră toate proprietăţile vândute în ultimele 12 luni în oraş sau în zonele periferice. Descoperiră aproape 50 de vânzări de teren. Rhage şi V vizitaseră până acum cinci dintre ele, iar gemenii făceau acelaşi lucru, acoperindu-le pe celelalte. între timp, Butch se afla la Groapă, analizând rapoartele, făcând o hartă şi căutând şabloane. Avea să dureze câteva nopţi să verifice toate parcelele, deoarece trebuiau în continuare să patruleze. Iar casa lui Mary trebuia monitorizată.

Rhage se plimba prin pădure, sperând ca unele umbre să se dovedească a fi (esseri. Începuse să urască ramurile copacilor. Blestematele îl induceau în eroare când se mişcau în bătaia vântului!

- Unde sunt nemernicii ăia?

- Uşor, Hollywood. V îşi aranjă ciocul şi trase mai jos şapca Sox. Frate, eşti entuziasmat în seara asta!

Entuziasmat era puţin spus. Aproape că plutea. Sperase că, dacă avea să stea departe de Mary,

timpul avea să-4 ajute, mizând pe faptul că putea găsi o luptă în seara aceea. Contase, de asemenea, pe epuizarea cauzată de lipsa somnului pentru a-l doborî.
Ei bine, nu avea noroc în nici o privinţă. O voia pe Mary cu o disperare crescândă, care nu mai părea să aibă legătură cu evenimentele. Nu găsiseră nici un *lesser*. Şi faptul că nu mai închisese un ochi de 48 de ore îl făcea şi mai agresiv.
Mai rău, acum era 3.00 dimineaţa. Nu mai avea timp pentru lupta de eliberare de care avea nevoie cu disperare. „La dracu'..."
- *Rkage!* V îi făcu semn cu mâna. Eşti cu mine aici, frate?
- Scuze, poftim?
îşi frecă ochii. Faţa. Bicepşii. Pielea îl furnica atât de rău, încât simţea că purta un costum de furnici.
- Eşti pierdut rău,
-Nu, sunt bine...
-Atunci de ce-ţi mişti braţele astfel?
Rhage îşi coborî mâinile. Apoi începu să-şi maseze coapsele.
- Trebuie să te ducem la One Eye, zise discret V. îţi pierzi controlul. Ai nevoie de sex.
- Pe dracu'!
- Phury mi-a zis cum te-a găsit pe hol.
- Serios, voi sunteţi ca nişte fete bătrâne!
- Dacă nu te culci cu femeia ta şi nu poţi găsi o luptă în seara asta, care este alternativa?
- Nu ar trebui să fie aşa. îşi roti capul, încercând să-şi mai relaxeze umerii şi gâtul. Nu funcţionează aşa. Tocmai m-am transformat. Nu ar trebui să iasă iar...
-Cântăreşte lucrurile şi vezi cum stai. Nu eşti într-o pasă bună, frate! Şi ştii ce ai de făcut pentru a scăpa de asta, nu-i aşa?

Când Mary auzi uşa garderobei deschizându-se, se trezi dezorientată şi ameţită. Rahat, avusese din nou febră!

- Rhage? bolborosi ea.
- Da, eu sunt.

Vocea lui suna înspăimântător, se gândi ea. Şi lăsase uşa camerei deschisă, aşa că probabil nu avea să rămână mult. Poate că încă era furios pe ea din cauza ultimei convorbiri telefonice.
Auzi sunete metalice şi foşnet de material în garderobă, ca şi cum îşi trăgea pe el o bluză curată. Când ieşi, merse direct pe hol, trendul fluturând în urma lui. Ideea că pleca fără să-ţi ia la revedere era oarecum şocantă.
Apucă clanţa şi se opri. Lumina de pe hol cădea pe părul blond şi pe umerii laţi. Profilul lui era în întuneric.

- Unde pleci? întrebă ea, ridicându-se.

Urmă un lung moment de tăcere.
-Afară.
De ce părea atât de copleşit de regrete? Nu avea nevoie de o dădacă. Dacă avea lucruri de rezolvat...
Oh, da! Femei. Ieşea la femei.
Pieptul ei se transformă într-o gaură rece, umedă, mai ales când privi buchetul de flori pe care i-l oferise. Dumnezeule, ideea că el avea să atingă pe altcineva aşa cum ea ştia că putea să o facă o făcu să vrea să vomite.

- Mary, îmi pare rău!

Ea îşi drese vocea.
-Nu ai de ce. Nu este nimic între noi, aşa că nu mă aştept să-ţi schimbi obiceiurile pentru mine.
-Nu este un obicei.
-Oh, aşa este. Scuze! Dependenţă.
Urmă din nou o clipă de tăcere.
-Mary, eu. . Dacă ar exista altă cale...

- Pentru ce? întrebă ea jucându-se cu mâinile. Nu-mi răspunde!

-Mary...

- Nu, Rhage! Nu este treaba mea. Du-te!
-O să am telefonul deschis dacă...
- Mda. Chiar voi suna.

El o privi o clipă. Apoi umbra lui neagră dispăru pe uşă.

capitolul 27

John Matthew se întorcea acasă pe jos de la Moe's, pe urmele patrulei de poliţie de la ora 3.00 dimineaţa. 11 îngrozeau orele până la ivirea zorilor. Să stea în apartamentul lui îl făcea să se simtă ca într-o cuşcă, dar era mult prea târziu pentru el pentru a hoinări pe străzi. Totuşi... Dumnezeule, era atât de neliniştit, încât putea simţi în gustul agitaţiei! Şi faptul că nu avea cu cine să vorbească îi provoca suferinţă.

Chiar avea nevoie de nişte sfaturi. De când plecase Tohrment de la el, mintea lui fusese agitată, dezbătând dacă luase sau nu decizia corectă. îşi tot spunea că făcuse bine, dar dubiile nu se risipeau.

îşi dorea să o poată găsi pe Mary. Fusese cu o noapte înainte la ea acasă, dar găsise casa întunecoasă şi încuiată. Şi nu mersese nici la call center. Era ca şi cum ar fi dispărut, iar faptul că îşi făcea griji pentru ea era încă unul dintre motivele pentru care era agitat.

Apropiindu-se de clădirea lui, văzu o camionetă parcată în faţă. Bancheta era plină de cutii, ca şi cum cineva se muta.

Ce moment ciudat din noapte pentru a face asta, se gândi el, privind bagajele.

Văzând că nu era nimeni de pază prin jur, spera că proprietarul avea să se întoarcă în curând. Altfel, lucrurile lor aveau să dispară.

John intră în clădire şi urcă, ignorând mucurile de ţigară, dozele goale de bere şi pungile de chipsuri. Când ajunse la etajul al doilea, privi

mai cu atenţie. Ceva era întins pe tot culoarul. Un roşu-închis...
Sânge!
Sprijinit de scară, se holba la uşa lui. În mijloc era o pată, ca şi cum capul cuiva... Dar apoi văzu sticla ver- de-închis. Vin roşu. Era doar vin roşu. Cuplul de beţivi care locuia vizavi se certase iar pe culoar.
Umerii i se relaxară.
- Scuză-mă, zise cineva deasupra lui.
El se dădu într-o parte şi ridică privirea.
Un bărbat masiv stătea deasupra lui, îmbrăcat în pantaloni negri de camuflaj şi o jachetă din piele. Părul şi pielea îi erau foarte albe, iar ochii lui palizi aveau o strălucire bizară.
„Diavol. Strigoi."
„Inamic."
Acesta era inamicul lui.
- Ce dezastru este la acest etaj, zise tipul înainte să-şi mijească privirea spre John. Sa întâmplat ceva?
John clătină energic din cap şi îşi coborî privirea. Primul lui instinct fu să alerge la el în apartament, dar nu voia ca tipul să ştie unde locuia.
Se auzi un râs grav.
- Pari cam palid, amice!
John o luă la sănătoasa, alergând pe scări şi ieşind în stradă. Alergă spre colţ, făcu stânga şi continuă să alerge. Fugi până când nu mai putu înainta fiindcă rămăsese fără aer. Strecurându-se între zidul unei clădiri şi un tomberon, gâfâi. în visele lui, se lupta cu bărbaţi palizi. Bărbaţi palizi în haine negre, ai căror ochi erau lipsiţi de suflet.
„Duşmanii mei."
Tremura atât de tare, încât abia îşi putu duce mâna în buzunar. Luând o monedă, o strânse cu atâta putere, încât i se înfipse în palmă. Când îşi recăpăta suflul, se apleacă şi privi în susul şi

în josul aleii. Nu era nimeni prin preajmă, nici sunet de bocanci grei lovind asfaltul.
Inamicul lui nu-l recunoscuse.
John părăsi adăpostul şi merse repede spre colţul îndepărtat.
Telefonul public era acoperit cu graffiti, dar ştia că funcţiona, deoarece de acolo o sunase de multe ori pe Mary. Băgă moneda şi tastă numărul pe care i-l dăduse Tohrment.
După ce sună o dată, intră căsuţa vocală, repetând robotic numărul pe care îl apelase.
John aşteptă bipul. Apoi fluieră.

capitolul 28

Chiar înainte de ivirea zorilor, Mary auzi voci bărbăteşti pe culoar. Când se deschise uşa, inima îi tresări în piept. Rhage apăru în prag, în timp ce alt bărbat vorbea.
- Frate, ce luptă am dat în bar. Ai fost un *demon* acolo!
- Ştiu, bolborosi Rhage.
- Eşti incredibil, Hollywood, şi nu numai cu lupta om la om. Femeia aia a ta...
- Mai târziu, Phury.
Uşa se închise şi se aprinse lumina garderobei. După sunetul metalic, se dezarma. Când ieşi, trase adânc aer în piept.
Mary se prefăcea că dormea, în timp ce paşii lui ezitau la capătul patului, îndreptându-se apoi spre baie. Când auzi duşul, îşi imagină tot ce spăla de pe el: mirosul de sex, de luptă.
Mai ales de sex.
Îşi acoperi faţa cu mâinile. în acea zi avea să meargă acasă. Avea să-şi împacheteze lucrurile şi să iasă pe uşă. El nu o putea obliga să rămână. Ea nu era responsabilitatea lui doar pentru că spunea el asta.
Apa se opri.
Liniştea absorbea tot aerul din cameră, iar ea începu să rămână fără aer, în timp ce se străduia să stea nemişcată. Gâfâind, sufocându-se, îndepărtă aşternuturile şi se duse

spre uşă. Mâinile ei apucară clanţa şi se luptară să descuie, trăgând, împingând, până când părul începu să-i fluture.

- Mary! spuse Rhage în spatele ei.

Ea tresări şi se luptă şi mai tare cu uşa.

- Dă-mi drumul! Vreau să ies... Nu mai got sta în camera asta cu tine. Nu pot fi aici... cu tine. îi simţi mâinile pe umerii ei. Nu *mă* atinge! Alergă prin cameră până când se lovi de colţul din spate şi îşi dădu seama că nu avea unde să meargă şi nu exista nici o cale de a ieşi. El se afla în faţa uşii, iar ea avea senzaţia că o ţinea încuiată.

Captivă, îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de perete, pentru a rămâne în picioare. Nu ştia ce urma să facă dacă avea să o atingă iar.

Rhage nici măcar nu încercă.

Se aşeză pe pat, cu un prosop înfăşurat în jurul taliei şi cu părul ud. îşi trecu o mână peste faţă, peste maxilar. Arăta ca dracu', dar trupul lui tot era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse ea vreodată. îşi imagină mâinile altor femei prinse de umerii lui puternici, aşa cum o făcuse ea. îl văzu satisfăcând alte trupuri aşa cum făcuse cu al ei.

Oscila între a-i mulţumi lui Dumnezeu că nu se culcase cu el şi a fi enervată pentru că, după câte femei avusese, refuzase să facă sex cu ea.

-Câte? întrebă ea, cuvintele fiind atât de gâtuite, încât abia puteau fi înţelese. Şi, spune-mi, a fost bine?

Nu trebuie să întreb dacă lor le-a plăcut. Ştiu cât de talentat eşti.

- Scumpo, Mary! şopti el. Dacă m-ai lăsa să te iau în braţe, aş face-o. Aş da orice pentru a te îmbrăţişa chiar acum.

- Nu te vei mai apropia *niciodată* de mine. Deci cu câte ai fost? Două? Patru? Şase?

- Chiar vrei detalii? Vocea lui era blândă, tristă, aproape frântă. Brusc, el lăsă capul în jos, părând a atârna de gât. După înfăţişare, arăta ca un bărbat distrus. Nu pot... Nu voi mai ieşi. Voi găsi altă cale.
-O altă cale să te eliberezi? se răsti ea. Ca să fii sigur că nu te vei culca cu mine, poate te gândeşti să-ţi foloseşti mâna?
El inspiră adânc.
-Acel desen. De pe spatele meu. Este o parte din mine.
- Nu contează. Azi plec de aici.
El întoarse capul spre ea.
- Nu, nu pleci.
- Ba da.
- îţi voi lăsa camera. Nu va trebui să mă vezi. Dar nu pleci nicăieri.
- Şi cum mă vei împiedica să plec? Mă încui aici?
- Dacă trebuie, da.
Ea bătu în retragere.
- Doar nu vorbeşti serios.
- Când ai următoarea programare la doctor?
- Nu este treaba ta.
-Cdnd?
Furia din vocea lui o mai calmă.
-Ah... Miercuri.
- Mă voi asigura că vei ajunge.
Ea se holbă la el.
- De ce-mi faci asta?
Umerii lui se ridicau şi coborau.
- Pentru că te iubesc.
- *Poftim?*
- Te iubesc.
Stăpânirea de sine a lui Mary se evaporă sub o explozie de furie atât de puternică, încât rămase fără cuvinte. O *iubea1* Nu o *cunoştea.* Şi fusese cu alte... Furia se intensifica pe măsură ce şi-l imagina făcând sex cu altcineva.

Brusc, Rhage sari din pat şi se duse spre ea, ca şi cum i-ar fi simţit emoţiile şi ar fi fost energizat de ele.
-Ştiu că eşti furioasă, speriată, rănită. Descarcă-te pe mine, Mary! O cuprinse de talie pentru a o împiedica să fugă, dar nu o opri când ea vru să-l alunge. Foloseşte-mă pentru a-ţi atenua suferinţa. Lasă-mă să o simt pe pielea mea. Loveşte-mă, dacă trebuie, Mary!
La dracu\ era tentată să o facă. Să se descarce părea singurul remediu pentru genul de forţă care îi invadase trupul.
Dar nu era un animal.
-Nu. Acum dă-mi drumul!
El o apucă de încheietură, iar ea se trase, aruncându-şi tot trupul în luptă până când simţi că umărul avea să-i sară din încheietură. Rhage o opri cu uşurinţă şi-i întoarse mâna până când degetele ei rigide, arcuite erau îndreptate spre faţa lui.
- Foloseşte-mă, Mary! Lasă-mă să suport asta pentru tine! Dintr-o mişcare, îşi zgârie pieptul cu unghiile ei, apoi ii cuprinse faţa în palme. Fă-mă să sângerez... Gura lui o mângâia pe a ei. Descarcâ-ţi furia!
Ea îl muşcă. Chiar de buza inferioară. Pur şi simplu, îşi înfipse dinţii în pielea lui.
Când ceva păcătos de delicios îi atinse limba, Rhage gemu aprobator şi îşi lipi trupul de al ei. O cuprinse agitaţia, ca atunci când mânca prea multă ciocolată.
Mary ţipă.
îngrozită de ceea ce făcuse, speriată de ce avea să facă mai departe, se strădui să se îndepărteze, dar el o imobiliză, sărutând-o, spunându-i în mod repetat că o iubea. Bărbăţia lui tare, fierbinte îi atinse pântecul prin prosop, apoi se frecă de ea, trupul lui fiind o promisiune sinuoasă, pulsândă a sexului pe care nu-l voia, dar de care avea nevoie.

îl dorea chiar dacă ştia că avusese şi alte femei.
În noaptea aceea.
- Oh, Dumnezeule, nu!
îşi întoarse capul, dar el îi prinse bărbia, întorcând-o din nou spre el.
- Da, Mary... O sărută frenetic, cu limba. Te iubesc!
Ceva în ea clacă, aşa că îl împinse, îndepărtându-se
din braţele lui.
în loc să alerge spre uşă, se uită la el nemiloasă.
Pe pieptul lui erau patru zgârieturi. Buza inferioară era rănită. Gâfâia, era aprins.
Ea se întinse şi îi îndepărtă prosopul.
Rhage era incredibil de excitat, erecţia lui fiind enormă, încordată.
în momentul neaşteptat dintre ei, ea dispreţui pielea lui delicată, perfectă, fără păr, muşchii încordaţi şi frumuseţea unui înger decăzut. Mai mult, ura bărbăţia lui mândră, instrumentul sexual pe care îl folosea atât de mult.
Şi totuşi, îl dorea.
Dacă ar fi fost în toate minţile, s-ar fi îndepărtat de Rhage. Sar fi încuiat în baie. La dracu', ar fi trebuit să fie intimidată de statura lui! Dar era enervată şi iritată. Îi cuprinse bărbăţia excitată într-o mână, iar în cealaltă testiculele, ambele prea mari pentru palmele ei. El lăsă capul pe spate, tendoanele gâtului întinzându-i-se, res-pirând greu.
Vocea lui vibră, umplând încăperea.
- Fă ce vrei! Oh, Dumnezeule, te iubesc!
îl conduse cu asprime spre pat, dându-i drumul numai pentru a-l putea împinge pe saltea. El căzu peste aşternuturile dezordonate, cu braţele şi picioarele întinse ca şi cum i se oferea fără rezerve, fără restricţii.
- De ce acum? întrebă ea cu amărăciune. De ce eşti dispus să mă ai acum? Sau nu este

deloc vorba despre sex şi doar vrei să te fac să sângerezi mai mult?

- Mor de nerăbdare să fac dragoste cu tine. Şi pot fi cu tine în acest moment, deoarece sunt echilibrat. Sunt... consumat.

Oh, ce gând frumos!

Ea clătină din cap, dar el o întrerupse.

- Mă vrei. Aşa că bucură-te de plăcere! Nu te mai gândi, bucură-te numai de plăcerea pe care ţi-o pot oferi!

Înnebunită de dorinţă, de furie şi de frustrare, Mary îşi ridică deasupra şoldurilor cămaşa de noapte şi se urcă peste el. Odată ce se află deasupra lui, privindu-i chipul, ezită. Oare chiar avea de gând să facă asta? Să-I aibă? Să-l folosească pentru a se descărca şi să se răzbune pe el pentTU ceva ce avea tot dreptul să facă?

Vru să se dea jos.

Cu o mişcare rapidă, picioarele lui Rhage se ridicară sub ea, răsturnând-o peste pieptul lui. După ce căzu peste el, o cuprinse în braţe.

- Ştii ce vrei să faci, Mary, îi zise el la ureche. Nu te opri! Ia ce ai nevoie de la mine. Foloseşte-mă!

MaTy închise ochii, încercă să nu se mai gândească şi-şi lăsă trupul să conducă. Punând mâna între coapsele lui, îi ridică mădularul şi se lăsă puternic pe el.

Strigară amândoi în timp ce ea îl acapara întru totul, până La osul pubian.

El era o prezenţă incredibilă în trupul ei, întinzând-o până când crezu că avea să se sfâşie. Inhala adânc şi nu se mişca, coapsele încordându-i-se în timp ce interiorul ei se străduia să se acomodeze cu el.

- Eşti atât de strâmtă, gemu Rhage. El îşi evidenţie colţii. Ah, Dumnezeule, te simt în tot trupul, Mary!

Pieptul lui gâfâia şi abdomenul i se încordase atât de tare, încât muşchii făceau umbre. în timp ce mâinile lui îi strângeau genunchii, ochii lui se dilatară până când abia rămase o urmă de albastru în ei. Apoi pupilele lui devenită albe.
Chipul lui Rhage se contorsionă, într-un fel de panică. Apoi scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să-l limpezească, părând concentrat. încet, mijlocul ochilor redeveni negru, ca şi cum le-ar fi ordonat să facă asta.
Mary încetă să se mai concentreze asupra lui şi începu să se gândească la ea.
Fără să-i pese de altceva în afară de locul în care trupurile lor se contopeau, îşi sprijini mâinile de umerii lui şi-l trase în faţă. Frecarea era electrică, explozia de plăcere pe care o simţea făcând-o să-l accepte cu mai multă uşurinţă. Alunecă pe bărbăţia lui, apoi se ridică, repetând mişcarea din nou şi din nou. Ritmul ei era o alunecare uşoară, fiecare urcare încordând-o, fiecare coborâre învăluindu-l cu răspunsul mătăsos al trupului ei.
Cu o dominare accentuată, îl călărea, luând ce îşi dorea, grosimea, căldura şi lungimea lui creând un nod sălbatic, năucitor de energie profundă în miezul ei. Deschise ochii şi îl privi. Rhage era imaginea extazului masculin. Un strat fin de sudoare îi acoperea pieptul şi umerii. Avea capul lăsat pe spate, bărbia în sus, părul lui blond răsfirat pe pernă, buzele depărtate. O privea printre gene, ochii zăbovind pe chipul şi sânii ei, pe locul unde se uneau. Ca şi cum era cu adevărat captivat de ea.
Ea închise strâns ochii şi alungă din mintea ei adoraţia lui. Fie făcea asta, fie avea să piardă legătura cu orgasmul de care era atât de aproape, deoarece imaginea lui o făcea să plângă.

Nu dură mult până când explodă. Cu un suflu zguduitor, eliberarea o invadă, lăsând-o fără vedere şi auz, fără respiraţie şi puls, până când tot ce putu face fu să cadă peste el.
În timp ce respiraţia i se domolea, deveni conştientă că el îi mângâia delicat spatele şi-i şoptea cuvinte dulci.
Privind în urmă, se simţi ruşinată, iar lacrimile îi umplură ochii.
Indiferent de persoana cu care fusese el în noaptea aceea, nu merita să fie folosit, iar ea exact asta făcuse. Fusese furioasă la început, apoi îl blocase chiar înainte să aibă orgasm, refuzând să-l privească. Il tratase ca pe o jucărie sexuală.
- îmi pare rău, Rhage. îmi pare... rău!
Ea se mişcă pentru a se da la o parte de pe şoldurile lui şi îşi dădu seama că el încă era tare înăuntrul ei. Nici măcar nu terminase.
Oh, Dumnezeule, era rău! Toată situaţia aceasta era neplăcută!
Rhage îi cuprinse coapsele cu mâinile.
- Să nu regreţi niciodată că am fost împreună.
Ea se holbă în ochii lui.
- Mă simt de parcă te-am violat.
- Am fost mai mult decât dornic. Mary, este în regulă. Vino aici, lasă-mă să te sărut!
- Cum suporţi să mă ai în preajma ta?
- Singurul lucru pe care nu l-aş putea suporta este să pleci.
O cuprinse de încheieturile mâinilor şi o duse aproape de gura lui. în timp ce buzele li se întâlneau, el o luă în braţe, aducând-o mai aproape. Schimbarea de poziţie o făcu foarte conştientă de faptul că el era gata să explodeze atât de tare, încât îi putea simţi zvâcnirile involuntare ale erecţiei.
El îşi mişcă uşor şoldurile, îndepărtându-i părul de pe faţă cu palmele lui mari.

- Nu voi mai putea suporta prea mult. Mă duci atât de sus, încât acum ating tavanul. Dar, atât timp cât voi putea, atât timp cât voi putea deţine controlul, vreau să-ţi iubesc trupul cu al meu. Indiferent cum începe. Indiferent cum se termină.

îşi mişcă şoldurile în sus şi în jos, strângând, alunecând. Ea simţi că se topea în jurul lui. Plăcerea era profundă, nesfârşită. Înspăimântătoare.

- Le-ai sărutat în noaptea asta? întrebă ea cu asprime. Pe femei?

- Nu, nu am sărutat femei, niciodată nu o fac. Şi urăsc asta. Nu o voi repeta, Mary. Voi găsi altă cale să nu-mi pierd controlul cât timp eşti în viaţa mea. Nu vreau pe altcineva în afară de tine.

Ea îl lăsă să se aşeze peste ea. În timp ce se aşeza, căldura, greutatea lui îi presau trupul acolo unde era el. O săruta tandru, lingând-o, venerând-o cu buzele. Era atât de tandru, deşi era imens înăuntrul ei şi trupul lui avea genul de forţă care putea să o rupă în două.

- Nu voi termina dacă nu vrei, îi şopti el aproape de gât. Mă voi retrage chiar acum.

Ea îi atinse spatele cu mâinile, simţind mişcările muşchilor, expansiunea şi compresia coastelor în timp ce respira. Ea inhală adânc şi simţi un parfum încântător, erotic. Plăcere diabolică, condimentată. între picioarele ei simţea un val de umezeală ca răspuns, ca şi cum parfumul era o atingere sau un sărut.

- Ce este acest parfum minunat?

- Eu sunt, şopti el cu gura lipită de a ei. Asta se întâmplă când masculii creează o conexiune. Nu mă pot abţine. Dacă mă laşi să continui, îţi va învălui trupul, părul. Te va învălui şi pe interior.

Astfel, el împinse mai adânc. Ea se arcui de plăcere, lăsând căldura să-i inunde trupul.

- Nu mai pot trece prin asta încă o dată, gemu ea mai mult pentTU ea, decât pentru el.
Rămânând complet nemişcată, el ii luă mâna şi i-o aşeză pe inima lui.
-Niciodată, Mary! Jur pe onoarea mea!
Ochii lui erau gravi, iar jurământul la fel de frumos precum al oricărei fiinţe vii. Dar uşurarea pe care o simţea datorită angajamentului lui era o problemă.
- Nu mă voi îndrăgosti de tine, zise ea. Nu îmi pot permite. Nu.
- Este în regulă. Voi iubi eu pentru amândoi.
El împinse din nou, umplând«.
- Nu mă cunoşti.
Îi muşcă umărul, apoi îi supse clavicula. Gustul pielii lui îi făcea limba să cânte, acel parfum special conden- sându-se în gura ei.
- Ba da. El se trase, ochii lui privind« cu încrederea şi claritatea unui animal. Ştiu că m-ai protejat când s-a ivit soarele, iar eu eram neputincios în faţa lui. Ştiu că ai avut grijă de mine chiar şi când te-ai temut. Ştiu că m-ai hrănit din bucătăria ta. Ştiu că eşti o luptătoare, o supravieţuitoare, un iw/ilfcer. Şi mai ştiu că vocea ta este cel mai frumos sunet pe care urechile mele l-au auzit vreodată. O sărută delicat. Ştiu totul despre tine şi tot ce văd este frumos. Tot ce văd îmi aparţine.
- Nu sunt a ta, şopti ea.
Respingerea nu-l deranja.
- Fie. Dacă nu te pot avea eu, atunci ia-mă tu! Ia-mă cu totul, ia o parte, ia o bucăţică, oricât vrei. Numai, te rog, ia ceva!
Ea se apropie de chipul lui, mângâind conturul perfect şi trăsăturile obrajilor şi ale maxilarului său.
- Nu te temi de durere? întrebă ea.

- Nu. Dar pot să-ţi spun ce mă sperie de moarte. Să te pierd. Privi spre buzele ei. Acum vrei să mă retrag? Pentru că o voi face.
-Nu, stai!
Mary ţinu ochii deschişi şi îi aduse gura aproape de a ei, alunecându-şi limba înăuntru.
El tremură şi începu să se mişte într-un ritm constant, penetrând şi retrăgându-se, de fiecare dată capul gros ameninţând să rupă conexiunea.
-Te simt... perfectă, zise el, subliniind cuvintele cu mângâieri. Am fost făcut să fiu... înăuntrul tău.
Parfumul lucios emanat de trupul lui se intensifica odată cu mişcările lui, până când ea nu mai putu simţi nimic altceva decât pe el, nu mai putu mirosi nimic altceva decât pe el, nu mai putea gusta nimic altceva în afară de el.
Ea îi strigă numele când atinse extazul şi-l simţi eli- berându-se odată cu ea, trupul lui tremurând în al ei, eliberarea lui fiind la fel de puternică precum fuseseră mişcările, orgasmul lui revărsându-se în ea.
După ce nu se mai mişcă, el se rostogoli cu tot cu ea, rămânând sprijiniţi pe o parte. O aduse aproape, atât de aproape, încât ea îi putea auzi inima bătându-i în piept.
Ea închise ochii şi adormi copleşită de o epuizare care ar fi rivalizat cu moartea.

capitolul 29

În acea seară, când soarele apunea şi jaluzelele se ridicau de la ferestre, Mary decise că se putea obişnui să fie răsfăţată de Rhage. Ce nu putea suporta era să mai mănânce, îi prinse încheietura mâinii, oprind furculiţa cu piure să vină spre ea.
- Nu, sunt plină, zise ea, sprijinindu-se de perne. O să-mi explodeze stomacul.
Zâmbind, el luă tava cu farfurii şi o puse pe noptieră, apoi se aşeză din nou lângă ea.

Fusese plecat aproape toată ziua, muncind, presupuse ea, iar ea fusese recunoscătoare pentru somnul de care avusese parte.
Epuizarea devenea mai accentuată pe zi ce trecea şi se putea simţi din nou alunecând spre boală. Trupul ei se simţea de parcă se chinuia să păstreze procesele normale, începând să simtă dureri peste tot. Şi vânătăile reapărură: semne negre şi albastre apăreau pe sub piele într-un ritm alarmant. Rhage fusese îngrozit când le văzuse, convins că îi făcuse rău în timpul sexului. Trebuise să-i explice pentru a-l face să înţeleagă că nu era vina lui.
Mary se concentra asupra lui Rhage, căci nu voia să se gândească la boală sau la programarea la doctor pe care o avea în curând. Dumnezeule, nici el nu arăta mai bine, deşi era agitat, nu ţinut pe loc! Bietul bărbat nu se putea linişti. Aşezându-se pe pat lângă ea, îşi masa coapsele cu palmele, arătând de parcă atinsese o iederă otrăvitoare sau de parcă avea varicelă. Era pe cale să-l întrebe ce se întâmpla, când el se ridică.
- Mary, mă laşi să fac ceva pentru tine?
Deşi sexul ar fi trebuit să fie ultimul lucru la care să se gândească, ea ii privi bicepşii care se întindeau prin cămaşa neagră.
-Am de ales?
El mormăi.
- Nu ar trebui să te uiţi aşa la mine.
- Nu te împotrivi sentimentului.
Ca scăpăratul unor chibrituri cu două capete, pupilele i se albiră. Era cel mai ciudat lucru. Cu o clipă în urmă, erau negri. în următoarea, o lumină palã strălucea în ei.
- De ce se întâmplă asta? întrebă ea.
Umerii i se încordară în timp ce se apleca spre picioare. Brusc, se ridică şi începu să se plimbe. Putea simţi energia pe care o emana.
- Rhage?

-Nu trebuie să îţi faci griji.
-Tonul acesta dur îmi spune că ar trebui.
El îi zâmbi şi clătină din cap.
- Nu. Nu trebuie. Apropo de favoare. Rasa noastră are un doctor, Havers. îmi permiţi să-i ofer acces la dosarul tău medical? Poate ştiinţa noastră te-ar putea ajuta.
Mary se încruntă. Un doctor vampir. Că tot se gândea la explorarea terapiilor alternative.
Dar ce avea de pierdut?
- Bine. Dar nu ştiu cum să obţin copii...
- Fratele meu V este un zeu al calculatoarelor. Poate sparge aproape orice, iar cele mai multe dintre analizele tale ar trebui să fie online. Am nevoie doar de nume şi de locuri. Date, de asemenea, dacă ai.
Când luă o foaie şi un poc, ea ti spuse unde fusese tratată, precum şi numele medicilor ei. După ce scrise totul, se holbă la bucata de hârtie.
- Ce? întrebă ea.
- Sunt prea mulţi. Ridică privirea spre ea. Cât de râu a fost, Mary?
Primul ei impuls fu sâ-i spună adevărul: că trecuse prin două serii de chimioterapie şi un transplant de măduvă şi că abia scăpase. Dar apoi se gândi la noaptea de dinainte, când emoţiile ei scăpaseră de sub control. Era o cutie cu dinamită în momentul de faţă, iar boala ei era cel mai bun fitil. Ultimul lucru de care avea nevoie era să îşi piardă iar controlul şi numai Dumnezeu ştia că nimic bun nu rezultase din ultimele dăţi când i se întâmplase. Prima dată plânsese. A doua oară... Ei bine, buza muşcată fusese cel mai nesemnificativ gest...
Tremurând, minţind, urându-se, şopti:
- A fost bine. Am fost fericită când s-a terminat.
El miji ochii.

Chiar atunci cineva bătu la uşă.
Privirea lui Rhage nu se clinti, în ciuda sunetului urgent.
- Cândva vei învăţa să ai încredere în mine.
-Am încredere în tine.
- Prostii! Şi să-ţi dau un pont. Urăsc să fiu minţit.
Bătaia energică începu iar.
Rhage se duse şi deschise uşa, gata să-l trimită la dra- cu' pe cel care se afla de partea cealaltă. Avea senzaţia că el şi Mary erau pe cale să se certe, iar el voia să încheie discuţia.
De cealaltă parte era Tohr. Arăta de parcă ar fi fost împuşcat cu o armă cu electroşocuri.
-Ce dracului s-a întâmplat cu tine? întrebă Rhage în timp ce ieşi pe hol.
El închise uşa parţial. Tohr mirosi aerul care ieşea din dormitor.
- Dumnezeule! Ai marcat-o, nu?
-Ai o problemă cu asta?
- Nu, într-un fel, asta face lucrurile mai uşoare. Fecioara Scrib a decis.
- Spune-mi!
-Ar trebui să fii cu ceilalţi fraţi pentru a auzi...
- Pe dracu'! Vreau să aud acum, Tohr!
Când fratele termină de vorbit în limba veche, Rhage inspiră adânc.
- Dă-mi zece minute!
Tohr încuviinţă.
- Suntem în biroul lui Wrath.
Rhage se întoarse în camera lui şi închise uşa.
-Ascultă, Mary, am nişte treabă cu fraţii mei. S-ar putea să nu mă întorc în seara asta.
Ea se încordă, luându-şi privirea de la el.
- Mary, nu este vorba despre femei, îţi jur! Pro mite-mi că vei fi aici când mă voi întoarce.
Când ea ezită, el se apropie şi îi mângâie obrazul. Ai zis că ai programare la doctor abia miercuri. Ce mai contează o noapte? Ţi-ai putea

petrece mai mult timp în cadă. Mi-ai spus cât de mult îţi place.
Ea îi zâmbi.
- Eşti un manipulator.
- îmi place să cred că sunt un furnizor de rezultate.
- Dacă voi mai sta o noapte, vei încerca să mă convingi să mai stau încă una şi încă una...
Se apleca şi o săruta apăsat, dorindu-şi să fi avut mai mult timp, dorindu-şi să fie cu ea, înăuntrul ei înainte să plece. Dar, la dracu', chiar dacă ar fi avut câteva ore la dispoziţie, nu putea să o facă. Furnicăturile şi murmurul din el erau pe cale să-i iacă trupul să explodeze.
- Te iubesc, zise el. Apoi se retrase, îşi luă ceasul şi puse Rolexul în mâna ei. Păstrează ăsta pentru mine!
Se îndreptă spre garderobă şi îşi luă hainele. în fundul dulapului, în spatele a două perechi de pijama pe care nu le folosise niciodată, găsi haina neagră de ceremonii. Trase mătasea grea peste pielea goală şi se legă cu un cordon din piele, împletit.
Când ieşi, Mary zise:
- Arăţi de parcă mergi la mănăstire.
-Spune-mi că vei fi aici când mă voi întoarce!
După o clipă, ea încuviinţă.
El trase pe cap gluga.
- Bun. Este în regulă.
- Rhage, ce se petrece?
- Aşteaptă-mă! Te rog, aşteaptă-mă!
înainte să iasă pe uşă, o mai privi o dată întinsă în parul lui.
Acesta fusese primul lor râmas-bun dureros, prima despărţire după care, când aveau să se reunească, el urma să simtă îngrozitoarea rutină şi trăire. Ştia că avea să-i fie greu să treacă peste noaptea asta. Spera numai că, atunci când avea să revină din cealaltă parte, consecinţele pedepsei nu aveau să se simtă

prea mult. Şi că ea avea să fie în continuare cu el.

- Ne vedem mai târziu, Mary, zise el şi închise uşa camerei.

Când intră în biroul lui Wrath, închise uşile duble în urma lui. Toţi fraţii se aflau acolo şi nici unul nu vorbea. Parfumul neliniştii învăluise încăperea, mirosind a spirt.

Wrath se ridică de la birou şi inaintă, arătând la fel de dur ca Tohr. Din spatele ochelarilor, privirea regelui era pătrunzătoare, era ceva ce se simţea, nu se vedea.

- Frate!

Rhage plecă capul.

- Milord!

- Porţi acest veşmânt de parcă ai vrea să rămâi cu noi.

-Sigur că vreau.

Wrath încuviinţă.

- Aici este sentinţa. Fecioara Scrib a hotărât că ai adus ofensă Frăţiei atât prin sfidarea ordinelor lui Tohr, cât şi prin aducerea unui om sub acoperişul nostru. Voi fi sincer cu tine, Rhage, vrea să revoce decizia mea în privinţa lui Mary. Vrea ca omul să plece.

- Ştii unde va duce asta.

- I-am spus că eşti pregătit să pleci.

- Probabil asta a bucurat-o. Rhage râse batjocoritor. De ani întregi încearcă să scape de mine.

- Ei bine, acum este decizia ta, frate. Dacă vrei să rămâi cu noi şi dacă vrei ca femeia să continue să fie protejată de aceşti pereţi, Fecioara Scrib a cerut să oferi un rythe.

Modalitatea ritualică de a şterge ofensa era o pedeapsă logică. Când un rytlie era oferit şi acceptat, cel care adusese ofensa oferea în compensaţie folosirea în mod liber a unei arme

împotriva lui fără ca el să se apere. Cel ofensat putea alege orice, de la cuţit, la pumni sau o armă, atât timp cât rana provocată nu era mortală.
-Atunci ofer un *rythe,* zise Rhage.
-Trebuie să fie câte unul pentru fiecare dintre noi.
Cei din încăpere bombăniră. Cineva zise:
- La dracu'!
-Atunci le ofer.
- Cum doreşti, frate!
- Dar - vocea lui Rhage deveni aspră - le ofer cu condiţia ca, dacă ritualul este respectat, Mary să rămână aici oricât va fi nevoie.
-Aceasta a fost înţelegerea mea cu Fecioara Scrib. Şi trebuie să ştii că s-a răzgândit numai când i-am spus că vrei să iei femeia ca shflldn. Cred că a fost şocată că ai luat în calcul genul acesta de angajament. Wrath privi peste umăr. Tohrment va alege arma pe care o va folosi fiecare dintre noi.
- Biciul cu trei capete.
„Oh, rahat!" Avea să doară.
Se auziră alte mormăituri.
- Fie, zise Wrath.
- Dar v-aţi gândit la bestie? întrebă Rhage. Poate ieşi când simt durerea.
- Fecioara Scrib va fi acolo. A zis că ştie cum să o ţină în frâu.
Sigur că ştia. Era opeTa ei, la urma urmelor.
- Vom face asta în seara asta, nu? Rhage privi în încă' pere. Nu există nici un motiv să mai aşteptăm.
- Vom merge acum la Mormânt.
- Bine. Să terminăm odată!
Zsadist fu primul care plecă atunci când grupul se ridică, planificând în linişte. Tohr avea nevoie de o mantie, oare avea cineva una în plus? Phury anunţă că avea să aducă arma. V oferi maşina Escalade pentru a merge împreună.

Ultima era o idee bună. Aveau nevoie de ceva ca să-l aducă acasă după ce acel r^the avea să se încheie.

- Fraţilor? zise el.

Se opriră toţi - nu mai vorbiră, nu mai mişcară. Îi privi pe toţi pe rând, observând expresiile sumbre de pe chipurile lor. Nu le plăcea situaţia, iar el înţelegea perfect. Pentru el, ar fi fost de nesuportat să-l rănească pe unul dintre ei. Era mult mai bine să fii cel care primea.

- Am o solicitare, fraţilor! Nu mă aduceţi înapoi aici, bine? Când se va termina, duceţi-mă în altă parte. Nu vreau ca Mary să mâ vadă aşa.

Vishous i se adresă:

- Poţi sta la Groapă. Eu şi Butch vom avea grijă de tine.

Rhage zâmbi.

- De două ori în mai puţin de o săptămână. După asta, vă veţi putea angaja ca asistenţi medicali.

V îl bătu pe umăr, apoi plecă. Tohr îl urmă, făcând acelaşi lucru. Phury îl îmbrăţişă când trecu pe lângă el.

Wrath se opri şi el.

Când regele rămase tăcut, Rhage strânse bicepsul bărbatului.

- Ştiu, milord. M-aş simţi la fel dacă aş fi în locul vostru. Dar sunt puternic. Pot suporta.

Wrath luă chipul lui Rhage în palme, aplecându-l. Sărută fruntea lui Rhage şi îl fixă cu privirea - un jurământ de respect din partea regelui pentru războinicul lui, o reconfirmare a legăturii lor.

- Mă bucur că stai cu noi, zise Wrath discret. Aş fi detestat să te pierd.

Cincisprezece minute mai târziu, se întâlniră în curte, lângă Escalade. Fraţii erau toţi desculţi şi purtau mantii negre. Cu glugile pe cap, era greu să-i distingi, cu excepţia lui Phury. Piciorul

lui protetic ieşea în evidenţă şi avea pe umăr o geantă plină. Fără îndoială, pusese în ea bandaje şi pansamente, precum şi arme.
Toţi erau tăcuţi când V opri în spatele casei, în desişul de pini şi cucută. Drumul era o alee noroioasă cu un singur sens, înghesuită de copacii veşnic verzi.
Pe drum, Rhage nu mai putu suporta liniştea tensionată.
-Oh, pentru Dumnezeu, fraţilor! Nu mă veţi ucide! Vreţi să vă mai relaxaţi?
Nici unul nu se uită la el.
-V, pune nişte *Luda* sau *Fifty*. Linişte asta este plictisitoare.
Râsul lui Phury se auzi din mantia din dreapta.
- Numai tu puteai să transformi asta într-o petrecere.
- Ei, la dracu', toţi voiaţi oricum să mă învăţaţi minte pentru prostiile pe care le-am făcut, nu? Asta este ziua voastră norocoasă. Îl bătu pe Phury pe coapsă. Serios, frate, v-am bătut la cap ani întregi că nu aveaţi femei. Şi, Wrath, acum câteva luni te-am enervat atât de tare încât ai făcut gaură în zid. V, tocmai zilele trecute m-ai ameninţat că-mi vei da una. îţi aminteşti? Când ţi-am spus ce cred despre ciocul ăla monstruos.
Vrâse.
-Trebuia să fac ceva ca să taci. De când mi l-am lăsat, de fiecare dată când am dat peste tine, m-ai întrebat dacă am sărutat franţuzeşte o ţeavă de eşapament.
-Şi încă sunt convins că-mi regulezi GTO-ul, nemernicule!
Asta puse totul în mişcare. Poveştile lui Rhage începură să acapareze totul până când vocile deveniră atât de zgomotoase, încât nu se mai puteau înţelege.

în timp ce fraţii lui se descărcau, Rhage se lăsă pe spătar, privind în noapte. Spera ca Fecioara Scrib să ştie ce făcea pentru că, dacă bestia avea să se dezlănţuie în Mormânt, fraţii aveau să se afle într-o mare încurcătură. Şi, în final, poate că aveau să fie nevoiţi să-l omoare.
Rhage se aplecă din nou în faţă şi şopti:
- Milord, implor o favoare!
Wrath se aplecă şi el în faţă, spunând cu voce profundă, calmă:
- Ce ai nevoie?
- Dacă nu... ies cu viaţă din asta, oricare ar fi motivul, te implor să o protejezi pe Mary.
El încuviinţă. în limba veche, regele spuse: -Aşa cum doreşti, îţi jur! Voi veghea asupra ei ca şi cum ar fi sora mea de sânge şi voi avea grijă de ea aşa cum aş avea de oricare femeie din propria familie!
Rhage răsuflă uşurat.
- Asta este bine. Este... bine.
Curând, V parcă maşina într-un mic luminiş. Coborî şi rămase pe loc, ascultând, privind, simţind.
în ciuda situaţiei, era o seară plăcută, iar acesta era un loc liniştit. Briza îşi făcea loc printre nenumăratele crengi şi trunchiuri ale pădurii, purtând un miros plăcut de pământ şi pin. Deasupra, o lună plină strălucea printre norii lăptoşi.
Când Wrath dădu semnalul, parcurseră vreo 90 de metri spre o peşteră din munte. Locul nu părea special, nici măcar când intrai. Trebuia să ştii ce căutai pentru a găsi îmbinarea îngustă din zidul din spate. Dacă trăgeai corect, o bucată de piatră se deschidea.
în timp ce intrau în peşteră, bucata de rocă se închise în spatele lor cu o şoaptă. Torţele prinse de pereţi sclipeau auriu în timp ce flăcările lor scânteiau în aer, şuierând şi suflând.

Plimbarea în subteran era o coborâre uşoară, lentă pe o podea din piatră care se simţea rece sub picioare. Când ajunseră la capăt se dezbrăcară, apoi nişte uşi din fier se deschiseră. Holul din faţa lor avea 15 metri lungime şi 7 metri înălţime, fiind plin de poliţe. Pe acestea se aflau mii de boluri din ceramică de dimensiuni şi forme diferite, care reflectau lumină, în fiecare bol se afla inima unui *Usser,* organul pe care Omega îl scotea în timpul ceremoniei de încorporare. în timpul existenţei unui *lesse*r ca vânător, bolul era singura lui posesiune şi, dacă era posibil, Frăţia îl colecta după ce îl omora.

La capătul culoarului, se aflau alte uşi duble. Acestea erau deja deschise.Sanctuarul Frăţiei fusese sculptat pe un pat din piatră şi îmbrăcat în marmură neagră la începutul anilor 1700, când ajunsese prima migraţie din Europa, traversând oceanul. Încăperea avea o dimensiune rezonabilă şi un tavan cu stalactite care atârnau precum pumnalele. Lumânări masive, groase cât braţul unui bărbat şi lungi cât piciorul acestuia, erau înfipte în suporturi din fier negru, flăcările lor fiind la fel de puternice precum cele ale torţelor.
În faţă se afla o platformă la care aveai acces urcând nişte trepte mici. Altarul de deasupra era dintr-o bucată de calcar adusă din Ţara Veche, aşezată orizontal şi sprijinită de două praguri din piatră, tăiate neregulat.
În spatele altarului, un perete neted era gravat cu numele fiecărui frate care existase vreodată, începând de la primul, al cărui craniu se afla pe altar. Inscripţiile acopereau fiecare centimetru al acelei suprafeţe, însă în mijloc era păstrat un loc nemarcat. Această porţiune netedă avea 1,8 metri lăţime, urcând până sus, pe verticală, în mijloc, la aproape 1,5 metri de la podea, ieşeau în evidenţă două cârlige groase, poziţionate pentru ca un bărbat să le poată prinde şi să fie imobilizat.
Aerul mirosea atât de familiar: pământ umed şi lumânări din ceară de albine.
- Salutare, Frăţie!
Se întoarseră toţi spre vocea feminină.
Fecioara Scrib eTa o siluetă mică în colţul îndepărtat, pelerina ei neagră căzând pe podea. Nu se vedea nimic din ea, nici măcar chipul, dar de sub faldurile negre lumina ieşea în cascadă. Pluti spre ei, oprindu-se în faţa lui Wrath.
- Războinicule!
El făcu o plecăciune adâncă.
- Fecioară Scrib.

Ea îi salută pe fiecare în parte, lăsându-l pe Rhage la urmă.
- Rhage, fiul lui Tohrture.
- Fecioară Scrib.
El Îşi înclină capul.
-Ce faci?
-Sunt bine. Sau voi fi îndată ce totul se va termina.
- Şi ai fost ocupat, nu? Continui să aduni fapte fără precedent, aşa cum îţi stă în caracter. Păcat că nu sunt ¡ntro direcţie lăudabilă! Râse nuanţat. Cumva, nu mă surprinde că am ajuns aici cu tine. Eşti conştient că acesta este primul *rythe* executat în sânul Frăţiei?
„Nu chiar", se gândi el. Tohr refuzase oferta lui Wrath în iulie.
Dar nu avea să scoată asta în evidenţă.
- Războinicule, eşti pregătit să accepţi ce ai oferit'
-Sunt. tşi alese următoarele cuvinte cu grijă, deoarece Fecioarei Scrib nu i se adresau întrebări. Nu dacă nu aveai chef să îţi dai singur foc la valiză. Te implor, nu vreau să-mi rănesc fraţii!
Vocea ei deveni aspră.
- Eşti periculos de aproape de o solicitare.
- Nu doresc să te ofensez.
Râsul acela discret se auzi iar.
Putea paria că ea se distra de minune. Nu-l plăcuse niciodată, dar nu o putea învinui, ti hrănise antipatia cu multe gesturi.
- Nu vTei să jigneşti, războinicule? Pelerina se mişca de parcă ea clătina din cap. Din contră, nu ai ezitat niciodată să jigneşti pentru a obţine ce îţi doreşti, iar asta a fost mereu problema ta. Este şi motivul pentru care ne-am adunat în noaptea asta aici. Se întoarse. Aveţi arma?

Phury aşeză geanta, desfăcu fermoarul şi scoase biciul. Mânerul de 50 de centimetri era din lemn şi acoperit cu piele maro, care fusese înnegrită de sudoarea atâtor mâini. La capăt se aflau trei capete dintr-un lanţ din oţel înnegrit. La capătul fiecăruia se afla un obiect ascuţit, ca un con de brad cu ţepi.
Biciul cu trei capete era o armă antică, diabolică, dar Tohr o alesese cu înţelepciune. Pentru ca ritualul să fie considerat un succes, fraţii nu puteau să-l cruţe pe Rhage nici în privinţa tipului de armă folosit, nici în modul în care o foloseau pe pielea lui. Să-i ofere clemenţă ar fi însemnat să afecteze integritatea tradiţiei, a regretului lui şi a şansei unei curăţiri adevărate.
- Fie, zise ea. îndreaptă-te spre perete, Rhage, fiu al lui Tohrture!
El inaintă, urcând treptele câte două. Trecând pe lângă altar, aruncă o privire craniului sacru, observând lumina ieşindu-i prin orbite, precum şi colţii lungi. Se poziţiona cu spatele la marmura neagră, prinse cârligele şi simţi netezimea rece pe spatele său.
Fecioara Scrib se îndreptă spre el şi ridică braţul, li căzu mâneca şi apăru **o** lumină strălucitoare precum arcul unui sudor, lumina usturătoare având vag forma unei mâini. Un murmur electric, jos trecu prin el, apoi simţi ceva mişcându-i-se în trunchi, ca şi cum organele lui interne erau rearanjate.
- Puteţi începe ritualul.
Fraţii se aliniată, cu trupurile goale strălucind cu forţă şi cu chipurile trase. Wrath luă biciul de la Phury şi înaintă primul. Când le mişcă, lanţurile armei se loviră cu dulceaţa unui tril de pasăre.
- Frate, zise regele încet.
-Milord!

Rhage se uită în acei ochelari în timp ce Wrath începea să mişte biciul într-un cerc larg, pentru a pregăti momentul. Un sunet monoton se auzi încet, apoi tot mai tare, până când arma ajunse în faţă, lovind aerul. Lanţurile loviră pieptul lui Rhage şi atunci ghimpii îl străpunseră, lăsându-l fără aer în piept. în timp ce el strângea cârligele, îşi ţinea capul sus, pe măsură ce vederea i se înceţoşa, apoi revenea.

Urmă Tohr - lovitura lui îl făcu praf pe Rhage, genunchii înmuindu-se înainte să-i accepte greutatea din nou. Urmară Vishous şi Phury. De fiecare dată, el întâlni ochii îndureraţi ai fraţilor lui în speranţa că le putea risipi din angoasă, dar, când se întoarse Phury, nu-şi mai putu susţine capul. îl lăsă să-i cadă pe umeri şi astfel observă sângele prelin- gându-i-se pe piept, pe coapse şi pe picioare. O băltoacă se forma pe podea, reflectând Lumina lumânărilor, iar imaginea acelei mizerii îl ameţi. Hotărât să rămână în picioare, îşi îndoi coatele, astfel încât numai oasele şi încheieturile, nu şi muşchii, îl ţineau pe loc.

Când se făcu o pauză, deveni vag conştient de o ceartă. Clipi de câteva ori înainte ca ochii să i se limpezească suficient pentru a putea vedea. Phury ţinea biciul şi Zsadist se îndepărta de el cu ceea ce părea groază. Z ridicase pumnii, iar inelele din sfârcuri sclipeau în lumina focului în timp ce el respira cu dificultate. Fratele avea culoarea ceţii, pielea fiind gri şi neobişnuit de lucioasă.

Phury vorbea încet şi încerca să-l ia pe Zsadist de braţ. Z se mişca haotic, dar Phury rămăsese lângă el. în timp ce se mişcau într-un dans macabru, cicatricile de bici care acopereau spatele lui Z se mişcau odată cu muşchii. Abordarea asta nu avea să ducă nicăieri, se gândi Rhage. Zsadist avea un atac de panică,

simţindu-se încolţit ca un animal. Trebuia să existe altă modalitate de a ajunge la el.
Rhage inspiră şi deschise gura. Nu ieşi nimic. încercă iar.
-Zsadist... Vocea lui fragilă făcu să se întoarcă toate privirile spre altar. Termină, Z... Nu pot... Nu mai pot rezista mult.
-Nu...
Phury îl întrerupse pe Zsadist.
-Trebuie să...
-Mu! Indepărtează-te dracului de mine!
Z se îndreptă spre uşă, dar Fecioara Scrib ajunse prima, forţându-l să se oprească pentru a nu da peste ea. Captiv în faţa siluetei minione, picioarele şi umerii îi tremurau. Ea îi vorbi încet, cuvintele nefiind purtate suficient pentru ca Rhage să le poată descifra prin ceaţa provocată de durere.
în cele din urmă, Fecioara Scrib arătă spre Phury, care îi aduse arma. Când o primi, se întinse, luă mâna lui Z şi aşeză mânerul legat în piele în palma lui. Ea arătă spre altar, iar Zsadist coborî capul. O clipă mai târziu, el înaintă cu un pas legănat.
Când Rhage îl privi pe frate, aproape că sugeră ca altcineva să o facă în locul lui Z. Acei ochi negri erau atât de mari, irisurile fiind scăldate în alb. Zsadist continua să înghită în sec, gâtul mişcându-i-se ca şi cum încerca să se abţină să ţipe.
- Este în regulă, frate, murmură Rhage. Dar trebuie să închei. Acum!
Z gâfâia şi se legăna, sudoarea prelingăndu-i-se în ochi şi pe cicatricea de pe faţă.
-Făro!
- Frate, şoptî Z, ridicând biciul deasupra umărului.
O clipă nu-l mişcă, probabil neputând să-şi coordoneze braţul atât de bine în acel moment. Dar era puternic, iar arma lovea zgomotos

aerul. Lanţurile şi ghimpii loviră stomacul lui Rhage într-o rafală de ace.
Lui Rhage îi cedară genunchii şi încercă să se prindă cu braţele, dar descoperi că şi ele refuzau să-l ţină. Căzu în genunchi, palmele aterizându-i în propriul sânge.
Dar cel puţin se sfârşise. Inspiră adânc, hotărât să nu leşine.
Brusc, un sunet grăbit răsună în sanctuar, ceva asemănător metalului lovindu-se de metal. Nu se gândi prea **mult** la asta. Era prea ocupat să discute cu stomacul lui, încercând să-l convingă că greaţa nu era un plan bun.
Când fu gata, se târî în mâini şi în picioare în jurul altarului, făcând o pauză înainte să o ia pe scări. Privind în faţă, îşi văzu fraţii aliniaţi din nou. Rhage îşi frecă ochii când văzu ce era în faţa lui, faţa fiindu-i stropită cu sânge.
„Asta nu făcea parte din ritual", se gândi el.
Fiecare dintre fraţi avea un pumnal negru în mână. Wrath începu cântul, iar ceilalţi continuată până când vocile lor urcară, reverberând în sanctuar. Crescendoul nu se opri decât când aproape ajunseră să ţipe, iar atunci vocile lor se opriră brusc.
La unison, îşi spintecară piepturile cu pumnalele.
Tăietura lui Zsadist fu cea mai adâncă.

capitolul 30

Mary era jos, în sala de biliard, vorbind cu Fritz despre istoria casei, când urechile *doggenului* surprinseră un sunet pe care ea nu-l auzise.
- Trebuie să fie stăpânii, se întorc.
Ea se îndreptă spre una dintre ferestre când în curte se iviră farurile unei maşini.
Escalade se opri, uşile se deschiseră şi bărbaţii cobora ră. Cu glugile mantiilor date jos, ea îi recunoscu, căci îi văzuse în prima noapte în care venise la reşedinţă. Cel cu cioc şi cu tatuaje la una dintre tâmple. Bărbatul cu păr incredibil. Teroarea cu cicatrice şi ofiţerul.

Singurul pe care nu-l văzuse înainte era un bărbat cu părul lung, negru şi cu ochelari. Dumnezeule, chipurile lor erau sumbre! Poate că fusese rănit unul dintre ei.
Îl căută pe Rhage, încercând să nu intre în panică.
Grupul ocoli maşina şi se adună în spatele SUV-ului chiar când cineva ieşi din conac şi deschise uşa. Mary îl recunoscu pe tipul dintre stâlpi ca fiind cel care prinsese mingea de fotbal în foaier.
Ii era greu să-şi dea seama ce făceau, căci trupurile lor masive se adunaseră într-un cerc strâns la portbagajul maşinii. Se părea însă că o greutate era dată de la unul la altul.
Un cap blond apăru în lumină.
„Rhage." Inconştient. Iar trupul lui era purtat spre uşa deschisă.
Mary ajunse afară din reşedinţă înainte să îşi dea seama că alerga.
- Rhage! Opriţi-vă! Aşteptaţi! Aerul rece îi intra în plămâni. Rhage!
La sunetul vocii ei, el se întoarse şi ridică o mână vlăguită spre ea. Bărbaţii se opriră. Vreo doi înjurară.
- Rhage! Ea se opri, lovind pietricelele. Ce... Oh, Dumnezeule!
Era sânge pe chipul lui, iar ochii lui erau înceţoşaţi din cauza durerii.
- Rhage...
El deschise gura. Nu reuşi să scoată nici un sunet.
Unul dintre bărbaţi spuse:
- Rahat, acum putem la fel de bine să-l ducem în camera lui!
-Sigur că îl veţi duce acolo! S-a rănit luptând?
Nimeni nu-i răspunse. Pur şi simplu, schimbară direcţia şi-l conduseră pe Rhage prin vestibulul reşedinţei, prin foaier şi sus pe scări. După ce-l

aşezară pe pat, tipul cu cioc şi cu tatuaje pe faţă aranjă părul lui Rhage.
- Frate, să-ţi aducem ceva împotriva durerii?
Vocea lui Rhage era aspră.
-Nimic. E mai bine aşa. Ştii regulile. Mary...
Unde este Mary?
Ea veni la capul patului şi-i cuprinse mâna slăbită. În timp ce i-o săruta, îşi dădu seama că mantia lui era în stare perfectă, fără rupturi sau pete. Ceea ce însemna că nu o purtase când fusese rănit. Şi cineva îl îmbrăcase cu ea după aceea.
Cu o intuiţie oribilă, căută cordonul împletit din piele de la talie. !l desfăcu şi dădu la o parte marginile mantiei. De la claviculă până la coapse era acoperit cu bandaje albe. Sângele trecuse prin ele - un roşu aprins, şocant. Temându-se să privească, dar având nevoie să ştie, desfăcu delicat un colţ şi îl ridică.
- Dumnezeule mare! Se dezechilibră şi unul dintre fraţi o prinse. Cum s-a întâmplat asta?
Când grupul rămase tăcut, ea îl împinse pe cel care o ţinea şi se uită la ei toţi. Ei stăteau nemişcaţi, privindu-l pe Rhage...
Privindu-l cât de mult suferea. „Dumnezeule, nu se poate ca ei..."
Cel cu cioc îi întâlni privirea.
Ei o făcuseră.
- Voi aţi făcut-o, spuse ea. Voi i-aţi făcut asta!
- Da, spuse cel cu ochelari. Şi nu este treaba ta.
- Nemernicilor!
Rhage scoase un sunet, apoi îşi drese vocea.
- Lăsaţi-ne!
- Vom veni să te verificăm, Hollywood, spuse tipul cu păr multicolor. Ai nevoie de ceva?
- tn afară de un transplant de piele?
Rhage zâmbi, apoi se înfioră când se mişcă în pat.

În timp ce bărbaţii ieşiră pe uşă, ea văzu ce spate puternic avea fiecare dintre ei. „Animale blestemate!"
-Mary? şopti Rhage. Mary.
Ea încercă să se calmeze. Nu avea să-l ajute pe Rhage dacă avea să se consume din cauza acelor nenorociţi.
îl privi, îşi înăbuşi furia şi spuse:
- Mă laşi sâ-l chem pe doctorul despre care mi-ai vorbit? Cum îl chema?
-Nu.
Voia să-i spună s-o lase mai moale cu atitudinea de tip dur care le îndura pe toate. Dar ştia că el avea să se împotrivească, iar o ceartă era ultimul lucru de care avea nevoie.
-Vrei mantia pe tine sau nu? întrebă el.
- Dă-o jos! Dacă suporţi să mă priveşti aşa.
-Nu-ţi face griji din cauza asta!
Ea desfăcu centura din piele şi îl dezbrăcă de mătasea neagră, vrând să ţipe când el se întoarse de pe o parte pe cealaltă pentru a o ajuta, gemând de durere. Când reuşiră să scoată haina de pe el, sângele începu să i se prelingă pe o parte.
Cuvertura aceea frumoasă avea să fie distrusă, se gândi ea, fără să-i pese.
-Ai pierdut mult sânge, zise şi strânse mantia grea.
-Ştiu.
El închise ochii, capul cufundându-i-se în pernă. Trupul lui gol era cuprins de convulsii, tremurul din coapse, stomac şi pectorali făcând salteaua să vibreze.
Ea aruncă mantia în cadă şi reveni.
- Te-au curăţat înainte să-ţi panseze rănile?
- Nu ştiu.
- Probabil ar trebui să verific la un moment dat.

- Dă-mi o oră! Până atunci, sângera rea se va opri. El inspiră adânc şi zâmbi. Mary... au trebuit să o facă.
- Ce? întrebă şi se aplecă spre el.
-Au fost nevoiţi să facă asta. Eu nu... O altă respiraţie fu însoţită de un geamăt. Nu fi furioasă pe ei!
Pe dracu'!
- Mary, spuse el cu forţă, ochii lui obosiţi concentrân- du-se asupra ei. Nu le-am dat de ales.
- Ce ai făcut?
-S-a terminat. Şi nu trebuie să fii furioasă pe ei. Privirea i se inceţoşă iar.În ce o privea, putea gândi orice dorea despre acei - Mary?
-Nu-ţi face griji! Ea ii mângâie obrazul, dorindu-şi să poată spăla sângele de pe chipul lui. Când tresări la contactul cu lumina, ea se dădu inapoi. Nu vrei să mă laşi să-ţi aduc ceva?
-Vorbeşte-mi! Citeşte-mi...
Pe rafturile de lângă DVD-uri se aflau câteva cărţi contemporane, iar ea analiză coperta. Luă Harry Porter, volumul doi, şi trase scaunul lângă pat. La început îi fu greu să se concentreze, deoarece continua să-i măsoare respiraţia, dar, în cele din urmă, găsi un ritm, la fel şi el. Respiraţia lui se domoli, iar spasmele se opriră. Când adormi, ea închise cartea. Fruntea lui era încreţită, buzele palide şi strânse. Ura că durerea îl însoţea chiar şi în odihna pe care o găsise.
Mary simţi anii depărtându-se.
Îşi văzu mama în dormitorul ei galben. Simţi mirosul de dezinfectant. Auzi respiraţii grele, disperate.
„Iat-o din nou", se gândi ea. încă un pat. Suferinţa altuia. Neputinţa.
Privi prin încăpere, iar ochii îi căzură pe Madona şi Pruncul de deasupra şifonierului. în acest context, tabloul era artă, nu icoană, parte din

colecţia unui muzeu, folosită numai ca obiect decorativ.
Aşa că nu trebuia să o urască. Şi nici nu se temea de ea.

Statuia Madonei din camera mamei ei fusese diferită. Mary o dispreţuise şi, în clipa în care trupul lui Cissy Luce părăsise casa, bucata aia de ghips ajunsese în garaj. Pe Mary nu o lăsase inima să o spargă, dar voise

.în dimineaţa următoare, dusese obiectul la Asociaţia Fecioara Maria a Milostivirii şi o lăsase acolo. La fel şi crucifixul. Ieşind din parcarea bisericii, triumful pe care îl simţise, un veritabil „du-te dracului!" adresat lui Dumnezeu, fusese îmbătător, singurul sentiment bun pe care îl avusese într-o lungă perioadă. însă entuziasmul

nu durase. Când se întorsese acasă, tot ce văzuse fusese urma de pe perete unde se aflase crucea şi locul neprăfuit unde fusese aşezată statuia.
Doi ani mai târziu, chiar în ziua în care se debarasase de aceste obiecte ale devoţiunii, fusese diagnosticată cu leucemie.
Raţional vorbind, ştia că nu fusese blestemată pentru că aruncase acele obiecte. Existau 365 de zile în calendar şi, ca o bilă la ruletă, anunţul bolii ei trebuise să vină într-una dintre ele. în inima ei însă, uneori credea altceva. Ceea ce o făcea să-l urască şi mai mult pe Dumnezeu.
„La dracu' " Nu avusese timp să facă un miracol pentru mama ei, care fusese credincioasă. Dar se abătuse de la calea Lui pentru a pedepsi o păcătoasă ca ea. „Ca să vezi!"
- Mă linişteşti, zise Rhage.
Ochii ei se îndreptară spre ai lui. îşi limpezi mintea, luându-l de mână.
-Cum te simţi?
- Mai bine. Vocea ta mă linişteşte.
La iei se întâmplase cu mama ei, se gândi ea. Şi mamei ei îi plăcuse vocea sa.
- Vrei ceva de băut? întrebă ea.
- La ce te gândeai?
- La nimic.
El închise ochii.
-Ţi-ar plăcea să te spăl? zise ea.
Când el ridică din umeri, ea se duse în baie şi ieşi cu un prosop cald, umed şi cu încă unul uscat, li curăţă faţa şi apoi şterse delicat marginile bandajului.
- Le voi scoate, bine?
El încuviinţă, iar ea desfăcu cu grijă plasturele de pe piele. Trase tifonul şi se dădu în spate. Mary tremura, făcându-i-se greaţă.
Fusese biciuit. Era singura explicaţie pentru ră-nile lui.

-Oh, Rhage! Lacrimile îi inundară ochii, dar nu le permise să alunece. Voi schimba pansamentul. Totul este prea... proaspăt pentru a fi spălat acum. Ai...

- În baie. În dulapul înalt din dreapta oglinzii.

Stând în faţa dulapului, fu descurajată de cantitatea

de medicamente pe care le avea la îndemână. Truse chirurgicale. Ghips pentru oase rupte. Bandaje de tot felul. Bandă. Luă ceea ce credea că avea nevoie şi se întoarse la el. Desfăcând un pachet de comprese sterile de 30 cm, i le aşeză pe piept şi pe stomac, gândindu-se că le putea lăsa acolo. Nu avea nici o şansă să-i ridice trunchiul de pe saltea pentru a-l înfăşură, iar ca să le lipească pe toate, ar fi trebuit să bâjbâie prea mult.

Când aşeză bandajele pe partea inferioară stângă, Rhage se mişcă. Ea se uită spre el.

- Te-am rănit?
- Amuzantă întrebare,

-Poftim?

El deschise ochii. Avea privirea aspră.

-Nici măcar nu ştii, nu?

„Clar nu."

- Rhage, de ce ai nevoie?
- Să-mi vorbeşti!
- Bine. Lasă-mă să termin aici!

îndată ce termină, ea deschise cartea. El înjură. Confuză, se întinse să-l ia de mână.

- Nu ştiu ce vrei.
- Nu este atât de greu să-ţi dai seama.

Vocea lui era slăbită, dar indignată. Dumnezeule, Mary, mă poţi lăsa măcar o dată înăuntru?

Se auzi o bătaie în cameră. Amândoi priviră spre locul de unde provenea sunetul.

-Mă întorc imediat, zise ea.

Când deschise uşa, de cealaltă parte se afla bărbatul cu cioc. Avea o tavă din argint cu mâncare pe care o ţinea într-o mână.
- Sunt Vishous, apropo! Este treaz?
- Bună, V, zise Rhage.
Vishous trecu pe lângă ea şi puse farfuria pe masă. îndreptându-se spre pat, ea işi dori să fi fost la fel de mare ca el pentru a-l putea ţine afară din cameră.
Tipul îşi sprijini şoldul de saltea.
- Cum te simţi, Hollywood?
-Sunt bine.
- Durerea a început să mai treacă?
-Mda.
- Deci te vindeci bine.
- Nu se poate întâmpla suficient de repede.
Rhage închise ochii epuizat.
Vishous îl privi o clipă, strângând din buze.
- Voi veni mai târziu, frate. Bine?
-Mulţumesc!
Tipul se întoarse şi-i întâlni privirea, ceea ce probabil nu fusese uşor. în acel moment, ea îşi dori ca el să simtă durerea pe care o provocase. Şi ştia că dorinţa de răzbunare i se citea pe faţă.
- Eşti o dură, nu? bolborosi Vishous.
- Dacă îţi este *frate,* de ce l-ai rănit'
- Mary, nu, o întrerupse aspru Rhage. Ţi-am spus...
- Nu mi-ai spus nimic.' închise ochii strâns.
Nu era corect să ţipe la el când stătea întins pe spate cu un piept care arăta ca o hartă.
- Poate ar fi bine să ne descărcăm, zise Vishous.
Mary îşi încrucişă braţele la piept.
- Bună idee! Ce-ar fi să-mi spui tot? Ajută-mă să înţeleg de ce i-aţi făcut asta.
Rhage vorbi.
- Mary, nu vreau ca tu să...

-Atunci spune-mi? Dacă nu vrei sâ-i urăsc, atunci explică-mi!
Vishous privi spre pat, şi probabil că Rhage încuviinţase sau ridicase din umeri, deoarece bărbatul spuse:
- A trădat Frăţia pentru a fi cu tine. A trebuit să îndrepte lucrurile ca tu să stai cu noi şi să te ţinem aici.
Mary râmase fără aer. Totul fusese pentru ea? Din cauza ei?
Oh, Dumnezeule! Se lăsase biciuit pentru ea...
„Te voi proteja eu, ce zici de asta?"
Ea nu ştia cum să interpreteze acest sacrificiu. Suferinţa pe care o îndura pentru ea. Ceea ce îi făcuseră oamenii care se presupunea că ţineau Ia el...
- Eu nu pot... mă simt puţin ameţită. Mă scuzaţi...
Ea se dădu înapoi, sperând să intre în baie, dar Rhage
se zbătu în pat, ca şi cum ar fi venit după ea.
-Nu, tu stai aici, Rhage! Ea se întoarse la el, aşezân- du-se pe scaun şi mângâindu-i părul. Stai pe loc! Şşşt, uşor, uriaşule!
Când el se mai relaxă, ea se uită spre Vishous.
-Nu înţeleg nimic.
- De ce ai face«?
Vampirul o privi cu fermitate, ochii lui argintii fiind oarecum înspăimântători. Ea se concentră asupra tatuajului care îi sângera pe chip şi apoi se uită la Rhage. îi îndepărtă părul cu vârful degetelor şi îi şopti până când adormi la loc.
-Te-a durut să-i faci asta? întrebă ea încet, ştiind că Vishous nu plecase. Spune-mi că te-a durut!
Ea auzi foşnetul unui material. Când aruncă o privire peste umăr, Vishous îşi scosese cămaşa. Pe pieptul musculos era o rană proaspătă, o tăietură, ca şi cum lama unui cuţit îi spintecase pielea.
- Ne-a ucis pe fiecare în parte.

- Bine.
Vampirul zâmbi mai degrabă feroce.
- Ne înţelegi mai bine decât crezi. Iar acea mâncare nu este numai pentru el, atunci când va dori. Am adus şi pentru tine.
Ei bine, ea nu voia nimic de la ei.
- Mulţumesc! Mă voi îngriji ca el să mănânce.
Vishous se opri în drum spre uşă.
- l-ai spus despre numele tău?
Ea ridică privirea.
- Poftim?
- Rhage ştie?
Ea simţi că i se ridică părul pe ceafă.
- Sigur că îmi cunoaşte numele.
- Nu care este, ci *de ce*. Ar trebui sâ-i spui. Vishous se încruntă. Şi nu, nu am căutat pe internet. Cum aş putea să o fac?
Dumnezeule mare, exact asta îi trecea prin...
- Citeşti gânduri?
- Când vreau şi uneori când nu am de ales.
Vishous plecă, închizând încet uşa.
Rhage încercă să se întoarcă pe o parte şi se trezi gemând.
- Mary?
- Sunt chiar aici.
Ea ii aşeză palmele între ale ei.
- Ce s-a întâmplat? Privind-o, ochii lui albaştri erau mai alerţi decât fuseseră. Mary, te rog! Măcar o dată, spune-mi la ce te gândeşti!
Ea ezită.
- De ce nu m-ai lăsat în urmă? Nimic din toate astea... nu s-ar fi întâmplat.
-Nu există nimic din ce nu aş îndura pentru siguranţa ta, pentru viaţa ta.
Ea dădu din cap dezaprobator.
- Nu înţeleg cum poţi simţi atât de multe pentru mine.
- Mda, ştii ceva? El schiţă un zâmbet. Trebuie să scapi de treaba asta cu logica.

- Este mai bine decât să mă bazez pe credinţă, şopti ea, aplecându-se şi trecându-şi o mână peste buclele lui blonde. Culcă-te la loc, uriaşule! De fiecare dată când faci asta, te trezeşti mult mai întremat.

- Prefer să te privesc, zise el, dar închise ochii. îmi place când te joci în părul meu.

El îşi întinse gâtul, înclinându-se spre ea, pentru ca ea să fie mai aproape.

Chiar şi urechile lui erau frumoase, se gândi ea.

Rhage oftă adânc. După o clipă, ea se lăsă iar în scaun şi îşi întinse picioarele, sprijinindu-le pe stâlpii masivi de susţinere.

Pe măsură ce orele treceau, fraţii veneau să îl vadă şi se prezentau. Phury, cel cu părul minunat, veni cu nişte cidru cald, pe care ea îl primi. Wrath, tipul care purta ochelari de soare închişi la culoare, şi Beth, femeia în faţa căreia leşinase, îl vizitaseră şi ei. Butch, cel care prinsese mingea de fotbal, venise şi el, la fel Tohrment, care avea cea tunsoare scurtă.

Rhage dormi mult, dar se trezea de fiecare dată când încerca să se întoarcă de pe o parte pe alta. O privea în timp ce se mişca, de parcă prindea forţă numai privind-o, iar ea îi aducea apă, îi mângâia faţa, îl hrănea. Nu spuseră prea multe. Atingerea era suficientă.

Pleoapele îi deveniră grele şi îşi lăsă capul să cadă pe spate, când se auzi o bătaie discretă în uşă. Probabil era Fritz, cu mai multă mâncare. Se întinse şi se duse spre uşă.

- Intră, zise ea, în timp ce o deschidea.

Bărbatul cu cicatrice pe faţă era pe hol. în timp ce stătea nemişcat, lumina cădea pe conturul aspru al chipului său, scoţând în evidenţă ochii profunzi, scalpul acoperit de un păr tuns foarte scurt, acea cicatrice zimţată, linia dură a maxilarului. Purta o bluză lungă cu guler, iar

pantalonii îi atârnau pe şolduri. Ambele erau negre.
Ea se apropie imediat de pat pentru a-l proteja pe Rhage, deşi era o prostie să creadă că ea ar fi putut să facă faţă cuiva atât de mare ca vampirul din uşă.
Tăcerea se prelungi. îşi spuse că probabil el venise să-l vadă, la fel ca toţi ceilalţi, şi că nu voia să-şi rănească din nou fratele. Numai că părea încordat, poziţia lui sugerând că s-ar fi putut avânta în orice moment. Ceea ce i se părea şi mai ciudat era faptul că vampirul nu-i căuta privirea şi nici nu părea să îl privească pe Rhage. Privirea rece, întunecată a tipului era de neînţeles.
- Ai vrea să intri să-l vezi? întrebă ea în cele din urmă.
Acei ochi se îndreptară spre ea.
Obsidian, se gândi ea. Erau ca obsidianul. Lucioşi. Nesfârşiţi. Fără suflet.
Se dădu mai în spate şi-l luă pe Rhage de mână. Vampirul din uşă râse batjocoritor.
- Pari cam feroce, femeie. Crezi că am venit să mai rup din el?
Vocea era joasă, delicată. Rezonantă chiar. Şi la fel de detaşată şi de tainică precum pupilele lui.
- Ai de gând să-i iaci rău?
- Proastă întrebare!
- De ce?
- Nu mi-ai crede răspunsul, aşa că nu ar trebui să întrebi.
Se aşternu din nou tăcerea, iar ea îl analiză. îi veni în minte gândul că poate el nu era doar agresiv. Ci era şi ciudat.
Poate.
Sărută mâna lui Rhage şi se forţă să se dea la o parte.
-Voiam să fac un duş. Vrei să stai cu el cât lipsesc?
Vampirul tresări, de parcă ea l-ar fi surprins.

-Te vei simţi confortabil dezbrăcându-te în baie cu mine în preajmă?
„Nu chiar."
Ea ridică din umeri.
- Este alegerea ta. Dar sunt sigură că, dacă se va trezi, va prefera să te vadă pe tine decât să fie singur.
-Atunci mă pui la încercare?
- Intri sau pleci? Când el nu răspunse, ea continuă: Probabil seara asta a fost un iad pentru tine.
Buza lui cicatrizată se transformă într-un rânjet.
- Eşti singura care a presupus vreodată că nu mă satisface să le fac rău altora. Eşti genul Maicii Tereza? Vezi numai binele în lucrurile mari, rănite sau rahaturi din astea?
- Nu cred că te-ai oferit voluntar pentru cicatricea de pe faţă, nu? Şi sunt gata să pariez că se întinde mai mult sub linia maxilarului. Deci, cum am zis, probabil seara aceasta a fost un iad.
El miji ochii şi o pală rece învălui camera, ca şi cum el ar fi împins aerul spre ea.
-Ai grijă, femeie! Curajul poate fi periculos.
Ea se îndreptă direct spre el.
- Ştii ceva? Toată treaba cu duşul este în mare parte o minciună. Voiam să te las să petreci puţin timp singur cu el deoarece este evident că te simţi prost, altfel nu ai sta în uşă, părând atât de nenorocit. Primeşte oferta sau pleacă! Dar, oricum ar fi, aş aprecia dacă nu ai încerca să mă sperii!
în acel moment, ei nu-i păsa dacă el avea să se dezlănţuie asupra ei. Oricum era condusă de o energie nevrotică şi de emoţia cauzată de epuizare, aşa că probabil nu gândea limpede.
- Deci ce alegi? întrebă ea.
Vampirul păşi înăuntru şi închise uşa, camera răcin- du-se odată cu intrarea lui. Ameninţarea

tui era ceva tangibil, care se împrăştia, atingându-i trupul precum mâinile. Când uşa se încuie, ea intră în panică.

- Nu încerc, zise el într-un mormăit satinat.

Ce? întrebă ea gâtuit

.-Sâ te sperii. Eşti speriată. El zâmbi. Colţii lui erau foarte lungi, mai lungi decât ai lui Rhage. îţi pot mirosi frica, femeie! Ca vopseaua umedă, Îmi înţeapă nasul.
Când Mary se dădu în spate, el înaintă, urmând-o.
- Hm... îmi place parfumul tău. Mi-a plăcut din momentul în care te-am întâlnit prima dată.
Ea se mişcă repede, întinzând mâna, sperând să simtă patul în orice moment. în schimb, se împiedică de draperiile grele de la o fereastră.
Vampirul cu cicatrice o încolţise. Nu era la fel de musculos precum Rhage, dar nu exista nici o îndoială că era letal. Ochii lui reci îi spuneau că tot ce trebuia ea să conştientizeze era abilitatea lui de a omorî.
înjurând, Mary îşi lăsă capul în jos şi se predă. Nu ar fi putut face nimic dacă el ar fi rănit-o, şi nici Rhage nu ar fi putut în starea lui. La dracu', ura să fie neajutorată, dar uneori viaţa o punea în astfel de situaţii.
Vampirul se apleca spre ea, iar ea se înfioră.
El inspiră adânc, apoi oftă lung.
- Fă duş, femeie! Nu am vrut să-l rănesc nici mai devreme şi nimic nu s-a schimbat. Şi nici nu sunt interesat să-ţi fac viaţa grea. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, ar fi într-o agonie mai mare decât cea în care se află acum.
Umerii îi căzură când el se întoarse şi-i surprinse fiorul când îl privi pe Rhage.
- Cum te cheamă? şopti ea.
El o **privi confuz, apoi Teveni spre fratele lui.**
- Eu sunt cel rău, în caz că nu ţi-ai dat seama până acum.
-Voiam să-ţi ştiu numele, nu porecla.
-Este mai degrabă un impuls să fiu un nemernic. Şi numele meu este Zsadist. Sunt Zsadist.
- Ei bine... mă bucur să te cunosc, Zsadist.
-Ce politicoasă, râse el.

Bine, ce zici de asta? Mulţumesc că nu ne-ai omorât. Este suficient de realist pentru tine?
Zsadist privi peste umăr. Pleoapele îi erau ca jaluzelele, permiţând numai fantelor reci ale nopţii să pătrundă prin ele. Iar cu părul tuns periuţă şi cu acea cicatrice, era personificarea violenţei: agresiune şi durere umanizată. Numai că, atunci când o privi prin lumina lumânării, o urmă vagă de căldură apăru pe chipul lui. Era atât de subtilă, încât ea nu putea descrie exact cum ştia că se aflase acolo.
-Tu, zise el delicat, eşti extraordinară. înainte ca ea să poată spune ceva, el ridică mâna. Pleacă! Acum! Lasă-mă cu fratele meu!
Fără un cuvânt, Mary intră în baie. Rămase la duş atât de mult, încât degetele i se încreţiră şi aburul deveni gros ca frişca. Când ieşi, se îmbrăcă în aceleaşi haine pe care le purtase, pentru că uitase să îşi ia unele curate. Deschise încet uşa spre dormitor.
Zsadist stătea pe pat, cu umerii căzuţi, cu mâinile în jurul taliei. Aplecat deasupra trupului adormit al lui Rhage, se aplecase cât de mult putuse, fără sâ-l atingă, în timp ce el se legăna înainte şi înapoi, se auzi un cântec vag, melodios.
Vampirul cânta, vocea lui ridicându-se şi coborând, sărind octave, crescând, scăzând. Frumos. Incredibil de frumos. Şi Rhage era relaxat, odihnindu-se împăcat într-un fel în care nu o mai făcuse înainte.
Ea traversă repede încăperea şi ieşi pe hol, lăsându-i pe bărbaţi singuri.

capitolul 31

Rhage se trezi în după-amiaza următoare. Primul lucru pe care îl făcu fu să o caute orbeşte pe Mary, dar se opri, căci nu voia ca durerea să revină. Nu se simţea suficient de puternic pentru a i se împotrivi.
Deschise ochii şi întoarse capul. Era acolo, lângă el, în pat, dormind pe burtă.

Dumnezeule, încă o dată îl îngrijise când avusese nevoie! Ea fusese de neclintit. Puternică. Dispusă să le ţină piept fraţilor lui. Iubirea îi umplu inima atât de mult, încât îi tăie respiraţia.
El îşi puse mâna pe piept şi simţi bandajele pe care i le aplicase ea. Mişcându-se cu grijă, le înlătură unul câte unul. Rănile arătau bine. Se închiseseră şi nu-l mai dureau. Până a doua zi aveau să mai rămână doar nişte dâre roz, iar după încă o zi, aveau să dispară.
Se gândi la stresul la care fusese supus trupul lui în ultima vreme. Transformarea. Poftele în preajma lui Mary. Expunerea la soare. Biciuirea. În curând avea nevoie să bea şi voia să o facă înainte ca pofta să dea iar năvală.
în privinţa mâncării, era scrupulos. Mulţi dintre fraţi suportau foamea cât puteau de mult doar pentru că nu voiau să-şi bată capul cu intimitatea. El nu era aşa. Ultimul lucru de care avea nevoie era o bestie cu poftă de sânge...
„Stai puţin!"
Rhage inspiră adânc. în el era cea mai uimitoare... goliciune. Mu se mai auzea murmurul pe fundal. Mu mai avea nici o poftă iritantă. Mici o arsură. Şi asta chiar dacă stătea întins lângă Mary.
Era... numai el în trupul lui. Mumai el. Blestemul Fecioarei Scrib dispăruse.
Desigur, se gândi el. I-l luase temporar pentru a putea să treacă de r^the fără să se transforme. Şi era evident că îi dădea un răgaz pentru a se putea vindeca. Se întreba cât de mult avea să dureze pauza.
Rhage răsuflă încet, scoţând aerul pe nas. în timp ce se cufunda în propria piele, se bucura de perfecţiunea păcii. De liniştea cerească. De absenţa murmurului.
Trecuse un secol.

Dumnezeule mare, voia să plângă!
în caz că avea să o facă, iar Mary urma să se trezească, işi acoperi ochii cu mâinile.
Oare ceilalţi oameni ştiau cât de norocoşi erau pentru că găseau momente ca acestea? Momente de o linişte asurzitoare? înainte de blestem nu le apreciase, nici măcar nu le remarcase. La dracu', dacă ar fi fost binecuvântat cu unul, probabil s-ar fi întors pe partea cealaltă şi ar fi adormit la loc!
- Cum te simţi? Pot să-ţi aduc ceva?
Auzind vocea lui Mary, se pregăti pentru o explozie de energie. Nu apăru nimic. Tot ce simţea era o strălucire caldă în piept. Iubire neîngrădită de haosul blestemului.
îşi frecă faţa şi o privi. O adora cu atâta intensitate în întunericul liniştit, încât se temea de ea.
-Am nevoie să fiu cu tine, Mary. Chiar acum. Trebuie să te am.
- Atunci sărută-mâ!
O trase lângă trupul său. Ea purta numai un tricou, aşa că el îşi alunecă mâinile pe sub el, mângâindu-i talia. Deja era excitat, gata să o aibă, dar fără să fie nevoit a se împotrivi cuiva, iar să o mângâie era o plăcere deosebită.
-Am nevoie să te iubesc, zise el, aruncând toate aşternuturile şi păturile de pe pat.
Dorea să vadă fiecare parte din trupul ei, să-i atingă fiecare centimetru, şi nu voia să-i stea nimic în cale.
îi ridică tricoul, îl scoase peste cap, apoi aprinse cu puterea minţii lumânări pentru a lumina camera. în lumina aurie, ea era splendidă, cu capul întors într-o parte în timp ce îl privea cu ochii ei gri. Sânii îi erau deja tari la vârfuri, de un alb cremos pe sub sfârcurile roz. Abdomenul îi era plat, puţin prea plat, se gândi el, făcându-şi griji pentru ea. Dar şoldurile îi erau perfecte, la fel picioarele subţiri.

Şi curbura de sub buric, acea parte încântătoare...

- Mary a mea, îi şopti el, gândindu-se la toate locurile pe care voia să i le exploreze.

În timp ce se urcă peste ea, mădularul împingea direct din trupul lui tare, mândru, autoritar. Dar, înainte să se lipească de pielea ei, mâinile ei îi găsiră bărbăţia, iar el tremură, o transpiraţie plăcută învăluindu-l. Privind-o cum îl atingea, îşi permise să se lase dus de val, dând frâu liber purităţii dorinţei, extazului neîntinat.

Când ea se ridică, nu înţelese unde voia să plece.

- Mary?

Buzele i se depărtară, iar ea îl cuprinse cu gura. Rhage oftă şi căzu înapoi pe braţe.

- Oh, Dumnezeule!

Deşi avusese atât de multe femei de când fusese blestemat, nu permisese nici uneia să-i facă asta. Nu voise, nu-i plăcuse ca ele să-l atingă deasupra taliei şi cu atât mai puţin sub ea.

Dar ea era Mary.

Absorbţia şi căldura gurii ei, dar mai presus de orice, conştientizarea faptului că era ea îi fiirau forţa, lăsându-l la mila ei. Ea ridică ochii spre el, privindu-l în timp ce înota în plăcerea pe care i-o oferea. Când se aruncă pe spate, pe saltea, ea se urcă pe coapsele lui. El îi cuprinse capul în palme, arcuindu-se în gura ei, în timp ce ea găsea ritmul.

Chiar înainte să atingă extazul, o îndepărtă, căci încă nu voia să se elibereze.

-Vino aici, zise el, ridicând-o pe abdomenul lui şi pe piept, rostogolind-o pe spate. Când voi termina, voi fi în tine.

Sărutând-o, îşi aşeză mâna pe ceafa ei şi se opri asupra inimii ei. Bătea cu putere. Coborî, sărutându-i sternul, apoi îndreptându-se spre

sânii ei. îi supse în timp ce-şi lăsa mâna să alunece sub omoplaţii ei, ridicând-o mai aproape de gura lui.
Ea scoase un sunet profund, un geamăt înăbuşit care îl făcu să ridice capul pentru a-i privi chipul. Ea avea ochii închişi şi dinţii încleştaţi. O sărută până la buric, apoi zăbovi şi linse înainte să coboare spre şold. Aşezând-o pe burtă, îi depărtă picioarele şi-i cuprinse zona intimă în palmă. Umezeala mătăsoasă care îi îmbrăca mâna îl făcu să tremure, în timp ce-i săruta şoldul şi talia.
Lăsându-şi un deget să alunece, scoase colţii şi îi zgârie coloana.
Mary gemu, trupul ei arcuindu-se pentru a-i întâlni dinţii.
El se opri pe umărul ei. îi îndepărtă părul. Gemu, privindu-i gâtul.
Când ea se încorda, el şopti:
- Nu te teme, Mary! Nu-ţi voi face rău.
- Nu mă tem. îşi mişcă şoldurile şi-i prinse mâna între picioare.
Rhage sâsâi, învăluit de dorinţă. începu să gâfâie, să se relaxeze. Nu exista nici o vibraţie, nici un murmur îngrozitor. Erau numai ei doi. împreună. Făcând dragoste.
Deşi tânjea şi la altceva de la ea.
- Mary, iartă-mâ!
- Pentru ce?
-Vreau să... beau din tine, îi zise el la ureche.
Ea tremură, dar el simţi un val de căldură când o pătrunse şi ştiu că erau fiori de plăcere.
- Chiar vrei să... faci asta? zise ea.
- Dumnezeule, da! Gura lui îi cuprinse gâtul. îi supse pielea, tânjind să facă mult mai mult. Mi-ar plăcea să-ţi simt vena.
- Mă întreb ce senzaţie ar fi. Vocea ei era aspră, emoţionaţi. Dumnezeule mare, chiar avea să-i dea voie? Doare? îl întrebă.

- Numai puţin la început, dar apoi este ca... sexul. Vei simţi plăcere când te voi primi în mine. Şi voi fi foarte prudent. Şi foarte delicat.
- Ştiu că vei fi.
Îl învălui o dorinţă erotică şi colţii îi ieşiră la iveală. Şi-i putea imagina înfipţi în gâtul ei. Suptul. Înghiţitul. Gustul. Apoi mai era comuniunea, când ea ar fi făcut acelaşi lucru cu el. Ar fi hrănit-o bine, ar fi lăsat-o să ia oricât ar fi dorit...
„Ca ea să facă la fel?"
Rhage se trase în spate. Unde dracului îi era mintea? Ea era om, pentru Dumnezeu! Ea nu se hrănea astfel.
Îşi aşeză fruntea pe umărul ei. Îşi aminti nu numai că era om. Era şi bolnavă. Îşi linse buzele, încercând să-şi convingă colţii să se retragă.
- Rhage? Vei... ştii tu...
- Cred că este mai sigur să nu o fac.
- Sincer, nu mă tem.
-Oh, Mary, ştiu! Tu nu te temi de nimic. Iar curajul ei era unul dintre motivele pentru care crease conexiunea cu ea. Dar aş prefera să am trupul tău decât să iau ceva ce nu-ţi permiţi să-mi dai.
Prin câteva mişcări rapide se ridică deasupra ei, îi trase şoldurile pe saltea şi o pătrunse pe la spate, adânc. Căldura îl învălui în timp ce ea se arcuia sunt invazia lui, trecându-şi unul dintre braţe între sânii ei, susţinându-i trunchiul. Cu mâna, îi întoarse capul de bărbie pentru a o putea săruta.
Respiraţia ei era fierbinte şi disperată în gura lui, în timp ce el încerca să se retragă delicat. Pătrunderea îi făcu pe amândoi să geamă. Ea era incredibil de strâmtă, strângându-l ca o menghină. El mai făcu nişte mişcări controlate şi apoi şoldurile lui preluară controlul, mişcându-se după bunul-plac până când nu mai

putu să menţină contactul cu buzele ei. Trupul lui lovea în al ei, iar el o ţinu de talie, sprijinindu-se.
Pieptul ei căzu pe pat, întorcând faţa într-o parte. Desfăcu buzele şi închise ochii. El îi eliberă talia şi îşi sprijini pumnii pe saltea, de o parte şi de alta a umerilor ei. Ea era atât de mică sub el, eclipsată de grosimea antebraţelor lui, dar îl primi tot, de la vârf până la bază, din nou şi din nou, până când se pierdu.
De nicăieri simţi un fior incredibil în mână. Privi şi observă că ea se arcuise în jurul unuia dintre braţele lui şi îi muşca degetul mare.
- Mai tare, Mary, zise el grav. Oh, da. Muşcă... tare!
Senzaţia de durere în timp ce dinţii ei se înfigeau în el îl făcu să explodeze de plăcere, aducându-l pe culmile extazului.
Numai că nu voia să termine.
Se retrase şi se întoarse repede spre ea. Ea ateriză pe spate, cu picioarele desfăcute, ca şi cum nu mai avea forţă să le susţină. Văzând-o deschisă pentru el, ume- zindu-se pentru el, aproape că se eliberă pe coapsele ei. tşi coborî capul şi o sărută acolo unde o pătrunsese, gustându-se, gustând din parfumul pe care îl lăsase pe trupul ei.
Ea strigă sălbatic când atinse extazul. Şi, înainte ca pulsaţiile să se domolească, el se ridică deasupra ei şi o pătrunse iar.
Ea îi strigă numele, înfigându-şi unghiile în spa- tele lui.
El se lăsă dus de val în timp ce o privea în ochii mari, uluiţi. Fără să se reţină, se eliberă în ea. Orgasmul continuă, iar el navigă pe valurile care îl cuprinseră. Extazul părea să nu se mai termine şi nu exista cale să-l oprească.
Nu că ar fi făcuto dacă ar fi avut putere.
Mary se ţinea de Rhage în timp ce pulsa din nou, trupul tremurându-i, respirând din greu.

Gemu, iar ea îl simţi din nou tresărind, eliberându-se iar în ea.
Era un soi de intimitate mistuitor - ea atât de calmă, el pe culmile unui orgasm multiplu. Cu concentrarea netulburată de pasiune, ea simţi fiecare lucru minuscul din trupul său, precum şi fiecare mişcare puternică. Ştia exact când avea să urmeze eliberarea următoare, putea simţi tremurul din abdomenul şi coapsele lui. Se întâmpla chiar atunci, cu respiraţia sacadată, pectoralii şi umerii încordaţi, alături de coapse, în timp ce se elibera din nou.
De data aceasta îşi ridică privirea, scoţându-şi colţii şi închizând ochii strâns. Trupul i se contractă, toţi muşchii încordându-i-se, apoi simţi adânc mişcare înăuntrul ei.
El deschise ochii. Erau umezi.
- îmi pare rău, Mary! îl cuprinse încă un spasm, dar se strădui să-i reziste. Niciodată... nu s-a mai întâmplat. Nu mă pot opri. La naiba! Scoase un sunet gutural, un amestec de scuze şi extaz.
Ea îi zâmbi şi îi mângâie spatele, simţindu-i muşchii groşi pe oase în timp ce partea inferioară a trupului o pătrundea din nou. Era saturată între picioare, cuprinsă de o fierbinţeală delicioasă. Acel miros plăcut al conexiunii lui cu ea se simţea în aer, parfumul misterios înconjurând-o.
Se sprijini pe braţe, dând impresia că avea să se retragă.
- Unde pleci?
Ea îşi prinse picioarele în jurul coapselor lui.
-Te... strivesc.
Respiraţia lui se transformă într-un şuierat.
- Sunt foarte bine.
-Oh, Mary, eu...
Se arcui din nou, cu pieptul în faţă, cu capul pe spate, cu gâtul încordat şi umerii umflaţi.
Dumnezeule mare, era încântător!

Brusc se înmuie, trupul lui căzând vlăguit deasupra ei. Greutatea lui era imensă, mai mult decât ar fi putut ea suporta ca să poată respira. Din fericire, se rostogoli şi o ghemui lângă el. Inima îi bătea cu putere în piept, iar ea o asculta cum se liniştea.

-Te-am rănit? întTebă el aspru.

-Deloc.

O sărută şi se retrase, mergând la baie. Se întoarse cu un prosop, pe care îl băgă delicat între picioarele ei.

-Vrei să dau drumul apei la duş? întrebă el. Eu te-am cam murdărit.

- Deloc. Şi nu, vreau să stau aici, întinsă.

- Nu pot sâ'mi explic de ce s-a întâmplat asta. Se încruntă şi trase aşternuturile şi păturile de pe pat peste ei. Deşi... s-ar putea să ştiu.

- Oricare ar fi motivul, eşti incredibil. îi sărută obrazul. Absolut incredibil!

Rămaseră întinşi în linişte o vreme.

-Ascultă, Mary, trupul meu a trecut prin multe în ultima vreme.

- Sigur!

- Voi avea nevoie să... am grijă de mine.

Ceva în vocea lui era în neregulă. Ea ridică privirea spre el. El se uita la tavan.

O cuprinse un fior rece.

-Cum aşa?

- Va trebui să mă hrănesc. De la o femeie. Din rasa mea.

-Oh!

Se gândi cum se simţiseră colţii lui pe coloana ei. Şi îşi aminti fiorul de nerăbdare când îi zgâriase gâtul. Amintirea nopţii lui în oraş o făcu să se retragă. Nu putea trece din nou prin asta. Să aştepte în patul lui, ştiind că el fusese cu altă femeie.

El îi cuprinse mâinile într-ale lui.

-Mary, trebuie să mă hrănesc acum pentru a putea menţine controlul. Şi vreau să fii alături de mine când o voi face. Dacă va fi prea dificil pentru tine să priveşti, cel puţin vei putea fi în aceeaşi cameră. Nu vreau să ai întrebări legate de ce se întâmplă între mine şi femeie.
- De la cine vei - îşi drese vocea - bea?
- M-am gândit la asta. Nu vreau să fie de la cineva cu care am fost.
Şi asta ar trebui să reducă numărul la... Cât, cinci femei? Poate şase?
Clătină din cap, simţindu-se ca o nemernică.
- O voi chema pe una dintre Alese.
„Spune-mi că sunt nişte babe-cloanţe fără dinţi!", se gândi ea.
- Ce sunt ele?
- Iniţial au servit-o pe Fecioara Scrib, zeiţa noastră, dar de o vreme îi servesc pe membrii neîmperecheaţi ai Frăţiei pentru sânge. în vremurile moderne nu le-am mai folosit astfel, dar le voi contacta, să văd dacă putem aranja ceva.
-Când?
- Cât mai curând. Poate mâine-noapte.
-Voi fi plecată atunci. Când chipul lui se întunecă, ea nu-i oferi şansa să vorbească. A venit vremea să plec.
-Pe dracu'!
- Rhage, fii realist! Chiar te aştepţi să rămân aici cu tine pentru totdeauna?
- Asta VTeau. Deci, da.
-Te-ai gândit că poate îmi este dor de casa mea, de lucrurile mele, de...
- Le voi muta aici. Pe toate.
Ea clătină din cap.
-Trebuie să merg acasă.
- Nu eşti în siguranţă.
- Atunci va trebui să schimbăm asta. Voi instala un sistem de alarmă, voi învăţa să trag

cu arma, nu ştiu... Dar trebuie să mă întorc la viaţa mea.
El închise ochii.
- Rhage, uită-te la mine! Uită-te la mine! Ea îi strânse mâna. Am lucruri de făcut. în lumea mea.
El strânse din buze.
- Mă laşi să-l pun pe Vishous să instaleze un sistem de securitate?
-Da.
- Şi în anumite zile vei veni să stai cu mine?
Ea inspiră adânc.
- Şi dacă zic nu?
- Atunci voi veni eu la tine.
-Nu cred că...
-Ţi-am mai spus. Nu te mai gândi!
O sărută, dar, înainte ca limba lui să pătrundă şi să-i fure abilitatea de a gândi logic, ea se trase în spate.
- Rhage, ştii că asta nu duce nicăieri. Asta... sau orice se întâmplă între noi. Nu este. Nu poate să fie.
El se rostogoli pe spate şi-şi puse mâna sub cap. Când maxilarul i se îndeştă, corzile gâtului ieşiră în evidenţă.
Ea ura situaţia asta. Chiar o ura. Dar era mai bine să se descarce.
- Apreciez tot ce ai făcut pentru mine. Sacrificiul pentru a mă ţine în siguranţă...
- De ce te-ai supărat atât de tare în noaptea în care am ieşit în oraş?
- Poftim?
- De ce ţi-a păsat că am fost cu altcineva? Sau aveai nevoie de nişte sex sălbatic şi a trebuit să te ascunzi în spatele acestui motiv?
îşi întoarse privirea spre ea. Ochii lui albaştri erau prea aspri, aproape prea strălucitori pentru a-i privi. Ascultă, data viitoare când ai chef

de ceva sălbatic, tot ce trebuie să faci este să ceri. Pot să o fac pur şi simplu.
Oh, Dumnezeule! Nu furie îşi dorea.
- Rhage...
-Ştii, mie chiar îmi place. îmi place jocul de dominaţie. îmi place şi partea sadică. Să-mi gust sângele pe buzele tale după ce mi-ai muşcat buza? Mă excită de-a binelea.
Tonul lui rece era groaznic. Ochii lui glaciali, scânteietori erau şi mai aspri.
- Îmi pare râu, zise ea. Dar...
- De fapt, chiar în acest moment sunt excitat, numai gândindu-mâ la asta. Surprinzător, având în vedere cum mi-am petrecut ultimele douăzeci de minute.
- Ce anume crezi că ne rezervă viitorul?
- Nu se ştie niciodată, vom afla. Dar rămâi până la căderea nopţii, da? Chiar şi numai pentru că ai nevoie să te duc acasă. Lasă-mâ să vadă dacă reuşesc să mă aprind din nou. Aş urî să te fac să pierzi vremea. Se băgă sub aşternuturi. Dumnezeule, eşti bună! Sunt tare ca o bâtă de baseball.
-Ştii cum vor arăta pentru mine următoarele şase luni?
- Nu, şi nici nu voi afla, nu? Deci ce-ai zice de nişte sex? Având în vedere că numai asta îţi doreşti de la mine şi pentru că sunt un fraier patetic încât să te primesc oricum, aş zice că ar fi mai bine să mă apuc de treabă.
- Rhage! ţipă ea, încercând să-i atragă atenţia.
- Mary! o imită el. îmi pare rău, vorbesc prea mult? Ai prefer ca gura mea să facă altceva, nu? O vrei peste a ta? Nu, peste sânii tăi. Stai, mai jos. Da, îţi place mai jos, nu? Şi ştiu cum să o fac cum trebuie.
Ea îşi prinse capul între mâini.
- Nu vreau să te părăsesc astfel. Certaţi.
- Dar asta nu te va opri, nu? Nu pe tine, pe su- per-Mary. Nu, vei pleca în lume...

- **PentTw** *a fi bolnavă*, Rhage! Plec pentru a mă îmbolnăvi, bine? Mâine merg la *doctor*. Nu este ca **şi** cum acasă mă aşteaptă cine **ştie** ce petrecere.

El o privi.

-Crezi că sunt atât de nevrednic încât să nu pot avea grijă de tine?

-Poftim?

Nu mă vei lăsa să am grijă de tine cât eşti bolnavă?Se gândi cât de greu îi fusese ei să-l vadă suferind, fără să-i poată lua durerea.
- De ce ai vrea asta? şopti ea.
Rhage rămase blocat, de parcă l-ar fi lovit.
Se ridică din pat.
-Mda, du-te dracului, Mary!
îşi trase o pereche de pantaloni din piele şi scoase o cămaşă din şifonier.
-Fă-ţi bagajele, dulceaţă! Nu va trebui să-ţi mai baţi capul cu un câine vagabond. îşi băgă mâinile pe mânecile cămăşii, apoi o trase pe cap. îi voi cere lui V să-ţi instaleze sistemul de securitate cât mai repede. Nu ar trebui sâ-i ia mult şi, până când termină, poţi dormi în altă parte. Unul dintre doggeni te va conduce în noua ta cameră.
Ea sări de pe saltea, dar înainte să poată ajunge la el, Rhage îi aruncă o privire aspră, ţintuind-o pe loc.
-Ştii ceva, Mary? Merit asta. Chiar merit. Le-am făcut acelaşi lucru atât de multor persoane, am plecat fără să-mi pese! Deschise uşa. Deşi femeile cu care m-am culcat au fost norocoase. Cel puţin nu şi-au amintit niciodată de mine. Şi, frate, aş da orice să te uit acum, chiar aş face-o!
Nu trânti uşa când ieşi. Pur şi simplu, o închise cu putere.

capitolul 32

O se aplecă peste civil şi strânse menghina. îl răpise pe vampir pe o alee de lângă barul Screamer şi, până acum, noul centru de persuasiune ridicat funcţiona perfect. Făcea, de asemenea, progrese cu captivul. Rezultase că tipul avea o legătură tangenţială cu Frăţia.

în circumstanţe normale, O ar fi trebuit să fie aproape de extaz. în schimb, în timp ce privea frisoanele vampirului şi ochii lui sticloşi, vlăguiţi, se văzu pe el cu Omega.Sub acel trup puternic. Lipsit de forţă. Lipsit de control. Suferind.
Amintirile îi înfundară plămânii cu o teamă nămoloasă până când fu nevoit să privească în altă parte. Când vampirul gemu, O se simţi ca un laş.
Dumnezeule, trebuia să-şi revină!
O îşi drese vocea. Trase aer în piept.
- Şi, aaa... cât de bine cunoaşte sora ta Frăţia?
- Ea... a făcut... sex cu ei.
-Unde?
-Nu ştiu.
- Va trebui să te străduieşti mai mult.
O puse şi mai multă presiune.
Civilul ţipă şi privirea lui sălbatică se concentră asupra centrului interiorului întunecos. Era pe cale să leşine, aşa că O slăbi presiunea.
- Unde se întâlneşte cu ei?
- Caith merge în toate barurile. Bărbatul tuşi neputincios. Zero Sum. Screamer. Noaptea trecută a mers la One Eye.
- One Eye? Ciudat! Parcă era în pădure.
- Pot să merg acasă acum? Părinţii mei vor fi...
- Sunt convins că îşi fac griji. Şi aşa ar trebui. O clătină din cap. Dar nu te pot lăsa să pleci. Nu încă.
Deloc, dar vampirul nu trebuia să ştie asta.
O spori iar strânsoarea.
-Acum spune-mi, cum ziceai că o cheamă pe sora ta?
-Caith.
- Şi cu care dintre fraţi s-a culcat?
- Sigur... cu cel cu cioc. Vishous. îl place pe războinicul blond, dar el nu o place pe ea.
Fratele blond cu bestia?

- Unde l-a văzut pe blond ultima oară?
Se auziră nişte bolboroseli.
-Ce-a fost asta? Nu te-am auzit?
Bărbatul se chinuia să vorbească, dar brusc trupul lui se ridică, iar gura i se deschise, de parcă s-ar fi sufocat.
- Haide, bombăni O. Nu doare atât de tare.
Rahat, menghina era o joacă de copii. Nici mă-car nu se apropiaseră de ceva câtuşi de puţin letal. Şi totuşi, zece minute mai târziu vampirul decedă, iar O rămase deasupra trupului întrebându-se ce dracului se întâmplase.
Uşa centrului de persuasiune se deschise şi U intră.
- Cum merge treaba în această seară.[7]
- Civilul a murit, dar să fiu al dracului dacă ştiu de ce! Tocmai începusem.
O desfăcu menghina de la mâna vampirului şi o aruncă alături de alte instrumente. Privind trupul lipsit de suflare de pe masă, brusc se trezi şocant de îngreţoşat.
- Dacă i-ai rupt vreun os, probabil a făcut un cheag.
-Ce... Oh, da! Dar stai, numai de la un deget? De la
osul coapsei aş fi crezut, dar eu mă ocupam de mână.
- Nu contează. Poate apărea de la orice. Dacă ajunge la plămâni şi se blochează? S-a terminat!
- încerca să respire.
- Probabil asta s-a întâmplat.
- Pe deasupra, a fost o proastă sincronizare. Sora lui se culcă cu fraţii, dar nu am aflat foarte multe de la el.
- Adresa de acasă?
-Nu. Idiotului i s-a furat portofelul chiar înainte să-l jjăsesc. Era beat şi a fost prădat pe o alee. A menţionat totuşi nişte locuri. Cluburile

obişnuite din centru, de asemenea, şi barul ăla de ţărani, One Eye.
U se încruntă, scoţându-şi arma pentru a verifica dacă era încărcată.
- Eşti sigur că nu a vorbit doar pentru a te face să raci? Barul One Eye nu este departe de aici, iar fraţii ăia nemernici sunt orăşeni, nu? Acolo îi găsim.
- Acolo ne-au Idsat ei să îi găsim. Dumnezeu ştie unde locuiesc! O dădu din cap dezaprobator, privind trupul.
La dracu', zicea ceva chiar înainte să moară. Nu am înţeles cuvintele.
- Limba aia a lor este o pacoste. Mi-aş dori să avem un traducător.
- Fără glumă!
U privi în jur.
- Deci îţi place locul?
„Mi-e indiferent", se gândi O.
- E perfect, zise el. L-am pus într-una dintre gropi o vreme, dorindu-mi să-l fac să se răzgândească. Sistemul cu hamuri a funcţionat foarte bine. O aruncă mâna vampirului pe piept şi bătu în bucata din oţel pe care se afla trupul. Iar masa asta este o binecuvântare. Găurile de drenaj, cătuşele.
-Mda, m-am gândit că-ţi va plăcea. Am furat-o de la morgă.
- Superi
U se îndreptă spre dulapul ignifug pe care îl foloseau pentru a depozita muniţia.
- Te deranjează dacă iau câteva?
- De aceea sunt acolo.
U scoase o cutie din carton de dimensiunea palmei cu numele Remington. Umplându-şi încărcătoarele, zise:
- Am auzit că domnul X te-a pus la cârma acestui loc.
-Mi-a dat cheia, da.

- Bine. Va fi condus bine.
Desigur, existase o condiţie pentru acest privilegiu. Domnul X ceruse ca O să se mute acolo, dar relocarea avea sens. Dacă aveau să ţină vampirii câteva zile, cineva trebuia sâ-i supravegheze pe captivi.
O îşi sprijini şoldul de masă.
- Domnul X le va anunţa noua direcţie supremilor, în fiecare detaşament ne vom cupla câte doi, iar eu voi alege primul. Te vreau pe tine.
U zâmbi, închizând cutia cu gloanţe.
- În Canada eram vânător, ştiai asta? în 1890. îmi place să fiu pe teren. Să prind chestii.
O încuviinţă, gândindu-se că, înainte de pierderea poftei, el şi U ar fi făcut o echipă pe cinste.
- Deci este adevărat ce se spune despre tine şi X? întrebă U.
- Ce să fie adevărat?
-Că l-ai întâlnit recent pe Omega. Când ochii lui O scânteiară la auzul numelui, U observă reacţia şi, slavă Domnului, o interpretă greşit. Rahat, l-ai întâlnit! Vei fi secundul lui X? Acolo duc toate acestea?
O înghiţi, în ciuda stării de greaţă.
- Va trebui să-l întrebi pe sensei.
- Mda, sigur. Chiar voi face asta. Deşi nu ştiu de ce trebuie să păstrezi secretul.
Cum O nu ştia mai multe decât celălalt *lesser,* nu avu nici o şansă.
Dumnezeule! Cu puţin timp în urmă, l-ar fi încântat ideea de a fi secundul lesserwlwi suprem.
U se îndreptă spre uşă.
- Deci când şi unde mă vrei?
-Aici. Acum.
- La ce te gândeşti?

- Mergem în centru. Voiam să-i chem pe ceilalţi să le predau o lecţie, dar se pare că mi-am pierdut manualul.
U încuviinţă din cap.
- Hai să mergem atunci la bibliotecă! Şi să luăm altul.
Rhage se ruga ca plimbarea lui pe aleile din spatele barului să ducă undeva. în ploaia rece se simţea dezastruos, clocotindu-i în piept furia şi agonia. Vishous renunţase a mai vorbi cu el în urmă cu două ore.
în timp ce se îndreptau din nou pe Trade Street, se opriseră în faţa uşii barului Screamer. O mulţime nerăbdătoare şi tremurândâ aştepta să intre în club. Amestecaţi printre oameni, erau şi patru bărbaţi civili.
- Deci voi mai încerca o dată, Hollywood. V aprinse o ţigară rulată manual şi-şi aşeză şapca Sox. Care-i treaba cu toată tăcerea asta? încă mai ai dureri după noaptea trecută, nu?
-Nu, sunt bine.
Rhage privi spre un colţ întunecat al aleii.
Mda, era bine pe dracu'! Vederea lui nocturnă era un dezastru, acuitatea defazată indiferent cât de mult ar fi clipit. Şi nici urechile nu-i funcţionau la fel de bine pe cât ar fi trebuit. în mod normal, putea auzi sunete de la aproape 1,5 kilometri, dar acum se concentra numai pentru a prinde linia melodică a muzicii din club.
Desigur, fusese supărat după tot ce se petrecuse cu Mary Dar asta i se întâmpla unui bărbat respins de femeia pe care o iubea. Aceste schimbări erau insă fiziologice, fără să aibă legătură că văicărelile emoţionale.
Iar el ştia care era problema. Bestia nu era cu el în seara aceea.
Ar fi trebuit să fie o uşurare. Era o binecuvântare să scape de nenorocirea aceea chiar şi provizoriu. Numai că, în mod evident,

ajunsese să se bizuie pe instinctele înfiorătoare ale creaturii. Dumnezeule, ideea că avea o relaţie simbiotică cu blestemul lui era o surpriză neaşteptată, la fel ca vulnerabilitatea pe care o manifesta acum. Nu era ca şi cum se îndoia de abilităţile lui de luptă corp la corp şi de priceperea cu pumnalul. Numai că bestia îi oferea informaţii despre mediu pe care el se obişnuise să se bazeze. Mai ales că urâciunea reprezenta asul din mânecă. Dacă totul eşua, acesta i-ar fi nimicit inamicii.

- Ei, ia te uită! zise V, arătând spre dreapta.

O pereche de *lesseri* veneau pe Trade Street, părul lor alb strălucind în farurile maşinii care trecea. Ca păpuşi pe aceleaşi aţe, capetele lor se întoarseră la unison spre el şi spre Vishous, Cei doi încetiniră. Se opriră.

V scăpă ţigara, stingând-o cu călcâiul.

- Cam mulţi martori pentru o luptă.

Şi membrii părură să realizeze asta, deoarece nu dădură nici un semn că voiau să atace. în impas, vechea etichetă de război dintre Frăţie şi lesseri îşi spuse cuvântul. Discreţia în rândurile Homo sapiern era esenţială pentru a păstra aparenţele. Ultimul lucru pe care şi-l doreau era să se încaiere în prezenţa atâtor oameni.

în timp ce fraţii şi lesseni se priveau reciproc, oamenii din mijlocul lor nu aveau nici o idee despre ce se petrecea. Vampirii civili de la coadă însă ştiau ce făceau. Se strecurau, evident cu gândul de a fugi. Rhage îi ţintui cu o privire aspră şi clătină încet din cap. Cel mai bun loc pentru acei băieţi era în public şi se ruga ca aceştia să fi înţeles mesajul lui.

Dar, desigur, cei patru o luară la sănătoasa. Lesseni aceia nemernici zâmbiră. O luară la fugă după prada lor precum două stele de arte marţiale.

Rhage şi Vishous porniră în viteză, alergând din răsputeri.

Prosteşte, civilii se îndreptară spre capătul aleii. Poate că sperau să se dematerializeze. Poate că erau doar prostiţi de frică. Oricum ar fi fost, îşi sporiseră considerabil şansele de a muri. Acolo nu se aflau oameni prin preajmă din cauza ploii reci şi, fără felinare şi ferestre ale clădirilor, nu exista nimic care să-i împiedice pe *lesseri* să-şi facă treaba în câmp deschis.

Rhage şi V alergau chiar mai repede, bocancii lovind băltoacele, aruncând apă murdară peste tot. Pe măsură ce se apropiau de vânători, se părea că aveau să le vină de hac înainte să fie prinşi civilii.Rhage era pe cale să-l prindă pe *lesserul* din dreapta când o camionetă neagră intră pe aleea din faţă, derapând pe asfaltul umed pentru a-şi găsi apoi ritmul. Maşina încetini chiar când lesserii îl prinseră pe unul dintre civili. Cu o mişcare haotică, cei doi vânători îl aruncară pe bărbat în spate şi apoi se întoarseră, gata de luptă.

- Eu merg după camionetă! strigă Rhage.

V se ocupă de vânători în timp ce Rhage alerga. Camioneta încetinise pentru a lua încărcătura, dar apoi roţile i se învârtiră iar, oferindu-i un avantaj de o secundă sau două. Cu un elan incredibil, se aruncă în aer, prinzându-se de o muchie a acesteia la ţanc. Strânsoarea lui slăbea, alunecând pe metalul umed. Se străduia să se prindă mai bine când geamul din spate se deschise, apărând ţeava unei puşti. El se feri, aşteptându-se să audă sunetul ascuţit al unui glonţ tras. în schimb, civilul, care încerca să evadeze, sări şi se prinse de umărul lui. Bărbatul privi confuz în jur, apoi căzu înapoi pe banchetă, cu o mişcare lentă. Rhage nu se mai putu ţine, se rostogoli în cădere, aterizând pe spate, lzbindu-se de asfalt, haina din piele îl salvă să nu fie sfâşiat.

Sări în picioare şi privi camioneta cotind în depărtare. înjurând ca un birjar, nu zăbovi

pentru a-şi plânge de milă, ci alergă înapoi la V. Lupta încă se mai dădea şi era una sănătoasă, căci vânătorii erau încrezători în abilităţile lor, departe de a fi începători. V rezista, cu pumnalul scos, ţinându-le piept vânătorilor. Rhage se aruncă asupra primului 1*esser* la care ajunse, enervat că îl pierduse pe civilul din camionetă, supărat pe lume din cauza lui Mary. Îl bătu măr pe nemernic cu pumnul, rupându-i oasele, sfâşiindu-i pielea. Pe chipul lui ţâşni un sânge negru, care îi intră în ochi. Nu se opri până când V nu-l dădu la o parte, lipindu-l de zidul aleii.

- Ce dracului faci?

Rhage era gata să îşi atace fratele pentru că îi bloca accesul la vânător.

V îi prinse cu pumnii reverele hainei şi-i dădu o lovitură zdravănă lui Rhage, ca şi cum ar fi încercat sâ-l facă să-şi recapete concentrarea.

- *Lesserul* nu se mai mişcă. Priveşte-mă, frate! Este la pământ şi acolo o să rămână!

-Nu-mi pasă!

Se zbătu să se elibereze, dar V îl ţinea pe loc. Cu greu.

-Rhage? Haide, vorbeşte-mi! Ce se petrece? Unde eşti, frate?

-Am nevoie să-l omor... Am nevoie... De nicăieri, isteria apăru în vocea lui. Pentru ceea ce i-au făcut... Civilii nu se pot lupta... Trebuie să-l omor... Ceda nervos, dar nu părea să se poată opri. Oh, Dumnezeule, Mary, o vor... o vor lua aşa cum i-au luat pe aceşti civili, V! Ah, rahat, frate... Ce voi face pentru a o salva?

- Şşşt! Uşor, Hollywood! Hai să ne liniştim!

V îşi puse mâna în jurul gâtului lui Rhage şi, cu degetul mare, îi mângâia în sus şi în jos jugulara. Mişcarea hipnotizantă mai întâi îl linişti puţin, apoi complet.

- Mai bine? întrebă V. Da, mai bine.

Rhage inspiră adânc şi o clipă se plimbă prin jur. Apoi se întoarse la trupul lessemlui. Căută prin buzunare, găsind un portofel, nişte bani lichizi şi o armă.
Oh, era bine!
-Uite ce am găsit, bombăni el. Salută-l pe domnul Black-Berry!
Aruncă telefonul spre V, care fluieră.
- Super!
Rhage scoase unul dintre pumnale şi înfipse lama neagră în pieptul vânătorului. Cu un pocnet şi o scânteie, chestia se dezintegră, dar el simţea cu nu făcuse suficient. încă voia să urle şi să plângă în acelaşi timp.
El şi V patrulară repede prin vecinătate. Totul era liniştit. Cu puţin noroc, ceilalţi trei civili îşi că râseră fundurile acasă, iar acum tremurau din cauza excesului de adrenalină, stând în siguranţă.
-Vreau borcanele acelor lesseri, zise Rhage. Ai găsit ceva la cel pe care l-ai doborât?
flutură un portofel

- .Permisul de conducere menţionează LaCrosse Street nr. 195. La tine?
Rhage verifică.
-Nimic. Nici un permis. De ce dracului ar purta... Of, chiar e interesant! Fişa de cartotecă fusese îndoită cu grijă pe jumătate. Pe partea interioară se afla o adresă, nu departe de locul în care se aflau ei. Hai să verificăm prima dată această adresă înainte să mergem pe LaCrosse!

capitolul 33

Mary îşi făcu bagajele sub privirea atentă a lui Fritz. Majordomul murea de nerăbdare să o ajute, mutându-se dintr-o parte în alta, arzând de dorinţa să facă tot ce considera, în mod evident, a fi de datoria lui.
- Sunt gata, zise ea în cele din urmă, deşi nu era.
Fritz zâmbi pentru că acum avea un scop şi o conduse pe lângă un balcon, spre o încăpere care dădea spre grădinile din spatele vilei. Trebuia să recunoască faptul că era incredibil de discret. Dacă i se părea ciudat că ea se muta din camera lui Rhage, nu o arăta şi o trata cu aceeaşi curtoazie cu care o făcuse mereu.
Când rămase singură, îşi evaluă opţiunile. Voia să meargă acasă, dar nu era proastă. Creaturile acelea din parc fuseseră letale şi, oricât de multă nevoie avea de spaţiul ei, nu urma să se lase omorâtă pentru puţină independenţă. în plus, cât putea dura instalarea unui sistem de supraveghere? Poate tipul ăla, Vishous, lucra la el chiar acum.
Se gândi la programarea ei la doctor de a doua zi du- pă-amiază. Rhage îi spusese că avea să-i permită să meargă şi, chiar dacă plecase enervat, ea ştia că nu urma să o împiedice să meargă la spital. Fritz probabil avea să o ducă, se gândi ea. Când îi făcuse turul casei, îi explicase că putea ieşi în lumina zilei.
Mary îşi privi geanta. Deşi lua în calcul ideea de a pleca definitiv, ştia că nu putea pleca atât

timp cât era la cuţite cu Rhage. Poate că noaptea petrecută în oraş avea să-l mai calmeze. Acum ea se simţea mai raţională. Deschise suficient de larg uşa dormitorului pentru a-l putea auzi când ajungea acasă. Apoi se aşeză pe pat şi aşteptă.
Nu dură mult până când începu să tremure de nelinişte, aşa că luă telefonul. Când Bella răspunse, se simţi uşurată să audă o voce prietenoasă. Vorbiră vrute şi nevTute o vreme. Apoi, când se simţi pregătită, îi spuse că avea să vină acasă imediat ce sistemul de securitate urma să fie instalat. Fu recunoscătoare că Bella nu insistă să afle detalii.
După o vreme, urmă o lungă pauză.
-Ah, Mary, pot să te întreb ceva?
-Sigur!
- Ai văzut alt războinic?
- Pe unii, da. Dar nu ştiu dacă i-am întâlnit pe toţi.
- L-ai întâlnit pe cel care are... faţa cu cicatrici?
-Acela este Zsadist. Numele lui este Zsadist.
-Oh! Ah, este...
-Ce?
- Ei bine, am auzit lucruri despre el. Are o reputaţie periculoasă.
- Mda, îmi pot imagina. Dar nu sunt convinsă că este atât de rău. De ce întrebi?
- Fără motiv. Serios.
La ora 1.00 noaptea, John Matthew părăsi localul Moe şi se îndreptă spre casă. Tohrment nu venise. Poate că bărbatul nu avea să vină. Poate că pierduse şansa de **a** pleca cu el. Plimbându-se în noaptea rece, John era înnebunit, nevoia de a părăsi clădirea făcându-l să se gândească la mutare. Teama era atât de mare, încât îi apărea în vise.
Înainte de muncă trăsese un pui de somn, iar coşmarurile fuseseră teribile, cu bărbaţi cu

părul alb care il urmăreau, îl prindeau şi-l duceau undeva în subteran, în întuneric.
Apropiindu-se de uşa garsonierei sale, cu cheia în mână, nu trase de timp. Intră şi se închise înăuntru, încuind totul: cele două încuietori şi lanţul. Îşi dorea să fi avut una dintre acele zăvoare care intrau în podea.
Ştia că trebuia să mănânce, dar nu avea energia de a face faţă conservei Ensure, aşa că se aşeză pe pat, sperând ca forţa să-i revină ca prin minune. Urma să aibă nevoie de ea. A doua zi trebuia să iasă şi să caute o nouă locuinţă. Venise vremea să se salveze.
Dar, Dumnezeule, îşi dorea să fi mers cu Tohrment când el...
Se auzi o bătaie în uşă. John ridică privirea, speranţa şi teama împletindu-se ca o funie în pieptul lui.
- Fiule? Sunt eu, Tohrment. Deschide!
John se grăbi, descuie şi aproape că se aruncă în braţele bărbatului.
Tohrment se încruntă.
- Ce s-a întâmplat, John? Ai probleme?
Nu ştia cât de multe să spună despre bărbatul palid pe care îl întâlnise pe scară şi, în cele din urmă, decise să-şi ţină gură. Nu voia să rişte ca Tohrment să se răzgândească din cauză că băiatul pe care se gândea sâ-l ia sub aripa lui era un psihopat paranoic.
-Fiule?
John se duse să-şi ia carneţelul şi pixul în timp ce Tohrment închise uşa.
- Md bucur *că ai* t*niL Mulţumesc.'
Tohrment citi cuvintele.
-Mda, aş fi ajuns mai devreme, dar noaptea trecută am... avut nişte treabă. Deci te-ai gândit la...

- John încuviinţă şi scrise repede.Vreau sd vin *cu tine.*

Tohrment zâmbi discret.

- Foarte bine, fiule. Este o alegere bună.

John inspiră adânc, nespus de uşurat.

- Uite ce vom face. Voi veni mâine-noapte să te iau. Nu te pot lua acasă în seara asta, deoarece sunt pe teren până în zori.

John fu cuprins de o nouă panică. „Haide!", îşi spuse el. Ce mai conta o zi în plus?

Cu două ore înainte de ivirea zorilor, Rhage şi Vishous se îndreptară spre intrarea în Mormânt. Rhage aşteptă în pădure în timp ce V duse înăuntru borcanul pe care îl găsiseră la casa ! essen<!wi de pe LaCrosse.

Cealaltă adresă se dovedise a fi un centru de tortură abandonat, tn subsolul aglomerat al unei case dărăpănate cu două etaje, găsiseră instrumente acoperite de praf, precum şi o masă şi nişte cătuşe. Locul era o mărturie oribilă a schimbării de strategie, de la lupta împotriva fraţilor la torturarea civililor. Atât el, cât şi Vishous fură sufocaţi de răzbunare când plecară.

în drumul înapoi spre fort, se opriră acasă la Mary pentru ca V să poată cerceta camerele şi sâ-şi dea seama de ce avea nevoie pentru a proteja locul. Fusese chinuitor să se afle acolo. Să-i vadă lucrurile. Să-şi amintească de prima noapte în care mersese să o caute. Nu putuse să se uite spre canapea deloc pentru că îi amintea de sine şi de ce îi făcuse trupului ei pe podeaua din spatele acesteia.

Totul i se părea atât de îndepărtat!

Rhage înjură şi reluă cercetarea pădurii din jurul intrării în peşteră. Când ieşi V, cei doi se dematerializară în curtea din casa principală.

- Hei, Hollywood, eu şi Butch mergem la One Eye pentru un păhărel. Vrei să vii?

Rhage privi spre geamurile întunecoase ale dormitorului său.
Deşi îi era indiferent dacă mergea la One Eye, ştia că nu ar fi trebuit să rămână singur. Ţinând cont de felul în care se simţea, era dispus să o caute pe Mary şi să se facă de râs, implorând-o. Ceea ce ar fi fost o umilire inutilă. Ea îi spusese clar cum stăteau lucrurile şi nu era genul de femeie deschisă. în plus, el se săturase să joace rolul idiotului îndrăgostit.
în mare parte.
- Mda, vin cu voi, băieţi.
V făcu ochii mari, de parcă l-ar fi invitat numai pentru a fi politicos, neaşteptându-se să accepte.
- Bine. S-a făcut! Plecăm în 15 minute. Am nevoie de un duş.
-Şi eu.
Voia să scape de sângele de *lesser* de pe el.
Când păşi în vestibulul vilei şi apoi în foaier, Fritz ieşi din sala de mese.
Majordomul făcu o plecăciune adâncă.
-Bună seara, domnule. Oaspetele tău este aici.
- Oaspete?
- Conducătoarea Aleselor.
„Rahat!" Uitase că făcuse cererea şi nu era ca şi cum nu mai avea nevoie de serviciile lor. Dacă Mary nu avea să se mai afle în viaţa lui, el nu mai avea nevoie de aranjamente speciale pentru a se hrăni. Era liber să sugă şi să reguleze pe cine voia. „Oh, ce bucurie!" Dumnezeule, ideea de a fi cu altcineva în afară de Mary îl făcea să i se zbârcească mădularul în pantaloni.
- Domnule? Primiţi vizita?
Era pe cale să spună nu, dar apoi îşi dădu seama că nu era o mişcare bună. Având în vedere istoricul pe care îl avea cu Fecioara Scrib, nu era înţelept să jignească clasa ei specială de femei.

- Spune-i că vin în câteva minute.
Urcă În grabă, dădu drumul duşului pentru a se încălzi, apoi îl sună pe V. Fratele nu păru surprins că renunţă la ieşirea în oraş.
Păcat că nu o făcea din motivul pe care îl bănuia Vishous!
Mary se trezi pentru că auzi o discuţie în foaier. Era vocea lui Rhage. Recunoştea oriunde acea voce groasă.
Dându-se jos din pat, se îndreptă spre uşa pe care o lăsase întredeschisă.
Rhage urca. Avea părul ud, ca şi cum tocmai făcuse duş şi era îmbrăcat într-o cămaşă largă, neagră şi într-o pereche de pantaloni negri, largi. Ea era pe cale să păşească pe hol când observă că nu era singur. Femeia care era cu el era înaltă şi avea o coadă împletită, lungă şi blondă, care îi cădea pe spate. Era îmbrăcată într-o rochie subţire, albă şi împreună păreau un cuplu de miri gotici - el tot îmbrăcat în negru, ea acoperită de acel material diafan.
Când ajunseră în capătul scărilor, femeia se opri, de parcă nu ştia încotro să se îndrepte. Rhage o luă de braţ şi o privi îngrijorat, de parcă ea era atât de fragilă, încât şi-ar fi putut rupe vreun os numai urcând până la etajul al doilea.
Mary îi privi intrând în camera lui. Uşa se închise în urma lor.
Ea se întoarse în pat. Imaginile îi striveau capul. Rhage acoperind-o cu gura şi mâinile lui. Rhage mulţumindu-i că îl hrănise. Rhage privind-o de parcă i-ar fi spus că o iubea.
Da, o iubea. O iubea atât de mult încât se culca brusc cu altă femeie chiar la capătul culoarului. în clipa în care gândul ii încolţi în minte, ştiu că era iraţională. Ea îl îndepărtase. El prinsese ideea. Ea nu avea nici un motiv să-l învinuiască pentru că făcea sex cu altcineva.

Ea primise exact ceea ce ceruse.
El renunţa la ea.

capitolul 34

în seara următoare, chiar înainte de lăsarea nopţii, Rhage se duse la sala de gimnastică, de parcă făcea un serviciu public. Când termină cu greutăţile, se urcă pe bandă şi începu să alerge. Primii 8 kilometri zburară. Pe la kilometrul 9, îşi ştergea sudoarea. Când ajunse la kilometrul 15, căpătă energie.
Mări viteza şi o luă de la capăt. Coapsele îi urlau, se încordau, îl ardeau. Plămânii îi luaseră foc. Picioarele şi genunchii îl dureau.
Luând tricoul pe care îl dăduse jos şi pe care îl agăţase de consolă, îl folosi pentru a-şi şterge sudoarea de pe ochi. Bănuia că era foarte deshidratat, dar nu coborî să bea apă. Intenţiona să continue până ce avea să cedeze.
Pentru a menţine pasul, se pierdu în muzica tare ce urla în boxe. Marilyn Manşon. Nine Inch Nails, Nirvana. Muzica era suficient de tare pentru a înăbuşi zgomotul benzii, sunetele răsunând în sala cu greutăţi, vulgară, agresivă, dementă. La fel ca mintea lui.
Când sunetul se întrerupse, el nu se deranjă să privească în jur. Îşi imagină că se stricase combina sau că voia cineva să-i vorbească, iar el nu era interesat de nici una din ele.
Tohr păşi în faţa aparatului. Expresia fratelui îl făcu pe Rhage să coboare de pe bandă şi să se oprească.
-Ce?
Respira greu şi îşi şterse din nou faţa cu tricoul.
-A plecat. Mary a plecat.
Rhage încremeni cu tricoul umed sub bărbie.
- Cum adică a plecat?
- Fritz a aşteptat-o în faţa spitalului trei ore în timpul programării. Când a vrut să intre, clinica în care intrase ea era închisă. A condus apoi acasă la ea. Când nu a găsit-o, s-a întors şi a căutat în tot centrul medical.

Tâmplele îi pulsau din cauza fricii, nu a efortului. Dar întrebă:
-Vreun semn de intrare forţată sau de violenţă acasă la ea?
-Nu.
- Maşina ei era în garaj?
-Da.
- Când a văzut-o ultima oară?
- Era ora 15.00 când s-a dus la programare. Fritz te-a sunat de multe ori, dar i-a tot intrat căsuţa vocală.
Rhage îşi privi ceasul. Era trecut de 18.00. Bănuind că programarea la doctor durase vreo oră, asta însemna că ea dispăruse de două ore. Ii venea greu să creadă că iesserii ar fi putut să o răpească de pe stradă. Un scenariu mult mai posibil era ca ea să fi mers acasă, iar vânătorii să o fi găsit acolo. Dar, fără semne de luptă acasă la ea, exista şansa ca ea să nu fie rănită. Sau poate că era numai speranţă nefondată.
Rhage se dădu jos de pe aparat.
-Trebuie să mă înarmez.
Tohr îi aruncă o sticlă cu apă.
- Bea asta acum! Phury îţi aduce echipamentul. Te întâlneşti cu el la vestiar!
Rhage plecă în grabă.
- Frăţia te va ajuta să o găseşti! îi strigă Tohr.
Bella urcă la lăsarea nopţii, deschizând triumfătoare uşa bucătăriei. Acum, când zilele erau mai scurte, avea mai mult timp să hoinărească. Era abia ora 18.00, dar era întuneric beznă. Minunat!
Se gândea dacă să mănânce pâine prăjită sau să facă nişte clătite când văzu luminile la marginea pajiştii.
Cineva era acasă la Mary. Probabil războinicii care instalau sistemul de securitate.
Asta Însemna că, dacă avea să meargă acolo, il putea revedea pe bărbatul însemnat.

De când îl întâlnise, se tot gândea la Zsadist, atât de mult, încât jurnalul ei erau plin cu speculaţii despre bărbat. Era atât de... crud. Şi, după ce ani întregi fusese cocoloşită de fratele ei, murea de nerăbdare să iasă şi să experimenteze ceva nebunesc.
Şi numai Dumnezeu ştia că sexualitatea brută a lui Zsadist i se potrivea mănuşă.
îşi puse o haină şi înlocui papucii cu o pereche de tenişi. Alergând prin iarbă, încetini în timp ce se apropie de curtea lui Mary. Ultimul lucru de care avea nevoie era să dea de un lesser...
- Mary, ce faci aici?
Femeia păru uluită când ridică privirea de pe fotoliul pe care stătea. Deşi era frig, purta numai un pulover şi blugi.
-Oh... Bună! Ce faci?
Bella se aşeză pe vine lângă ea.
- A terminat Vishous?
-Cu ce? Mary se mişca încordată, ridicându-se. Oh, alarma! Nu cred. Sau cel puţin nimeni nu mi-a spus nimic, iar înăuntru totul pare la fel.
- De cât timp eşti afară?
- Nu de mult. Îşi frecă braţele, apoi suflă în mâini. Priveam apusul.
Bella aruncă o privire spre casă, temătoare.
-Vine Rhage să te ia în curând?
- Rhage nu vine pentru mine.
-Atunci poate unul dintre *doggeni.*
Mary tresări când se ridică în picioare.
- Dumnezeule, ce frig e!
În timp ce intra în casă ca un zombi, Bella o urmă.
-Mary... chiar nu ar trebui să stai singură aici.
-Ştiu. M-am gândit că eram în siguranţă pentru că era ziuă.
- Ţi-a spus Rhage sau unul dintre fraţi că iesserii nu pot ieşi în soare? Nu sunt sigură, dar cred că o pot face.
Mary ridică din umeri.

- Până acum nu m-au deranjat, dar nu sunt proastă. Mă duc la un hotel. Trebuie doar să împachetez câteva lucruri.
Numai că, în loc să urce, hoinări pe la primul nivel al casei cu un aer ciudat.
Era într-un fel de şoc, se gândi Bella. Dar, oricare ar fi fost problema, ele două chiar trebuiau să plece dracului de acolo!
- Mary, ce-ai zice să vii să iei cina cu mine? Privi spre uşa din spate. Şi ai putea să stai cu mine până ce termină Vishous. Fratele meu a instalat camere de supraveghere peste tot la mine acasă. Are chiar şi un tunel subteran. Este un loc foarte sigur şi e destul de departe astfel încât, dacă ktterit vor veni să te caute, nu vor presupune că eşti cu mine.
Ea se pregăti pentru o discuţie în contradictoriu, adunând contraargumente în sinea ei.
- Bine, mulţumesc, zise Mary. Dă-mi un minut!
Femeia urcă şi Bella se plimbă prin încăpere, dorin-
du-şi să fi avut o armă şi să fi ştiut cum să o folosească.
Când femeia coborî cu un sac din pânză cinci minute mai târziu, Bella inspiră adânc.
- Ce zici de o haină? întrebă ea, când Mary se îndreptă spre uşă fără una pe ea.
- Da. O haină.
Mary lăsă sacul jos, se îndreptă spre un dulap şi scoase un hanorac roşu.
Traversară pajiştea împreună, Bella încercând să grăbească pasul.
- Luna este aproape plină, zise Mary în timp ce mergeau prin iarbă.
- Da, este.
-Ascultă, când ajungem la tine, nu vreau să-l suni pe Rhage. Eu şi el... am luat-o pe drumuri separate. Aşa că nu-l deranja vorbindu-i despre mine.

Bella îşi ascunse surprinderea.
- Nu ştie că ai plecat?
- Nu. Şi va afla singur. în regulă?
Bella fu de acord doar pentru a o face pe Mary să-şi continue drumul.
- Dar pot să te întreb ceva?
- Desigur.
- El a rupt-o cu tine sau tu cu el?
Mary merse în tăcere câteva clipe.
-Eu.
- Hm, oare există vreo şansă... Aţi fost intimi?
- Dacă am făcut sex? Mary mută geanta L.L. Bean în cealaltă mână. Da, am făcut.
- Când aţi făcut dragoste, ai simţit un fel de parfum emanat de pielea lui? Ceva precum condimentele şi...
- De ce mă întrebi asta?
- îmi pare rău. Nu vreau să-mi bag nasul.
Erau aproape de fermă când Mary şopti:
-A fost cel mai bun parfum pe care l-am mirosit vreodată.
Bella se abţinu să înjure. Indiferent ce credea Mary, războinicul avea să vină după ea. Un bărbat legat nu avea să-şi lase perechea să plece. Niciodată. Ştia asta din experienţa ei cu civilii.
Nu putea decât să bănuiască ce ar fi făcut un războinic dacă femeia lui ar fi plecat.
Rhage intră în fiecare cameră din casa lui Mary. în baia ei de sus, găsi un dulap deschis sub chiuvetă, înăuntru erau aranjate produse de baie de rezervă, precum săpunuri, tuburi cu pastă de dinţi, deodorante.
Erau goluri între rândurile ordonate, ca şi cum ea luase câteva.
Stătea în altă parte, se gândi el, aruncând o privire pe fereastră. Dacă era un hotel, probabil era terminat, deoarece ea ar fi fost suficient de

deşteaptă să se cazeze cu alt nume. P putea încerca la ea la muncă...
Se concentră asupra fermei de peste pajişte. Luminile scânteiau înăuntru.
Oare să fi mers la Bella?
Rhage merse jos şi încuie. O secundă mai târziu, se materializă pe veranda Bellei, bătând la uşă. Când Bella răspunse, femeia se dădu într-o parte, de parcă l-ar fi aşteptat.
- Este sus.
- Unde?
- în dormitorul din faţă.
Rhage urcă treptele câte două. Numai o uşă era închisă, iar el nu ciocăni, ci doar o deschise larg. Lumina de pe hol se răspândi în încăpere. Mary dormea într-un pat imens, purtând un pulover şi o pereche de blugi albaştri pe care îi recunoştea. Peste picioare trăsese o pătură şi stătea pe jumătate pe burtă, pe jumătate într-o parte. Părea extrem de epuizată.
Primul lui instinct fu să o ia în braţe.
Rămase pe loc.
- Mary! Vocea lui era impersonală. Mary, trezeşte-te!
Genele ei fluturară, dar apoi oftă şi îşi mişcă puţin
capul.
-Mary!
„Oh, la naiba!"
Se apropie de pat şi începu să scuture salteaua cu mâinile. Asta îi atrase atenţia. Ea se ridică, având privirea împietrită până ce îl văzu pe el. Apoi păru confuză.
-Ce faci aici?
Ea îşi îndepărtă părul de pe faţă.
-Mda, poate vrei să răspunzi tu prima.
-Nu sunt acasă.
- Nu, nu eşti. Nu eşti nici unde ar trebui să fii.

Ea se sprijini din nou pe perne, iar el îi observă cearcănele de sub ochi, conturul palid al buzelor şi faptul că nu i se mai împotrivea.
„Nu întreba!", îşi zise el.
„Ah, la dracu'!"
- Ce s-a întâmplat azi după-amiază?
-Aveam nevoie de puţin timp singură.
- Nu mă refer la modul în care ai scăpat de Fritz. Vom vorbi despre asta mai târziu. Vreau să ştiu ce ai făcut la doctor.
- Oh, da! Asta.
El o privi în timp ce ea se juca absentă cu marginea păturii. Când ea tăcu, el vru să ţipe. Să arunce cu lucruri. Să ardă ceva.
- Ei bine? insistă el.
- Să ştii că nu am făcut-o pentru că am crezut că nu eşti vrednic.
Despre ce dracului vorbea ea? Oh, da, acea conversaţie drăguţă despre cum trebuia să aibă grijă de ea când avea să fie bolnavă. Frate, ce se mai eschiva!
- Cât de grav este, Mary? Şi nici măcar să nu te gândeşti să mă minţi!
Privirea ei o întâlni pe a lui.
- Vor să încep chimioterapia săptămâna viitoare.
Rhage răsuflă încet. Ei bine, vestea aceea parcă îi ju-
puia pielea de pe el.
Se aşeză pe celălalt colţ al patului şi închise uşa cu mintea.
-Va funcţiona?
- Cred că da. Eu şi doctoriţa mea ne vom întâlni peste câteva zile după ce va discuta cu nişte colegi. întrebarea principală este cât tratament mai pot suporta, aşa că mi-au luat sânge pentru a-mi analiza ficatul şi rinichii. Le-am spus că voi suporta oricât îmi pot da.
El îşi trecu mâna peste faţă.

- Dumnezeule!
- Mi-am văzut mama murind, zise ea delicat. A fost groaznic. Să o văd pierzându-şi abilităţile şi suferind atât de mult... Spre sfârşit, nici nu mai semăna cu ea, nici nu se mai comporta normal. Ea plecase, numai că trupul ei refuza să renunţe la funcţiile de bază. Nu spun că acolo mă îndrept şi eu, dar va fi dur.
Dumnezeule, simţea o durere în piept!
- Şi nu vrei ca eu să trec prin asta?
- Nu, nu vreau. Nu vreau ca vreunul din noi să treacă prin asta. Prefer să-ţi aminteşti de mine aşa cum sunt acum. Iar eu prefer să-mi amintesc de noi aşa cum am fost. Voi avea nevoie să mă retrag în amintirea unor momente frumoase.
- Vreau să-ţi fiu alături.
- Iar eu nu am nevoie de asta. Nu voi avea energia să salvez aparenţele. Iar durerea... durerea schimbă oamenii.
Sigur că o făcea. El se simţea de parcă îmbătrânise un secol de când o întâlnise.
-Oh, Rhage...
Când îi tremură vocea, ea şi-o drese aspru. El o dispreţuia pentru nevoia ei de a deţine controlul.
- îmi va fi... dor de tine.
El o privi peste umăr. Ştia că, dacă încerca să o ţină în braţe, ea avea să iasă în grabă din încăpere, aşa că apucă marginea saltelei. Şi strânse.
- Ce fac? Ea râse bizar. îmi pare rău că te încarc cu toate acestea. Ştiu că ai mers mai departe.
-Am mers mai departe? bombăni el. Cum ai ajuns la concluzia asta?
-Femeia de noaptea trecută. Oricum...
- Ce femeie?
Când ea clătină din cap, el îşi pierdu controlul.

- La dracu', poţi să-mi răspunzi la întrebare fără să opui rezistenţă? Fă-o din compasiune! Voi pleca oricum în câteva minute, aşa că nu va trebui să-ţi mai iaci griji că va trebui să o faci din nou.
Când umerii ei căzură în faţă, el se simţi prost că ţipase ta ea.
Dar, înainte ca el să-şi poată cere scuze, ea zise:
- Vorbesc despre femeia pe care ai duso în pat noaptea trecută. Eu... te-am aşteptat. Voiam să-ţi spun că îmi pare rău... Te-am văzut intrând cu ea în camera ta. Dar nu am adus vorba despre asta pentru a te face să te simţi vinovat.
Nu, sigur că nu. Nu voia nimic de la el. Nici iubirea lui. Nici sprijinul lui. Nici vina lui. Nici măcar sex.
El dădu din cap dezaprobator, vorbind pe un ton plat. Obosise să-i tot dea explicaţii, dar o ftcu din reflex.
- Era conducătoarea Aleselor. Vorbeam despre modalitatea de a mă hrăni, Mary. Nu am făcut sex cu ea.
El privi în podea. Apoi luă mâinile de pe saltea şi îşi sprijini capul în ele.
Urmă un moment de tăcere.
- îmi pare rău, Rhage!
-Mda. Şi mie.
Auzi un sughiţ, apoi îşi desfăcu degetele pentru a-i putea vedea faţa printre ele. Dar nu plângea. Nu, nu Mary. Era prea puternică pentru asta.
El însă nu era. El avea lacrimi în ochi.
Rhage îşi drese vocea şi clipi des. Când îşi întoarse din nou ochii spre ea, Mary îl privea cu o tandreţe şi cu o durere care îl făcură să devină violent.

„Oh, minunat!" Acum ea îl compătimea pentru că se înmuiase. La naiba, dacă nu ar fi iubit-o aşa cum o făcea, ar fi urât-o în acel moment!
Se ridică. Şi se asigură că vocea lui era la fel de aspră cum fusese vocea ei când i se adresase.
- Sistemul de alarmă din casa ta va fi legat la al nos- tru. Dacă este activat, eu - se corectă - unul dintre noi va veni degrabă. Vishous te va contacta aici când totul este gata.
Pe măsură ce tăcerea se prelungea, el ridică din umeri.
- Deci... pa!
Ieşi şi nu-şi permise să privească inapoi.
Când ajunse jos, o găsi pe Bella în living. În clipa în care femeia îi văzu chipul, făcu ochii mari. În mod evident, arăta la fel de groaznic pe cât se simţea.
- Mulţumesc, zise el, deşi nu era sigur pentru ce îi mulţumea. Şi, ca să ştii, Frăţia va patrula pe la casa ta. Chiar şi după ce pleacă ea.
- Este foarte drăguţ din partea voastră.
El salută şi nu mai trase de timp. În acel moment doar atât mai putea face pentru a ieşi fără să se despice în două şi să plângă precum un copil.
Indepărtându-se de casă şi traversând peluza, nu avea nici o idee despre ce să facă sau unde să meargă. Probabil ar trebui să-l cheme pe Tohr, să afle unde erau ceilalţi fraţi, să li se alăture.
în schimb, se opri pe loc. Deasupra, luna se ridică peste coroanele copacilor - un disc plin, gras, luminos în noaptea rece şi senină. întinse mâna spre ea, închizând strâns ochii. Potrivind unghiul din care privea, poziţionă strălucirea lunară în palmă şi o ţinu cu grijă.
Vag, auzi o bătaie venind din casa Bellei. Un soi de bătaie ritmică.
Rhage privi în spate, căci se intensifica.

Uşa din faţă se deschise, iar Mary ieşi din casă, sărind peste scările verandei. Alergă pe iarba rece desculţă şi se aruncă în braţele lui, prinzându-l de gât cu ambele mâini. Îl ţinea atât de strâns, încât aproape că-i trosni coloana.
Suspina. Bocea. Plângea atât de tare, încât tot trupul îi tremura.
El nu mai puse întrebări, ci o cuprinse în braţe.
- Nu sunt bine, zise ea înăbuşit, printre suspine. Rhage... nu sunt bine.
El închise ochii şi o strânse mai tare la piept.

capitolul 35

O scoase capacul conductei de canalizare şi aprinse o lanternă pentru a lumina înăuntru. Tânărul din interior era cel pe care îl prinseseră noaptea trecută cu camioneta. Era în viaţă, supravieţuind peste zi. Unitatea de depozitare funcţionase splendid.
Uşa din centru se deschise. Domnul X intră, păşind apăsat şi privind ager.
- A trăit?
O încuviinţă şi puse la loc capacul.
-Mda.
-Bine.
- Voiam să-l scot iar.
- Nu acum, nu o face. Vreau sâ-i vizitezi pe aceşti membri. Domnul X îi dădu un bilet cu şapte adrese. Verificările prin e-mail sunt eficiente, dar se dovedesc cumva nefiabile. Primesc confirmări de la Beta, dar când vorbesc cu detaşamentul lor, aflu că nimeni nu i-a văzut de zile întregi.
Instinctul îi spunea lui O să fie precaut. Domnul X îl acuzase că îi omorâse pe acei Beta în parc, iar acum ksserul suprem voia ca el să meargă să-i verifice?
-Ai vreo problemă, domnule O?
-Nu. Nici o problemă.

- Şi încă ceva. Am trei noi recruţi pe care îi voi aduce aici. Iniţierile lor au loc peste o săptămână şi jumătate. Vrei să vii? Este un adevărat spectacol să priveşti de pe margine.

O clătină din cap.

- Prefer să rămân aici concentrat.

Domnul X zâmbi.

-Te temi că Omega ar putea să fie distras de şarmul tău?

- Omega nu este distras de nimic.

- Te înşeli amarnic în privinţa asta. Mereu vorbeşte despre tine.

O ştia că existau şanse mari ca domnul X să se joace cu mintea lui, dar trupul lui nu avea aceeaşi încredere. Genunchii i se înmuiaseră şi o sudoare rece îl învălui.

- Mă voi ocupa de listă acum, zise el, îndreptându-se spre jachetă şi chei.

Ochii domnului X scânteiară.

- Fă asta, fiule, fugi! Mă voi juca puţin cu oaspetele nostru.

- Cum doreşti, sensei.

- Deci acum aceasta este casa noastră, şopti Mary când Rhage închise uşa dormitorului lor.

Ea îi simţi mâinile în jurul taliei în timp ce el o strângea la piept. Privind la ceas, ea îşi dădu seama că plecaseră de la Bella cu numai o oră şi jumătate în urmă, dar toată viaţa ei se schimbase.

- Mda, aceasta este casa ta. Casa noastră.

Cele trei cutii aliniate lângă perete erau pline cu hainele ei, cu cărţile ei preferate, nişte DVD-uri şi câteva fotografii. Cu Vishous, Butch şi Fritz venind să o ajute, nu durase mult să-şi împacheteze câteva lucruri, apoi să le urce în maşina Escalade a lui V şi să se întoarcă la vilă. Mai târziu, ea şi Rhage aveau să se întoarcă pentru a termina treaba. A doua zi de dimineaţă avea să sune la cabinetul de

avocatură şi să demisioneze. De asemenea, avea să apeleze la un agent imobiliar pentru a vinde ferma.
Dumnezeule, o făcuse! Se mutase cu Rhage şi renunţase complet la vechea ei viaţă.
-Ar trebui să despachetez.
Rhage o luă de mâini şi o trase în direcţia patului.
-Vreau să te odihneşti. Arăţi prea obosită chiar şi pentru a sta în picioare.
în timp ce ea se întindea, el îşi scoase trendul, teaca de pumnale şi centura. Se aşeză lângă ea, creând o gaură în saltea care o făcu să alunece direct lângă el. Toate lămpile se închiseră deodată, încăperea scufundându-se în întuneric.
- Eşti sigur că eşti pregătit pentru toate astea? zise ea în timp ce ochii ei se acomodau cu lumina ambientală de la ferestre. Pentru... chestiile mele?
- Nu mă face să vorbesc urât din nou.
Ea râse.
- Nu o voi face. Numai că...
- Mary, te iubesc. Sunt mai mult decât pregătit pentru situaţia ta.
Ea îşi aşeză mâna pe chipul lui şi, o vreme, rămaseră tăcuţi, respirând la unison.
Era pe cale să aţipească atunci când el spuse:
- Mary, în ce priveşte aranjamentul privind hrăni- rea mea... Cât timp am fost la tine acasă, am chemat o Aleasă. Acum, pentru că eşti din nou cu mine, voi avea nevoie să mă folosesc de ele.
Ea încremeni. Dar, la dracu', dacă avea să fie cu un vampir, iar el nu putea trăi hrănindu-se cu sângele ei, trebuiau să rezolve această problemă cumva.
-Când o vei face?

- Femeia ar trebui să vină diseară şi, cum am mai spus, mi-ar plăcea ca tu să fii cu mine. Dacă te vei simţi confortabil.

Cum avea să fie? Oare ţinea femeia în braţe şi bea din gâtul ei? Dumnezeule, chiar dacă nu făcea sex cu ea, Mary nu era sigură că putea privi.

El îi săruta mâna.

-Ai încredere în mine! Este mai bine aşa.

- Dacă nu o pot face... Dacă nu voi putea suporta...

- Nu te voi forţa să priveşti. Numai că inevitabil există o anumită intimitate şi cred că ne vom simţi amândoi mai confortabil dacă vei fi şi tu acolo. Astfel vei şti exact ce presupune. Nu există nimic ascuns sau dubios.

Ea încuviinţă.

- în regulă.

El inspiră adânc.

- Este un aspect al vieţii pe care nu-l pot schimba.

Mary îi mângâie pieptul.

-Ştii, chiar dacă este puţin înspăimântător, mi-aş fi dorit să fiu eu.

-Ah, Mary, şi eu!

John se uită la ceas. în cinci minute, Tohrment avea să vină după el, aşa că era timpul să coboare. îşi luă valiza cu ambele mâini şi se îndreptă spre uşă. Se ruga să nu-l întâlnească pe drum pe bărbatul palid sau în timp ce aştepta, dar voia să-l aştepte pe Tohrment afară. I se părea, cumva, că era pe picior de egalitate.

Când ieşi din curbă, aruncă o privire spre cele două ferestre de la care privise atât de multe ore. Lăsa în urmă salteaua şi setul de haltere, precum şi garanţia şi chiria pe ultima lună, încheind astfel contractul. Avea să urce să ia bicicleta după sosirea lui Tohrment, dar, în afară de asta, scăpa din acest loc.

Privi pe stradă, întrebându-se din ce direcţie avea să vină bărbatul. Şi ce tip de maşină avea să conducă. Şi unde locuia. Şi cu cine era însurat.
Tremurând de frig, John îşi verifică iar ceasul. Era 21.00 fix.
în dreapta se ivi un singur far. Era convins că Tohrment nu avea să vină cu motocicleta să-l ia. Dar zgomotul din noapte era ceva fantastic.
în timp ce motocicleta Harley trecu pe lângă el, aruncă o privire spre Sediul Liniei Telefonice de Prevenire a Suicidului. Mary nu venise în tura de vineri, nici în cea de sâmbătă noapte, iar el spera sincer să fie în vacanţă. Imediat ce avea să se instaleze, intenţiona să o vadă din nou pentru a se asigura că era în regulă.
Numai că, la naiba, nu avea nici cea mai mică idee unde mergea! Presupunea că stătea în zonă, dar cine ştia? Poate că avea să meargă departe. Să plece din Caldwell. Ce nebunie! Dumnezeule, avea să o ia de la capăt! Şi putea să ajungă mereu la Mary chiar dacă trebuia să ia autobuzul.
încă două maşini şi o camionetă trecură pe lângă el. îi fusese atât de uşor să se desprindă de existenţa lui patetică! Nimănui de la barul Moe nu-i păsa dacă pleca fără preaviz deoarece debarasori erau cu duzina. Şi nici nu se punea problema sâ-i simtă lipsa cineva din blocul lui. Altfel, agenda lui era neîncepută, nu avea prieteni şi nici familie pe care să-i sune.
De fapt, nici măcar nu avea o agendă. Cât de lamentabil!
John se privi, gândindu-se cât de compătimitor arăta. Tenişii lui erau atât de murdari, părţile albe fiind acum gri. Hainele erau curate, dar blugii erau vechi de doi ani, iar cămaşa cu nasturi, cea mai bună pe care o avea, arăta ca o haină de căpătat. Nici măcar nu avea o

jachetă, pentru că a lui fusese furată cu o săptămână în urmă la Moe şi trebuia să economisească pentru a-şi putea cumpăra alta. îşi dorea să fi arătat mai bine! La colţul Trade Street se aprinseră farurile, ca şi cum şoferul maşinii călca pe acceleraţie. Ceea ce nu era bine. în acel cartier, oricine mergea cu viteză de obicei fugea de poliţişti sau chiar mai rău. John se piti în spatele unei cutii poştale îndoite, încercând să pară foarte discret, dar Range Roverul negru se opri în faţa lui. Geamuri fumurii. Jante cromate.
Iar în spate răsuna G-Unit, muzica rap bubuind suficient de tare pentru a fi auzită pe toată strada.
John îşi luă valiza şi se îndreptă spre blocul lui. Chiar dacă avea să dea de bărbatul palid, ar fi fost mai în siguranţă în hol decât oriunde în apropierea traficantului de droguri care conducea acel Rover. Se grăbea spre uşă când muzica se opri.
- Eşti gata, fiule?
La auzul vocii lui Tohrment, John se întoarse. Bărbatul ocolea maşina şi, în umbre, părea foarte ameninţător - o siluetă uriaşă de care oamenii sănătoşi la cap fugeau.
- Fiule? Eşti gata de plecare?
tn timp ce Tohrment se aşeză în lumina slabă a felinarului, ochii lui John se îndreptară spre chipul bărbatului. Dumnezeule, uitase cât de înspăimântător arăta tipul cu acea tunsoare militărească şi acel maxilar puternic!
Poate că era o idee proastă, se gândi John. O alegere făcută din cauza fricii de un anumit lucru care nu-l făcea decât să intre într-o belea şi mai mare. Nici măcar nu ştia unde mergea. Iar băieţii ca el puteau sfârşi în râu după ce ar fi intrat într-o maşină ca aceea. Cu un bărbat ca acela.

Ca şi cum simţi ezitarea lui John, Tohrment se sprijini de Rover şi-şi încrucişa picioarele.
-Nu vreau să te simţi obligat, fiule! Dar îţi spun, *shellaml* meu a pregătit o masă bună şi mie îmi este foame. Poate vii, mănânci cu noi, vezi casa. Ne poţi verifica, îţi putem lăsa lucrurile aici. Ce zici?
Vocea era calmă, neutră. Deloc ameninţătoare. Dar oare tipul nu ar fi fost dur dacă voia ca John să se urce în maşină?
- Un telefon începu să sune. Tohrment îl scoase din haina din piele şi răspunse.Mda. Hei, nu! Sunt aici, cu el. Un zâmbet discret apăru pe buzele bărbatului. Ne mai gândim. Mda, îi voi spuse. Aha. Bine. O voi face. Mda, voi face şi asta. Wellsie, eu... Ştiu. Uite, nu am vrut să omit asta, nu o voi mai face. Promit! Nu... Da, eu chiar... Aha! îmi pare rău, *leelan.*
„Era nevasta", se gândi John. Şi îl dojenea pe tipul ăsta dur. Iar bărbatul accepta.
- Bine. Te iubesc! Pa! Tohrment închise şi băgă telefonul în buzunar. Când se concentră din nou asupra lui John, se dovedi că îşi iubea suficient nevasta pentru a nu-şi da ochii peste cap, încercând să pară macho sau să facă **vTeun** comentariu la adresa femeilor cicălitoare. Wellsie a zis că este nerăbdătoare să te cunoască. Speră că vei sta cu noi.
„Ei bine, e în regulă atunci."
Ascultându-şi instinctele, care îi spuneau că Tohrment era protector în ciuda aspectului fizic, John îşi ridică bagajul, ducându-l spre maşină.
- Asta este tot ce ai?
John se înroşi şi încuviinţă.
- Nu ai de ce să te simţi ruşinat, fiule, îi zise Tohrment cu blândeţe. Nu în preajma mea. Bărbatul se întinse şi luă valiza de parcă ar fi fost un fulg, aruncând-o pe bancheta din spate. În timp ce Tohrment se urca la volan, John îşi dădu seama că îşi uitase bicicleta. Bătu în

capota Roverului pentru a atrage atenţia bărbatului. Indică apoi spre clădire cu degetul arătător.
-Ai nevoie de un minut?
John încuviinţă şi urcă degrabă în apartamentul lui. îşi luă bicicleta şi lăsă cheile pe blat, apoi se opri şi privi în jur. Realitatea plecării din studio îl făcu să vadă caracterul sordid al locului. Şi totuşi, fusese al lui o scurtă vreme, cel mai bun pe care şi-l putuse permite cu puţinul pe care îl avea. Impulsiv, scoase un pix din buzunarul de la spate, deschise unul dintre dulapurile şubrede şi îşi scrise numele şi data pe peretele interior.
îşi scoase apoi bicicleta pe hol, închise uşa şi coborî în grabă scările.

capitolul 36

- Mary? Mary, trezeşte-te! A sosit!
Mary îşi simţi umărul zdruncinat, iar când deschise ochii, Rhage se holba la ea. Se schimbase în nişte haine albe, cu mâneci lungi şi pantaloni largi.
Ea se ridică, încercând să-şi revină.
-îmi dai un minut?
- E)esigur.
Merse la baie şi se spălă pe faţă. în timp ce apa rece i se prelingea pe bărbie, ea îşi privi reflexia. Iubitul ei era pe cale să bea sânge. în faţa ei.
Şi asta nu era cea mai ciudată parte. Se simţea complexată deoarece ceea ce-l hrănea pe el nu îi aparţinea ei.
Nedorind să despice firul în patru, luă un prosop şi^şi şterse bine faţa. Nu avea timp să se schimbe de blugii albaştri şi de pulover. Oricum, nu era ca şi când voia să poarte altceva.
Ieşind, îl surprinse pe Rhage scoţându-şi ceasul.
-Vrei să ţi-l ţin? întrebă ea, amintindu-şi când avusese grijă ultima dată de Rolexul lui.
El se îndreptă spre ea şi îi puse în palmă ceasul greu.

- Sărută-mă!
Ea se ridică pe vârfuri în timp ce el se apleca spre ea. Gurile lor se întâlniră o clipă.
- Vino! O luă de mână şi o conduse pe hol. Când ea privi confuză, el i se adresă: Nu vreau să o fac în dormitorul nostru. Este spaţiul nostru.
Ocoliră balconul spre altă cameră de oaspeţi. Când deschise uşa, intrară împreună.
Mary simţi prima dată miros de trandafiri, apoi o văzu pe femeia din colţ. Trupul ei voluptuos era acoperit de o rochie largă, albă, iar părul ei blond cu nuanţe rozalii era prins în coc. Cocul şi decolteul adânc al rochiei îi expuneau cât se putea de mult gâtul.
Ea zâmbi şi făcu o reverenţă, vorbind în acea limbă necunoscută.
- Nu, zise Rhage. în engleză. O vom face în engleză.
- Desigur, râzboinicule. Vocea femeii era subţire şi pură, ca un ciripit de păsări. Ochii ei gri pal şi încântători zăboveau pe chipul lui Rhage. îmi face plăcere să te servesc.
Mary se foi, încercând să-şi calmeze dorinţa de a-şi apăra teritoriul. „Sd-l *servească?"*
-Cum te cheamă, Aleaso? întrebă Rhage.
-Sunt Layla. Făcu din nou o reverenţă. îndreptându-se, ochii ei analizară trupul lui Rhage.
- Ea este Mary. îşi trecu braţul în jurul umerilor ei. Este...
- Iubita lui, zise Mary aspru.
Rhage făcu o grimasă.
- Este perechea mea.
- Desigur, râzboinicule. Femeia făcu din nou o reverenţă, de data aceasta către Mary. Când îşi ridică privirea, zâmbi cald. Doamnă, este o plăcere să vă servesc şi pe dumneavoastră!
„Bine, în regulă. Atunci ce-ai zice să-ţi mişti fundul mic de aici şi să te asiguri că

înlocuitoarea ta este o gor- gonă urâtă, cu doi dinţi, în rochie largă?"

- Unde să stau? întrebă Layla.

Rhage aruncă o privire în cameră înainte să se concentreze asupra patului cu baldachin, luxos.

- Acolo.

Mary îşi ascunse tresărirea. Dar, vai, aceasta nu fusese prima ei alegere!

Layla merse acolo unde i se indică, rochia mătăsoasă răsucindu-se în spatele ei. Se aşeză pe pătura din satin, dat, când îşi ridică picioarele, Rhage clătină din cap.

- Nu. Stai aşezată!

Layla se încruntă, dar nu protestă. Zâmbi iar în timp ce el făcu un pas în faţă.

-Vino, zise el, trăgând-o pe Mary de mână.

- Este suficient de aproape.

O sărută şi apoi se apropie de femeie, îngenunchind în faţa ei. Când ea îşi duse mâinile la rochie, de parcă ar fi vrut să se dezbrace, Rhage o opri.

-Voi bea de la încheietura mâinii, zise el. Iar tu nu mă vei atinge.

Layla făcu ochii mari, iar pe chipul ei se citi ulu-irea. De data aceasta lăsă capul în jos de ruşine, nu din respect.

- Am fost spălată cum se cuvine pentru tine. Mă poţi verifica, dacă doreşti.

Mary îşi duse mâna La gură. Era îngrozitor faptul că această femeie se vedea numai ca un obiect bun doar de manevrat.

Rhage clătină din cap, simţindu-se în mod evident stânjenit de răspuns.

- Doreşti pe altcineva? zise Layla cu blândeţe.

- Nu vreau nimic din toate astea, bombăni el.

-Atunci de ce ai chemat o Aleasă dacă nu ai nici o
intenţie să beneficiezi de ea?

- Nu am crezut că va fi atât de dificil.

- Dificil? Vocea Laylei deveni mai profundă. îmi pare râu, dar nu îmi dau seama cum te-am deranjat.
- Nu este vorba de asta, nu vreau să te jignesc. Mary a mea... Ea este om şi nu pot bea de la ea.
- Deci ni se va alătura numai pentru plăcerile din pat. Atunci va fi onoarea mea să o servesc şi pe ea.
-Ah, da, nu... Nu este aici pentru... Ah, noi trei nu vom... Dumnezeule mare, Rhage se înroşise! Mary este aici deoarece nu voi avea altă femeie, dar trebuie sâ mă hrănesc, înţelegi? Rhage înjură şi se ridică în picioare. Nu va funcţiona. Nu mi se pare o idee bună.
Ochii Laylei scânteiară.
- Spui că trebuie să te hrăneşti, dar nu o poţi face din vena ei. Sunt aici. Sunt dispusă. îmi va face plăcere să-ţi ofer ce ai nevoie. De ce să te simţi inconfortabil? Sau poate vrei să mai aştepţi? Până când foamea te va consuma şi pericolul va plana asupra perechii tale?
Rhage îşi trecu mâna prin păr. Strânse o şuviţă. Trase.
Layla îşi incrucişă picioarele, rochia dezvăluindu-i coapsa. Era ca un tablou aşezată pe acel pat luxos, atât de cuviincioasă şi totuşi incredibil de sexuală.
-Ţi-ai uitat tradiţiile, războinicule? Ştiu că a trecut mult timp, dar cum să te simţi inconfortabil din cauza atenţiei mele? Este una dintre îndatoririle mele, iar eu mă simt onorată. Layla clătină din cap. Sau ar trebui să spun că obişnuiam să mă simt astfel. Noi obişnuiam. Cele Alese au suferit în toate aceste secole. Nici unul dintre fraţi nu ne-a mai chemat, suntem indezirabile, nefolosite. Când în cele din urmă ne-ai contactat, am fost atât de încântate!
- îmi pare rău! Rhage o privi pe Mary. Dar nu pot...

- în privinţa ei îţi faci cele mai multe griji, nu? şopti Layla. Îţi faci griji pentru ceea ce va gândi ea văzându-te la încheietura mea.
- Nu este obişnuită cu tradiţiile noastre.
Femeia ridică mâna.
- Doamnă, veniţi şi luaţi loc lângă mine pentru ca el să vă poată vedea în timp ce bea, astfel încât să vă poată simţi atingerea şi mirosul şi să puteţi lua parte la acest moment. Altfel, mă va refuza, iar atunci ce se va alege de voi? Când se lăsă tăcerea, iar Mary rămase pe loc, femeia îi făcu semn nerăbdătoare: Sigur vă daţi seama că altfel nu va bea. Trebuie să o faceţi pentru el.
-Am ajuns, zise Tohrment în timp ce parca Roverul în faţa unei case moderne, elegante. Se aflau într-o parte a oraşului care îi era necunoscută lui John, unde casele erau departe de stradă şi una de cealaltă. Existau multe porţi din fier negru şi peluze, iar copacii nu erau numai arţari şi stejari, ci şi soiuri preţioase, ale căror nume nu le cunoştea.
John închise ochii, dorindu-şi să nu poarte o cămaşă căreia îi lipsea un nasture. Poate că, dacă îşi ţinea mâna în jurul stomacului, soţia lui Tohrment nu observa.
Dumnezeule, dacă aveau copii? Care aveau să râdă de el...
- Ai *copii*? gesticulă John fără să se gândească.
-Ce zici, fiule?
John căută prin buzunare nişte bucăţi de hârtie împăturite. Când îşi găsi pixul, scrise repede şi întoarse hârtia.
Tohrment rămase nemişcat şi-şi privi casa, chipul lui aspru încordându-se ca şi cum se temea de ceea ce se afla înăuntru.
- Sar putea să avem unul. Cam peste un an. Wellsie a mea este însărcinată, dar femeile noastre au o perioadă foarte grea în timpul

naşterii. Tohrment clătină din cap, strângând din buze. Pe măsură ce îmbătrâneşti, ajungi să te temi de sarcini. Îţi fură *sheiianul*. Sincer, prefer să nu am copii deloc decât să o pierd pe ea. Bărbatul îşi drese vocea. Oricum, hai să intrăm! Vom mânca şi apoi îţi voi face un tur al centrului de pregătire.
Tohrment deschise uşa garajului, apoi coborâră. Când John îşi luă valiza de pe bancheta din spate, bărbatul scoase bicicleta din portbagaj. Intrară în garaj şi Tohrment aprinse lumina.
-Voi lăsa bicicleta ta sprijinită de perete, în regulă?
John încuviinţă şi privi în jur. Se mai aflau acolo o rulotă Volvo şi un Corvette Sting Ray decapotabil din 1960.
John nu putea să-şi ia ochii de la ele.
Tohrment râse cu blândeţe.
-Ce-ar fi să mergi şi să o saluţi?
John lăsă valiza jos şi se îndreptă îndrăgostit spre Corvette. Se apropie, vrând să mângâie metalul fin, dar îşi trase mâna înapoi.
- Nu, atinge-o! Îi place atenţia.
Oh, maşina era frumoasă! Un albastru metalizat, strălucitor. Iar capota era lăsată în jos, aşa că putea vedea şi interiorul. Scaunele albe erau uluitoare. Volanul strălucea. Bordul era plin de taste. Era gata să parieze că motorul era zgomotos ca un tunet când pornea. Probabil mirosea a ulei proaspăt când se încălzea.
Îl privi pe Tohrment, crezând că avea să îi sară ochii din orbite. Îşi dorea să poată vorbi numai pentru a-i spune bărbatului cât de specială era maşina.
- Mda, este arătoasă, nu? Eu am recondiţionat-o. Sunt pe cale să o pun deoparte pentru iarnă, dar putem să mergem în centru

cu ea în seara asta, ce zici? Este răcoare, dar ne îmbrăcăm mai gros.
John radia. Şi se tot hlizea în timp ce braţul greu al bărbatului îl luă de umerii subţiri.
- Hai să te hrănim, fiule!
Tohrment luă valiza şi se îndreptară spre uşa lângă care se afla bicicleta lui John. Intrând în casă, simţiră mirosul mâncării mexicane, condimentat şi bogat.
Nasul lui John era încântat. Stomacul îi ghiorţăia. La dracu', nu putea mânca nimic din toate astea! Dacă soţia lui Tohrment se supăra?
O roşcată incredibilă apăru în calea lor. Avea cel puţin 1,80 metri, pielea ei era delicată ca porţelanul alb şi purta o rochie largă, galbenă. Părul ei era nemaipomenit, şuviţele căzându-i în valuri pe spate.
John îşi acoperi talia cu mâna, pentru a ascunde lipsa nasturelui.
- Ce faci, ft*ellren?* spuse femeia, intinzându-se pentru ca Tohrment să o sărute.
- Sunt bine, keian. Wellsie, acesta este John Matthew. John, ea este sheltanul meu.
- Bine ai venit, John! !i întinse mâna. Mă bucur atât de mult că vei sta cu noi!
John dădu mâna cu ea şi apoi şi-o trase înapoi.
- Haideţi, băieţi! Cina este gata!
Bucătăria avea mobilă din lemn de cireş, blat din granit şi electrocasnice negre, strălucitoare. O masă din fier şi sticlă cu trei scaune era situată în alcovul cu ferestre. Totul părea nou-nouţ.
-Voi doi mergeţi să luaţi loc, zise Wellsie. Voi aduce mâncarea.
El privi spre chiuvetă. Era din porţelan alb cu un robinet elegant, înalt.
-Vrei să te speli pe mâini? zise ea. Mergi!
Într-o farfurioară se afla un săpun, iar el avu grijă să se cureţe peste tot, chiar şi pe sub unghii. După ce el şi Tohrment se aşezară,

Wellsie veni cu farfuriile şi cu castroanele pline cu mâncare. Enchilada. Quesadilla. Merse înapoi şi reveni cu mai multe.

- Aşa mai merge, zise Tohrment în timp ce se servea, umplându-şi farfuria. Wellsie, arată fantastic!

John **privi mâncarea.** Nu putea **suporta nimic de** pe masă. Le **putea spune** că **mâncase mai devTeme...**

Wellsie puse un boi în faţa lui. O lipie plină cu orez alb care avea deasupra un sos deschis la culoare. Aroma era delicată, dar atrăgătoare.

- Asta îţi va linişti stomacul. Are ghimbir în el, zise ea. Iar sosul este bogat în grăsimi, ceea ce te va ajuta să mai iei în **gTeutate.** Pentru desert, ţi-am făcut budincă de banane. Intră uşor şi are multe calorii.

John se holba la mâncare. Ea ştia. Ştia exact ce nu putea mânca el. Şi ce putea.

Bolul din faţa lui deveni înceţoşat. El clipi repede. Apoi frenetic.

Strângând gura, îşi frânse mâinile în poală până când îi trosniră încheieturile. Nu avea să plângă ca un copil. Refuza să se facă de râs astfel.

Vocea lui Wellsie era blândă.

-Tohr? Vrei să ne laşi un minut?

Se auzi scaunul mişcându-se, apoi John simţi o mână solidă pe umăr. Greutatea se ridică, iar paşii grei răsunară, ieşind din încăpere.

-Te poţi descărca acum. A plecat.

John închise ochii şi se ghemui, lacrimile prelingân- du-i-se pe obraji.

Wellsie trase un scaun lângă el. Cu mişcări lente, delicate, îl mângâie pe spate.

Se simţea atât de binecuvântat că Tohrment apăruse şi-l găsise la timp! Că această casă în care avea să stea era atât de drăguţă şi de curată. Că Wellsie îi pregătise ceva specia), ceva ce stomacul lui putea tolera.

Că amândoi ii permiseseră să-şi păstreze demnitatea.

John se simţi tras într-o parte, apoi îmbrăţişat.
Legănat.
Cocoloşit, absorbi bunătatea.
Câteva clipe mai târziu, îşi înălţă capul şi simţi un şerveţel aşezat în mâna lui. îşi şterse faţa, îşi îndreptă umerii şi o privi pe Wellsie.
Ea zâmbi.
- Mai bine?
El încuviinţă.
- Merg să-l aduc pe Tohr, da?
John încuviinţă din nou şi ridică furculiţa. Când încercă orezul, gemu. Nu avea cine ştie ce gust, dar, când ajunse în stomac, în loc de spasme simţi o uşurare uluitoare. Era ca şi cum mâncarea fusese potrivită în mod special pentru ce avea nevoie sistemul lui digestiv.
Nu îndrăzni să ridice privirea când Tohrment şi Wellsie se aşezară iar la masă şi fu uşurat când începură să vorbească despre lucruri obişnuite. Treburi casnice. Prieteni. Planuri.
Termină tot orezul şi privi spre aragaz, întrebându-se dacă mai era. înainte să poată cere, Wellsie luă bolul şi îl aduse plin. Mâncă trei porţii. Şi budinca de banane. Când să lase lingura jos, îşi dădu seama că era prima dată în viaţa lui când se simţea sătul.
Inspiră adânc, se lăsă pe spătarul scaunului şi închise ochii, ascultând vocea profundă a lui Tohrment şi răspunsurile suave ale lui Wellsie. Era ca un cântec de leagăn, se gândi el. Mai ales când treceau la acea limbă pe care el nu o recunoştea.
-John.[7] spuse Tohrment.
Încercă să se ridice, dar era atât de adormit, încât tot ce putu face fu să deschidă ochii.
-Ce zici, să te duc în camera ta ca să poţi dormi? Vom merge la centru peste câteva zile. îţi las timp să te acomodezi.
Totuşi, îşi duse farfuria la chiuvetă, o clăti şi o aşeză în maşina de spălat vase. Când se

întoarse la masă să ajute la strâns, Wellsie dădu din cap dezaprobator.

- Nu, mă ocup eu. Tu mergi cu Tohr.

John scoase pixul şi hârtia. Când termină de scris, întoarse cuvintele spre Wellsie.

Ea râse.

- Cu plăcere. Şi da, o să-ţi arăt cum se găteşte.

John încuviinţă. Apoi miji ochii.

Wellsie zâmbea atât de larg, încât el îi văzu dinţii. Cei doi din faţă erau foarte lungi.

Ea închise buzele, ca şi cum ar fi înţeles.

-Mergi şi dormi, John, şi nu-ţi face griji pentru nimic. Va fi suficient timp de gândire mâine.

El privi chipul lui Tohrment, care era mai la distanţă.

Atunci înţelese. Fără să i se spună. Mereu ştiuse că era diferit, dar în cele din urmă avea să afle de ce; aceste două persoane minunate urmau să îi spună ce era.

John se gândi la visele lui. La muşcătură şi la sânge.

Avea sentimentul că nu fuseseră doar în imaginaţia lui.

Erau amintirile lui.

capitolul 37

Mary se holba la mâna întinsă a Alesei şi apoi la Rhage. Chipul lui era sumbru, trupul îi era încordat.

- Nu-l vei ajuta? întrebă Layla.

Inspirând adânc, Mary înainta şi-şi aşeză palma în mâna întinsă spre ea.

Layla o trase lângă ea şi zâmbi discret.

-Ştiu că eşti emoţionată, dar nu-ţi face griji, se va termina repede! Atunci voi pleca şi veţi rămâne numai voi doi. Veţi putea să vă îmbrăţişaţi şi să mă alungaţi din gândurile voastre.

-Cum suporţi să fii... folosită astfel? întrebă Mary.

Layla se încruntă.

-Ofer ceea ce este nevoie, nu sunt folosită. Şi cum aş putea să nu ofer Frăţiei? Ne protejează pentru a putea trăi. Ne oferă fiice, astfel încât tradiţia să poată continua - sau, cel puţin, obişnuiau să o facă. în ultima vreme, numărul nostru a scăzut, deoarece fraţii nu mai vin la noi. Avem nevoie disperată de copii, dar, prin lege, putem să rămânem însărcinate numai cu membrii Frăţiei. Ea îl privi pe Rhage. De aceea am fost aleasă în noaptea aceasta. Sunt aproape de perioada de împerechere şi speram ca tu să mă ai.

- Nu mă voi culca cu tine, spuse Rhage cu blândeţe.

-Ştiu. Şi totuşi te voi servi.

Mary închise ochii, imaginându-şi ce fel de copil i-ar fi oferit Rhage unei femei. în timp ce mâna ei îşi găsi abdomenul plat, încercă să şi-l imagineze umflat şi greu. Bucuria ar fi fost copleşitoare, era foarte sigură. Pentru că durerea certitudinii că nu avea să se întâmple vreodată era îngrozitoare.

- Deci, războinicule, ce vei face? Vei lua ceea ce-mi face plăcere să-ţi ofer? Sau vei risca să îi faci rău perechii tale?

Când Rhage ezită, Mary îşi dădu seama că singura soluţie se afla chiar în faţa lor. El trebuia să facă asta.

-Bea! îi ordonă ea.

El îi întâlni privirea.

- Mary?

- Vreau să te hrăneşti. Acum!

- Eşti sigură?

-Da.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi el căzu din nou pe podea în faţa Laylei. Aplecându-se, femeia îşi ridică mâneca şi îşi sprijini braţul pe coapsă. Venele încheieturii se evidenţiau albastre pe sub piele.

Rhage se întinse spre mâna lui Mary când deschise gura. Colţii i se lungiră de trei ori mai mult decât de obicei. Cu un sâsâit discret, se aplecă şi-şi aşeză gura asupra Laylei, Femeia tresări, apoi se relaxă.
Degetul lui Rhage mângâia încheietura lui Mary cu mâna lui caldă. Ea nu putea vedea exact ce făcea el, dar mişcarea subtilă a capului sugera că sugea. Când el ii strânse palma, ea răspunse gestului cu şovăială. întreaga experienţă era prea ciudată, el avusese dreptate: era o intimitate şocantă în ea.
- Mângâie-l, îi şopti Layla. Este pe cale să se oprească, dar e prea curând. Nu a luat suficient.
Amorţită, Mary se întinse spre el şi îşi aşeză mâna liberă pe capul lui.
- Este în regulă. Sunt bine.
Când Rhage dădu semn că avea să se retragă, ca şi cum ar fi ştiut că ea minţea, se gândi la toate lucrurile prin care el era dispus să treacă pentru ea, la toate lucrurile prin care trecuse pentru ea.
Mary îi ţinu capul pe loc, împingându-l.
-Ia-ţi timp! Serios, este în regulă!
Când ea îi strânse palma, umerii i se relaxară şi se mută mai aproape de ea, schimbându-şi poziţia corpului. Ea îşi desfăcu picioarele pentru ca el să se poată aşeza între ele, pieptul sprijinindu-se de coapsa ei, spatele lui lat făcând-o să pară mică pe lângă el. Ea îşi trecu mâna prin părul lui blond, buclele groase, moi pătrunzând printre degetele ei.
Brusc, toată situaţia nu mai păru aşa de ciudată.
Deşi putea simţi presiunea pe care o punea asupra venei Laylei, trupul lui Rhage lipit de al ei era ceva familiar, iar mângâierea încheieturii îi spuse că el se gândea la ea în timp ce se

hrănea. O privi pe Layla. Femeia îl privea, dar concentrarea de pe chipul ei era alinătoare.
Mary îşi aminti ce spusese el despre băut: dacă o muşca, ea avea să-i simtă plăcerea. În mod evident, nu exista aşa ceva între el şi Aleasă. Trupurile amândurora erau calme, nemişcate. Nu erau în pragul vreunei pasiuni.
Layla ridică privirea şi zâmbi.
- Se descurcă bine. încă un minut.
Apoi se termină. Rhage îşi ridică încet capul şi se întoarse spre trupul lui Mary, relaxându-se între şoldurile ei şi luând-o în braţe. îşi odihni faţa pe coapsa ei şi, deşi ea nu-i putea vedea expresia, muşchii lui erau relaxaţi, iar respiraţia, profundă şi regulată.
Ea privi încheietura Laylei. Văzu două răni circulare şi o umflătură roşie, dar numai puţin sânge.
-Va avea nevoie de puţin timp pentru a se aduna, zise Layla în timp ce-şi linse rana, apoi coborî mâneca. Se ridică în picioare.
Mary îi mângâia spatele lui Rhage în timp ce o privea pe femeie.
-Mulţumesc!
-Cu mare plăcere!
-Te vei întoarce când va avea nevoie de tine?
-Voi doi mă veţi dori pe mine? Pe mine în mod special?
Mary se întări, în ciuda entuziasmului femeii.
- Da, eu cred că da.
Layla strălucea, în ochii ei citindu-se fericirea.
- Doamnă, va fi onoarea mea. Făcu o reverenţă. Ştie cum să mă cheme. Chemaţi-mă oricând!
Femeia ieşi din cameră cu un pas vioi.
Când uşa se închise, Mary îngenunche şi sărută umărul lui Rhage. El era tulburat. îşi ridică puţin capul. Apoi îşi şterse gura cu palma, ca şi cum nu ar fi vrut ca ea să-l vadă murdar de sânge.

Când o privi, pleoapele îi erau căzute, privirea strălucitoare, metalică, puţin înceţoşată.
- Hei, zise ea, dându-i părul pe spate.
El îi oferi acel zâmbet special, cel care îl facea să pară un înger.
-Hei!
Ea îi atinse buza inferioară cu degetul.
-A avut un gust bun? Când el ezită, ea continuă: Fii sincer cu mine!
- Da! Dar aş fi preferat să fi fost tu şi m-am gândit la tine tot timpul, mi-am imaginat că erai tu.
Mary se aplecă şi îi linse gura. Când el făcu ochii mari de uimire, ea îşi lăsă limba să alunece şi simţi puţin din gustul acela dulceag de vin roşu.
- Bine, şopti ea printre buze. Vreau să te gândeşti la mine când faci asta.
El îi cuprinse gâtul în mâini, degetele mari atingân- du-i venele.
- întotdeauna!
Gura lui o găsi pe a ei, iar ea îl cuprinse de umeri, trăgându-l mai aproape. Când el îi ridică puloverul, ea îşi ridică braţele pentru ca el să i-l poată da jos, apoi se lăsă pe spate, pe pat. El îşi dădu jos pantalonii şi apoi lenjeria ei intimă, apoi se dezbrăcă şi el de tot.
Se aşeză deasupra ei, cuprinzând-o cu o mână şi ridicând-o mai sus pe pat. îşi aşeză coapsa între picioarele ei şi apoi trupul lui îl lipi pe al ei de saltea, excitarea cuprinzându-i vintrele. Se arcui sub el, mângâindu-se, mângâi ndu-l.
Gura lui o săruta cu poftă, dar o penetră încet, despărţindu-i cu gentileţe picioarele, întinzând-o, unindu-se. Era excitat şi angelic şi se mişca languros, profund. Parfumul acela delicios fu emanat de pielea lui, saturând-o.
- Nu voi avea alta, spuse el cu gura lipită de gâtul ei. Nu te voi avea decât pe tine.

Mary îşi strânse picioarele în jurul şoldurilor lui, încercând sâ-l aibă atât de adânc, încât să rămână acolo pentru totdeauna.
John îl urmă pe Tohrment prin casă. Erau multe camere şi toată mobila şi decoraţiunile erau foarte frumoase şi foarte vechi. Se opri în faţa unui tablou care reproducea un peisaj de munte. O etichetă din alamă pe ramă avea inscripţionat numele Frederic Church. Se întrebă cine fusese şi decise că tipul fusese al naibii de priceput la ceea ce făcuse.
În capătul holului, Tohrment deschise o uşă şi aprinse lumina.
-Ţi-am adus deja valiza aici.
John păşi înăuntru. Pereţii şi tavanul erau vopsiţi în albastru-închis şi se aflau acolo un pat mare cu o tăblie elegantă şi o mulţime de perne pufoase. Mai existau o masă şi un birou. De asemenea, nişte uşi glisante care dădeau spre o terasă.
- Baia este acolo.
Tohrment deschise o uşă şi aprinse lumina.
John băgă capul înăuntru şi văzu marmură de un albastru-închis. Cabina de duş era din sticlă, iar apa curgea prin patru capete.
-Dacă ai nevoie de ceva, Wellsie este aici, iar eu mă voi întoarce în jurul orei 4.00 dimineaţa. în fiecare dimineaţă, pe la acea oră, coborâm. Dacă ai nevoie de noi în timpul zilei, ridică receptorul şi tastează 1. Ne vom bucura să te vedem oricând. Oh, şi avem doi *doggeni* - sau angajaţi - care ne ajută la treburile casei. Sal şi Regine. Amândoi ştiu că stai cu noi acum. Ei apar în jurul orei 5.00. Dacă trebuie să ieşi, roagă-i să meargă cu tine.
John se apropie de pat şi atinse o faţă de pernă. Era atât de moale, încât abia putea sâ o simtă.
-Aici vei fi bine, fiule. S-ar putea să dureze puţin până ce te vei acomoda, dar vei fi bine.

John aruncă o privire prin cameră. Făcându-şi curaj, se îndreptă spre Tohrment şi deschise gura. Apoi arătă spre bărbat.

- Eşti sigur că vrei să faci asta acum? şopti Tohrment.

Când John încuviinţă, Tohrment deschise gura. Şi
scoase colţii.

„Ah, Dumnezeule! Ah..."

John înghiţi în sec şi îşi duse degetele la gură.

- Mda, şi tu vei avea. în câţiva ani. Tohrment păşi, aşezându-se pe pat şi sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Tranziţia are loc în jurul vârstei de 25 de ani. După aceea, va trebui să bei pentru a supravieţui. Şi nu vorbesc despre lapte, fiule!

John se încruntă, înrrebându-se de la cine.

- îţi vom găsi o femeie care să te ajute cu tranziţia, iar eu îţi voi spune la ce să te aştepţi. Nu este distractiv, dar, odată ce trece, vei fi puternic şi vei considera că a meritat.

John făcu ochii mari, măsurându-l pe Tohrment. Brusc îşi întinse mâinile pe orizontală, apoi îşi duse degetul la piept.

- Mda, şi tu vei fi de mărimea mea.

John gesticulă:

- Nu *cred!*

- Serios! De aceea tranziţia este groaznică. Trupul tău trece printr-o mare schimbare în câteva ore. După aceea va trebui să înveţi din nou anumite lucruri, cum să mergi, cum să te mişti. Tohr se privi. La început, trupurile acestea ale noastre sunt greu de controlat.

John îşi mângâie absent pieptul, acolo unde se afla cicatricea circulară. Ochii lui Tohrment urmăriră mişcarea.

- Trebuie să fiu sincer cu tine, fiule. Sunt multe lucruri pe care nu le ştim despre tine. În primul rând, nu ştim cât de mult din noi ai în sângele tău. Şi nu avem idee din ce linie te

tragi, tn privinţa cicatricii, nu pot s-o explic. Spui că ai avut-o toată viaţa şi te cred, dar acea cicatrice este făcută, nu este ceva cu care te naşti.

John scoase hârtia şi scrise:

- Toţi o ou?

- Nu. Numai eu şi fraţii mei. De aceea Bella te-a adus la noi.

- **Cine sunteţi? scrise John.**

- Frăţia Pumnalului Negru. Suntem războinici, fiule. Luptăm pentru a ţine rasa în viaţă şi asta te vom antrena şi pe tine să faci. Ceilalţi bărbaţi din grup vor deveni soldaţi, dar tu, cu acel semn, vei putea deveni unul de-ai noştri. Nu ştiu. Tohrment îşi scărpină ceafa. Curând te voi duce să-l cunoşti pe Wrath. El se află la conducere, este regele nostru. Aş vrea, de asemenea, să te consulte doctorul nostru, Havers. S-ar putea să-ţi identifice descendenţa. Eşti de acord cu asta?

John încuviinţă.

- Mă bucur că te-am găsit, John. Dacă nu te-am fi găsit, ai fi murit, deoarece nu ar fi fost nimeni care să-ţi ofere ce ai nevoie.

John se apropie şi se aşeză lângă Tohrment.

-Vrei să mă întrebi ceva?

John încuviinţă, dar nu-şi putu aduna gândurile către ceva coerent.

-Uite cum facem, reflectează în noaptea asta. Vom vorbi mai multe mâine.

John era vag conştient că îi răspunse cu o mişcare a capului. Tohrment se ridică şi se îndreptă spre uşă.

De nicăieri, în pieptul lui John ricoşă un glonţ de panică. Ideea de a rămâne singur i se părea terifiantă, deşi se afla într-o casă frumoasă, cu oameni buni, într-o zonă sigură. Se simţea pur şi simplu... atât de mic.

Observă bocancii lui Tohrment.

- Hei, John, aş mai rămâne puţin cu tine. Ce zici? Ne putem uita la televizor.
- *Mulţumesc,* gesticulă el fără să se gândească. Mă simt puţin *ciudat.*

-O să iau asta ca pe un da. Tohrment se sprijini de perne, luă telecomanda şi deschise televizorul. Vishous, unul dintre fraţii mei, a conectat casa asta. Cred că prindem aproape 700 de posturi TV. Ce ai vrea să vezi?

John ridică din umeri şi se sprijini de tăblie. Tohrment butonă până ce găsi Terminator 2.

- îţi place?

John fluieră discret printre dinţi şi încuviinţă.

-Mda, şi mie. Este un film clasic, iar Linda Hamilton este atrăgătoare.

capitolul 38

Rhage dormi până târziu, foarte târziu, dar fu trezit de veşti proaste. Neliniştea, acea furnicătură îngrozitoare, trăia din nou în el. Răgazul oferit de Fecioara Scrib încetase. Bestia revenise.

Deschise ochii şi văzu părul lui Mary pe perna lui. Şi curbura gâtului ei. Şi spatele ei gol.

Se trezi asudat, erecţia apărând într-o clipită.

Se gândea la modul în care fuseseră împreună după ce se hrănise. Şi apoi din nou după ce reveniseră în camera lor. O mai avusese de două ori în acea zi, simţindu-se prost pentru că o solicitase atât de mult. Şi totuşi, de fiecare dată ea îi zâmbea şi-l primea înăuntrul ei, deşi probabil fusese epuizată şi cam tensionată.

Şi o voia din nou acum, dar cu o nevoie accentuată care era diferită faţă de ceea ce simţise înainte. Foamea era sălbatică, ca şi cum nu o avusese deloc sau ca şi cum nu o mai văzuse de luni bune. împotrivindu-se dorinţei, mâinile i se încordară, degetele îl furnicară, pielea i se strânse. Era complet întins, până şi oasele îi vibrau.

Se ridică din pat şi se duse la duş. Când se întoarse, îşi redobândise controlul, dar o văzu pe Mary, care se dezvelise. Era dezbrăcată, încântătoare, stând pe burtă, fundul ei uimitor fiind o tentaţie care îl măcina.
- Pot să-ţi aduc ceva de la bucătărie? întrebă el grav.
-Somn, şopti ea, întorcând u^se pe spate. Sânii ei cu
vârf rozaliu se întăriră, mângâiaţi de aer.
Oh, Dumnezeule, ceva nu era în regulă! Faţa ei era roşie de parcă fusese arsă, iar picioarele tresâltau pe saltea..
El se apropie şi îşi puse mâna pe fruntea ei. Era fierbinte şi uscată.
- Mary, cred că ai febră.
- Mică. Nu este neobişnuit.
Teama îi mai domoli pofta.
- Vrei să-ţi aduc nişte aspirină?
-Trebuie doar să dorm.
- Vrei să stau cu tine?
Ea deschise ochii. El ura expresia lor fadă.
- Nu, se mai întâmplă. Sincer, sunt în regulă. Trebuie doar să dorm.
Rhage mai rămase cu ea puţin, apoi îşi trase nişte pantaloni negri de nailon şi un tricou. înainte să plece, o privi. Nu suporta ca ea să aibă nici măcar puţină febră. Ce avea să se întâmple când chiar urma să se îmbolnăvească? Havers. încă nu primise veşti de la Havers, iar doctorul deja ar fi trebuit să aibă acces la dosarul ei. Rhage luă telefonul şi ieşi pe hol. Conversaţia cu doctorul nu dură mult, deoarece bărbatul nu putea face nimic pentru ea. Cum vampirii nu făceau cancer, nu se concentrase asupra bolii, aşa cum nu o făcuseră nici colegii lui.

Rhage era pe cale să închidă când celălalt bărbat spuse:
- îţi cer scuze, milord, nu vreau să-mi bag nasul. Dar ai... Ştii cât de complicate au fost tratamentele ei? tiu că au fost multe.
–Ş
–Î
nţelegi cât de puternice sunt, nu? Dacă leucemia a revenit, opţiunile ei s-ar putea să fie limitate...
- Mulţumesc că i-ai analizat dosarul, apreciez. De parcă ar fi avut nevoie de confirmare privind gravitatea situaţiei!
-Aşteaptă... Te rog, vreau să ştii că sunt aici să vă ajut oricum pot. Deşi nu pot fi de ajutor în privinţa chimioterapiei, avem formule pentru multe calmante şi multe alte lucruri care i-au fost administrate înainte. Pot să-i uşurez agonia şi să o supraveghez, deşi va primi tratament într-un spital de oameni. Trebuie să mă suni!
-O voi face! Şi... mulţumesc, Havers!
După ce închise, merse în biroul lui Wrath, dar camera era goală, aşa că se întoarse jos. Poate că Wrath şi Beth mâncau.
De nicăieri, un zid din piele cu păr negru şi lung se materializa în faţa lui. Ochelarii de soare ai lui Wrath aveau rame argintii astăzi.
-Mă căutai? întrebă regele.
- Salut! Da. Mary s-a mutat aici. Permanent.
-Am auzit. Fritz a zis că a adus cu ea câteva lucruri.
-Aha. Ascultă, te deranjează dacă organizez aici o
mică petrecere? Mi-ar plăcea ca Mary să se întâlnească aici cu prietena ei, Bella, şi mă gândeam că Frăţia ar putea să se comporte frumos. Ştii tu, să poarte costum şi tot tacâmul. Poate că vine şi Wellsie. Mary mă are pe mine, dar are nevoie să aibă în jur şi alte persoane. Nu vreau să se simtă izolată.

- O idee foarte bună. Beth voia să mergem în oraş în seara asta, dar...
- Nu-ţi schimba planurile! Este ceva neoficial.
- Ei bine, *shellanul* meu abia aştepta să iasă. Îi cam place să mă aibă numai pentru ea. Şi mie îmi place când mă are astfel, înţelegi ce zic?
Rhage zâmbi vag în timp ce trupul lui Wrath emană căldură.
-Mda, ştiu.
Urmă un moment de tăcere. Regele spuse:
- Frate, mai este ceva?
-Ah, da! În curând, Mary se va simţi foarte rău. Voi ieşi cu fraţii în fiecare seară cât timp voi putea, dar când situaţia se va agTava...
- Desigur. Fă ce trebuie să faci.
- Mulţumesc, frate.
Wrath încuviinţă.
-Ştii ceva? Eşti un bărbat de toată isprava. Chiar eşti.
- Mda, dar păstrează asta pentru tine. Am de protejat reputaţia unui nemernic egocentric.
- Pe Tohr l-aş vedea făcând asta. Pe Phury, cu siguranţă. Poate şi pe V.
Rhage se încruntă.
- Faci să pară de parcă este un sacrificiu, pentru Dumnezeu! O iubesc.
- Este un sacrificiu. O iubeşti chiar dacă ştii că va pleca în Exitus.
-Nu va pleca nicăieri. Rhage îşi muşcă buza. Va fi bine. Va fi greu, dar va fi bine.
- Iartă-mă! Wrath încuviinţă din cap. Sigur că va fi.
Rhage privi în jos. Nu ştia cum să primească scuza deoarece el o experimentase numai oferind-o. Şi, în plus, de fiecare dată când se gândea că Mary avea să moară, simţea un gol în piept.

- Pe curând, milord, zise el, dorind să plece înainte să se facă de râs pentru că devenea prea emotiv.
Numai că, atunci când ridică privirea, se lovi direct de ochii lui Wrath pentru prima dată. Regele niciodată nu-şi dăduse ochelarii jos. Niciodată.
Respiraţia lui Rhage se opri, concentrându-se asupra irisurilor fosforescente, verzi-argintii, care îl priveau. Nu existau pupile, numai două puncte mici şi negre. Iar căldura din acele cercuri oarbe, strălucitoare, era şocantă.
- Sunt mândru să-ţi spun frate, zise Wrath.
Rhage simţi nişte braţe grele trăgându-l la pieptul lui solid. Se încordă, dar apoi îşi permise să atârne de umerii masivi ai lui Wrath.
-Wrath?
-Da?
Rhage deschise gura să vorbească, dar îşi pierdu vocea.
Wrath răspunse în tăcere;
- Vom fi aici pentru tine. Aşa că, atunci când vei avea nevoie de ajutor, să ni-l ceri. Iar când va veni vremea, va primi o ceremonie spre Exitus, aşa cum merită sheiLmul unui războinic.
Rhage închise ochii strâns.
- Mulţumesc, milord!
Mai târziu în acea seară, Mary se afla în baie, piep- tănându-şi părul şi uscându-l. Când termină, se privi în oglindă şi îşi aranjă buclele brunete. Erau moi printre degete, iar acea lumină, culoarea, părea să aibă tente aurii şi roşietice.
Refuza să se gândească la faptul că avea să-i cadă părul din nou. Alungă acel gând. Dumnezeu ştia că avea să se gândească la asta când urma să se întâmple.
- Eşti la fel de frumoasă ca ieri, zise Rhage când ieşi de la duş.

în timp ce se ştergea, veni în spatele ei şi aruncă un sărut spre reflexia ei.
Ea zâmbi.
-Mulţumesc mult că i-ai invitat pe Bella şi pe John. A devenit o prietenă atât de bună, iar în privinţa lui mi-am făcut griji.
- Nu vreau să rupi legătura cu oamenii doar pentru că eşti aici. în plus, Frăţia trebuie să se comporte civilizat din când în când. Este bine pentru noi.
- Ştii, Tohrment şi Wellsie sunt foarte de treabă pentru că îl iau pe John să aibă grijă de el.
- Ei doi sunt cei mai buni!
Când Rhage părăsi baia, ochii tatuajului său se holbau la ea. Efectul era ciudat, se gândi ea, dar nu neapărat neplăcut. Era ca şi cum era supravegheată de un câine de pază care îşi dorea de fapt să fie mângâiat.
Se apropie şi se aşeză pe pat.
- Hei, îmi pare rău că te-am ţinut treaz în această dimineaţă. Mă zvârcolesc mult când am febră.
Rhage ieşi din garderobă, trăgând fermoarul unei perechi de pantaloni negri.
- Nu m-ai deranjat deloc. Dar putem face ceva în privinţa ei?
- Nu chiar. Voi merge în alt dormitor dacă te deranjează. Râse când văzu privirea pe care i-o aruncă. Nu voi face asta.
-Apropo de Havers... Speram să poată face ceva pentru tine.
- Nu-ţi face griji! Apreciez că ai încercat.
- Când te vei întâlni iar cu oncologul?
-Curând, dar gata cu această discuţie! în seara asta
celebrăm viaţa. Mă simt bine şi nu voi mai risipi nici măcar un minut.

Rhage zâmbi, ochii lui strălucind aprobator, plini de respect.
Iar ea se gândise chiar şi pentru o clipă să-l ţină la distanţă? „Fraieră!"
Ea îi zâmbi, aşteptând nerăbdătoare sfârşitul serii pentru a putea fi împreună. în întuneric. Cu nimic între ei.
Când dispăru în garderobă, ea îl urmă, gândindu-se că mai aveau câteva minute înainte ca petrecerea să înceapă şi că ar fi putut să aibă un preludiu. Când el privea cămăşile care atârnau pe umeraş, ea îi atinse spatele, chiar pe umărul bestiei.
Rhage tresări şi se dădu înapoi.
- Eşti rănit? întrebă ea.
Când ea îl ocoli, el tot continua să se întoarcă, repetând mişcarea de câteva ori.
-Rhage...
-Trebuie să ne grăbim, altfel vom întârzia. Vocea lui era puţin aspră, pectoralii zvâcnindu-i.
- Ce este în neregulă cu spatele tău?
El luă o cămaşă de pe umeraş şi o trase pe el, închizând repede nasturii.
- Spatele este în regulă.
Rhage o sărută pe obraz şi trecu repede pe lângă ea. în dormitor, deschise uşa care dădea spre hol, apoi îşi luă ceasul din sertar şi şi-l puse la mână. Prinse cureaua cu degetele tremurânde.
Chiar când ea voia să-l întrebe ce era în neregulă, Phury apăru în prag.
-Salut, frate, Mary, zise bărbatul zâmbind. Vreţi să coborâm împreună?
Mary îşi ascunse frustrarea. Decise că nu ar fi putut fi întrerupţi de cineva care să arate mai bine decât el. Părul bogat, multicolor al lui Phury era lăsat pe umerii laţi şi era îmbrăcat mortal. în sens proverbial. Costumul lui albastru-închis cu dungi subţiri, subtile şi

cămaşa lui roz pal îi evidenţiau gâtul gros şi tenul ridicol de perfect.
Mocasinii erau ai naibii de frumoşi, iar manşetele franţuzeşti erau prinse cu lanţuri grele, aurii şi purta, de asemenea, pe degetul mic un inel cu diamant.
Fratele era numai bun. El şi Bella chiar ar fi arătat bine împreună, se gândi ea.
- Spune-mi, Phury, ai întâlnit-o deja pe Bella?
Tipul îşi aranja batista din buzunarul de la piept,
chiar dacă aceasta era la locul ei.
- Mda, am cunoscut-o. În noaptea în care tu şi băiatul aţi venit la centru.
- Vine în seara asta.
-Eu... ştiu.
- Şi nu se vede cu nimeni în acest moment.
La naiba, se înroşise, se gândi ea. Phury era adorabil.
- Nu este interesat, zise Rhage în timp ce băga la brâu, în spate, un pistol.
Mary îi aruncă o privire urâtă bărbatului, pe care el o rată, deoarece îşi îmbrăca haina.
- Dar şi tu eşti singur, îi zise ea lui Phury. Nu?
- Oh, este singur.
- Rhage, ce-ar fi să-l laşi să răspundă singur? Deci, Phury, dacă amândoi sunteţi liberi, de ce nu o inviţi la cină cândva?
Phury îşi aranjâ reverul, înroşindu-se şi mai tare.
- Mda, nu ştiu ce să zic despre asta.
-Este incredibilă...
Rhage dădu din cap dezaprobator şi o scoase pe hol.
- Las-o baltă, Mary! Haide!
Pe la jumătatea treptelor, ea îl opri pe Rhage. Când Phury o luă înaintea lor, ea îi şopti:
- Ia-o mai uşor! El şi Bella s-ar putea să se simtă bine împreună.

-Singurul lucru pe care Bella l-ar obţine de la el ar fi o conversaţie.
-Ce...
- Nu îi plac femeile.
- Este gay?
- Nu, dar nu io băga pe Bella pe gât. Nu este corect pentru nici unul din ei.
Mary îi aruncă o privire lui Phury, care tocmai păşea pe podeaua mozaicară a foaierului. Chiar şi cu şchio- pătatul lui discret, avea aerul unui bărbat perfect sănătos. Dar poate că era numai o iluzie. Poate fusese rănit în timpul luptei.
- Este... impotent?
- Nu din câte ştiu eu. Este celibatar.
„Dumnezeule, ce risipă!'[4], se gândi ea, observând modul în care se mişca bărbatul.
- Deci face parte din vreo sectă religioasă.
-Nu.
- Atunci de ce?
- Pentru Phury, toate drumurile duc spre geamănul lui, Zsadist.
Şi, da, ştiu că nu seamănă. Rhage o împinse uşor, iar ea începu să coboare.
- De ce şchiopătează Phury?
-Are o proteză. Şi-a pierdut jumătate din piciorul stâng.
- Dumnezeule mare, cum?
-Şi l-a împuşcat.
Mary se opri.
- *Poftim?* S-a întâmplat din greşeală?
-Nu, intenţionat. Mary, haide, vom termina discuţia asta mai târziu!
O luă de mână şi o trase în faţă.
Bella păşi în vestibulul vilei cu doggenul care o condusese la fort. Privind în jur, rămase uluită. Familia ei deţinea o casă impunătoare, dar nu se compara cu asta. Aici era... trai regal. Ceea ce presupunea că avea sens, deoarece Regele Orb şi regina lui locuiau aici.

- Bine ai venit, Bella! se auzi o voce masculină gravă.
Ea se întoarse şi-l văzu pe fratele cu părul multicolor, cel care îi întrerupsese pe ea şi pe Zsadist în noaptea aceea la centrul de pregătire.
-Sunt Phury. Ne-am mai întâlnit. La sală.
- Războinicule, zise ea, făcând o reverenţă.
Era greu să nu fii impresionat de fraţi, mai ales de acesta. Era atât de mare! Atât de... Oare părul lui era adevărat?
-Ne bucurăm că ai putut veni. Îi zâmbi, ochii lui galbeni emanând căldură. Haide, lasă-mă să te ajut cu haina!
Când şi-o dădu jos, o lăsă pe mână.
- Nu-mi vine să cred că sunt aici, ca să fiu sinceră. Mary! Bună!
Cele două se îmbrăţişară şi apoi vorbiră cu Phury. În scurt timp, Bella se simţi în largul ei în preajma războinicului. Era ceva foarte calm şi demn de încredere la el, iar acei ochi erau mortali. Erau galbeni şi sinceri.
Oricât de atrăgător era, ea îl căuta pe fratele cu cicatrice. Continuând conversaţia, ea cercetă discret foaierul vast, colorat. Zsadist nu era prin preajmă. Poate că nu avea să vină la petrecere. Nu părea genul sociabil, asta era cert.
în timp ce Mary se duse la Rhage, Bella era hotărâtă să nu se simtă dezamăgită. Pentru Dumnezeu, nu avea de ce să-i urmărească pe cei ca Zsadist!
- Deci, Phury, zise ea. Pot să... Ştiu că este nepoliticos, dar trebuie să-ţi ating părul. Ea se apropie înainte ca el să poată spune nu şi prinse o şuviţă blondă şi roşcată, mângâind părul lung şi des. Ce încântător! Culorile erau incredibile! Şi... miroase atât de bine! Ce fel de şampon foloseşti?

îl privi în ochi, aşteptând ca el să facă un comentariu relaxat. în schimb, el încremeni. Nici măcar nu clipea, privind-o.
Brusc îşi dădu seama că Rhage se holba la ea din uşă cu o expresie şocată. La fel alt războinic, cu cioc. Şi un om uriaş. Şi...
Ei bine, petrecerea se cam oprise, nu?
Ea îşi coborî mâna şi şopti;
- îmi pare atât de rău! Tocmai am făcut ceva incredibil de nepotrivit, nu?
Phury îşi reveni din transa în care intrase.
- Nu, este în regulă.
- Atunci de ce se uită toţi la mine?
-Nu sunt obişnuiţi să mă vadă... Adică nici o femeie... Phury îi luă mâna şi o strânse. Bella, nu ai făcut nimic greşit. Serios. Şi nu-ţi face griji în privinţa fraţilor mei! Sunt doar geloşi pentru că vor să le atingi părul.
Însă era ceva în neregulă cu el, iar ea nu fu surprinsă când se scuză o clipă mai târziu.
Un *doggen* apăru în faţa ei.
- Iertaţi-mă, doamnă, ar fi trebuit să vă iau haina mai devreme.
- Oh, mulţumesc!
După ce o lăsă în braţele bărbatului, îşi dădu seama că petrecerea se mutase în ceea ce părea o sală de biliard. Era pe cale să se îndrepte într-acolo când simţi un aer rece venind din spatele ei. Oare se deschiseseră uşile de la intrare?
Ea se întoarse.
Zsadist se afla în colţul întunecat al vestibulului, privind-o din umbră. Era îmbrăcat în aceeaşi helancă neagră şi aceiaşi pantaloni negri, largi, pe care îi purtase ultima oară când îl văzuse şi, la fel ca înainte, ochii lui erau sălbatici. Sexuali.
„Oh, da!", se gândi ea, înroşindu-se. De aceea venise. Trebuia să-l revadă pe acest bărbat. Inspirând adânc, se îndreptă spre el.

- Bună! Când el nu răspunse, ea zâmbi forţat. O seară minunată, nu?
-Ţi-a plăcut sâ-l atingi pe geamănul meu?
Acela era geamănul lui? Cum puteau cei doi... Ei bine, era o asemănare. Dacă şi-l imagina pe Zsadist fără cicatrice şi cu părul lung.
-Te-am întrebat ceva, femeie! Ţi-a plăcut să-i atingi părul? Ochii aceia negri îi analizară trupul, urmărind liniile bluzei ei din mătase şi ale fustei strâmte pe care le purta. Când reveniră asupra chipului ei, zăboviră asupra gurii ei. Ai de gând să îmi răspunzi, femeie?
- Bella, răspunse ea automat. Te rog, spune-mi Bella!
Privirea lui Zsadist se întunecă.
- Crezi că fratele meu este frumos?
-Ah... da, este atrăgător.
-Atrăgător. Mda, acesta este cuvântul. Spune-mi ceva, îl vrei suficient de mult pentru a te culca cu mine?
O cuprinse un val de căldură, cuvintele rostite de el şi modul senzual în care o privea aprinzând un foc în ea. Dar apoi îşi dădu seama ce spusese.
- îmi pare rău, nu înţeleg...
- Geamănul meu este celibatar convins. Aşa că mă tem că mai mult de atât nu te vei putea apropia de Phury. Scoase un sunet ciudat. Dar sunt un înlocuitor nevrednic, nu?
Bella îşi duse mâna la gât, înecând imaginea în care se afla sub trupul lui Zsadist în timp ce el o avea. Cum ar fi fost ? Să fie a lui? Latura ei nesăbuită era disperată să afle.
Oh, Dumnezeule! Numai gândul o făcea să tremure.
Zsadist râse glacial.
-Te-am şocat? îmi pare rău. încerc să te ajut să revii cu picioarele pe pământ. Este greu să doreşti ceva ce nu poţi avea. Ochii lui zăboviră

asupra gâtului ei. Eu însă nu am avut niciodată această problemă.
Când ea înghiţi în sec, el urmări mişcarea.
- Problemă? şopti ea.
- Eu iau ce îmi doresc.
„Da, sigur că o faci", se gândi ea.
într-o zvâcnire arzătoare, şi-l imagină privind-o în timp ce trupurile lor se contopeau, chipul lui fiind la centimetri distanţă de al ei. Fantezia o făcu să ridice mâna. Voia sâ-şi treacă degetul de-a lungul cicatricii lui, până la gură. Numai pentru a-l simţi.
Cu o mişcare rapidă într-o parte, Zsadist evită contactul, ochii scânteindu-i de parcă l-ar fi şocat. Expresia fu ascunsă imediat.
Cu o voce plată, glacială, spuse:
- Ai grijă, femeie! Muşc.
- Ai de gând să-mi spui vreodată pe nume?
- Ce zici de un pahar, Bella? exclamă Phury. O luă de braţ. Barul este aici, în sala de biliard.
- Da, ia-o! bombăni Zsadist. Eşti un erou, frate. Mereu salvezi pe cineva. Şi ar trebui sâ ştii că te găseşte atrăgător.
Chipul lui Phury se încordă, dar nu spuse nimic în timp ce o conduse prin foaier.
Când ea privi în urmă, Zsadist nu mai era.
Phury o înghionti, pentru a-i atrage atenţia.
-Trebuie să stai departe de el. Când ea nu răspunse, războinicul **o** trase într-un colţ şi **o** cuprinse de umeri. Fratele meu geamăn nu este rănit. Este distrus, înţelegi diferenţa? Cu cel rănit lucrurile mai pot fi rezolvate. Cu cel distrus? Tot ce poţi face este să aştepţi să-l **îngTopi.**
Gura ei se întredeschise.
- Este atât de... dur.
- Este realitatea. Dacă moare înaintea mea, asta mă va omorî. Dar nu va schimba ceea ce este.

Ea se îndepărtă cu subînţeles de el.
-Voi tine minte. Mulţumesc!
-Bella...
- Parcă ziceai că îmi aduci ceva de băut.

capitolul 39

O opri în faţa clădirii înalte de apartamente. Groaznicul monolit făcea parte dintre clădirile înalte, de lux din Caldwell, o încercare a dezvoltatorilor de a reînvia malul râului. Apartamentul lui C se afla la etajul 26, spre râu. Pretenţios. Foarte pretenţios.
Majoritatea Jesserilor trăiau în dărăpănături, deoarece Lessening Society credea că banii trebuiau investiţi în război. C nu renunţase la stilul pompos, fiindcă şi-l putea permite. **Înainte** de a intra în Lessening Society **în** anii '70, fusese **un** excentric de **bani** gata şi, cumva, îşi păstrase finanţele. Tipul era o combinaţie neobişnuită: un diletant cu tendinţe de criminal în serie.
Cum era trecut de ora 22.00, nu mai exista paznic, aşa că era o treabă de moment să descuie uşa holului. O luă liftul din oţel şi sticlă până la etajul 27 şi apoi coborî un etaj pe scări, mai mult din obişnuinţă decât din necesitate. Nu exista nici un motiv să creadă că ar da cineva doi bani pe cine era sau pe ce făcea. În plus, clădirea era o fantomă pe timpul nopţii, locatarii europeni fiind pe afară, consumând ecstasy şi cocaină la periferie.
Bătu la uşa lui C.
Era a cincea adresă pe care o vizita de pe lista domnului X cu membri de negăsit şi primul din noaptea aceea. Cu o seară înainte, avusese succes. Unul dintre vânători nu se afla în stat, căci decisese să-şi ajute un amic în D.C. Doi dintre absenţii nemotivaţi, care erau colegi de cameră, fuseseră răniţi în urma unei lupte - unul cu celălalt. Se recuperau şi aveau să fie

din nou conectaţi în câteva zile. Ultimul *lesser* fusese un nenorocit în perfectă stare de sănătate care se uita la televizor, pierzând vremea. Ei bine, perfect sănătos până la accidentul petrecut la plecarea lui O. Avea să treacă o săptămână până ce avea să se ridice şi să alerge din nou, dar vizita cu siguranţă ii clarificase priorităţile.

Ciudat cum câteva lovituri în genunchi puteau face asta unui individ.

O bătu din nou la uşa lui C, apoi sparse încuietoarea. Când deschise uşa, se dădu în spate. Rahat! Locul miro- sea urât. Ca un gunoi putrezit.

Se îndreptă spre bucătărie.

Nu, nu era gunoi. Era C.

Lejjerul era cu faţa la podea, înconjurat de o băltoacă de sânge negru, uscat. La o distanţă mică de mâna lui se aflau bandaje, un ac şi aţă, ca şi cum ar fi încercat să se îngrijească. Aproape de trusa de prim ajutor se afla telefonul, iar tastatura era acoperită de sângele lui. Geanta unei femei, de asemenea pătată, se afla de cealaltă parte.

O îl întoarse pe C. Gâtul vânătorului fusese spintecat cu o tăietură foarte adâncă. Având în vedere modul în care fusese cauterizată, tăietura fusese făcută de unul dintre pumnalele negre ale Frăţiei. La naiba, orice ar fi avut acel metal, era ca acidul de baterie pe rana unui *lesser!*

Gâtul lui C se mişca, scoţând sunete guturale, dovedind că puteai, de fapt, să fii puţin mort. Când ridică mâna, în ea avea un cuţit. Câteva tăieturi superficiale îi marcau cămaşa, ca şi cum ar fi încercat să se înjunghie în piept, dar nu avusese forţa necesară pentru a o duce până la capăt.

- Eşti într-o formă proastă, zise O, îndepărtând cuţitul.
Stătea pe călcâie, privindu-l pe tip zbătându-se lent. Stând pe spate astfel, cu mâinile şi picioarele mişcându-se inutil, era ca un gândăcel gata să-şi dea duhul.
O privi spre geantă.
-Duci o viaţă paralelă, C? Ridică geanta şi scormoni prin ea. Cutii cu medicamente. Bandaje. Tampoane. Celular.
„Bună, portofelule!"
Scoase permisul de conducere. Păr şaten. Ochi gri. Imposibil de spus dacă femeia era vampir sau om. Adresa era Route 22, în pădure.
-Spune-mi dacă am înţeles bine, zise O. Tu şi unul dintre fraţi v-aţi confruntat direct. Războinicul avea o femeie cu el. Ai scăpat după ce ai fost înjunghiat şi ai luat geanta pentru a-i putea veni de hac prietenei individului. Problema a fost că rănile tale erau prea severe şi că stai aici întins de când ai ajuns acasă. Cum mă descurc?
O aruncă portofelul în geantă şi-l privi pe bărbat. Ochii lui C se roteau ca nişte bile haotice în capul ameţit.
-Ştii ceva, C, dacă ar fi după mine, te-aş lăsa aici. Nu ştiu dacă eşti la curent, dar, când dispărem, ne întoarcem la Omega. Crede-mă, ceea ce vei găsi de cealaltă parte alături de el te va face să crezi că tot ce simţi acum este o vacanţă. O privi în jur. Din nefericire, împuţi locul. Va intra vreun om, iar atunci ne vei băga în belele.
O luă cuţitul, strângând mânerul cu putere. Când îl ridică la umăr, uşurarea lui C ii făcu trupul să se calmeze.
-Chiar nu ar trebui să te simţi uşurat pentru asta, zise O încet.
înfipse lama în pieptul *lesserului.* Urmară o scânteie şi un pocnet. Iar C dispăru.

O luă geanta şi plecă.
Mary se îndreptă spre Rhage, ţinându-şi mâna la spate în timp ce aştepta momentul potrivit. Era în mijlocul unei partide de biliard, iar el şi Butch îi băteau măr pe V şi pe Phury.
Privindu-i jucând, decise că îi plăcea pe fraţi. Chiar şi pe Zsadisc, în ciuda sobrietăţii. Erau atât de buni cu ea, o tratau cu un respect şi o reverenţă pe care nu era sigură că le merita.
Rhage îi făcu cu ochiul în timp ce se apleca pe masă şi-şi potrivea tacul.
- Este pentru modul în care îl îngrijeşti, îi şopti cineva la ureche.
Ea tresări. Vishous se afla în spatele ei.
- Despre ce vorbeşti?
- De aceea te adorăm. Iar înainte să-mi spui să încetez să-ţi mai citesc gândurile, nu am intenţionat să fac asta. Numai că a fost prea zgomotos pentru a-l ignora. Vampirul luă o gură dintr-un pahar cu vodcă. Dar de aceea te acceptăm. Când îl tratezi cum se cuvine, ne onorezi pe fiecare dintre noi.
Rhage privi în faţă şi se încruntă. îndată ce lovi, ocoli masa şi se îndreptă spre ea, împingându-l pe V cu trupul.
Vishous râse.
- Relaxează-te, Hollywood! Are ochi numai pentru tine.
Rhage bombăni şi o trase spre el.
- Aminteşte-ţi asta, iar atunci membrele tale vor rămâne la locul lor!
-Ştii, înainte nu erai genul posesiv.
-Asta pentru că nu am avut niciodată ceva ce mi-am dorit să păstrez. Este rândul tău, frate.
Când V lăsă paharul jos şi deveni serios în privinţa jocului, Mary ridică mâna. Din vârful degetelor, atârna o cireaşă.
-Vreau să-ţi văd şi celelalte trucuri, zise ea. Mi-ai zis că poţi face ceva impresionant cu gura şi cu o codiţă de cireaşă.

El râse.
- Haide...
-Ce? Nici un truc?
El râse discret.
- Priveşte-mi gura, femeie!
Privind-o pe sub pleoapele întunecate, Rhage se aplecă spre mâna ei. Scoase limba şi prinse cireaşa, tră- gând-o între buze. Mestecă, apoi clătină din cap în timp ce înghiţi.
- încă nu a ajuns acolo, şopti el.
-Ce?
- Secretele tale sunt mult mai dulci.
Inroşindu-se, îşi acoperi ochii cu mâna.
„Oh, sigur. Acum vrea să fie sexy", se gândi ea.
Inspirând adânc, surprinse parfumul erotic, misterios pe care îl emana de fiecare dacă când o avea. Ea ridică mâna şi-l privi.
El o privea complet absorbit. Centrul ochilor lui era de un alb strălucitor ca zăpada proaspătă.
Mary râmase fără aer.
„Mai este ceva acolo", se gândi ea. Mai era ceva... care o privea prin ochii lui.
Phury veni zâmbind.
- Ia-ţi o cameră, Hollywood, dacă ai de gând să faci asta. Nu trebuie să ne aminteşti tot ce ai.
îl prinse pe Rhage de umăr.
Rhage se întoarse şi muşcă mâna fratelui său. Sunetul fălcilor muşcând fu suficient de zgomotos pentru a opri conversaţia din încăpere.
Phury se dădu în spate, trăgându-şi mâna.
- Dumnezeule, Rhage! Care îi... Rahat! Ochii tăi! S-au transformat!
Rhage păli şi apoi se îndepărtă clipind.
- îmi pare rău. La dracu', Phury, nici nu am ştiut că...
Toţi bărbaţii din încăpere lăsară deoparte ce aveau în

mâini şi veniră spre el, încercuindu-l.
- Cât de aproape de transformare eşti? întrebă Phury.
-Scoate femeile de aici! ordonă cineva. Du-le sus!
în timp ce răsuna zgomotul făcut de persoanele care plecau, Vishous strânse mâna lui Mary.
-Vino cu mine!
- Nu! Ea se zbătu. Opreşte-te! Vreau să stau cu el.
Rhage o privi şi imediat acea privire ciudată, fixă reveni. Apoi ochii lui albi se îndreptară spre Vishous. Rhage urlă ca un leu.
- V, dă-i drumul! Acum.' zise Phury.
Vishous îi dădu drumul, dar ii şopti:
-Trebuie să ieşi de aici!
Pe dracu', se gândi ea.
- Rhage? spuse ea delicat. Rhage, ce se petrece?
El clătină din cap şi întrerupse contactul vizual, în- dreptându-se spre şemineul din marmură. Sudoarea strălucea pe faţa lui în timp ce strângea piatra şi se încorda de parcă ar fi încercat să-l smulgă din perete.
Timpul se dilata în vreme ce se lupta cu el însuşi, pieptul zvâcnindu-i, braţele şi picioarele tremurându-i. Dură mult până când se chirci, iar tensiunea îi părăsi trupul. în lupta pe care o dusese, câştigase. La limită.
Ridicând privirea, ochii lui reveniseră la normal, dar era epuizat.
-îmi pare rău, fraţilor, bombăni el.
Apoi o privi pe ea şi deschise gura. în loc să vorbească, îşi lăsă capul în jos, de parcă ar fi fost ruşinat.
Mary trecu de bariera formată de trupurile bărbaţilor şi-i cuprinse faţa în mâini.
Când el gemu surprins, ea îi sărută gura.
- Hai să vedem trucul cu cireaşa. Vino!

Bărbaţii care stăteau în jurul lor erau uluiţi. Ea simţea asta în privirile lor. Rhage era şi el mişcat. Când ea îl privi cu subînţeles, el începu să mestece cireaşa.
Ea se uită spre războinici.
- Este bine. Suntem bine. întoarceţi-vă la ceea ce făceaţi! Are nevoie de o clipă, iar voi, holbându-vă la el, nu îl ajutaţi.
Phury râse discret şi se întoarse la masa de biliard.
- Este fabuloasă!
^ ÎŞi luă tacul şi paharul.
-Mda. Adevărat.
'n timp ce petrecerea se reluă, iar Bell a şi Wellsie re- veniră, Mary mângâia faţa şi gâtul lui Rhage. Părea sâ-i »e greu să o privească în ochi.
" Eşti bine? întrebă ea cu blândeţe.
- îmi pare atât de rău...
"Uită de scuze. Orice ar fi, nu poţi controla, nu?
El încuviinţă.
-Atunci nu ai de ce să-ţi ceri scuze.
Ea Voia să ştie ce se petrecuse, dar nu acolo, nu atunci. Uneori, antidotul pentru situaţiile ciudate era sa pretinzi că nu se petrecuse nimic. „Prefă-te până ce reuşeşti!" era mai mult decât un rahat motivaţional.
- Mary, nu vreau să te temi de mine!
0 clipă, ea privi în timp ce gura şi maxilarul lui mestecau cireaşa.
- Nu mă tem. Poate că V şi Phury puteau fi în pericol, □ar mie nu mi-ai fi făcut rău. În nici un caz. Habar n-am cum ştiu asta> Jar pur şj simplu ştiu.
El inspiră adânc.
- **Dumnezeule, te iubesc!** Chiar **te iubesc!**
^Poi zâmbi.
Mary ,âse zgomotos, ceea ce făcu toate privirile din încăpere să se întoarcă spre ea.

Codiţa de cireaşă era prinsă cu grijă de unul dintre colţii lui.

capitolul 40

Bella se holba şi trebuia să înceteze.
Nunriai că nu se putea abţine. Zsadist era singurul pe care îl putea vedea.
Nu că ar fi fost foarte activ la petrecere. Cu excepţia episodului cu Rhage, Zsadist stătea departe de ei toţi. Nu vorbea cu nimeni. Nu bea nimic. Nu mânca nimic. Era o statuie lângă una dintre ferestrele lungi, iar acea inactivitate o fascina. Nici măcar nu părea să respire. Numai ochii i se mişcau.
Şi mereu pentru a-i evita pe ai ei.
Bella le dădu amândurora o pauză mergând să ia nişte vin. Sala de biliard era un spaţiu întunecos, luxos, acoperit cu tapet din mătase de un verde intens şi asortat cu draperii din satin negre şi aurii. în colţul în care fusese amenajat barul, umbrele erau mai intense, iar ea se adăposti printre ele.
Poate că ar fi fost mai discretă privindu-l de acolo.
în ultimele zile, întrebase în stânga şi în dreapta şi auzise toate poveştile despre Zsadist. Zvonurile erau de-a dreptul îngrozitoare, mai ales acelea despre el şi femei. Oamenii spuneau că el omora femeile din plăcere, dar era greu să nu te întrebi câte dintre acestea erau numai poveşti. Un bărbat care arăta atât de periculos era predispus să dea naştere la bârfe. Fratele ei era la fel. Auzise zvonuri despre Rehvenge ani la rând şi numai Dumnezeu ştia că toate erau false.
Nu era posibil ca toate zvonurile despre Zsadist să fie adevărate. Pentru Dumnezeu, oamenii susţineau că trăia din sângele prostituatelor din rasa oamenilor! Nu era nici măcar posibil fiziologic vorbind dacă nu ar fi băut în fiecare

noapte. Chiar şi atunci, cum putea să fie atât de puternic cu o hrană atât de slabă?
Bella se întoarse de la bar şi privi prin încăpere. Zsadist nu mai era.
Aruncă o privire în foaier. Nu-l văzuse plecând. Poate se dematerializase...
- Mă cauţi?
Ea tresări şi-şi întoarse capul. Zsadist era chiar în spatele ei, ştergându-şi un măr de tricou. Ridicându'l la gură, ii privi gâtul.
-Zsadist...
- Pentru o femeie din aristocraţie, eşti foarte nepoliticoasă. Scoase colţii şi muşcă din coaja lucioasă zgomotos. Nu te-a învăţat mama ta că nu este frumos să te holbezi?
Ea îl privi mestecând, maxilarul mişcându-i-se circular. Dumnezeule, o lăsa fără aer numai când îi privea buzele!
- Nu intenţionez să te ofensez.
- Ei bine, o faci. Şi cred că-mi superi şi fratele drag făcând asta.
-Ce?
Ochii lui Zsadist zăboviră asupra chipului ei, apoi se îndreptară asupra părului. Mai muşcă o dată din măr.
- Phury te place. Cred că ar putea fi chiar atras de tine, ceea ce este o noutate, cel puţin de când îl cunosc eu. Nu este atTas de femei.
Ciudat, ea nu simţise asta deloc. Dar, la urma urmelor, ea se concentrase asupra lui Zsadist.
- Nu cred că Phury...
-Te tot priveşte. Cât timp tu te uiţi la mine, el se uită la tine. Şi nu pentru că îşi face griji pentru tine. Se uită la trupul tău, femeie! Zsadist îşi lăsă capul într-o parte. Ştii, poate că m-am înşelat. Poate că tu vei fi cea care îl va scăpa de celibat. Rahat, eşti suficient de frumoasă, iar el nu este mort!
Ea se înroşi.
-Zsadist, ar trebui să ştii că eu te găsesc...

- Revoltător, nu? Ca un accident de maşină. Mai muşcă din măr. tţi pot înţelege fascinaţia, dar trebuie să-ţi muţi privirea în altă parte. De acum încolo, priveşte-l pe Phury, ne-am înţeles?
- Vreau să te privesc pe tine. Îmi place să te privesc.

El miji ochii.

- Ba nu.
- Ba da.

-Nimănui nu-i place să mă privească. Nici măcar mie.

- Nu eşti urât, Zsadist.

Râse, trecând u-şi intenţionat degetul peste cicatrice.

- Ei, asta este o afirmaţie forţată. Şi o minciună sfruntată.

-Te găsesc uluitor. Nu pot să mi te scot din minte. Vreau să fiu cu tine.

Zsadist se încruntă, încremenind.

- Cum adică să fii cu mine?
- Ştii tu. Să fiu cu tine. Se înroşi tare, dar se gândi că nu avea nimic de pierdut. Vreau să... mă culc cu tine.

Zsadist se dădu în spate atât de repede, încât lovi barul. Când sticlele de lichior zdrăngăniră, ea ştiu cu certitudine că poveştile despre el erau false. El nu omora femei. în cel mai rău caz, părea împietrit de gândul că ea era atrasă sexual de el.

Ea deschise gura, dar el o întrerupse:

-Stai departe de mine, femeie! zise el, aruncând mărul pe jumătate mâncat în coşul de gunoi. Dacă nu o faci, nu ştiu de ce voi fi în stare pentru a mă apăra.

- De ce anume? Nu te ameninţ.
- Nu, dar îţi garantez că eu pot fi periculos pentru sănătatea ta. Este un motiv suficient de bun pentru ca oamenii să stea departe de mine.

El ieşi din cameră.

Bella îi privi pe toţi cei din jurul mesei de biliard. Toţi erau concentraţi asupra jocului. Ceea ce era perfect. Nu voia să încerce să o convingă că ar fi trebuit să renunţe.

îşi turnă un pahar cu vin şi ieşi din sala de biliard. Ieşind pe hol, îl văzu pe Zsadist urcând. După ce-i dădu puţin timp pentru a o lua înaintea ei, urcă repede treptele, mişcându-se încet până la etajul al doilea. Când ajunse sus, îl văzu dispărând după colţ. Alergă silenţios pe covor, păstrând distanţa în timp ce el se îndrepta pe culoarul ce ducea spre balconul şi foaierul de jos.

Zsadist se opri. Ea se ascunse în spatele unei sculpturi din marmură.

Când ieşi, el dispăruse. Se îndreptă spre locul în care îl văzuse şi găsi uşa întredeschisă. Băgă capul înăuntru, în încăpere era întuneric beznă, lumina de pe hol penetrând numai puţin întunericul. Şi era foarte frig, ca şi cum căldura nu numai că nu fusese pornită în seara aceea, ci fusese oprită de când căldura verii se domolise.

Ochii ei se acomodară. Acolo se afla un pat lat, somptuos, acoperit cu catifea stacojie. Restul mobilei era de asemenea luxoasă, deşi era ceva ciudat în colţul podelei. Un maldăr de pături. Şi un craniu.

Bella fu trasă înăuntru de un braţ.

Uşa se închise şi încăperea fu învăluită complet în întuneric. Cu o mişcare rapidă, fu întoarsă şi împinsă cu faţa la perete. Lumânările se aprinseră.

- Ce dracului faci aici?

Încercă să-şi recapete suflul, dar antebraţul lui Zsadist o apăsa pe spate, aşa că nu putea să tragă mult aer în plămâni.

- Eu... Eu credeam că putem sta de vorbă.
- Serios? Ce vrei să faci aici? Să vorbeşti?
- Da, m-am gândit...

El o prinse de ceafă.
- Eu nu vorbesc cu femeile care sunt suficient de proaste să vină după mine. Dar îţi voi arăta ce sunt dispus să le fac.
îşi aşeză braţul gros pe abdomenul ei, îi îndepărtă coapsele de perete şi-i împinse capul în jos. Dezechilibrată, ea se susţinu de o bucată de scafa.
Excitarea lui îi atinse zona intimă. Ea începu să respire.
În timp ce căldura îi exploda între picioare, pieptul lui îi atingea spatele, Ii scoase bluza din fustă şi îşi lăsă mâna sâ alunece pe pântecul ei, acoperindu-l cu degetele lungi şi cu palma lacă.
-O femeie ca tine ar trebui să fie cu alt aristocrat. Sau cicatricile şi reputaţia mea te atrag? Când ea nu îi răspunse, deoarece nu mai avea aer, el bombăni; Da, sigur despre asta este vorba.
Cu o mişcare rapidă, îi desfăcu sutienul şi-i cuprinse sânii. Cuprinsă de un atac de dorinţă pură, ea sâsâi şi tremură. El râse vag.
- Prea repede? îi cuprinse sfârcul între degete şi îl răsuci, plăcerea şi durerea combinându-se. Ea strigă. Este prea dur pentru tine? Voi încerca să mă controlez mai bine, dar, ştii, sunt sălbatic. Este motivul pentru care vrei asta, nu?
Dar nu era nici prea repede, nici prea dur. Dumnezeu s-o ajute, îi plăcea! Voia dur şi acum şi o voia cu el. Voia să încalce regulile, voia pericol şi emoţie, voia văpaia şi puterea lui. Şi era atât de pregătită, mai ales când îi ridică fusta deasupra şoldurilor. Tot ce trebuia să facă era să-i îndepărteze bikini pentru a o putea pătrunde.
Numai că ea voia să-l vadă când o penetra. Voia să-i atingă şi ea trupul. începu să se ridice, dar el o ţintui, aplecându-se asupra gâtului ei şi ţinând-o pe loc.

- Scuze, nu ştiu altceva. O fac numai aşa.
Ea se zbătu, murind de dorinţa de a-l săruta.
-Zsadist...
- Este cam târziu să te răzgândeşti. Vocea lui era un geamăt senzual în urechea ei. Dintr-un anumit motiv, vreau sâ te regulez. Aşa că fă o favoare amândurora şi strânge din dinţi. Nu va dura mult.
Mâna lui îi părăsi sânii, aterizând între picioarele ei şi găsindu-i miezul.
Zsadist încremeni.
Instinctiv, ea îşi mişcă şoldurile, frecându-se de degetele lui, simţind frecarea delicioasă...
El se dădu înapoi.
- teşi de aici!
Dezorientată şi extrem de excitată, ea se întoarse, îndreptându-se.
-Cum?
Zsadist se îndreptă spre uşă, o deschise şi privi în podea. Când ea nu se mişcă, el urlă:
- Ieşi!
- De ce...
- Dumnezeule, mă îngreţoşezi!
Bella simţi cum se albeşte. Îşi trase fusta în jos şi-şi aranja bluza şi sutienul. Apoi ieşi în grabă din încăpere.
Zsadist trânti uşa şi alergă la baie. Ridicând capacul toaletei, se aşeză pe podea şi vomită mărul pe care îl mâncase.
După ce trase apa, se lăsă pe podea, tremurând şi stors. încercă să inspire adânc, dar nu putea scăpa de mirosul Bellei. Excitarea ei încântătoare, neaşteptată era pe degetele lui. îşi scoase helanca şi şi-o înfăşură pe mână, simţind nevoia să diminueze mirosul.
Dumnezeule, perfecţiunea ei catifelată! Acel parfum incredibil al pasiunii ei. Toată acea umezeală lucioasă.
Nici o femeie nu se mai udase pentru el de o sută de ani. De pe vremea când era un sclav al

sângelui. Iar atunci nu o dorea, ajunsese să se teamă de acea excitare.
încercă să^şi concentreze mintea asupra prezentului, încercă să rămână în baie, dar trecutul îl absorbea...
Era înapoi în celulă, legat, iar propriul trup nu-i mai aparţinea. Simţea mâinile diavolului, mirosea sclava pe care o pusese deasupra lui pentru a putea obţine erecţia pe care o dorea. Şi apoi îl călărea, împingând până când atingea orgasmul. După aceea, muşcătura şi băutul îl agresau, în timp ce ea se hrănea din venele lui. Totul îi reveni în minte. Violurile. Umilirea. Deceniile de abuz până când pierduse noţiunea timpului, până când nu mai rămăsese nimic din el. Era mort, cu excepţia bătăilor neîncetate ale inimii lui şi mişcările plămânilor.
Auzi un sunet ciudat. Isi dădu seama că gemea.
„Oh, Bella!"
îşi şterse fruntea de bicepşi. Bella. Dumnezeule, îl făcuse să se simtă atât de ruşinat de cicatricile şi de urâţenia lui, de aspectul distrus şi de natura întunecoasă, violentă!
La petrecere, ea vorbise fără reţinere cu fraţii lui şi cu femeile, zâmbind, râzând. Avea un şarm şi o uşurinţă care trădau viaţa confortabilă pe care o dusese. Probabil nu cunoscuse niciodată lumea rea sau faptele rele. Cu siguranţă nu arătase cruzime sau asprime faţă de altcineva. Era o femeie demnă, nu ca toate femeile depravate, furioase din care băuse el.
Nu o crezuse când îi spusese că voise să se culce cu el, dar ea vorbise serios. Asta însemnase toată umezeala ei catifelată. Femeile puteau minţi în privinţa multor lucruri, dar nu în privinţa asta. Niciodată.

Zsadist tremura. Când o aplecase şi îi atinsese sânii, plănuise să se oprească, în ciuda a ceea se spusese. Se gândise că avea să o sperie, astfel încât să plece şi să-l lase singur, că avea să o copleşească înainte de a o goni.
Numai că ea chiar îl dorea.
Rememoră senzaţia de a se cufunda între coapsele ei. Fusese atât de... delicată. Incredibil de caldă, de moale şi de umedă. Prima pe care o atinsese şi care fusese astfel pentru el. Habar nu avea ce să facă, dar apoi, în toată confuzia, Stăpâna îi reveni în memorie. Îi văzu faţa şi ii simţi trupul deasupra lui.
Stăpâna fusese mereu excitată când venise la el şi mereu se străduise ca el să ştie asta, deşi niciodată nu îl făcuse să o atingă cu mâinile. Fusese deşteaptă. După toate câte îi făcuse, dacă ar fi fost capabil să ajungă la ea, ar fi sfâşiat-o ca un animal turbat. Şi ştiuseră amândoi asta. Pericolul captiv pe care el îl reprezenta o încânta.
Se gândi la atracţia Bel lei faţă de el. Se baza pe acelaşi lucru, nu? Sex sălbatic. Sălbaticul încătuşat folosit pentru plăcere.
Sau, în cazul Bellei, un bărbat periculos folosit pentru aventură.
Stomacul i se întoarse iar pe dos şi se aşeză deasupra toaletei.
- Credeam că eşti doar crud, zise Bella din spatele lui. Nu ştiam că într-adevăr te-am îngreţoşat.
La dracu'! Nu încuiase uşa.
Nu-i trecuse deloc prin minte că ea avea să se întoarcă.
Bella îşi strânse braţele la piept. Dintre toate lucrurile pe care le visase, aceasta bătea orice imaginaţie. Zsadist era aplecat, pe jumătate dezbrăcat, deasupra toaletei, cu bluza răsucită pe braţ, starea de vomă făcân- du-l să tremure.

în timp ce el înjura, ea se holba la trupul lui. Dumnezeule, spatele lui! Spatele lat era plin cu cica- trici, dovezi ale multiplelor biciuiri din trecut care, ca şi faţa lui, cumva nu se vindecaseră uşor. Nu putea însă înţelege cum se întâmplase asta.

- Ce cauţi iar în camera mea? întrebă el, vocea răsunând în interiorul vasului de toaletă.
- Eu... am vrut să ţip la tine.

-Te deranjează dacă termin mai întâi de vărsat?

Trase apa.

- Eşti bine?
- Mda, este foarte distractiv.

Intră în baie şi o clipă avu impresia că era foarte curată, foarte albă, complet impersonală. într-o clipită, Zsadist se ridică în picioare, întors cu faţa la ea.

Ea înghiţi în sec.

Deşi evident puternic, muşchii lui ieşeau în evidenţă, fiecare fibră fiind întinsă şi vizibilă. Pentru un războinic, pentru un bărbat, era slab, prea slab. Aproape înfometat. Avea cicatrici şi pe corp, deşi numai în două părţi: pe pectoralul stâng şi pe umărul drept. Ambele sfârcuri fuseseră găurite, inele argintii cu biluţe prinzând lumina în timp ce respira.

Dar nimic din toate astea nu o mira. Ceea ce o uluia erau benzile groase, negre tatuate în jurul gâtului şi al încheieturilor.

- De ce porţi semnele unui sclav al sângelui? şopti ea.
- Ia gândeşte-te!
- Dar asta...
- Nu ar trebui să se întâmple cuiva ca mine?
- Ei bine, da. Eşti un războinic. Un nobil.

-Soarta este o nemernică.

Inima i se deschise pentru el, tot ce crezuse despre el schimbându-se. Nu mai era o aventură, ci un bărbat pe care dorea să-l

consoleze. Să-l aline, Să-l îmbrăţişeze. Impulsiv, făcu un pas spre el.
Ochii lui negri se mijiră.
- Chiar nu vrei să te apropii de mine, femeie! Cu atât mai puţin acum.
Ea nu-l ascultă. Se apropie, dar el se dădu înapoi, până când ajunse cu spatele lipit de colţul dintre cabina de duş din sticlă şi zid.
- Ce dracului faci?
Ea nu-i răspunse, pentru că nu ştia sigur.
- Dă-te înapoi! se răsti el.
Deschise gura, colţii alungindu-i-se ca unui tigru.
Asta o făcu să se oprească.
-Dar aş putea să...
-Să mă salvezi? Mda, sigur! În visele tale, asta este partea în care ar trebui să fiu mişcat de privirea ta. Să îmi predau latura animalică în braţele unei virgine.
-Nu sunt virgină.
- Ei bine, mă bucur pentru tine.
Ea întinse mâna, dorind să-i atingă pieptul. Chiar în zona inimii.
El se îndepărtă, lipindu-se de marmură. Asudând, îşi aplecă gâtul şi chipul i se crispă. Respira greu, inelele din sfârcuri sclipind. Vocea i se subţie până când nu mai rămase decât un sunet.
- Nu mă atinge. Nu pot... Nu pot suporta să fiu atins, bine? Mă doare.
Bella se opri.
- De ce? spuse ea cu blândeţe. De ce te...
- Ieşi dracului de aici, *te rog!* Abia putea rosti cuvintele. Sunt pe cale să distrug ceva. Şi nu vreau să fii tu.
- Nu mi-ai face rău.
El închise ochii.
- La draaT! Care-i treaba cu voi, ăştia rafinaţi? Sunteţi crescuţi să vă excitaţi torturând oameni?

- Bunule Dumnezeu, nu! Vreau numai să te ajut.
-Mincinoaso! spuse el, deschizând ochii. Eşti o mincinoasă. Nu **vTei** să mă ajuţi, vrei să loveşti şarpele cu clopoţei cu un băţ doar ca să vezi ce se întâmplă.
- Nu este adevărat. Cel puţin... nu acum.
Privirea lui deveni glacială, fără suflet. Iar vocea lui îşi pierdu intonaţia.
-Mă vrei? Fie! Mă poţi avea.
Zsadist se întinse spre ea. O puse la podea, o întoarse pe burtă şi îi prinse mâinile la spate. Simţi marmura rece pe faţă în timp ce genunchii lui îi depărtau picioarele. Se auzi o sfâşietură. Lenjeria ei intimă.
Ea rămase nemişcată. Gândurile ei nu puteau ţine ritmul cu acţiunile lui; şi nici emoţiile ei. Dar trupul ei ştia ce dorea. Furios sau nu, avea să-l primească.
Greutatea lui o părăsi o clipă, apoi ea auzi sunetul fermoarului. După care se lăsă asupra ei, între erecţia lui incredibilă şi zona ei intimă nemaifiind nimic.
Dar nu împinse. Gâfâia încremenit, respiraţia lui zgomotoasă în urechea ei, atât de zgomotoasă... Suspina?
Capul îi căzu pe ceafă. Apoi se dădu jos de pe ea, acoperind-o în timp ce se îndepărta de trupul ei. Stând pe spate, îşi acoperi faţa cu mâinile.
-Oh, Dumnezeule, gemu el, Bella...
Ea vru să-l atingă, dar era atât de încordat, încât nu îndrăzni. Cu o mişcare bruscă, se ridică în picioare şi-l privi. Pantalonii lui Zsadist erau lăsaţi pe coapse, iar bărbăţia lui fără erecţie. Dumnezeule, trupul lui se afla într-o stare proastă! Stomacul era gol. Oasele şoldurilor ieşeau în evidenţă prin piele. Probabil că bea într-adevăr numai de la oameni, se gândi ea. Şi nu mânca deloc.

Se concentră asupra benzilor tatuate care îi acopereau încheietura şi gâtul. Şi a cicatricilor. „Distrus. Nu rănit."
Deşi se simţea ruşinată să recunoască acum, aerul sumbru fusese cea mai interesantă parte a înfăţişării lui. Era un contrast atât de mare, o anomalie faţă de ceea ce cunoscuse ea în viaţă. îl făcuse periculos. Excitant. Sexy. Dar fusese o fantezie. Aceasta era realitatea.
Suferea. Şi nu era nimic sexual sau excitant în asta.
Ea luă un prosop şi se îndreptă spre el, acoperindu-i pielea expusă. El tresări, apoi se agăţă de el. Când o privi, partea albă a ochilor deveni roşie, dar nu plângea. Poate că ea se înşelase în privinţa suspinelor.
-Te rog... lasă-mă, zise el.
- îmi doresc...
- Pleacă! Acum! Fără dorinţe, fără speranţe. Fără nimic. Pleacă! Şi să nu te mai apropii vreodată de mine. Jură! *Jură!*
- Eu... Promit!
Bella ieşi în grabă din dormitorul lui. Când ajunse pe hol, suficient de departe, se opri şi-şi trecu degetele prin păr, încercând să-l aranjeze. îşi simţi lenjeria intimă în jurul taliei, dar o lăsă acolo. Nu avea unde să o pună dacă avea să o dea jos.
Jos, petrecerea era în toi, iar ea se simţi nelalocul ei, secătuită. Se duse la Mary, îşi luă la revedere şi căută cu privirea un *doggen* care să o ducă acasă.
Atunci Zsadist intră în cameră. Se schimbase în nişte haine sport albe din nailon şi avea o geantă neagră în mână. Fără să o privească, merse în spatele lui Phury, care era la câţiva metri distanţă.
Când Phury se întoarse şi văzu geanta, se dădu înapoi.
-Nu, Z. Nu vreau...

- Fie o faci tu, frate, fie găsesc pe altcineva care să o facă.
Zsadist întinse geanta.
Phury se uită la ea. O luă în mână, tremurând.
Şi plecară împreună.

capitolul 41

Mary aşeză platoul gol lângă chiuvetă şi îi oferi lui Rhage o tavă pentru a putea strânge împreună. Acum, când petrecerea se încheiase, toţi ajutau la curăţenie.
Ieşind în foaier, zise:
- Mă bucur atât de mult că Wellsie şi Tohr l-au luat la ei pe John! Mi-ar fi plăcut să-l văd în seara asta, dar mă bucur să-l ştiu pe mâini bune.
-Tohr mi-a zis că bietul băiat nu se poate ridica din pat, atât de epuizat este. Tot ce a făcut a fost să doarmă şi să mănânce. Hei, apropo, cred că ai dreptate. Phury o cam simpatizează pe Bella. Şi-a petrecut mult timp pri- vind-o. Nu l-am văzut niciodată aşa.
- Dar după ce ai zis...
Trecând pe lângă scara principală, se deschise o uşă ascunsă.
Intră Zsadist. Avea chipul epuizat şi tricoul de antrenament rupt. Avea sânge pe el.
-Rahat, bombăni Rhage.
Fratele trecu pe lângă ei, cu acei ochi negri, sticloşi, fără să-i privească. Zâmbetul lui discret de satisfacţie părea total nepotrivit, ca şi cum avusese parte de o mâncare bună sau de sex, nu de parcă ar fi fost bătut măr. Urcă încet, căci nu îndoia bine un picior.
- Ar fi mai bine să merg să-l iau pe Phury.
Rhage îi dădu tava lui Mary şi o sărută. S-ar putea să dureze.
- De ce Phury ar... La naiba!
-Numai pentru că este obligat. Acesta este singurul motiv, Mary.
- Ei bine, stai cât ai nevoie.

înainte să ajungă la pasaj, Phury ieşi, purtând echipamentul de antrenament. Părea la fel de epuizat ca Zsadist, numai că nu avea semne pe el. Nu, nu era în regulă. Avea încheieturile julite şi vinete. Şi pe piept avea pete de sânge.

- Hei! zise Rhage.

Phury privi în jur şi păru uimit să se găsească acolo.

Rhage păşi în faţa lui.

- Frate?

Ochii lui şocaţi se concentrară.

-Salut!

- Vrei să mergi sus? Să ieşim puţin?

-Oh, da. Nu. Sunt bine. Privirea i se întoarse spre Mary. Apoi o evită. Eu... sunt bine. Mda. Serios. Presupun că petrecerea s-a terminat.

Rhage luă geanta. Tricoul de un roz pal al lui Phury era prins în fermoar.

- Haide să mergem împreună sus.

-Ar trebui să rămâi cu femeia ta.

- înţelege. Mergem împreună, frate.

Umerii lui Phury se încovoiară.

- Mda, bine. Eu nu... Ar fi bine să nu stau singur acum.

Când în cele din urmă Rhage se întoarse în camera lui şi a lui Mary, ştia că ea dormea, aşa că închise uşa încet.

Pe noptieră ardea o lumânare, şi în lumina ei văzu că patul era un dezastru. Mary împinsese salteaua şi împrăştiase pernele. Stătea pe spate, cu cămaşa de noapte crem, încântătoare, ridicată în jurul taliei, deasupra coapselor.

Nu văzuse niciodată mătasea şi ştia că ea o purtase deoarece îşi dorise ca noaptea aceea să fie specială. Priveliştea îl mişcă şi, deşi vibraţia îl făcea să ardă, în- genunche lângă pat, pe partea ei. Simţea nevoia să fie aproape de ea.

Nu ştia cum rezista Phury, mai ales în nopţi ca acestea. Singura iubire a fratelui îşi dorise să sângereze, ceruse durere şi pedeapsă. Aşa că Phury făcuse ce i se ceruse, acceptase transferul de nefericire. Z fără îndoială trecuse peste asta. Phury însă avea să fie afectat câteva zile.

Era un bărbat atât de bun, de loial, de puternic şi de devotat lui Z! Dar îl omora vina pentru ce i se întâmplase lui Zsadist.

Dumnezeule, cum putea cineva să suporte să bată persoana iubită pentru că asta îşi dorea acea persoană?

- Miroşi bine, şopti Mary, ghemuindu-se pe o parte şi privindu-l. Ca Starbucks.

- Este fum roşu. Phury a aprins ceva puternic, dar nu-l învinovăţesc. Rhage o luă de mână şi se încruntă. Iar ai febră.

- Tocmai a trecut. Mă simt mult mai bine. Ea îi sărută încheietura. Cum este Phury?

-Un dezastru.

- Zsadist îl pune să facă asta des?

- Nu. Nu ştiu ce a declanşat schimbarea în noaptea asta.

- îmi pare rău pentru amândoi. Dar cel mai mult pentru Phury.

El ii zâmbi, iubind-o pentru faptul că ţinea la fraţii lui.

Mary se ridică încet, picioarele atârnându-i pe marginea patului. Cămaşa ei de noapte avea un corsaj din dantelă şi, prin model, el îi putea vedea sânii. Coapsele i se încordară şi închise ochii.

Era infernal. Voia să fie cu ea. Se temea de ceea ce putea face trupul lui. Şi nu se gândea doar la sex. Simţea nevoia să o ţină în braţe. Mâinile ei îi atinseră faţa. Când degetul ei mare îi atinse gura, buzele lui se deschiseră singure, o invitaţie periculoasă pe care ea o acceptă. Se

apleca şi-l săruta, limba ei făcându-şi loc, luând ceea ce el ştia că nu ar fi trebuit să ofere.

- Hm... Ai un gust bun.

Fumase cu Phury, ştiind că avea să se întoarcă la ea, sperând ca relaxarea să-l facă să se mai calmeze. Nu ar fi putut suporta încă un episod precum cel petrecut în sala de biliard.

- Te vreau, Rhage.

Ea se foi, deschise picioarele, trăgându-i trupul lângă al ei.

O energie puternică îi învălui şira spinării şi rad ie, răspândindu-se în mâini şi în picioare, făcându-i unghiile să-l doară şi părul sâ-l usture.

El se dădu în spate.

-Ascultă, Mary...

Ea îi zâmbi şi îşi trase cămaşa de noapte peste cap, aruncând-o, astfel încât aceasta căzu pe podea, învârtin- du-se. Pielea ei goală în lumina lumânării îl încurca. Nu se putea mişca.

- Iubeşte-mă, Rhage!

îi luă mâinile şi i le lipi de sânii ei. Deşi el îşi spunea să nu o atingă, îi cuprinse sânii, degetele mângâind u-i sfârcurile.

Ea îşi arcui spatele.

-Oh, da! Aşa!

El se apropie de gâtul ei, lingându-i vena. Voia atât de mult să bea din ea, mai ales când ii ţinea capul pe loc ca şi când şi ea şi-ar fi dorit asta. Nu pentru că avea nevoie să se hrănească. O voia în trupul lui, în sângele lui. Voia să fie susţinut de ea, să trăiască din ea. îşi dorea ca şi ea să poată face acelaşi lucru cu el.

Ea îşi prinse mâinile de umerii lui şi-l trase, încercând sâ-l aducă pe saltea. Iar el o lăsă. Se afla acum sub el, emanând mirosul excitării provocate de el.

Rhage închise ochii. Nu o putea refuza. Nu putea opri pofta din el. Prins între aceste două dorinţe, o sărută şi se rugă.

Ceva nu era în regulă, se gândi Mary.

Rhage era departe de ea. Când vru să-l dezbrace de cămaşă, el nu o lăsă să se apropie de nasturi. Când încercă să-i atingă erecţia, el îşi îndepărtă coapsele. Chiar şi când îi sugea sânii, ducându-şi mâna între picioarele ei, era ca şi cum făcea dragoste cu ea de la distanţă.

- Rhage... Vocea ei se auzi în timp ce el îi săruta buricul. Rhage, ce se petrece?

Mâinile lui mari îi îndepărtară picioarele, gura lui în- dreptându-se spre interiorul coapsei ei. O muşca uşor, colţii lui zgâriind-o, fără să-i facă rău.

- Rhage, opreşte-te o clipă...

El îi acoperi zona intimă cu gura, trăgând-o între buzele lui, sugând, mişcându-se înainte şi înapoi, savurând. Ea se aplecă, văzându-i capul blond cufundat adânc, umerii lui laţi sub genunchii ei, picioarele ei fiind atât de palide şi de subţiri pe trupul lui masiv.

fntr-o secundă, avea să fie complet pierdută. Apucându-l de păr, îl îndepărtă.

Ochii lui albaştri scânteiau cu forţă sexuală când respira printre buzele deschise, lucioase. în mod deliberat îşi prinse buza inferioară. Apoi limba lui o linse lent pe cea superioară.

Ea închise ochii, topindu-se.

-Care este problema? zise ea.

-Nu ştiam sâ fie vreo una. ti atinse zona intimă cu degetele, frecând zona sensibilă. Nu-ţi place?

-Sigur că îmi place.

Degetul lui începu să se mişte în cercuri.

-Atunci lasă-mă să mă întorc la ceea ce făceam! Înainte să-şi poată coborî capul şi să-şi aşeze limba înapoi, ea îşi strânse picioarele în jurul mâinii lui cât de tare putu.

- De ce nu te pot atinge? întrebă ea.

- Ne atingem. El îşi mişcă degetele. Sunt chiar aici.

Oh, Dumnezeule, oare putea să se înfierbânte mai
mult de atât?

- Ba nu.

Ea încercă să se retragă şi să se ridice, dar mâna lui liberă o împiedică. Palma lui ateriză pe pieptul ei, împin- gând-o înapoi pe pat.

- Nu am terminat, spuse el grav.
- Vreau să-ţi ating trupul.

Privirea i se aprinse. Brusc, sclipirea dispăru şi o emoţie rapidă îi traversă chipul. Teamă? Ea nu-şi putea da seama, pentru că el îşi coborâse capul, ti săruta coapsa, zgâriind-o cu obrazul, cu falca, cu gura.

-Nimic nu se compară cu căldura ta, cu gustul tău, cu delicateţea ta. Lasă-mă să te satisfac, Mary!

Cuvintele o înfiorară. Le mai auzise. La început. Buzele lui se mişcau spre interiorul piciorului, aproape de casă.

- NMl Opreşte-te, Rhage! El se opri. Nu mi se pare sexy să fie bine doar pentru unul din noi. Nu vreau să mă serveşti. Vreau să fiu *cu* tine.

Gura i se încordă şi coborî brusc din pat. Oare avea să o părăsească?

Ingenunche pe podea, cu braţele strângând salteaua şi cu capul între umeri. Se aduna.

Ea îşi întinse piciorul, atingându-i antebraţul.

- Nu-mi spune că vei zice nu! şopti ea.

El o privi. Cu capul plecat, ochii lui erau doar două tăişuri pe faţă, emanând o lumină albastră, strălucitoare.

Arcuindu-şi trupul, ea îşi mişcă piciorul, arătându-i ce ştia că el îşi dorea atât de tare. Ea îşi ţinu respiraţia.

Dintr-o mişcare puternică, fluidă, Rhage se ridică de pe podea şi sări peste ea, aterizând între coapsele ei. işi desfăcu pantalonii şi...

„Oh, slavă Domnului!"

Ea atinse orgasmul imediat, agăţându-se de acea senzaţie în valuri. Când lovitura fulgerătoare se retrase, îl simţi tremurând sub ea, înăuntrul ei. Era pe cale sâ-i spună să renunţe la autocontrol când îşi dădu seama că reţinerea nu mai era o problemă. Avea un soi de spasm, fiecare muşchi din trupul lui zvâcnind.

- Rhage?

Ea îi privi chipul. Ochii lui străluceau, fiind albi. În încercarea de a-l calma, îi mângâie spatele, dar simţi ceva pe pielea lui. Un model în relief. Precum nişte linii.

- Rhage, ceva se întâmplă cu...

El sări de pe ea şi se îndreptă direct spre uşă.

- Rhage?

tşi luă cămaşa de noapte şi o trase pe ea, urmându-l.

Pe hol, se opri să-şi tragă pantalonii pe el, iar Mary aproape că ţipă. Tatuajul era viu. Monstrul se ridicase de pe spatele lui, desenul proiectând umbre.

Şi se mişca, deşi el era încremenit. Marele dragon clocotea în timp ce se uita fix la ea, cu capul şi ochii îndreptaţi asupra ei în timp ce trupul lui se ondula.

Căutând o cale de scăpare.

- Rhage!

El o luă la fugă ca un glonţ, coborând în foaier şi dispărând prin uşa ascunsă de sub scări.

Rhage nu se opri din alergat decât când ajunse în sala de antrenament. Când ajunse în vestiar, deschise uşile şi intră la duşul comun. Dădu drumul la apă şi se aşeză sub jetul rece.

Totul era incredibil de clar. Vibraţiile. Murmurul. Mereu în preajma lui Mary, mai ales dacă era excitată.

Dumnezeule, nu ştia cum nu-şi dăduse seama până acum! Poate că voise numai să evite adevărul.

Să fie cu Mary era diferit pentru că... el nu era singurul care dorea să facă dragoste cu ea.
Şi bestia voia.
Bestia voia să iasă pentru a o avea.

capitolul 42

Când ajunse acasă, Bella nu putu să se liniştească. După ce scrise preţ de o oră în jurnalul ei, se schimbă în blugi şi o bluză de trening, peste care trase un hanorac. Afară, rafalele erau puternice, aducând pale reci de vânt.
Trăgând fermoarul hanoracului, păşi în iarba înaltă şi aspră a pajiştii.
Zsadist. Nu putea închide ochii fără sâ-l vadă întins pe spate în acea baie.
„Distrus. Nu rănit."
Se opri şi privi zăpada.
Ii dăduse cuvântul ei că nu avea să-l mai deranjeze, dar nu voia să îşi ţină promisiunea. Voia să încerce din nou cu elin depărtare observă pe cineva îndreptându-se spre casa lui Mary. Bella încremeni de frică, dar apoi văzu părul negru şi ştiu că nu era un *lesser*.

Evident, Vishous lucra la sistemul de alarmă, li făcu cu mâna şi se îndreptă spre el

.După ce vorbise cu V la petrecere, îl plăcuse foarte mult. Avea genul de inteligenţă care de obicei absorbea abilitatea socială dintr-un vampir, dar acel războinic avea tot pachetul. Era sexy, atotştiutor, puternic, genul de bărbat cu care te gândeai să faci copii doar pentru a avea ADN-ul lui.

Se întreba de ce purta acea mânuşă neagră din piele. Şi ce însemnau tatuajele de pe obraz. îl putea întreba despre asta dacă părea În regulă.

- Mă gândeam că nu trebuie să termini acum! strigă ea venind pe terasă. Că acum, când Mary...

Silueta cu păr negru care păşi în faţa ei nu era Vishous. Şi nu era în viaţă.

- **Jennifer? zise** *Uşierul* **uluit.**

Preţ de o secundă, Bella încremeni. Apoi se întoarse şi alergă, mişcându-se iute pe sol. Nu se împiedică. Nu şovăi. Era iute şi sigură în timp ce traversa pajiştea, deşi era îngrozită. Dacă ajungea acasă, îl putea ţine pe *lesser* afară. Când el avea să spargă geamul, ea avea să se afle în subsol, acolo unde nimeni nu putea intra. L-ar fi sunat pe Rehvenge şi ar fi ieşit de pe proprietate prin tunelul subteran.

Lesserul se afla în spatele ei - putea să-i audă paşii şi foşnetul hainelor -, dar nu se apropia în timp ce traversau iarba îngheţată, rece.

Concentrându-şi privirea asupra luminilor vesele din casa ei, îşi forţă muşchii pentru a prinde mai multă viteză.

Prima înţepătură dureroasă o simţi în coapsă. Pe a doua în spate, prin hanorac.

Picioarele îi încetiniră, iar tălpile i se transformară în şlapi enormi. Apoi distanţa pe care trebuia să o străbată crescu, se întinse până la infinit, dar ea continuă. Când ajunse la uşa din spate, se dezechilibră. Cumva reuşi să intre, dar se chinui să descuie, de parcă degetele nu mai aveau oase.Când intră şi se îndreptă spre subsol, sunetul uşilor franţuzeşti deschizându-se era ciudat de silenţios, ca şi cum se întâmpla undeva departe, foarte departe.
O mână îi cuprinse umărul.
Impulsul de a se lupta deveni puternic şi se întoarse, lovindu'l pe lesser în faţă cu pumnul. O clipă, fu uluit, dar apoi o lovi şi el, făcândo să cadă la pământ. O întoarse şi o lovi din nou cu palma, prinzându-i obrazul şi lovindu-i capul de podea.
Ea nu simţi nimic. Nici plesnitura, nici impactul capului cu solul. Ceea ce era bine, deoarece nu era distrasă când îl muşcă de braţ.
Căzând împreună, loviră masa din bucătărie şi împrăştiară scaunele. Se eliberă luând unul dintre obiecte şi lovindu-l în piept cu el. Dezorientată, gâfâi şi se târî.
Trupul ei renunţă la baza scărilor spre subsol. Rămase acolo întinsă, conştientă, dar incapabilă să se mişte. Avu senzaţia vagă că se scurgea ceva în ochii ei. Probabil era propriul sânge, poate al lesserwlwi.
Vederea i se înceţoşâ când fii întoarsă.
Privi faţa laserului. Pâr negru, ochi şateni, pali. Dumnezeule mare!
Vânătorul plângea când o ridică de pe podea şi o legăna în braţe. Ultimul lucru pe care îl conştientiză fură lacrimile lui prelingându-i-se pe faţă.
Ea nu simţea absolut nimic.

Domnul O scoase cu grijă femeia din camionetă. îşi dorea cu ardoare să nu fi renunţat la locuinţa lui pentru a trăi în centrul de persuasiune. Ar fi preferat să o ţină departe de alţi lesseri, dar, dacă era acolo, se putea asigura că ea nu avea să fugă. Şi dacă alt vânător se apropia de ea... Ei bine, pentru asta se inventaseră cuţitele.
Inttând cu femeia în braţe, îi privi chipul. Semăna atât de mult cu Jennifer a lui! Culoarea ochilor era diferită, dar faţa în formă de inimă era aceeaşi. Şi părul ei des şi negru. Şi trupul ei zvelt, perfect proporţionat.
De fapt, era chiar mai frumoasă decât fusese Jennifer. Şi lovea tare.
O aşeză pe femeie pe masă şi ii mângâie vânătaia de pe obraz, buza spartă şi semnele de pe gât. Lupta fusese incredibilă: totală, fără să se oprească până când nu câştigă, ţinându-i în braţe trupul consumat.
Privind vampirul, se gândi la trecut. Mereu se temuse că el avea să fie cel care avea s-o omoare pe Jennifer, că într-o noapte loviturile aveau să scape de sub control. în schimb, sfârşise prin a-l omorî pe şoferul beat care îi lovise maşina din plin. Nemernicul fusese beat la ora 17.00, iar ea tocmai se întorcea acasă de la muncă.
Fusese uşor să-l elimine pe asasinul ei. Aflase unde trăia tipul şi-l aşteptase să vină acasă beat turtă. Apoi îl lovise în cap cu o bară de fier şi îl împinsese pe scări. Cu trupul lui răcindu-se, O condusese de la nord la est, de-a lungul ţării. Acolo dăduse peste Lessening Society.
O maşină parcă afară. O luă repede pe femeie şi o duse într-una dintre gTopi. După ce îi puse un căpăstru în jurul pieptului, deschise capacul şi o aruncă înăuntru.
- Ai mai prins unul? întrebă U intrând.
-Mda.

O încercă să pară ocupat privind în cealaltă groapă, la bărbatul pe care domnul X îl torturase noaptea trecută. Civilul se mişca în ţeavâ, scoţând nişte scâncete, speriat.
-Atunci să torturăm captura nouă, zise U.
O puse gheata peste capacul gropii în care se afla femeia.
-Aceasta este a mea. îl voi jupui cu propriii dinţi pe oricine o atinge.
- Pe ea? Excelent! Sensei va fi entuziasmat.
- Nu-i vei spune nimic despre asta. Ne-am înţeles?
U se încruntă, apoi ridică din umeri.
-Sigur. Cum vrei. Dar ştii că va afla mai devreme sau mai târziu. Când o va fa ce, să nu crezi că a aflat de la mine.
O îl putea vedea pe U păstrând secretul şi, impulsiv, îi dădu vânătorului adresa fermei în care intrase. O mică răsplată pentru integritatea Ictterwiwi.
- Numele femeii care locuieşte acolo este Mary Luce. A fost văzută cu un frate. Du-te să pui mâna pe ea!
U încuviinţă.
- O voi face, dar este aproape de ivirea zorilor şi trebuie să dorm. Sunt treaz de două zile şi mă simt slăbit.
- Atunci mâine. Acum lasă-ne!
U întoarse capul si privi spre ţeavă.
- Pe noi?
- Ieşi dracului de aici, U!
U plecă, iar O ascultă zgomotul maşinii lesserulwi estompându-se.
Satisfăcut, privi în jos la capac. Şi nu se putu opri să nu zâmbească.

capitolul 43

Rhage se întoarse la vilă abia la ora 17.00. Intrând prin tunel, nu scoase nici un sunet. îşi dăduse pantofii jos pentru că fuseseră uzi, apoi uitase unde-i lăsase.

Era ca un fir electric flacăra din el, ca un răcnet de care nu putea scăpa indiferent cât de epuizat era, cât de multe greutăţi ridica sau cât de mult alerga, în acel moment, nu că s-ar fi gândit la asta, nu-şi putea imagina că sexul cu o sută de femei diferite l-ar fi putut calma.
Nu exista cale de scăpare pentru el, dar trebuia să vorbească cu Mary. Era îngrozit să-i spună că fusese condamnat în urmă cu o sută de ani şi că nu avea idee cum să explice că bestia voia să se culce cu ea. Dar trebuia să ştie de ce stătea departe de ea.
Se pregăti şi deschise uşa dormitorului. Nu era acolo.
Coborî şi-l găsi pe Fritz în bucătărie.
-Ai văzut-o pe Mary? întrebă el, străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă.
- Da, domnule. A plecat.
Lui Rhage îi îngheţă sângele în vene.
- Unde a plecat?
- Nu a spus.
-A luat ceva cu ea? Geanta? Valiza?
- O carte. Un covrig. Şi un hanorac.
Afară. Rhage o luă prin tunelul subteran şi ajunse la Groapă în 30 de secunde. Bătu la uşă. Vishous întârzie să răspundă şi apăru într-o pereche de boxeri, adormit.
-Ce...
- Mary a plecat de acasă. Singură. Trebuie să o găsesc.
V se frecă la ochi, posac, dar apoi se concentră complet. Se îndreptă spre calculator, solicită fiecare imagine de exterior pe care o avea şi o găsi ghemuită la soare, chiar în faţa uşilor vilei. Ceea ce era inteligent. Dacă era atacată, putea intra în vestibul într-o clipă.
Rhage inspiră adânc.
- Cum faci să măreşti imaginea?

-Apasă lupa din colţul din dreapta sus cu mouse-ul.
Rhage mări imaginea. Hrănea nişte vrăbiuţe, arun- cându-le firimituri din covrigul ei. Din când în când, ridica privirea şi se uita în jur. Zâmbetul de pe chipul ei era unul intim, discret pe buzele ei.
Atinse ecranul, trecând cu degetul peste chipul ei.
-Stii, te-ai înşelat.
-Da?
- Ea este destinul meu.
-Am zis eu că nu este?
Rhage privi tot echipamentul, concentrându-se asupra ochiului tatuat al lui V.
- Nu sunt primul ei iubit. Mi-ai zis că soarta mea era o virgină. Aşa că te-ai înşelat.
- Eu nu mă înşel niciodată.
Rhage se încruntă, respingând imediat ideea că altă femeie putea însemna mai mult pentru el sau că îi putea lua locul lui Mary în inima lui. S-o ia dracului de soartă dacă avea să-l focă să iubească pe altcineva! Şi să-l ia dracu' pe V cu prevestirile lui!
- Cred că e bine să le ştii pe toate, bombăni el. Sau cel puţin să crezi că o faci.
Când se întoarse şi se îndreptă spre tunel, braţul îi fu cuprins cu forţă.
Ochii de diamant ai lui V, de obicei atât de calmi, erau mijiţi şi enervaţi.
- Când spun că nu mă înşel niciodată, nu mă las condus de ego. Este un blestem să pot vedea viitorul, frate! Crezi că îmi place să ştiu cum va muri fiecare? Când Rhage se dădu înapoi, Vishous zâmbi glacial. Mda, iar singurul lucru pe care nu-l ştiu este când, aşa că nu vă pot salva pe nici unul dintre voi. Acum vrei să-mi spui de ce ar trebui să mă laud cu blestemul ăsta?

-Oh, Dumnezeule... Frate! îmi pare rău...
V răsuflă din greu.
- Este în regulă. Ascultă, ce-ai zice să mergi să-ţi iei femeia? S-a gândit la tine toată după-amiaza. Nu te supăra, dar am obosit să-i tot aud vocea în capul meu.
Mary se sprijini de uşile masive din alamă şi ridică privirea. Deasupra, cerul era de un albastru strălucitor, iar aerul era uscat şi rece după zăpada neobişnuită de noaptea trecută. înainte de apusul soarelui, voia să se plimbe, dar căldura emanată de hanorac o înmuie. Sau poate că era epuizarea. Nu putuse să doarmă după ce Rhage plecase din camera lor, aşa că îşi petrecuse toată ziua sperând că avea să se întoarcă.
Nu ştia ce se petrecuse noaptea trecută. Nici nu era sigură că văzuse ceea ce crezuse că văzuse. Pentru Dumnezeu, tatuajele nu levitau pe pielea cuiva! Şi nici nu se mişcau. Cel puţin nu în lumea ei.
Rhage nu era singurul motiv al insomniei ei. Venise vremea să afle ce aveau doctorii să îi facă. Programarea la doctoriţa Della Croce era a doua zi şi, când avea să se termine, urma să ştie cât de rău o să fie tratamentul.
Dumnezeule... Voia să vorbească cu Rhage despre toate acestea. Să încerce să-l pregătească.
Când soarele coborî printre copaci, simţi frigul în oase. Ridicându-se, se întinse şi apoi se îndreptă spre uşile vestibulului. Când se închiseră, îşi arătă chipul spre cameră, iar uşile de interior se deschiseră.
Rhage stătea pe podea, chiar lângă intrare. Se ridică încet.
- Bună! Te aşteptam.
Ea schiţă un zâmbet, mutând cartea dintr-o mână în alta.

-Voiam să-ţi spun unde eram. Dar ţi-ai lăsat telefonul când...
-Mary, ascultă, în legătură cu noaptea trecută...
-Aşteaptă înainte să vorbim despre asta! Ea ridică mâna. Inspiră adânc. Mâine voi merge la spital. Pentru consultul de dinaintea începerii tratamentului.
El se încruntă, sprâncenele întâlnindu-i-se în mijlocul frunţii.
-La care spital?
-Saint Francis.
- La ce oră?
- La amiază.
- Vreau să meargă cineva cu tine.
- Un *doggen!*
El clătină din cap.
- Butch. Poliţistul mânuieşte bine pistolul şi nu vreau să fii neprotejată. Putem merge sus?
Ea încuviinţă, iar el o luă de mână, conducând-o la etajul al doilea. Când ajunseră în dormitorul lor, el se plimbă neobosit în timp ce ea se aşeză pe pat.
Vorbind despre programarea la doctor, se dovedi că pregătirea lui era mai degrabă a ei. Şi apoi rămaseră tăcuţi.
- Rhage, explică-mi ce s-a întâmplat noaptea trecută! Când el ezită, ea continuă: Orice ar fi, vom trece peste asta. îmi poţi spune orice.
El se opri. Se întoarse cu faţa spre ea.
- Sunt periculos.
Ea se încruntă.
- Nu, nu eşti.
- Ştii ce este pe spatele meu?
înfiorată, se gândi la tatuajul care se mişca... Nu, îşi spuse ea. Nu făcuse asta. Poate că respirase el greu sau ceva asemănător şi de aceea i se păruse că bestia se mişca.
- Mary, este parte din mine! Bestia. Este înăuntrul meu. El îşi frecă pieptul, apoi braţele.

Apoi coapsele, încerc să o controlez cât de bine pot. Dar... Nu vreau să te rănesc. Nu ştiu ce să fac. Chiar şi acum, să fiu în preajma ta, sunt... Dumnezeule, sunt un dezastru! Ridicându-şi mâinile care tremurau, chiar părea complet tensionat. O parte din motivul pentru care trebuie să lupt este că mă calmează, zise el. Şi femeile tot cu asta aveau legătură. Le luam deoarece eliberarea mă ajuta să ţin bestia în frâu. Numai că acum, pentru că nu pot face sex, sunt instabil. De aceea, noaptea trecută, aproape că mi-am pierdut controlul. De două ori.

- Stai... Despre ce vorbeşti? Mă ai pe mine. Fă dragoste cu mine!

- Nu pot permite să se repete, zise el printre dinţi. Nu pot... să mă mai culc cu tine.

Uluită, ea se holba la el.

-Vrei să spui că nu vei mai fi cu mine deloc? Niciodată?

El clătină din cap.

- Niciodată.

- Ce dracului? Mă vrei. Privirea ii coborî la bărbăţia din pantaloni. Pot să văd că eşti excitat. Pot mirosi nevoia pe care o ai de mine.

Brusc, ochii lui încetară să mai clipească şi deve- niră albi.

- De ce ţi se schimbă ochii? şopti ea.

- Pentru că... se trezeşte la viaţă.

Când ea rămase tăcută, el începu să respire într-un ritm ciudat. Inspira de două ori, expira o dată lung. Inspira de două ori scurt, expira o dată încet.

Ea se străduia să înţeleagă ce îi spusese el. Şi, în mare parte, eşuâ. Probabil voise să spună că avea un alter ego mai periculos, se gândi ea.

- Mary, nu pot să mă culc cu tine pentru că, atunci când sunt cu tine, vrea să iasă. încă două respiraţii rapide. Vrea...

- Ce anume?

-Te vrea pe tine. Se îndepărtă de ea. Mary, vrea să... te aibă. înţelegi ce zic? Cealaltă latură a mea *te vrea.* Eu... trebuie să plec acum.
-Stai!
El se opri în uşă. Privirile li se întâlniră.
-Atunci lasă-l să mă aibă!
Rhage rămase cu gura căscată.
- Eşti nebună?
Nu, nu era. Făcuseră sex cu o disperare rudă cu violenţa. îi mai simţise înainte mişcările dure. Dacă cealaltă personalitate a lui era dură, îşi imagina că îi putea face faţă.
- Lasă-te condus! Este în regulă.
Două respiraţii scurte. Un oftat lung.
- Mary, nu ştii ce dracului spui.
Ea încercă să ia totul în glumă.
-Ce o să faci? O să mă mănânci?
Când el o privi cu acei ochi albi, ea îngheţă. Dumnezeule, poate că el avea dreptate!
Dar ea sigur era nebună.
- Te vom lega, zise ea.
El clătină din cap, în timp ce el se împiedică pe propriile picioare şi apăsă pe clanţă.
-Nu vreau să risc.
- Stai! Ştii sigur ce se va întâmpla?
-Nu, zise el şi îşi scărpină gâtul şi umerii care îl furnicau.
- Există posibilitatea de a te elibera numai de nevoie?
- Poate.
-Atunci vom încerca. Voi fugi dacă... ei bine, dacă se va petrece ceva ciudat. Rhage, lasă-mă să fac asta pentru noi! în plus, care este alternativa? Să mă mut? Să nu ne mai vedem? Să nu mai facem sex vreodată? Serios, eşti atât de excitat chiar acum, încât eşti pe cale să-ţi ieşi din piele!
Teama inundă chipul lui Rhage, îi încordă gura, îi făcu ochii mari. Urmară ruşinea, o nefericire teribilă, dureroasă, care o purtă pe Mary prin

cameră spre el. Ea îi cuprinse mâinile, simţindu-i-le tremurând.
- Urăsc să te văd astfel, Rhage! Când începu să vorbească, ea îl întrerupse: Uite, tu ştii cu ce avem de-a face. Eu, nu. Fă ce ai de făcut pentru a te ţine în siguranţă şi... vom vedea ce se va întâmpla.
El o privi. Voia să-l preseze, dar avu sentimentul că nu ar fi făcut decât să-l trimită în direcţia opusă.
- Hai să vorbim cu V, zise el în cele din urmă.
- Lanţuri, repetă Rhage, în timp ce stătea în mijlocul livingului din Groapă.
V privi peste ecranul calculatorului.
- De care?
- Cele cu care legi o maşină.
Butch inrră dinspre bucătărie cu un Bud într-o mână şi cu un sendviş în cealaltă.
- Hei, uriaşule! Care-i treaba?
-Vreau ca voi doi să mă legaţi de pat.
- Pervers!
- Deci avem ceva ce putem folosi, V?
Vishous îşi aranjă şapca.
-Garajul. Cred că avem câteva în garaj. Dar, Rhage, la ce te gândeşti?
- Am nevoie să... fiu cu Mary. Dar nu vreau să trec prin... Se opri. Expiră. Mă tem de transformare. Foarte tare.
V îşi miji ochii palizi.
-Şi ai renunţat la celelalte femei, nu?
Rhage încuviinţă.
- O vreau doar pe Mary. în acest moment, nici măcar nu mă poate excita altcineva.
- Ah, rahat! zise Vishous printre dinţi.
- De ce este monogamia ceva rău? întrebă Butch în timp ce se aşeza şi deschidea doza de bere. Ai o femeie de toată isprava. Mary este un om bun.
V clătină din cap.

- îţi aminteşti ce ai văzut în luminiş, poliţistule? Ai vrea chestia aia aproape de femeia pe care o iubeşti?

Butch puse doza jos fără să bea din ea. Ochii lui zăboviră pe trupul lui Rhage.

- Vom avea nevoie de o grămadă de oţel, bolborosi omul.

capitolul 44

O devenea nervos. Femeia încă nu-şi recăpătase cunoştinţa pe deplin şi trecuseră deja 18 ore. Acele săgeţi fuseseră calibrate pentru un bărbat, dar ea ar fi trebuit să se trezească până acum.

Se temea că îi provocase o comoţie. Dumnezeule, se întâmpla din nou! El şi Jennifer se certau şi după aceea el se impacienta, gândindu-se că o afectase serios. în timp ce avea grijă de ea, îi curăţa cu atenţie rănile, căutând să vadă dacă avea oase rupte sau tăieturi profunde. îndată ce se asigura că era în regulă, făcea dragoste cu ea chiar dacă ea încă era inconştientă. Să se excite deasupra ei, uşurat pentru că nu dusese lucrurile prea departe, fusese mereu cea mai bună eliberare. îşi dorea să poată face dragoste cu femeia pe care o răpise.

O păşea peste groapa în care se afla ea. Scoase capacul, aprinse o lanternă şi lumină înăuntru. Era ghemuită pe fundul gropii, chircită.

Voia să o scoată. Să o ţină în braţe. Să o sărute şi să-i atingă pielea. Voia să o aibă. Dar toţi lesserii erau impotenţi. Omega, acel nemernic, era un stăpân gelos.

Puse din nou capacul şi se învârti prin încăpere, gândindu-se la ziua şi la noaptea petrecute cu Omega şi la depresia în care se afla de atunci. Ciudat - acum, când o avea pe acea femeie, mintea lui se mai limpezise şi un nou angajament îi dădea energie.

Ştia că în acea groapă nu era Jennifer, dar vampirul semăna mult cu ceea ce îi fusese furat şi nu avea să facă nazuri. Avea să accepte darul care îi fusese oferit şi să-l păzească bine.
De data asta, nimeni nu avea să-i ia femeia de lângă el. Nimeni.
Când se traseră jaluzelele, Zsadist se ridică din pat şi se plimbă dezbrăcat prin camera în care stătea.
Ceea ce se petrecuse noaptea trecută cu Bella îl omora. Voia să o găsească şi să-i ceară scuze, dar cum avea să se întâmple asta?
„îmi pare rău că am sărit pe tine ca un animal. Şi nu mă îngreţoşezi. Serios."
Dumnezeule, ce nemernic era!
închise ochii şi îşi aminti cum stătea lipit de peretele de lângă duş în timp ce ea încerca sâ-i atingă pieptul gol. Degetele ei erau lungi şi elegante, cu unghii frumoase, nefăcute.
Atingerea ei ar fi fost uşoară, bănui el. Uşoară şi caldă.
Ar fi trebuit să-şi păstreze calmul. Dacă ar fi făcu t-o, ar fi ştiut, ca bărbat liber, cum se simţea atingerea mâinii delicate a unei femei pe pielea lui. Ca sclav, fusese atins prea des şi mereu împotriva voinţei lui, dar liber...
Şi nu ar fi fost orice mână. Ar fi fost mâna Bellei.
Palma ei ar fi aterizat pe pieptul lui, între pectorali, şi poate că l-ar fi mângâiat puţin. Poate că i-ar fi plăcut dacă ar fi făcut-o delicat. Mda, cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai probabil...
Ah, la ce dracului se gândea? Abilitatea lui de a tolera intimitatea de orice fel îi fusese răpită în urmă cu mulţi ani. Şi, oricum, nu era treaba lui să încurajeze fanteziile unei femei ca Bella. Nu

era demn nici măcar de târfele furioase din care era forţat să se hrănească.
Zsadist deschise ochii şi renunţă la prostii. Cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru Bella, cel mai bun lucru prin care putea să îşi ia revanşa, era să se asigure ca ea să nu-l mai revadă, nici măcar din întâmplare.
Deşi el avea să o vadă pe ea. în fiecare noapte avea să-i viziteze casa şi să se asigure că era în regulă. Era o perioadă periculoasă pentru civili, iar ea avea nevoie de protecţie. Avea să stea ascuns în timp ce făcea asta.
Gândul de a o proteja îl mai linştea.
Nu putea avea încredere în el în preajma ei. Dar avea încredere absolută în abilitatea lui de a o proteja, indiferent cât de mulţi *Usseri* trebuia să mănânce de vii.

capitolul 45

Mary se tot plimba de-a lungul balconului de la etajul al doilea, chiar în faţa uşii dormitorului. Nu putuse să-i privească pe Butch şi pe V cu toate lanţurile acelea. Şi era greu de spus dacă era incredibil de erotic sau al dracului de înspăimântător că îl pregăteau pe Rhage pentru sex.
Uşa se deschise.
Ochii lui Butch priviră împrejur, fără să-i întâlnească pe ai ei.
- Este gata.
Vishous ieşi, aprinzând o ţigară făcută manual. Trase adânc din ea.
-Vom rămâne pe hol. în caz că aveţi nevoie de noi.
Primul ei instinct fu să le zică să plece. Cât de dubios era ca ei să se afle la uşă în timp ce ea şi Rhage făceau sex? Intimitatea, la urma urmelor, era o stare de spirit, la fel cum era un loc intim, retras.
Apoi se gândi la cantitatea de oţel cu care intraseră. Nu se aşteptase la acea încărcătură.

La nişte sfoară, poate. Cătuşe. Dar nu la genul acesta de lucruri cu care ai ridica blocul motor de la sol.

- Sunteţi siguri că trebuie să aşteptaţi? zise ea.

Amândoi încuviinţară.

-Ai încredere în noi, bombăni Butch.

Mary intTă în cameră şi închise uşa. Lumânările erau aprinse de ambele părţi ale patului, iar Rhage era întins pe saltea, dezbrăcat, cu mâinile deasupra capului şi cu picioarele întinse. Lanţurile erau prinse în jurul încheieturilor şi gleznelor şi apoi prinse de stâlpii grei din stejar ai patului.

Rhage ridică privirea, iar ochii lui albaştri penetrară întunecimea.

- Eşti sigură de asta?

De fapt, nu, nu era.

- Pari înconfortabil.

- Nu este rău. Lăsă capul pe spate. Deşi mă bucur că aceştia sunt stâlpi de susţinere şi nu cai care aleargă în patru direcţii diferite.

Ea îi privi trupul colosal, întins ca un soi de sacrificiu sexual.

Cerule! Era adevărat? Chiar avea să...

„Opreşte-te! Nu-l mai ţine acolo mai mult decât este cazul! Odată ce se va termina, va şti că totul este bine, iar tu nu va trebui să mai faci asta."

Mary se descălţă, îşi scoase puloverul şi helanca, dar şi blugii.

Rhage ridică iar capul. Când ea îşi desfăcu sutienul şi-şi dădu jos lenjeria intimă, bărbăţia lui reacţionă. Se lungi. Ea îl privi transformându-se pentru ea, întâ- rindu-se, îngroşându-se, crescând. Excitarea îl făcu să se înroşească şi sudoarea să-i acopere pielea frumoasă, fără păr.

-Mary...

Pupilele îi deveniră albe şi începu să toarcă, mişcân- du-şi şoldurile. Erecţia se mişca pe abdomenul lui, vârful atingându-i buricul. Brusc, braţele se ridicară şi traseră de legături. Lanţurile zăngăniră.

- Eşti bine? zise ea.
- Oh, Dumnezeule, Mary! Eu... Ne este foame. Noi... tânjim după tine!

Făcându-şi curaj, ea se îndreptă spre pat. Se aplecă şi-l sărută pe gură, apoi se ridică pe saltea. Se urcă peste el. în timp ce ea îi încălecă şoldurile, el se mişca sub ea în valuri. Cuprinzându-l în mână, încercă să-l lase să alunece în ea. Nu reuşi din prima. Era prea mare, iar ea nu era gata şi o durea. Mai încercă o dată şi făcu o grimasă.

- Nu eşti gata, spuse Rhage, arcuindu-se în timp ce ea îi apropia vârful spre zona intimă încă o dată. El scoase un sunet sălbatic.

-Va fi bine, lasă-mă numai să...

-Vino aici! Vorbind, vocea i se schimbă. I se îngroşă. Sărută-mă, Mary!

Ea se aplecă pe pieptul lui şi-l sărută, încercând să se convingă să se excite. Nu funcţiona.

El întrerupse contactul, ca şi cum simţea lipsa excitării ei.

-Vino mai sus! Lanţurile zăngăneau, sunetul metalic fiind aproape ca un clopoţel. Dă-mi sânul tău! Adu-l la gura mea!

Ea se ridică şi îşi duse sfârcul la buzele lui. în secunda în care simţi atingerea subtilă, trupul ei răspunse, închise ochii, uşurată când fierbinţeala puse stăpânire pe ea.

Rhage păru să recunoască schimbarea, deoarece torsul devenea mai zgomotos, un vârtej plăcut în aer. în timp ce o mângâia cu buzele, trupul lui se mişca agitat spre ea, pieptul ridicându-i-se, lăsându-şi gâtul şi capul pe spate. Sudoarea apăru iar pe pielea lui,

parfumul înţepător al poftei de ea umplând aerul.

- Mary, lasă-mă să te gust! Vocea lui era atât de joasă acum încât vorbele lui părură distorsionate. Dulceaţa ta. Dintre picioare. Lasă-mă să te gust!

Ea privi în jos şi văzu două puncte albe, strălucitoare holbându-se la ea. Erau hipnotice, aveau un erotism pe care nu îl putea nega, deşi ştia că nu era numai cu Rhage.

Se târî pe trupul lui, oprindu-se când ajunse pe pieptul său. Intimitatea era oarecum şocantă, mai ales cu el legat.

- Mai aproape, Mary. Chiar şi modul În care îi rostea numele era diferit. Vino mai aproape de gura mea!

Ea se mută deasupra lui stânjenită, încercând să se acomodeze cu poziţia în care se afla el. Ajunse sprijinită cu un genunchi pe pieptul lui şi cu celălalt pe umăr. El îşi întinse gâtul şi-şi răsuci capul, încercând să-i atingă pielea, cuprinzând-o cu buzele.

Geamătul lui vibră în miezul ei, iar ea îşi sprijini mâna de perete. Plăcerea îi fura inhibiţiile complet, transformând-o într-o servitoare a sexului în timp ce el o lingea şi sugea. Când trupul ei răspunse cu un val de umezeală, se auzi un sunet ascuţit, urmat de un geamăt în timp ce lanţurile erau trase cu putere, iar rama din lemn a patului protesta. Braţele masive ale lui Rhage trăgeau de legăturile care îl imobilizau, muşchii încor- dându-i-se şi degetele transform ându-i-se în gheare.

-Asta este, zise el între picioarele ei. îţi pot simţi... orgasmul.

Vocea lui fu înăbuşită, dispărând într-un răcnet. Orgasmul o învălui şi căzu pe pat, cu picioarele pe faţa lui, apoi alunecându-i pe gât, sprijinite în glezne, îndată ce spasmele încetară, ea îl

privi. Ochii lui albi, care nu clipeau, erau mari, uluiţi şi încântaţi. Era incredibil de captivat de ea în timp ce stătea acolo întins, respirând în acelaşi ritm - inspira repede de două ori, expira o dată lung.

- Ia-mă acum, Mary!

Cuvintele erau profunde, deformate. Nu erau ale lui Rhage.

Dar nu fu speriată şi nici nu se simţi de parcă l-ar fi trădat.

Orice ar fi ieşit din el nu era răuvoitor şi nici nu îi era complet necunoscut. Simţise asta la el tot timpul şi ştia că nu era ceva de care trebuia să se teamă. întâlnindu-i privirea acum era ca şi cum ar fi fost în sala de biliard, o prezenţă diferită care o privea, dar care în acelaşi timp era Rhage.

Ea se urcă pe el şi-l primi în trupul ei, potrivindu-se perfect. Şoldurile lui se ridicară, apoi scoase alt sunet înalt, în timp ce începu să împingă. Mişcările erau regulate, o alunecare delicioasă care venea cu o forţă crescândă. Pentru a evita să nu fie doborâtă, se sprijini în mâini şi în picioare şi încercă să-şi păstreze echilibrul.

Sunetul devenea şi mai zgomotos în timp ce el îşi pierdea controlul, lovindu-şi şoldurile de ea, tremurând. Pofta creştea şi creştea, construind o furtună care era pe cale să lovească. Brusc se îndoi pe saltea, patul scârţâind în timp ce braţele şi picioarele i se contractară. Deschise ochii, o lumină albă acaparând încăperea, făcând să pară de parcă era miezul zilei. Ea îi simţea contracţiile climaxului, iar senzaţia îi produse alt orgasm, ducând-o pe culmile plăcerii.

Căzu pe pieptul ei când se termină şi rămaseră amândoi nemişcaţi, cu excepţia respiraţiei - a ei normală, a lui în acel ritm ciudat.

Ea îşi ridică privirea, uitându-se la el. Ochii aceia albi ardeau când se concentrau asupra ei cu o veneraţie absolută.
- Mary a mea! zise vocea.
Apoi un şoc electric o traversă şi umplu aerul. Fiecare lumină din încăpere se aprinse, învăluind spaţiul. Ea suspină şi privi în jur, dar valul dispăru la fel de repede cum apăru. Brusc, energia se risipi. Ea privi în jos.
Ochii lui Rhage erau din nou normali, culoarea lor metalică strălucind.
-Mary? zise el uluit, cu o voce neclară.
Ea trebui să inspire de câteva ori înainte de a vorbi.
-Te-ai întors.
- Şi tu eşti în regulă. El ridică braţele, îndoindu-şi degetele. Nu m-am transformat.
-Ce vrei să spui?
-Nu m-am... Te-am putut vedea cât timp ai fost cu mine. Erai în ceaţă, dar am ştiut că nu erai în pericol. Este pentru prima dată când îmi amintesc ceva.
Ea nu ştia ce să înţeleagă din asta, dar văzu că lanţurile îi zgâriaseră pielea.
- îţi pot da drumul?
- Da! Te rog!
Dură ceva timp să-l dezlege. Când se eliberă, îşi masă încheieturile şi gleznele şi o privi cu atenţie, ca şi cum încerca să se convingă că ea era în regulă.
Ea privi în jur după un halat.
- Ar fi bine să merg să le spun lui Butch şi lui V că pot să plece.
- O voi face eu. Se îndreptă spre uşa dormitorului şi scoase capul afară.
în timp ce vorbea cu bărbaţii, ea îi privi tatuajul de pe spate. Ar fi putut jura că îi zâmbea.
Dumnezeule, era nebună! Chiar era.
Sări iar în pat şi trase pătura peste ea.

Rhage închise uşa şi se sprijini de ea. încă părea încordat, în ciuda eliberării.
- După toate astea... te temi, în sfârsit, de mine?
-Nu.
- Nu îţi este teamă de... el?
Ea ridică braţele.
-Vino aici! Vreau să te ţin în braţe. Pari zguduit.
El se apropie încet de pat, de parcă nu ar fi vrut ca ea sâ se simtă urmărită. Ea îi făcu semn cu mâna să se grăbească.
Rhage se aşeză lângă ea, dar nu o atinse.
După o clipă, ea se apropie de el, luându-l în braţe, mângâindu-l. Când se lipi de el, atingând marginea cozii dragonului, Rhage tresări şi se mută.
Nu voia ca ea să se afle în preajma tatuajului, se gândi Mary.
- întoarce-te! îi zise ea. Pe burtă.
Când el dâdu din cap dezaprobator, ea îi împinse umerii Era ca şi cum încerca să mute un pian.
- întoarce-te, ladracu'! Haide, Rhage!
El îi dădu ascultare fără graţie, înjurând şi întorcân- du-se pe burtă.
Ea îşi trecu mâna dreaptă pe şira spinării lui, chiar peste dragon.
Muşchii lui Rhage se contractară la întâmplare. Nu, nu era la întâmplare. Erau părţi ale trupului care corespundeau cu locul unde atingea ea tatuajul.
„Extraordinar!"
îi mai mângâie puţin spatele, simţind de parcă cerneala se ridica precum o pisică pentru a-i întâlni mâna.
-Vei mai dori să fii vreodată cu mine? spuse Rhage încordat.
îşi întoarse faţa pentru a o putea vedea. Dar nu ridică privirea.

Ea zăbovi deasupra gurii bestiei, trasând conturul buzelor lui cu vârful degetului. Buzele lui Rhage se depărtară de parcă ar fi simţit atingerea ei.
- De ce n-aş vrea să fiu cu tine?
- A fost cam ciudat, nu?
Ea râse.
- Ciudat? Dorm într-o casă plină cu vampiri. M-am îndrăgostit de un...
Mary se opri. Oh, Dumnezeule! Ce îi ieşise pe gură?
Rhage se ridică în şezut, rotindu-şi trunchiul pentru a o putea vedea.
- Ce ai zis?
Nu voise să se întâmple, se gândi ea. îndrăgostirea sau dezvăluirea. Dar nu avea să retragă nimic din toate acestea.-Nu sunt sigură, şopti ea, primind forţa brută a umerilor şi braţelor lui. Dar cred că a fost ceva aproape de te iubesc. Da, asta a fost. Eu... te iubesc. Ce penibil! Putea mult mai bine de atât. Mary îi cuprinse chipul în palme, îl sărută cu patos şi-l privi direct în ochi. Te iubesc, Rhage! Te iubesc cu ardoare!
Acele braţe grele o cuprinseră, iar el îşi îngropă capul în gâtul ei.
- Nu am crezut că o vei face vreodată.
- Sunt atât de încăpăţânată?
- Nu. Sunt eu atât de nedemn.
Mary se dădu în spate şi îl privi.
- Nu vreau să te mai aud spunând asta. Eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.
-Chiar şi cu bestia?
Bestia? Sigur, simţise că era altceva în el. Dar o bestie? Totuşi, Rhage părea atât de îngrijorat, încât ea îi făcu pe plac.
- Mda, chiar şi cu ea. Dar putem să o facem fără tot metalul acesta data viitoare? Am încredere că nu mă vei răni.
- Da, cred că putem scăpa de lanţuri.

Mary îl aşeză înapoi lângă gâtul ei şi se trezi concen- trându-se asupra Madonei *cu* FVwncwl din încăpere.

- Eşti cel mai ciudat miracol, îi şopti ea, privind tabloul.

- Poftim? spuse el înăbuşit.

-Nimic.

Îi sărută creştetul capului său blond şi continuă să privească Madona.

capitolul 46

Bella inspiră adânc şi simţi miros de pământ. Dumnezeule, o durea capul! Şi genunchii o omorau. Erau striviţi de ceva tare. Şi rece.

Deschise ochii. întuneric. Negru în faţa ochilor. Orbire

.încercă să ridice o mână, dar cotul i se lovi de zid. În spatele ei se afla un zid şi în laterale altele. Se **zbătu** în locul strâmt, intrând în panică. Deschizând gura larg, descoperi că nu putea respira. Nu avea aer, simţea numai mirosul de pământ umed, se simţea astupată... Nasul... Ea...

Ţipă.

Ceva deasupra ei se mişca. Lumina o orbi când ridică privirea.

- Eşti gata să ieşi? spuse cald vocea bărbatului.

Îşi aminti totul: cursa spre casa ei prin pajişte, lupta cu *lesserul,* leşinul.

Cu o mişcare rapidă, fu ridicată de un ham din ceea ce îşi dădu seama că era o ţeavă în pământ. Privind îngrozită, nu avea nici o idee unde se afla. Camera nu era mare, iar zidurile erau neterminate. Nu existau ferestre, ci numai două iluminatoare în tavanul jos, care erau acoperite cu un material negru. Trei becuri

atârnau de nişte fire. Locul avea un miros dulce, o combinaţie de lemn de pin proaspăt şi mirosul de pudră de talc al lesserului.
Când văzu o masă curată din oţel şi zeci de cuţite şi ciocane, tremură atât de rău că începu să tuşească.
- Nu-ţi face griji în privinţa asta, zise lesserul. Nu sunt pentru tine atât timp cât te comporţi frumos.
Îşi îngTopâ mâinile în părul ei şi îl răsfiră pe umeri.
-Acum vei face duş şi vei spăla asta. Vei spăla asta pentru mine.
Se aplecă şi adună o legătură de haine. Presându-le în braţele ei, îşi dădu seama că erau ale ei.
- Dacă te comporţi frumos, le vei îmbrăca. Dar nu până ce nu te cureţi. O împinse spre o uşă deschisă chiar când începu să sune telefonul. La duş! Acum!
Prea dezorientată şi împietrită pentru a protesta, se îndreptă împleticindu-se spre o baie neterminată, care nu avea toaletă. Ca un robot, se închise în ea şi dădu drumul apei cu mâinile tremurânde. Când se întoarse, văzu că *lesserul* deschisese uşa şi o privea.
Puse mâna peste microfonul telefonului.
- Dâ-ţi hainele jos! Acum!
Ea privi spre cuţite. Se dezbrăcă îngreţoşată. Când termină, se acoperi cu mâinile şi tremură. L*esserul* închise şi lăsă telefonul deoparte.
- Nu te ascunde de mine! Dă-ţi mâinile la o parte!
Ea se dădu în spate, clătinând din cap amorţită.
- Lasâ-le jos!
-Te rog, nu...
Făcu doi paşi în faţă şi o plesni peste faţă, lovind-o de zid. Apoi o trase spre el.
-Uită-te la mine! Uită-te (a mine! Ochii lui scânteiau excitaţi, întâlnindu-i pe ai ei. Dumnezeule, ce bine este să te am înapoi!

O luă în braţe, trăgând-o mai aproape. Mirosul lui dulce o copleşi.
Butch era o escortă pe cinste, se gândi Mary în timp ce plecau de la Secţia de Oncologie a spitalului Saint Francis. Purtând o haină neagră, din lână, o pălărie în stilul anilor '40 şi o pereche de ochelari de soare tip aviator, arăta ca un asasin şic.
Ceea ce nu era fals. Ştia că era înarmat până în dinţi, deoarece Rhage inspectase armele bărbatului înainte să-i lase să iasă din casă.
- Ai nevoie de ceva înainte să ne întoarcem? întrebă Butch când ajunseră afară.
-Nu, mulţumesc! Să mergem acasă!
Amiaza fusese istovitoare şi neconcludentă. Doctoriţa Della Croce încă se consulta cu partenerii ei şi îi ceruse lui Mary să facă un RMN, precum şi un alt set de analize. 1 se luă din nou sânge, deoarece echipa voia să verifice din nou câteva funcţii ale ficatului.
Dumnezeule, ura că trebuia să revină a doua zi şi să treacă din nou o noapte fără să ştie ce o aştepta. în timp ce ea şi Butch se îndreptară spre parcarea deschisă şi se urcară în Mercedes, ea simţea o combinaţie groaznică de energie şi oboseală. Avea nevoie să meargă la culcare, dar era atât de neliniştită, încât somnul nu se întrevedea la orizont.
- De fapt, Butch, vrei să mă duci până la mine acasă? Vreau să iau un medicament pe care l-am lăsat acolo.
Acele somnifere uşoare aveau să-i prindă bine.
- Mi-ar plăcea să evit să mergem acolo, dacă se poate. Există vreo şansă să le poţi lua de la vreo farmacie?
- Se dau cu reţetă.
El se încruntă.
- Bine. Dar repede, iar eu voi veni cu tine.
Cincisprezece minute mai târziu, parcară pe strada

ei. în lumina aurie a soarelui la asfinţit, casa ei părea părăsită. în faţa uşii de la intrare erau frunze purtate de vânt, crizantemele ei erau pe jumătate moarte şi în curte se afla craca unui copac.
Spera că oricine o s-o cumpere avea so iubească la fel de mult cum o făcuse ea.
Când intră în casă, un val rece pătrunse în living şi remarcă faptul câ geamul de deasupra chiuvetei din bucătărie era întredeschis. închizându-l, presupuse că V probabil îl lăsase deschis când venise să-i instaleze sistemul de alarmă înainte să se mute. îl încuie, apoi urcă să ia medicamentul.
înainte să plece, se opri în faţa uşii glisante şi îşi privi curtea din spate. Piscina era acoperită de frunze, suprafaţa fiind calmă. Pajiştea din faţă era un onduleu de iarbă pălită...
Ceva lumina casa Bellei.
Instinctele i se treziră.
- Butch, te deranjează dacă mergem să verificăm?
-Nici vorbă! Trebuie să te duc acasă.
Ea închise uşa.
-Mary, nu este sigur!
- Iar acolo este casa Bellei. Nu ar trebui să se mişte nimic în casa ei în acest moment al zilei. Vino!
- O poţi suna din maşină.
-O voi face de aici. O clipă mai târziu închise şi se îndepărtă de uşă. Nu răspunde. Merg acolo.
- Pe dracu'! Mary, aşteaptă! Dumnezeule, nu mă face să te arunc pe umăr şi să te aduc aici!
- Dacă vei face aşa ceva ii voi spune lui Rhage că ai pus mâinile pe mine.
Ochii lui Butch scântei ară.
- Dumnezeule, eşti un manipulator la fel de rău ca el!

- Nu chiar, dar învăţ. Acum vii cu mine sau fac asta singură?

El **înjură şi îşi pipăi arma.**

-Nu-mi place treaba asta.

- S-a notat. Uite, ne vom asigura doar câ este în regulă. Nu ar trebui să dureze mai mult de zece minute.

Traversară pajiştea în timp ce Butch supraveghe câmpul cu privirea lui ageră. Apropiindu-se de fermă, văzu uşa din spate a Bellei zdrăngănind în vânt şi surprinzând ultimele raze de soare.

- Stai lângă mine, bine? zise Butch în timp ce traversau peluza.

Uşa se deschise iar.

- Oh, rahat! bombăni el.

Incuietoarea fusese spaTtă şi câteva panouri fuseseră rupte.

Intrară precauţi.

- Oh, Dumnezeule! zise Mary.

Scaunele erau împrăştiate prin bucătărie peste farfurii sparte, căni şi lămpi distruse. Pe podea erau urme de arsuri striate, precum şi o substanţă neagră, asemănătoare cernelii. Aplecându-se să privească pata uleioasă, Butch zise:

- Nu te apropia de chestia aia! Este sânge de *lesser*.

Ea tnchise uşa. Chestiile alea din parc o răpiseră pe Bella.

- Dormitorul ei este în subsol? întrebă el.
- Aşa mi-a zis.

Alergă în subsol şi găsi uşa dublă a camerei ei larg deschisă. Câteva dintre sertarele şifonierului ei fuseseră trase şi se părea că nişte haine fuseseră luate. Ceea ce nu avea sens.

Butch deschise telefonul în timp ce se întorceau în bucătărie.

- V? Cineva a spart casa Bellei. Privi petele negre de pe un scaun rupt. S-a luptat straşnic. Dar cred că a fost răpită de Jesseri.
tn timp ce Rhage îşi trăgea pe el o pereche de pantaloni din piele, ţinea telefonul între umăr şi ureche.
- Copoiule? Lasă-mă să vorbesc cu Mary!
-Alo? Rhage?
- Hei, femeie, eşti bine?
- Sunt bine. Vocea ei tremura, dar ce uşurare era să i-o audă!
- Vin după tine! îşi luă teaca în timp ce îşi îndesa picioarele în ghete. Soarele este pe cale să apună, aşa că voi fi acolo.
O voia acasă, în siguranţă. În timp ce el şi fraţii mergeau după nemernicii ăia.
- Rhage... Oh, Dumnezeule, Rhage, ce îi vor face?
- Nu ştiu. Ceea ce era o minciună. Ştia exact ce îi făceau Bellei. Dumnezeu să o ajute! Ascultă, ştiu că eşti îngrijorată din cauza ei. în acest moment însă am nevoie să te concentrezi asupra ta. Te vreau lipită de Butch, bine?
Era mai rapid pentru Rhage să se dematerializeze lângă ea decât să-l pună pe poliţist să o aducă acasă. Ura însă faptul că era atât de expusă.
tn timp ce băga pumnalele în teacă, îşi dădu seama că din telefon nu se mai auzea nimic.
- Mary? Ai auzit ce am zis? Gândeşte-te la tine! Stai lângă Butch!
- Sunt lângă el.
- Bine. Rămâi acolo! Şi nu-ţi face griji, într-un fel sau altul, o vom aduce pe Bella înapoi. Te iubesc!
închise şi trase pe el un trenci greu.
Ieşind pe hol, dădu de Phury, care era îmbrăcat în piele şi complet înarmat.

-Ce dracului se petrece? Zsadist venea pe hol. Am primi un mesaj urgent de la V despre o femeie...

- Bella a fost răpită de iesseri, zise Rhage, verificân- du-şi arma.

Z fu lovit de un val rece,

-Ce ai zis?

Rhage se încruntă din cauza încordării fratelui său.

- Bella. Prietena lui Mary.

-Când?

-Nu ştiu. Butch şi Mary sunt la ea acasă...

Brusc, Zsadist dispăru.

Rhage şi Phury se aflau chiar în spatele lui, demate- rializându-se la Bella. Cei trei urcară treptele fermei în grabă, împreună.

Mary se afla în bucătărie, chiar lângă Butch, care verifica ceva pe podea. Rhage dădu buzna şi o luă în braţe, strângând-o atât de tare, încât oasele li se atinseră.

- Te voi duce acasă, bolborosi el în părul ei.

- Mercedesul este la locul lui, zise Butch, ridicându-se de deasupra petelor la care se uitase şi aruncând nişte chei spre Rhage.

Phury înjură, îndreptând un scaun.

- Ce ştim?

Poliţistul dădu din cap dezaprobator.

- Cred că au luat-o în viaţă, având în vedere urmele acestea de arsuri de la uşă. Dâra de sânge a ars când a întâlnit soarele...

Chiar înainte ca Butch să se oprească brusc şi să o privească pe Mary, Rhage se îndreptă spre uşă cu ea. Ultimul lucru de care avea nevoie era să audă detaliile îngrozitoare.

Poliţistul continuă:

- în plus, nu le este de nici un folos moartă... Zsadist? Eşti bine?

în treacăt, Rhage aruncă o privire peste umăr spre Z.
Z tremura de furie, chipul contorsionându-i-se de-a lungul cicatricii de sub ochiul stâng. La dracu', arăta de parcă avea să explodeze, numai că era greu de crezut că răpirea unei femei avea să conteze pentru el în vreun fel.
Rhage se opri.
- Z, care-i treaba?
Fratele se întoarse, ca şi cum nu ar fi vrut să fie văzut, apoi se apropie de fereastra în faţa căreia se afla. Gemând, se dematerializă.
Rhage privi afară. Tot ce putea vedea era ferma lui Mary de dincolo de pajişte.
- Să mergem, îi zise el. Te vreau departe de locul ăsta.
Ea încuviinţă, iar el o luă de braţ, conducând-o afară din casă. Nu-şi vorbiră în timp ce mergeau repede prin iarbă.
Când se opriră pe peluza ei, se sparse un geam. Ceva - cineva - era aruncat afară din casa lui Mary. Fix prin uşa glisantă.
Când trupul ateriză pe terasă, Zsadist sari prin deschizătură, cu colţii la vedere şi chipul schimonosit de agresiune. Se aruncă asupra laserului, prinzându-l de păr şi ridicându-i trunchiul de pe sol.
- Unde este? se răsti fratele.
Când nu-i răspunse, Z îl muşcă de umăr chiar prin haina din piele. Vânătorul urlă de durere. Rhage nu rămase prin preajmă pentru a vedea spectacolul. Alergă cu Mary în jurul casei, dar dădu peste alţi doi *lesseri*. Punând-o în spatele lui, o protejă cu trupul lui până ce îşi scoase pistolul. Chiar când era în poziţie de tragere, se auziră pocnete în dreapta lui. Gloanţele ii trecură pe la ureche, loviră casa, apoi ricoşară în braţul şi coapsa lui şi-

Nu fusese niciodată mai fericit de apariţia bestiei. Se aruncă în vortex urlând, îmbrăţişând transformarea, primind valul de căldură şi explozia din muşchii şi oasele lui.
Explozia de energie emanate de Rhage o izbi pe Mary de casă, lovind-o cu capul de şindrile. Căzu la pământ, vag conştientă de prezenţa uriaşă care luase locul lui Rhage.
Se auziră mai multe focuri de armă, ţipete, urlete asurzitoare. Târându-se pe pământ, se ascunse în spatele unei tufe de ienupăr când cineva aprinse luminile de afară.
„Dumnezeule!"
Tatuajul prinsese viaţă: o creatură asemănătoare dragonului acoperită de solzi mov şi verzi fosforescenţi. Creatura avea o coadă aspră cu ţepi, gheare lungi, galbene şi o coamă neagră, bogată. Nu-i putea vedea faţa, dar sunetele pe care le scotea erau îngrozitoare.
Iar bestia era letală, venindu-le repede de hac *lesserilor*.
Ea îşi acoperi capul cu braţele, incapabilă să privească. Spera ca bestia să nu o observe şi că, dacă avea să o facă, să-şi amintească cine era.
Alte urlete. Un alt ţipăt. Un ronţăit teribil.
Din spatele casei, auzi focuri rapide de armă. Cineva ţipa:
-Zsadist! Opreşte-te! Avem nevoie de ei în viaţă!
Lupta continua şi probabil dură numai cinci sau zece minute. Apoi se auziră doar respiraţii. Două inhalări scurte. O expiraţie lungă.
Ea ridică privirea. Bestia stătea deasupra tufei în spatele căreia se ascunsese ea, cu privirea lui fermă, albă ţintuită asupra ei. Faţa îi era imensă, maxilarul avea dinţii unui rechin, iar coama ii cădea pe fruntea lată. Sânge negru se scurgea pe pieptul lui.

- Unde este? Unde este Mary? se auzi vocea lui V din colţ. Mary? Rahat!
Capul bestiei se ridică atunci când Vishous şi Zsadist se opriră.
- Il voi distrage, zise Zsadist. Ia-o din calea lui!
Bestia se întoarse spre fraţi şi luă poziţia de atac, cu
ghearele sus şi capul în faţă, dând din coadă feroce. Muşchii din posterior vibrau.
Zsadist continua să înainteze, în timp ce V se apropia de locul unde se afla ea.
Bestia mârâi şi deschise fălcile.
Z înjură în direcţia lui.
- Mda, ce-mi vei face din ce nu mi-a fost deja făcut?
Mary se ridică în picioare.
- Zsadist! Nu!
Vocea ei îngheţă totul ca într-un tablou: pe Zsadist înaintând. Pe bestie pregătindu-se să atace. Pe Vishous apropiindu-se de ea. Toţi trei o priviră o fracţiune de secundă. Apoi se concentrară din nou unul asupra celuilalt, continuându-şi cursul.
- Plecaţi de aici! spuse ea. Cineva va sfârşi prin a fi rănit. Nu faceţi decât să-l enervaţi!
-Mary, trebuie să te luăm din calea lui!
Tonul lui V era acel îngrozitor apel la raţiune al tipi- lor opriţi în trafic.
- Nu mă va răni, dar este pe cale să vă sfâşie pe voi doi. Daţi-vă la o paTte!
Nimeni nu o ascultă.
-La naiba, scutiţi-mă de eroi! bombăni ea. Daţi-vă dracului la o parte!
Asta le atrase atenţia. Cei doi fraţi se opriră.
Bestia privi peste umăr.
- Bună, şopti ea, ieşind din spatele tufei. Sunt eu. Mary.
Capul mare al dragonului se mişca precum al unui cal, coama neagră strălucindu-i. Trupul masiv se întoarse spre ea.

Bestia era frumoasă, se gândi ea. Frumoasă precum era o cobră, urâţenia fiind umbrită de mişcări graţioase şi de o inteligenţă prădătoare pe care trebuia să o respecţi.

- Eşti chiar uriaş, ştii asta? Continuă să vorbească încet în timp ce se apropia lent, amintindu-şi că lui Rhage îi plăcea ca ea să îi vorbească. Şi te-ai descurcat excelent apărându-mă de lessem aceia. Mulţumesc!

Când ajunse lângă ea, ghearele se deschiseră, ridicând u-se spre cer, în timp ce dragonul continua să o privească. Brusc, capul lui mare coborî, ca şi cum îi căuta atingerea. Ea se apropie, mângâindu-l încet, simţind forţa aceea imensă în grosimea grumazului şi în umăr.

- De aproape eşti înspăimântător, chiar eşti. Dar eşti plăcut la atingere. Nu credeam că pielea ta ar putea fi atât de moale şi de caldă.

Acei ochi albi scânteiară spre stânga şi se îngustară, buzele lui strâmbându-se într-un rânjet.

-Spune-mi că nu se apropie nimeni, zise ea fără să-şi schimbe tonul sau să se întoarcă şi nu-şi luă ochii de la chipul acela enorm.

- Butch, rămâi pe loc, omule, bombăni V. Vorbeşte cu el.

Bestia gemu grav.

- Hei, nu-ţi bate capul cu ei, zise ea. Nu ne vor face nimic. în plus, nu ţi-a fost de ajuns în seara asta?

Creatura respiră din greu.

- Da, te-ai săturat, şopti ea, mângâindu-i coama. Muşchii grei se întindeau precum sforile pe sub piele. Nu avea deloc grăsime, avea numai forţă, li ţin tui din nou cu privirea pe vampiri. Nu, nu trebuie să ne facem griji în privinţa lor. Stai aici cu mine şi...

Fără nici un avertisment, bestia se răsuci şi o doborî la pământ cu coada. Se aruncă spre casa ei, lovindu-şi trupul de fereastră.

Scoase un *lesser* afară, iar urletul furios al bestiei fu întrerupt când îl prinse între falei pe vânător.
Mary se ghemui, apărându-se de ţepii corii. Îşi acoperi urechile şi închise ochii, blocând sunetele ascuţite şi imaginea oribilă a crimei.
Câteva momente mai târziu, îşi simţi trupul împins. Bestia o împingea cu nasul.
Ea se rostogoli şi îl privi în ochii albi.
- Sunt bine. Dar va trebui să lucrăm la manierele tale la masă.
Bestia toarse şi se întinse pe pământ lângă ea, odih- nindu-şi capul pe picioarele ei. Urmă un fulger luminos, apoi Rhage apăru în aceeaşi poziţie. Acoperit de sânge negru, tremura de frig.
Ea îşi dădu haina jos în timp ce fraţii veneau alergând. Bărbaţii îşi dădură hainele jos şi îl acoperiră şi ei pe Rhage.
- Mary? spuse el.

-Sunt aici. Toţi sunt bine. Voi doi m-aţi salvat!

capitolul 47

Lui Butch nu i-ar fi venit să creadă dacă nu ar fi văzut totul cu ochii lui. Mary transformase acea bestie într-un animal de companie.
Dumnezeule, femeia aia avea ceva special! Şi curaj. După ce văzuse acea creatură ciudată mâncându-i pe *ksseri* în faţa ei, se ridicase în faţa bestiei şi o atinsese. El nu ar fi avut curajul ăsta.
Mary privi trupul lui Rhage.
-Mă ajută careva să-l duc la maşină?
Butch veni imediat, luându-l pe Rhage de picioare în timp ce V şi Zsadist îl luară de câte o mână. Il duseră la Mercedes şU urcară pe frate pe bancheta din spate.

- Nu-l pot duce acasă, zise Mary. Nu ştiu drumul.
V se îndreptă spre uşa din dreptul şoferului.
-Vă duc eu. Copoiule, mă întorc în douăzeci de minute!
-Ai grijă cu ei! şopti Butch.
Când se întoarse, Phury şi Tohr îl priveau cu o încredere cu care se obişnuise.
Fără să observe, redeveni detectivul criminalist şi pre- luă controlul.
-Staţi să vă spun ce ştiu până acum. Îi duse pe cei doi în spatele casei lui Mary şi le arătă petele negre de pe sol. Vedeţi aceste urme arse pe gazon? Bella a fost răpită de un lesser şi a fost purtată de-a lungul pajiştii, de la ea de acasă până aici. Sângera, iar când a răsărit soarele, urma de sânge a luat foc şi a lăsat dâra asta pe sol. Şi de ce a trebuit să o târască pe pajişte? Cred că vânătorul a venit să o caute pe Mary şi, cumva, a dat de Bella aici. Bella a alergat spre casa ei, iar el a fost nevoit să o aducă înapoi, probabil pentru că parcase maşina aici. Urmaţi-mă, băieţi! Ocoli casa şi ajunse pe stradă unde, în curbă, era parcată maşina Ford Explorer. Pentru ei, Bella a fost o greşeală norocoasă şi s-au întors în seara asta să termine treaba şi să o răpească pe Mary. V, vreau să verifici numărul de înmatriculare al maşinii! Butch privi cerul. Cădeau fulgi moi de zăpadă. Cu rahatul ăsta căzând, integritatea locului faptei se deteriorează, dar cred că ştim deja tot ce se poate din exterior. Lăsaţi-mă să verific SUV-ul cât timp voi scăpaţi de trupurile *lesserilor*. Nu trebuie să vă spun că trebuie să luaţi tot ce puteţi de la ei, portofele, telefoane. Să i le daţi pe toate lui V când se întoarce, pentru a le putea duce în Groapă. Şi staţi departe de ambele case până când cercetez spaţiile!

Când fraţii trecură la treabă, Butch se duse spre Explorer cu un pieptăn des. Când termină, vampirii fură şi ei gata cu distrugerea kwerilor.
-SUV-ul este curat ca lacrima, dar este înregistrat pe numele unui tip pe nume Ustead. îi dădu numărul de înregistrare lui Phury. Probabil este o identitate falsă, dar vrea unul dintre voi să verifice oricum adresa? Mă duc la Bella să termin şi acolo.
Tohr se uită la ceas.
-Vom verifica locuinţa lui Ustead, apoi mergem să interogăm civilii. Sau poate ai nevoie de noi?
-Nu, este mai bine dacă merg singur.
Fratele se opri.
-Ce-ai zice de protecţie, copoiule? Pentru că lesseni ar putea reveni. Nici unul dintre cei de aici nu a scăpat, dar când tipii ăştia nu vor da raportul, unii dintre amicii lor ar putea veni să verifice.
- Mă descurc, tşi scoase arma şi o verifică. Dar mi-am epuizat gloanţele. Pot să împrumut o armă?
Phury îi oferi Beretta.
- Uite asta şi iao de la capăt!
Tohr nu plecă până când Butch nu acceptă şi unul dintre pistoalele Glock pe care le deţinea. Băgând un pistol în teacă şi ţinând altul în mână, Butch traversă pajiştea alergând. Trupul lui era în formă şi parcurse distanţa într-o clipită, fără să asude. În timp ce alerga, mintea lui era aspră ca aerul nopţii, verificând lista de IUCTUTÎ pe care trebuia să le urmărească şi teoriile legate de locul unde ar fi putut fi dusă Bella.
Alergând prin partea din spate a fermei, observă mişcare înăuntru. Se lipi de zidul de lângă uşa spartă şi pregăti Beretta. Din bucătărie se auzi sunetul de cioburi pisate, ca popcornul în cuptor. Cineva se plimba înăuntru. Cineva mare.

Butch aşteptă până când individul se apropie. Apoi sări în uşă, cu arma îndreptată la nivelul pieptului.
- Sunt eu, copoiule, bombăni Z.
Butch îndreptă ţeava spre tavan.
- Dumnezeule, te-aş fi putut împuşca!
Lui Z nu părea să-i pese că aproape fusese împuşcat. Se aplecă şi strânse nişte cioburi.
Butch îşi dădu haina jos şi-şi ridică mânecile.
Nu avea să-i ceară lui Zsadist să plece. Nu avea nici un sens să intre în polemică cu el şi, în plus, fratele se comporta foarte ciudat, de parcă ar fi fost letargic. Calmul său letal era al dracului de ciudat.
Z ridică ceva de pe podea.
- Ce este? întrebă Butch.
- Nimic.
- încearcă să nu distrugi locul faptei!
în timp ce Butch privea în jur, se blestemă. Şi-l dorea pe vechiul lui partener din poliţie, Jose. îşi voia toată echipa de la criminalistică. îşi voia toţi colegii de la investigaţii criminale înapoi în laborator.
îşi permise câteva secunde de frustrare, apoi trecu la treabă. începând de la uşa spartă, se pregăti să analizeze fiecare centimetru al casei, chiar dacă avea să-i ia până în zori.
Mary mai aduse din baie nişte aspirine. Rhage stătea întins pe pat, respirând domol.
După ce le luă, o privi. Chipul îi era tensionat, iar ochii lui erau îngrijoraţi, suspicioşi.
- Mary, îmi doresc să nu fi văzut toate astea.
-Şşşt! Odihneşte-te puţin! Vom avea timp de discuţii mai târziu.
Se dezbrăcă şi se aşeză lângă el. în momentul în care ea intră sub aşternuturi, el se ghemui în jurul ei, trupul lui mare devenind o pătură vie.

Stând lângă el, protejată şi în siguranţă, începu să se gândească la Bella.
Pieptul lui Mary se strânse, iar ochii ei se închiseră. Dacă ar mai fi crezut în Dumnezeu acum, s-ar fi rugat, în schimb, nu putea decât să spere cu toată fiinţa ei.
în cele din urmă, adormi. Asta preţ de câteva ore, până când Rhage o trezi ţipând.
- Mary! Mary, aleargă!
El începu să dea din mâini. întinzându-se, ea se aşeză între ele, sprijinindu-se de pieptul lui, ţintuindu-l, vor- bindu-i. Când mâinile lui încă se zbăteau, ea le prinse şi-i aşeză palmele pe faţa ei.
-Sunt bine. Sunt aici.
-Oh, slavă Domnului, Mary! îi mângâie obrajii. Nu pot să văd foarte bine.
în lumina lumânării, ea îl privi în ochii înceţoşaţi.
- Cât durează să-ţi revii? întrebă ea.
- O zi sau două. Se încruntă, apoi îşi întinse picioarele. De fapt, nu sunt la fel de încordat ca de obicei. Mă doare stomacul, dar durerile nu sunt atât de rele. După ce mă transform...
Se opri, maxilarul încremenindu-i. Apoi îi dădu drumul, de parcă nu ar fi vrut ca ea să se simtă captivă.
- Nu te îngrijora, şopti ea. Nu mă tem chiar dacă ştiu ce se află în tine.
- La dracu', Mary... Nu voiam să vezi vreodată asta. Dădu din cap dezaprobator. Este pur şi simplu groaznic. Toată situaţia este teribilă.
- Nu sunt sigură de asta. De fapt, m-am apropiat de el. De bestie. Am fost la fel de aproape cum suntem noi acum.
Rhage închise ochii.
- Rahat, Mary, nu ar fi trebuit să faci asta!

- Mda, ei bine, fie făceam asta, fie bestia i-ar fi mâncat pe V şi pe Zsadist. La propriu. Dar nu-ţi face griji, m-am înţeles bine cu bestia.
- Să nu mai faci asta!
- Pe dracu'! Nu poţi controla asta. Fraţii nu pot face faţă. Dar creatura mă ascultă. îţi place sau nu, voi doi aveţi nevoie de mine.
- Dar nu este... urât?
-Nu. Nu pentru mine. îl sărută pe piept. Este înspăimântător, terifiant, puternic şi inspiră groază. Şi dacă cineva ar încerca vreodată să ajungă la mine, creatura ar distruge întreg cartierul. Cum să nu fie o fată fermecată.[7] în plus, după ce am văzut acei (esseri în acţiune, sunt recunoscătoare. Mă simt în siguranţă. Cu tine şi dragonul alături, nu trebuie să-mi fac griji.
Când ea îl privi zâmbind, Rhage clipi iute.
- Oh, Rhage, este în regulă. Nu fi...
- Am crezut că, dacă vei şti cum arată, zise el înăbuşit, nu vei mai putea să mă vezi. Am crezut că nu-ţi vei aminti decât de monstrul acela oribil.
Ea îl sărută şi-i îndepărtă lacrima de pe faţă.
- Face parte din tine, nu este tot ce eşti sau cine eşti. Şi te iubesc. Cu sau fără el.
El o strânse la piept şi îi sprijini capul de gâtul lui. Când oftă adânc, ea zise:
-Te-ai născut cu el?
-Nu. Este o pedeapsă.
- Pentru ce?
-Am omorât o pasăre.
Mary îl privi, crezând că pedeapsa părea exagerată.
Rhage îi dădu părul pe spate.
-Am făcut mai mult de atât, dar omorârea păsării a fost picătura care a umplut paharul.
- Vrei să-mi povesteşti?
El păstră tăcerea clipe îndelungate.

-Când eram tânăr, imediat după tranziţie, eram... incontrolabil. Aveam această forţă şi energie şi le-am folosit prosteşte. Nu cu răutate, numai prosteşte. Mă dădeam mare. Iscam scandaluri. Şi mă culcam cu multe femei - femei pe care nu ar fi trebuit să le am pentru că erau *shellanii* altor bărbaţi. Nu am făcut-o niciodată pentru a-i enerva pe hellreni, dar am luat ce aveau ele de oferit. Am băut, am fumat opiu, am consumat lauda- num - mă bucur că nu m-ai cunoscut atunci. Asta a continuat vreo 20-30 de ani. Eram un dezastru, aşteptând o cale de salvare. Şi am cunoscut o femeie. O voiam, dar ea era timidă şi, cu cât mă tenta mai mult, cu atât eram mai hotărât să o am. Ea s-a hotărât abia când am fost acceptat tn Frăţie. Armele o excitau. Războinicii o excitau. Voia să fie numai cu fraţii. într-o noapte, am dus-o într-o pădure şi i-am arătat pumnalele şi armele mele. Se juca cu puşca mea. Dumnezeule, îmi amintesc cum arăta în mâinile ei! Era genul acela de flintă care se folosea la începutul anilor 1800.
„1800? Dumnezeule mare, cât de bătrân era?" - se întrebă Mary.
- în fine, s-a descărcat în mâna ei şi am auzit ceva lovind pământul. Era o bufniţă. Una albă, încântătoare, încă pot vedea pata roşie în timp ce sângele i se prelingea pe pene. Când am ridicat pasărea şi am simţit-o uşoară în mâna mea, mi-am dat seama că neglijenţa este o formă de cruzime. Vezi tu, mereu mi-am spus că, pentru că nu aveam intenţii rele, tot ce se petrecea nu era vina mea. în acel moment însă am ştiut că mă înşelasem. Dacă nu i-aş fi dat femeii arma mea, pasărea nu ar fi fost ucisă. Am fost responsabil, chiar dacă nu am apăsat pe trăgaci. El îşi drese vocea. Bufniţa era o vietate nevinovată. Atât de fragilă şi de mică în comparaţie cu mine în timp ce sângera,

murind! M-am simţit mizerabil şi mă gândeam unde să o îngrop când Fecioara Scrib a venit la mine. Era lividă. *Lividă.* Iubeşte păsările, iar bufniţa este simbolul ei sacru. Dar, desigur, moartea era numai un aspect. A luat trupul din palmele mele şi a insuflat viaţa înapoi păsării, trimiţând-o pe cerul nopţii. Am simţit că parcă totul fusese şters cu buretele. Eram eliberat, absolvit. Dar apoi Fecioara Scrib s-a întors spre mine. M*a blestemat, iar de atunci, de fiecare dată când îmi pierd controlul, bestia iese la suprafaţă. într-un fel, chiar este pedeapsa perfectă. M-a învăţat să-mi dozez energia, temperamentul. M-a învăţat să respect consecinţele acţiunilor mele. M-a ajutat să înţeleg forţa din trupul meu într-un mod în care nu aş fi făcut-o niciodată altfel. El râse vag. Fecioara Scrib mă urăşte, dar mi-a făcut o mare favoare. Oricum, acesta este groaznicul motiv. Am ucis o pasăre şi m-am ales cu bestia. Şi simplu, şi complicat. Când aşa, când aşa, nu.[7]
Pieptul lui Rhage se ridică, inspirând adânc. Ea îi putea simţi clar remuşcarea, de parcă i-ar fi aparţinut ei.
-Când aşa, când aşa, într-adevăr, şopti ea, mângâin- du-i umărul.
- Vestea bună este că în vreo 90 de ani se va sfârşi. Se încruntă, ca şi cum analiza posibilitatea. Bestia va dispărea.
Ciudat, părea puţin îngrijorat.
- îţi va lipsi, nu? zise ea.
-Nu. Nu, eu... Va fi o uşurare. Serios.
Numai că încruntarea persistă.

capitolul 48

în dimineaţa următoare, pe la ora 9.00, Rhage se întindea în pat şi era surprins să se simtă în formă. Niciodată nu-şi revenise atât de repede şi avea senzaţia că se petrecea acest lucru deoarece nu se opusese schimbării. Poate asta era soluţia. Să nu i se opună.

Mary ieşi din baie cu un teanc de prosoape în mâini şi se îndreptă spre dulap pentru a le aşeza. Părea obosită, supărată. Ceea ce era de înţeles. îşi petrecuseră mare parte din dimineaţă vorbind despre Bella şi, deşi el fă-cuse tot ce putuse pentru a o linişti, amândoi ştiau că situaţia era gravă.
Şi mai avea un motiv de îngrijorare.
- Vreau să merg cu tine la doctor astăzi, zise el.
Ea intră iar în cameră.
- Te-ai trezit!
- Da. Şi vreau să vin cu tine.
îndreptându-se spre el, îi aruncă acea privire încordată pe care o avea de fiecare dată când se certau.
El respinse cea mai evidentă obiecţie.
-Schimbă programarea pentru a doua parte a zilei. Soarele apune pe la 17.30 acum.
- Rhage... Nelinişte a îi îngroşâ vocea. Fă-o!
Ea îşi puse mâinile în şolduri.
- Nu apreciez faptul că mă forţezi.
- Lasă-mă să reformulez! Schimbă programarea, te rog!
Dar tonul rămase acelaşi. Când avea să afle veştile, oricare ar fi fost să fie acestea, el urma să fie lângă ea.
Ea se îndreptă spre telefon, vociferând. Când închise, păru surprinsă.
- Doctoriţa Della Croce ne va primi - pe noi - astăzi la 18.00.
- Bine. Şi îmi pare rău că sunt aşa de nemernic. Trebuie să-ţi fiu alături când vei afla veştile. Vreau să îţi fiu alături cât de mult pot.
Ea încuviinţă din cap şi se apleca să ridice o cămaşă de pe podea.
- Eşti cel mai dulce nemernic pe care l-am cunoscut vreodată.

Privindu-i trupul mişcându-se, se excită

.înăuntrul lui, şi bestia se zvârcolea, dar senzaţia era curios de calmă. Nu exista nici un puseu de energie, ci numai o arsură discretă, ca şi cum creatura era mulţumită să'i împartă trupul, nu să i-l domine. O comuniune, nu o dominare.
Probabil deoarece creatura ştia că singurul mod prin care putea fi cu Mary era prin trupul lui Rhage.
Ea se tot plimba prin cameră, strângând lucrurile.
- La ce te uiţi?
- La tine.
Dându-şi părul pe spate, râse.
- Deci ţi-ai recăpătat vederea.
-Printre alte lucruri. Vino aici, Mary! Vreau să te sărut.
-Oh, cum să nu! Vrei să îţi iei revanşa pentru că eşti un golan şi mă tentezi cu trupul tău.
- Mă folosesc de atuurile mele.
Înlătură de pe el aştemuturile şi pătura şi-şi lăsă mâna să-i alunece pe piept, pe abdomen, mai jos. Ea făcu ochii mari când el îşi cuprinse bărbăţia în palmă. Când el se atinse, parfumul excitării ei înflori ca un buchet.
- Vino aici, Mary! Îşi roti şoldurile. Nu cred că o fac cum trebuie. Se simte mult mai bine când mă atingi tu.
- Eşti incorigibil!
- îmi trebuie instrucţiuni.
- De parcă ai avea nevoie, bombăni ea, dându-şi jos puloverul.

Făcură dragoste fără grabă, într-un mod grozav. Dar, luându-o în braţe după aceea, nu putu să adoarmă. Şi nici ea.
în acea seară, Mary încercă să respire normal în timp ce urcau cu liftul la etajul al şaselea al spitalului. Saint Francis era liniştit seara, dar tot era plin de oameni.

Recepţionera îi primi înăuntru şi apoi plecă, trăgându şi pe ea o haină rozalie în timp ce închidea uşa în urma ei. Cinci minute mai târziu, în sala de aşteptare intră doctoriţa Della Croce

.Femeia aproape că reuşi să ascundă faptul că se holba la Rhage. Deşi era îmbrăcat ca un civil, în pantaloni şi cu un pulover ţesut, cu guler, trendul din piele era ceva care tot putea fi văzut atârnând de pe umerii aceia laţi.
Ei bine, Rhage era... Rhage. Incredibil de frumos.
Doctoriţa zâmbi.
-Ah, bună, Mary, vrei să vii în biroul meu? Sau intraţi amândoi?
- Amândoi. El este Rhage. Este...
- Perechea ei, zise el clar şi răspicat.
Doctoriţa Della Croce făcu ochii mari, iar Mary zâmbi, în ciuda tensiunii din trupul ei.
Cei trei traversară holul, trecură pe lângă uşile unor săli de consultaţii, de cântarele din micile alcovuri şi de calculatoare. Nu purtară discuţii de complezenţă. Fără pălăvrăgeală, discuţii despre vreme, trecerea timpului şi altele. Doctoriţa ştia că Mary ura astfel de discuţii. Ceva ce Rhage înţelesese în timpul primei lor întâlniri la TG1 Friday.
„Dumnezeule, parcă trecuse un an", se gândi Mary. Şi cine ar fi bănuit că aveau să sfârşească acolo împreună?
Biroul doctoriţei Della Croce era plin de teancuri ordonate de hârtii, dosare şi cărţi. Diplomele de la Smith şi Harvard atârnau pe pereţi, dar lucrul pe care Mary îl găsise mereu cel mai liniştitor erau violetele africane de pe pervaz.
Ea şi Rhage se aşezară, în timp ce doctoriţa merse la biroul ei.
înainte ca femeia să se aşeze pe scaun, Mary zise:
- Deci ce îmi veţi da şi cât de mult voi putea suporta?

Doctoriţa Della Croce ridică privirea din dosarul medical, de la pixuri, agrafele de birou şi de la telefonul de pe birou.
-Am discutat cu colegii mei de aici, precum şi cu alţi doi specialişti. Ţi-am revăzut istoricul şi rezultatele de ieri…
-Sunt convinsă. Acum spune-mi cum stăm!
Femeia îşi scoase ochelarii şi inspiră adânc.
- Cred că ar trebui să-ţi pui lucrurile în ordine, Mary. Nu mai putem face nimic pentru tine.
La 4 30 dimineaţa, Rhage părăsi spitalul complet uluit. Niciodată nu se aşteptase să plece acasă fără Mary.
Fusese internată pentru transfuzii şi pentru că, evident, acele febre nocturne şi epuizarea erau legate de începutul unei pancreatite. Dacă lucrurile aveau să se amelioreze, urma să fie externată în următoarea dimineaţă, dar nimeni nu îşi lua nici un angajament.
Cancerul era puternic: celulele se multiplicaseră chiar şi în scurtul timp de când avusese consultaţia periodică, în urmă cu o săptămână, şi de când făcuse analizele de sânge cu o zi înainte. Şi doctoriţa Della Croce, şi specialiştii fuseseră de acord: din cauza tratamentelor prin care Mary deja trecuse, nu puteau să-i mai facă chimioterapie. Ficatul ei era afectat şi nu mai putea suporta alte substanţe chimice.
Dumnezeule! Se pregătise pentru o luptă straşnică. Şi pentru multă suferinţă, mai ales din partea ei. Dar niciodată pentru moarte. Şi nu atât de repede.
Mai aveau câteva luni. Până în primăvară. Poate până în vară.
Rhage se materializă în curtea din casa principală şi se îndreptă spre Groapă. Nu putea suporta să meargă în camera lor singur. Nu încă.

Numai că, stând în faţa uşii lui V şi a lui Butch, nu ciocăni. în schimb, privi peste umăr faţada casei principale şi se gândi la Mary, care hrănise păsările. Şi-o imagină acolo, pe trepte, cu acel zâmbet încântător pe chip, cu soarele în păr.
Dumnezeule! Ce avea să facă fără ea?
Se gândi la forţa şi hotărârea din ochii ei după ce se hrănise de la altă femeie în faţa ei. La modul în care îl iubea chiar dacă văzuse bestia. La frumuseţea ei discretă, sfâşietoare, la râsul şi la ochii ei gri metalic.
Se gândi mai ales la ea în acea noapte în care ieşise în grabă de la Bella, alergând în frig desculţă, sărindu-i în braţe, spunându-i că nu se simţea bine... Cerându-i în cele din urmă ajutorul.
Simţi ceva pe faţă.
Oh, la dracu'! Plângea?
„Mda..."
Şi nu-i păsa că se înmuia.
Privi pietricelele de pe drum şi fu lovit de gândul absurd că erau foarte albe în lumina reflectoarelor. La fel zidul stucat care înconjura curtea. La fel fântâna din centru care fusese secată pe timp de iarnă...
El încremeni. Apoi deschise ochii.
Se îndreptă încet spre vilă, ridicându-şi capul spre fereastra camerei lor.
Voinţa îi dădu energie şi-l făcu să alerge în vestibul.
Mary stătea pe patul de spital şi încerca să-i zâmbească lui Butch, care stătea pe scaunul din colţ cu pălăria şi ochelarii de soare pe cap. Venise îndată ce Rhage plecase, pentru a o păzi şi a o ţine în siguranţă până la căderea nopţii.
- Nu trebuie să fii sociabilă, zise Butch delicat, de parcă ar fi ştiut că se străduia să fie politicoasă. Vezi-ţi de treabă!

Ea încuviinţă şi privi pe fereastră. Perfuzia din braţ nu era rea. Nu o durea. Dar era atât de amorţită, încât i-ar fi putut băga cuie pe vene şi probabil tot nu ar fi simţit nimic.
La dracu'! Sfârşitul venise în cele din urmă. Realitatea inevitabilă de a muri se prefigura. De data aceasta, nu avea cale de scăpare. Nu mai era nimic de făcut, nu mai era nici o luptă de dus. Moartea nu mai era un concept abstract, ci un eveniment foarte real, iminent.
Nu se simţea împăcată. Nu simţea acceptare. Tot ce simţea era... furie.
Nu voia să se ducă. Nu voia să-l părăsească pe bărbatul pe care îl iubea. Nu voia să renunţe la haosul din viaţa ei.
„Opreşte-te! Cineva... să oprească asta!"
Închise ochii.
Când totul se întunecă, ea văzu chipul lui Rhage. Şi, în mintea ei, îi atinse obrazul cu mâna şi simţi căldura pielii lui, oasele puternice. Cuvintele începură să-i străbată mintea, venind dintr-un loc pe care ea nu-l recunoştea, îndreptându-se... nicăieri, bănui ea.
„Dumnezeule, lasă-mă să stau aici cu el şi să-l mai iubesc puţin. Promit să nu risipesc nici un moment. Îl voi ţine în braţe şi nu-i voi mai da drumul niciodată... Dumnezeule, te rog! Opreşte asta..."
Mary începu să plângă când îşi dădu seama că se ruga, că se ruga cu toată fiinţa ei, deschizându-şi inima, implorând. Şi invoca ceva în care nici măcar nu credea, o revelaţie ciudată pe care o avu în ceaţa disperării.
Deci de aceea crezuse mama ei. Cissy nu dorise să renunţe la această cursă, nu voise să se oprească din acest carusel, nu voise să o părăsească pe... Mary. Despărţirea iminentă de iubire, mai mult decât sfârşitul vieţii, îi ţinuse credinţa vie. Speranţa de a mai avea puţin timp

pentru iubire o făcuse pe mama ei să ţină cruci, să se uite la chipurile statuilor şi să rostească vorbe în eter.
Şi de ce fuseseră aceste rugăciuni îndreptate spre cer? Ei bine, avea sens, nu? Chiar şi când nu mai existau opţiuni pentru trup, dorinţele inimii găseau o cale de scăpare şi, cu toată acea căldură, iubirea se ridica.
tn plus, dorinţa de a zbura era natura sufletului, aşa că acasă trebuia să fie sus. Iar cadourile picau din cer, precum ploaia primăvara, briza vara, soarele toamna şi zăpada iarna.
Mary deschise ochii. Clipind pentru a-şi limpezi privirea, se concentră asupra luminii zorilor care apăreau în spatele cuibului de clădiri ale oraşului.
„Te rog, Doamne! Mai lasă-mă să stau cu el! Nu vreau să plec!"

capitolul 49

Rhage alergă în casă, dezbrăcându-se de trenci în timp ce traversa foaierul şi urca scările în grabă, tn camera lor, îşi scoase ceasul şi se schimbă într-o cămaşă albă din mătase şi în pantaloni. După ce luă o cutie lăcuită de pe raftul de sus al dulapului, se aşeză în mijlocul dormitorului şi căzu în genunchi. Deschise cutia, scoase un şirag de perle negre de dimensiunea bilelor şi îşi puse colierul.
Se aşeză pe călcâie, îşi puse mâinile pe coapse cu palmele în sus şi închise ochii.
tncetinindu-şi respiraţia, se cufundă în această poziţie până când oasele, nu muşchii, îl ţineau pe loc. tşi limpezi mintea cât de mult putu şi aşteptă, implorând să fie văzut de singura creatură care o putea salva pe Mary.
Perlele se încălziră pe pielea lui.

Când deschise ochii, se află într-o curte strălucitoare cu marmură albă. Fântâna de acolo funcţiona impecabil, apa sclipind când ţâşnea în sus, căzând apoi în bazin. Un copac alb cu muguri albi se afla în colţ, trilul păsărilor răsunând pe ramurile lui, fiind singurele pete de culoare.

- Cărui motiv îi datorez această plăcere? zise Fecioara Scrib din spatele lui. Sigur nu ai venit din cauza bestiei tale. Din câte îmi amintesc, a rămas ceva timp.

Rhage rămase în genunchi, cu capul plecat, cu limba legată. Îşi dădu seama că nu ştia de unde să înceapă.

-Ce tăcere, bolborosi Fecioara Scrib. Neobişnuit venind din partea ta.

- îmi aleg cuvintele cu grijă.
- înţelept, războinicule! Foarte înţelept. Mai ales având în vedere motivul pentru care ai venit aici.

-Ştii?

- Fără întrebări! se răsti ea. Sincer, am obosit să tot amintesc Frăţiei lucrul acesta. Poate când te vei întoarce le vei aminti eticheta şi celorlalţi.
- Iertare!

Marginea pelerinei ei negre apăru în faţa lui.

- Ridică privirea, războinicule! Priveşte-mă!

Inspiră adânc şi se supuse.

- Suferi atât de mult! zise ea delicat. îţi simt povara.
- Inima îmi sângerează.
- Pentru această femeie a ta.

El încuviinţă.

- Ţi-aş cere să o salvezi dacă nu te-aş ofensa.

Fecioara Scrib se întoarse cu spatele la el. Apoi pluti
deasupra marmurei, înconjurând curtea.

El habar nu avea ce gândea ea. Sau dacă măcar ţinea seamă de cererea lui. Din câte ştia

el, ea ieşise pentru o scurtă instruire. Sau era pe cale să plece.

- Nu voi face asta, războinicule, zise ea în timp ce-i citi gândurile. în ciuda diferendelor noastre, nu te voi părăsi în această situaţie. Spune-mi dacă, salvându-ţi femeia, nu te vei elibera niciodată de bestie? Ce-ar fi să trăieşti cu ea, iar blestemul tău să dureze până ce vei ajunge în Exitus?
- Voi accepta fericit.
- îl urăşti!
- Iar pe ea o iubesc!
- Ia te uită! Clar o faci.

Speranţa se aprinse în sufletul lui. îi stătea pe limbă sâ-i ceară să încheie înţelegerea dacă Mary ar fi rămas în viaţă. Dar nu avea să rişte să indine balanţa negocierii enervând-o pe Fecioara Scrib cu încă o întrebare.

Ea se apropie de el.

-Te-ai schimbat destul de mult de când am avut ultima noastră întâlnire privată în pădure. Şi cred că este primul lucru lipsit de egoism pe care l-ai făcut vreodată.

El răsuflă, simţind uşurarea în vene.

- Nu există nimic ce nu aş putea face pentru ea, nimic ce nu aş sacrifica.
- Din fericire pentru tine, şopti Fecioara Scrib. Deoarece, pe lângă faptul că vei păstra bestia în tine, îţi cer să renunţi la Mary.

Rhage tresări, convins că nu auzise bine.

- Da, războinicule! M-ai înţeles perfect.

Un fior de groază îl cuprinse, tăindu-i răsuflarea.

-Uite ce îi ofer, zise ea. Ii pot schimba soarta, însănătoşind-o. Nu va îmbătrâni, nu va mai fi niciodată bătrână şi va decide singură când va dori să meargă în Exitus. Şi ii voi oferi şansa de a accepta cadoul. Totuşi, când voi prezenta propunerea, ea nu te va mai cunoaşte şi, fie că

acceptă, fie nu, tu şi lumea ta îi veţi rămâne mereu necunoscuţi. De asemenea, nu va mai fi recunoscută de aceia pe care i-a întâlnit, inclusiv pe I*esseri*. Tu vei fi singurul care îşi va aminti de ea. Iar dacă te vei apropia de ea, va muri. Imediat.
Rhage se dezechilibră şi căzu în faţă, sprijinindu-se în mâini. Trecu mult timp până când reuşi să pronunţe câteva cuvinte.
- Chiar mă urăşti.
Un şoc electric moderat îl străbătu şi îşi dădu seama că Fecioara Scrib îl atinsese pe umăr.
- Nu, războinicule! Te iubesc, copilul meu! Blestemul bestiei a fost dat pentru a te învăţa să te controlezi, pentru a-ţi învăţa limitele, pentru a te concentra.
El îşi ridică privirea spre ea, fără să-i pese de ceea ce vedea ea în ei: ură, suferinţă, dorinţa de a exploda.
Vocea lui tremura.
-îmi iei viaţa.
- Asta este ideea, zise ea pe un ton imposibil de blând. Yin şi yang, războinicule. Viaţa ta, metaforic, pentru a ei, literal. Balanţa trebuie păstrată, sacrificiile trebuie făcute dacă darurile sunt oferite. Dacă voi salva un om pentru tine, trebuie să fie gaj profund din partea ta. Yin şi yang.
El îşi lăsă capul în jos.
Şi ţipă. Ţipă până când faţa i se înroşi. Până când ochii i se umeziră, gata să-i iasă din orbite. Până când vocea i se sparse şi deveni aspră.
Când termină, îşi concentră privirea. Fecioara Scrib îngenunchease în faţa lui, cu pelerina răspândită în jurul ei, ca o piscină neagră pe marmura albă.
- Războinicule, te-aş scuti de asta dacă aş putea.

Dumnezeule, aproape că o crezu! Vocea ei era ca
un halo.
- Fă-o! spuse el aspru. Oferă-i şansa! Prefer să trăiască mult şi fericită fără să mă mai recunoască decât să moară acum.
-Fie!
- Dar, te implor, lasă-mă să-mi iau rămas-bun! Un ultim la revedere.
Fecioara Scrib dădu din cap dezaprobator.
Suferinţa îl sfâşia atât de tare, încât nu ar fi fost surprins dacă ar fi început să sângereze.
-Te implor...
-Acum sau deloc.
Rhage tremura. închise ochii. Simţi moartea apro- piindu-se de el, de parcă inima i s-ar fi oprit.
- Atunci acum, şopti el.

capitolul 50

După ce se întoarse acasă de la spital, Butch se opri în biroul de sus. Nu avea idee de ce îl chemase Rhage şi îi ceruse să plece din camera lui Mary. Impulsul său fusese să se opună, dar vocea tipului fusese ciudată, aşa că renunţase.
Frăţia aştepta în camera lui Wrath, toţi sumbri şi concentraţi. Şi toţi îl aşteptau. **În** timp ce Butch îi privi, se simţi de parcă avea să dea un raport departamentului şi, după câteva luni stând pe tuşă, se simţea bine să se întoarcă la muncă.
Deşi regreta că era nevoie de abilităţile lui.
- Unde este Rhage? întrebă Wrath. Să-l cheme cineva!
Phury dispăru. Când se întoarse, lăsă uşa deschisă.
- E la duş. Va veni imediat.
Wrath îl privi pe Butch de la biroul lui.
- Deci ce ştim?
- Nu prea multe, deşi mă încurajează un lucru. Câteva dintre hainele Bellei au dispărut.

Ea era genul ordonat, aşa că mi-am dat seama că era vorba despre blugi şi cămăşi de noapte, nu genul de lucruri pe care le-ai duce la curăţătorie. îmi dă speranţă că s-ar putea ca ei să o vrea în viaţă o vreme. Butch auzi uşa închizându-se în spatele lui şi îşi dădu seama că intrase Rhage. Oricum, ambele locaţii, cea a Bellei şi cea a lui Mary, erau foarte curate, deşi voi merge să mai verific...

Butch îşi dădu seama că nimeni nu-l asculta. Se întoarse.

O fantomă intrase în cameră. O fantomă care semăna mult cu Rhage.

Fratele era îmbrăcat în alb şi avea un soi de eşarfă înfăşurată în jurul gâtului. La ambele încheieturi avea legături albe. Semne ale hrănirii, se gândi Butch.

- Când a plecat în Exitus? întrebă Wrath.

Rhage clătină din cap şi se îndreptă spre una dintre ferestre. Privi afară, deşi jaluzelele erau coborâte şi nu putea vedea nimic.

Butch, care era afectat de faptul că moartea venea atât de repede, nu ştia dacă trebuia să continue sau nu. îl privi pe Wrath, care dădu din cap dezaprobator, apoi se ridică în picioare.

- Rhage? Frate? Ce putem face pentru tine?

Rhage privi peste umăr. Se uită la fiecare dintre bărbaţii din încăpere, oprindu-se asupra lui Wrath.

- Nu pot merge afară în noaptea asta.

-Sigur că nu. Vom sta aici şi vom deplânge alături de tine.

- Nu, zise Rhage aspru. Bella este acolo. Găsiţio! Nu o lăsaţi să... moară.

- Dar putem face ceva pentru tine?

-Nu pot... îmi dau seama că nu mă pot concentra. Asupra nici unui lucru. Nu prea pot... Rhage îşi îndreptă privirea spre Zsadist. Cum trăieşti cu asta? Cu furia. Cu suferinţa. Cu...

Z se foi inconfortabil şi privi în podea. Rhage întoarse spatele grupului. Tăcerea inunda încăperea.
Apoi, cu un pas lent, Zsadist se îndreptă spre Rhage. Când se apropie de fratele său, nu zise nimic, nu ridică mâna, nu scoase nici un sunet. Pur şi simplu, îşi încrucişă braţele la piept şi îşi sprijini umărul de al lui Rhage.
Rhage tresări surprins. Cei doi bărbaţi se priviră reciproc. Apoi îşi întoarseră la unison privirile spre fereastra opacă.
- Continuă, îi ceru Rhage cu vocea absentă.
Wrath se aşeză înapoi la birou. Iar Butch începu iar
să vorbească.
Pe la 20.00, Zsadist termină de verificat casa Bellei.
Turnă ultima găleată cu spumă în chiuveta bucătăriei şi apoi puse în dulapul de lângă uşa garajului găleata şi mopul.
Casa ei era acum curată şi totul era la locul lui. Când avea să vină acasă, urma să vadă că totul era normal.
Atinse lănţişorul mic cu diamante care se afla la gâtul lui. îl găsise pe podea cu o noapte înainte şi, după ce reparase zaua ruptă, îl pusese la gât. Abia încăpea la gâtul lui.
Analiză încă o dată bucătăria şi apoi cobori scările care dădeau spre dormitorul ei. îi împachetă hainele, închise sertarele dulapului. îi aranjă din nou sticlele de parfum pe măsuţa de toaletă. Dădu cu aspiratorul.
Apoi îi deschise dulapul şi-i atinse bluzele, puloverele şi rochiile. Se aplecă şi inhală adânc. O putea mirosi, parfumul făcându-i pieptul să ardă.
Nemernicii aveau să sângereze. Avea să-i sfâşie cu mâinile goale până când sângele lor negru avea să curgă asupra lui în cascadă.

Cu răzbunarea pulsându-i în vene, se îndreptă spre pat şi se aşeză. Mişcându-se încet, ca şi cum ar fi putut rupe rama, se întinse şi-şi aşeză capul pe pernele ei. Pe noptieră se afla o carte legată în spirală, pe care o ridică. Scrisul ei umplea paginile.
El era analfabet, aşa că nu înţelegea cuvintele, dar erau frumos compuse, o caligrafie care se ondula într-un mod încântător pe hârtie.
Pe o pagină, la întâmplare, observă singurul cuvânt pe care îl putea citi. Zsadist.
îi scrisese numele. El răsfoi jurnalul, privind îndeaproape. îi scrisese numele recent. Se ruşină, imagi- nându-şi conţinutul.
închizând cartea, o aşeză exact în locul din care o luase. Apoi privi în dreapta. Pe noptieră se afla o fundă de păr, ca şi cum ar fi desprins-o inainte de a se culca. O ridică şi trecu satinul negru printre degete.
Butch apăru la baza scărilor.
Z se ridică din pat ca şi cum ar fi fost prins făcând ceva greşit. Ceea ce, desigur, făcea. Nu ar fi trebuit să cotrobăie prin spaţiul intim al Bellei.
Dar cel puţin şi Butch păru la fel de inconfortabil de întâlnirea lor.
- Ce dracului foci aici, copoiule?
-Voiam să mai verific o dată scena. Dar văd că te pricepi la curăţenie!
Zsadist aruncă o privire prin încăpere.
- Ce-ţi pasă ţie de toate astea? Ce contează pentru tine răpirea uneia dintre femeile noastre?
- Contează.
- În lumea noastră. Nu în a ta.
Poliţistul se încruntă.
- Scuză-mă, Z, dar, având în vedere reputaţia ta, pentru tine de ce contează?
- Doar îmi fac treaba.

- Mda, sigur. Atunci de ce pierzi timp în patul ei? De ce ţi-ai petrecut ore curăţându-i casa? Şi de ce ţii acea fundă atât de strâns, încât ţi s-au albit încheieturile?
Z îşi privi mâna şi eliberă uşor strânsoarea.
Apoi îl ţintui pe bărbat cu privirea.
-Nu te pune cu mine, copoiule! Nu o să-ţi placă urmările!
Butch înjură.
- Uite ce e, vreau doar să ajut să o găsim, Z. Trebuie... Contează pentru mine! Nu-mi place ca femeile să fie brutalizate. Am o poveste personală la fel de urâtă ca asta.
Zsadist băgă funda în buzunar şi-l ocoli pe bărbat. Butch luă o poziţie defensivă, aşteptând atacul.
Z se opri încremenit în faţa tipului.
- *Lesserii* probabil au omorât-o deja, nu?
- Poate.
-Probabil.
Z se aplecă în faţă şi inhală adânc. Nu putea mirosi frica pe bărbat, deşi trupul lui masiv era tensionat şi gata de luptă. Era bine. Copoiul avea nevoie de curaj dacă într-adevăr voia să se joace în groapa cu nisip a Frăţiei.
- Spune-mi ceva, bombăni Z. Mă ajuţi să-i măcelăresc pe *lesserii* care au luat-o? Te ţine stomacul, copoiule? Deoarece, îţi spun sincer, îmi voi pierde controlul.
Butch îşi miji ochii căprui.
- Dacă fură de la tine, fură de la mine.
- Nu reprezint nimic pentru tine.
-Greşeşti în privinţa asta. Frăţia m-a tratat bine, iar eu stau alături de oamenii mei, înţelegi?
Z îl analiză pe bărbat. Aura lui Butch arăta că doar voia să îşi facă treaba. Până la capăt.
- Nu arăt recunoştinţă, zise Z.
-Ştiu.
Z prinse curaj şi îi întinse mâna. Simţea nevoia să încheie un pact între ei, deşi avea să urască

senzaţia. Din fericire insă, strânsoarea omului fu blândă. De parcă ar fi ştiut cât de greu îi era lui Z **să** aibă contact fizic.

- Mergem după ei, zise poliţistul în timp ce-şi coborau mâinile.

Z încuviinţă. Apoi cei doi urcară împreună la etaj.

capitolul 51

Mary facu cu mâna Mercedesului mare care se opri în faţa spitalului. Alergă atât de repede, încât Fritz tocmai cobora când ea sări în maşină.

- Mulţumesc, Fritz! Ascultă, l-am sunat pe Rhage de şase ori şi nu a răspuns la telefon. Este totul în regulă?

- Totul este bine. L-am văzut în seara asta.

Ea îi zâmbi doggenuiui.

-Bine. Şi, cum este ora 20.00, e încă prea devreme pentru el să fi ieşit.

Fritz porni motorul şi intră în trafic.

- Doriţi ceva...

Ea se apropie de scaun, îl îmbrăţişă pe bătrânel şi îl sărută pe obraz.

- Du-mă acasă repede, Fritz! Mai repede decât ai mers vreodată. încalcă toate regulile de circulaţie.

- Doamnă?

-M-ai aurit! Cât de repede poţi!

Fritz se înroşi datorită atenţiei, dar îşi reveni repede şi acceleră.

Mary îşi puse centura, coborî oglinda şi se privi. Mâinile îi tremurau în timp ce-şi atingea obrajii şi începu să chicotească, mai ales când maşina dădu colţul în viteză, iar ea se lovi de uşă. Când se auziră sirenele, începu să râdă şi mai tare.

- Scuze, doamnă! *Doggenul* o privi. Trebuie să evit poliţia şi s-ar putea să vă zdruncin.

- Aruncă-le uşile în aer, Fritz!

Doggenul apăsă ceva şi toate luminile de la exteriorul şi din interiorul maşinii se stinseră. Când Mercedesul făcu zgomot, ea îşi aminti de drumul parcurs prin munţi cu Rhage în GTO. Ei bine, cu excepţia faptului că atunci aveau faruri.
Se prinse de centura de siguranţă şi ţipă când auzi zgomotul făcut de roţile care scârţâiau:
-Sper că ai vedere nocturnă perfectă!
Fritz îi zâmbi calm, ca şi cum ar fi vorbit în bucătărie.
- Oh, da, doamnă! Perfectă!
Cu o mişcare la stânga, ocoli o camionetă şi apoi o luă pe alee. Apăsând frânele pentru a evita să lovească un pieton, apăsă din nou acceleraţia îndată ce avu cale liberă pe strada îngustă. Ieşind pe partea cealaltă, tăie calea unui taxi şi ocoli un autobuz. Ba chiar făcu şi un SUV de talia unui QEII să se gândească de două ori înainte să îl depăşească.
Bătrânul era maestru la volan.
Bine, un artist de tipul lui Jackson Pollock, totuşi uluitor.
Apoi se opri în parcare. Pe strada principală. Pur şi simplu.
Sirenele se auzeau atât de tare, încât ea trebui să ţipe.
- Fritz, vor...
Două maşini de poliţie trecură în grabă pe lângă ei.
- încă o clipă, doamnă.
încă o maşină de poliţie trecu în grabă.
Fritz porni şi continuă cu viteză moderată.
-Frumos truc, Fritz,
- Fără supărare, doamnă, dar mintea omului este uşor de manipulat.
în timp ce prindeau viteză, ea râse şi bătu cu degetele în cotieră. Călătoria părea să dureze o eternitate.

Când ajunseră la primele porţi al fortului, ea practic vibra, atât de entuziasmată era. în momentul în care opriră în faţa casei, ea sări din maşină fără să se mai deranjeze să închidă portiera.
-Mulţumesc, Fritz! strigă ea peste umăr.
- Cu plăcere, doamnă! răspunse el.
Dădu buzna în vestibul şi apoi urcă în grabă scara principală. Cotind, geanta ei căzu şi se agăţă de o lampă. Ea se întoarse şi susţinu obiectul, înainte să se spargă.
Dădu buzna în dormitor, râzând zgomotos...
Mary se opri brusc.
în mijlocul camerei se afla Rhage, dezbrăcat şi îngenuncheat, în transă, pe un soi de lespede neagră. Avea legături albe în jurul gâtului şi al încheieturilor. Pe covor se scurgea sânge, deşi nu-şi putea da seama de unde provenea. Chipul lui părea să fi îmbătrânit mult faţă de ultima dată când îl văzuse.
- Rhage?
El deschise ochii incet. Erau opaci, mohorâţi. El tresări şi se încruntă.
- Rhage? Rhage, ce se petrece?
Vocea ei păru să-i atragă atenţia.
- Ce faci... Se opri. Apoi clătină din cap, ca şi când ar fi încercat să-şi limpezească vederea. Ce faci aici?
- M-am vindecat! Sunt un miracol!
Alergând spre el, dar Rhage se dădu din calea ei, ridicând mâinile şi privind în jur, înnebunit.
- Ieşi! Te va omorî! Va lua totul înapoi! Oh, Dumnezeule, îndepărtează-te de mine!
Mary încremeni.
- Despre ce vorbeşti?
- Ai primit cadoul, nu?
- De unde ştii... De unde ştii de visul acela ciudat?
-Ai luat cadoul!

Dumnezeule! Rhage înnebunise complet.
Tremura, era dezbrăcat, iar gambele îi sângerau şi era alb ca varul.

- Calmează-te, Rhage! La naiba, nu îşi imaginase aşa această conversaţie! Nu ştiu despre cadou. Dar ascultă! Am adormit în timp ce făceam alt RMN şi ceva s-a întâmplat cu aparatul. A explodat sau nu ştiu, ei zic că a fost o explozie de lumină. Oricum, când m-au dus sus, mi-au luat sânge şi totul a fost perfect. Perfect! Sunt vindecată! Nimeni nu are idee ce s-a întâmplat. Este ca şi cum leucemia a dispărut şi ficatul mi s-a vindecat singur. Mă numesc un miracol medical!

Fericirea o invadase. Până când Rhage o luă de mâini şi o strânse atât de tare, încât o duru.

-Trebuie să pleci! Acum! Nu mă poţi cunoaşte. Trebuie să pleci. Nu te mai întoarce niciodată aici!

- Poftim?

începu să o împingă afară din încăpere, apoi o târî când ea opuse rezistenţă.

- Ce faci? Rhage, eu nu...

-Trebuie să pleci!

- Războinicule, te poţi opri acum!

Vocea ambiguă a femeii îi opri pe amândoi. Mary privi peste umărul lui. O siluetă mică, toată în negru, se afla în colţul camerei, lumina strălucind de sub pelerina ei.

- Visul meu, şopti Mary. Eşti femeia din visul meu.

Mâinile lui Rhage o striviră când o luă în braţe, apoi
o îndepărtară de el.

-Nu am mers la ea, Fecioară Scrib! Jur, nu am...

-Linişteşte-te, războinicule! Ştiu că ţi-ai ţinut cuvântul. Silueta mică pluti spre ei, fără să meargă, ci se mişca pur şi simplu prin încăpere. Şi totul este în regulă. Ai omis un detaliu mic în

privinţa acestei situaţii, ceva ce nu am ştiut până ce nu m-am apropiat de ea.
-Ce?
-Ai uitat să-mi spui că nu poate avea copii.
Rhage o privi pe Mary.
- Nu am ştiut.
Mary încuviinţă şi se cuprinse de talie.
- Este foarte adevărat. Nu sunt fertilă. Din cauza tratamentelor.
Pelerina neagră foşni.
-Vino aici, femeie! Te voi atinge acum.
Mary înaintă uluită în timp ce o mână strălucitoare apăru de sub mătase. întâlnirea palmelor lor creă o căldură electrizantă.
Vocea femeii era joasă şi puternică.
- Regret că abilitatea de a perpetua viaţa ţi-a fost furată. Fericirea creaţiei mă bucură mereu şi sufar pentru faptul că nu vei ţine în braţe carne din carnea ta, că nu-ţi vei privi ochii privindu-te pe chipul altcuiva, că nu-ţi vei uni niciodată natura esenţială cu cea a bărbatului pe care îl iubeşti. Ce ai pierdut este un sacrificiu suficient. Să-ţi iau şi războinicul ar fi prea mult. Cum ţi-am spus, îţi ofer viaţă eternă până când vei decide să mergi în Exitus din proprie voinţă. Şi am sentimentul că acea alegere va fi făcută când va veni rândul acestui războinic să părăsească pământul.
Mâna lui Mary fu eliberată. Şi toată bucuria pe care o simţea o părăsi. Voia să plângă.
- Oh, la dracu'! zise ea. încă visez, nu? Totul este numai un vis. Ar fi trebuit să ştiu...
Un râs discret, feminin se auzi de sub pelerină.
- Mergi la războinicul tău, femeie! Simte căldura trupului său şi vei şti că este adevărat!
Mary se întoarse. Rhage privea silueta uluit.
Ea păşi spre el, îl luă în braţe şi îi auzi bătăile inimii în piept.
Silueta neagră dispăru şi Rhage începu să vorbească în limba veche, cuvintele ieşindu-i pe

gură atât de repede, încât ea nu le-ar fi înţeles nici dacă ar fi fost în engleză.
Rugăciuni, se gândi ea... El se ruga.
Când în cele din urmă se opri, o privi.
- Lasă-mâ sâ te sărut, Mary!
- Stai, vrei să-mi spui, te rog, ce s-a întâmplat? Şi cine este ea?
-Mai târziu. Nu pot... Nu gândesc clar în acest moment. De fapt, ar fi bine să mă întind puţin. Mă simt de parcă o să leşin şi nu vreau să cad peste tine.
Ea îşi trecu braţul lui greu peste umerii ei şi-l cuprinse de talie. Când se sprijini de ea, Mary gemu din cauza greutăţii lui.
îndată ce Rhage fu întins pe pat, îi desfăcu legăturile albe de la încheieturi şi de la gât. Atunci ea văzu că scânteile erau amestecate cu sângele de pe gambele lui. Privi lespedea neagră. Pe ea se aflau cioburi ca de sticlă. Sau diamante? Dumnezeule, îngenunchease pe ele! Nu era de mirare că fusese tăiat.
- Ce făceai? întrebă ea.
-Jeleam.
- De ce?
-Mai târziu.
O trase deasupra lui şi o strânse cu putere. Simţindu-i trupul sub al ei, ea se întrebă dacă era posibil ca miracolele să se întâmple cu adevărat. Şi nu ca atunci când ai foarte mult noroc, ci să fie ceva mistic, de neînţeles. Se gândi la doctorii care alergau de colo-colo cu testele ei de sânge şi fişele ei medicale. Simţise şocul electric sub braţ şi în piept când pelerina neagră o atinsese.
Se gândi la rugăciunile disperate pe care le trimisese spre cer.
Da, decise Mary. Miracolele chiar se petreceau. începu să râdă şi să plângă În acelaşi timp şi se îmbătă cu răspunsul liniştitor al lui Rhage la reacţia ei.

Puţin mai târziu, spuse:

- Numai mama ar fi crezut asta.
- Ce să creadă?
- Mama a fost o catolică convinsă. Avea încredere în Dumnezeu, în mântuire şi în viaţa veşnică. Ea îi săruta gâtul. Deci ea ar fi putut crede toată nebunia asta. Şi ar fi fost convinsă că mama lui Dumnezeu s-a aflat pe sub acele haine **negTe** acum câteva clipe.
- De fapt, aceea a fost Fecioara Scrib. Care este multe lucruri, numai mama lui Iisus nu. Cel puţin nu în vocabularul nostru.

Ea îşi ridică privirea.

- -Ştii, mama mi-a spus mereu că voi fi salvată, fie că voi crede, fie nu în Dumnezeu. Era convinsă că voi fi binecuvântată datorită numelui pe care mi l-a dat[I]. Obişnuia să spună că, de fiecare dată când cineva mă va striga, îmi va scrie numele sau se va gândi la mine, eu voi fi protejată.Numele tău?
- Mary. M-a numit după Fecioara Maria.
Rhage rămase fără aer. Apoi râse discret.
- Ce este aşa de amuzant?
Ochii lui erau scânteietori, albaştri.
- Exact cum V... Ei bine, Vishous nu se înşată niciodată. Oh, Mary, frumoasa mea fecioară, mă laşi să te iubesc cât voi trăi? Iar când voi ajunge în Exitus, mă vei urma?
- Da. Îi mângâie obrazul. Dar te deranjează că nu pot avea copii?
- Deloc. Te am pe tine şi asta este tot ce contează.
-Ştii, şopti ea, există mereu posibilitatea adopţiei.
Vampirii adoptă vreodată?
- Intreabă-i pe Tohr şi pe Wellsie. Deja sunt convins că se gândesc la John ca la copilul lor.
Rhage zâmbi. Dacă vrei un copil, îţi aduc unul.
Şi, ştii, aş putea fi un tată bun.
- Cred că vei fi mai mult decât bun.
Când se aplecă să-l sărute, el o opri.
-Ah, mai este ceva.
-Ce?
-Ei bine, ne-am pricopsit cu bestia. Am ajuns la un acord cu Fecioara Scrib...
Mary să dădu înapoi.
-Ai ajuns la un acord?
- A trebuit să fac ceva ca să te salvez.

I Mary este echivalentul Măriei.

Ea se holbă la el uluită, apoi închise ochii. El pusese totul în mişcare. O salvase.

- Mary, a trebuit să dau ceva la schimb...

Ea îl sărută apăsat.

-Oh, Dumnezeule, te iubesc! spuse ea.

-Chiar dacă asta înseamnă că va trebui să trăieşti cu bestia? Pentru că acum blestemul este permanent. Bătut în cuie. Pentru totdeauna.

-Ţi-am spus că pentru mine este în regulă, li zâmbi. Haide! Este destul de drăguţ pentru Godzilla. Şi gândeşte-te la asta ca la o înţelegere doi într-unui.

Ochii lui Rhage se albiră când se rostogoli peste ea, sărutându-i gâtul.

- Mă bucur că îl placi, şopti el, lăsându-şi mâinile să alunece pe sub bluza ei. Pentru că amândoi îţi aparţinem. Cât timp ne vei vrea.

- Pentru eternitate, zise ea şi se lăsă dusă de val.

Apoi se lăsă purtată de toată iubirea.mulţumiri

O imensă recunoştinţă cititorilor Frăţiei Pumnalului NegTU.

Fără voi, fraţii nu şi-ar fi găsit locul în paginile cărţilor.

Vă mulţumesc foarte mult, Karen Solem, Kara Ce- sare, Claire Zion, Kara Welsh, Rose Hilliard!

Cu dragoste familiei şi prietenilor mei şi cu o infinită consideraţie pentru comitetul executiv: Sue Grafton, dr. Jessica Andersen, Betsey Vaughan.